ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம்

கிஷ்கிந்தா காண்டம்.

சென்னை தேசிய காலேஜ் உபாத்யாயர்

ஸ்ரீமான் வி. ஆர் ஸ்ரீநிவாஸ அய்யங்கார், பி. ஏ.,

எழுதியது

சென்னை:

சுதேசமித்திரன் பிராஞ்சு பிரஸ்

1926

[விலை ரூ. 2—8—0

கிஷ்கிந்தா காண்டம்

விஷய அட்டவணை

ஸ்ரீராமஜெயம

கிஷ்கிந்தா காண்டம்

ஸாககம 1

வஸநத ருது வாணனே.

(அவதாரிகை)

முன காணடததில ராமன தீன ஜனஙகளைக காபபாறறுவ தெனற தாமததை நடததிக காடடினா இநதக காணடததில மித ராகளைக காபபாறறுவதெனற தாமததை நடததிக காடடுகிறா மோக்ஷததைக கொடுககும குணம ராமன பரதைவமெனபதறகு முன காணடததில அடையாளமாகச சொலலபபடடது, " அனநத கலயாண குணஙகள பொருநதி யிருபபதே அடையாளமெனறு இநதக காணடததில சொலலபபடுகிறது சரணுகதி மநதரமான தவயததின பினபாகததில முதல பதததின் கருதது ஸீதா விவா ஹததை பரதானமாகவுடைய பாலகாணடததிலும்; இரணடாவது பதததின ஆததம, ஸகல ஜனஙகளையும தன உததம குணஙக ளால மோஹிககச செயதாரெனறு வாணிககும அயோதயா காண டததிலும, நானகாம வேறறுமையின (நாராயணுய) பொருள, முனி களால பகவத கைஙகாயம செயயபபடடதெனற ஆரணயகாணடத தில பஞசவடி வாஸம வரையிலுளள கதையாலும, நம எனற பதத தின ஆததம கரன முதலியவாகளின கதையாலும, மாரீசனைப பாாததது முதல நடநத வரலாறறுல ஜீவன கடைததேற உபயோக மான மாாககமும, *மாரீசனைப பாாதத கதையால பகவானுல நிரநதர மாக அனுபவிககத தகுநத ஜீவனகளும ஒருவேளை அதை மறநது காமபோகஙகளில உழலவாாகளெனறும, அதனுல ராவணனெனறு மஹாமோகம பிடிததுககொளளுமெனறும, கேவல காமததால ஸம ஸாரமும அஞ்ஞானமும விலகாதெனறதை ஜடாயுவின கதையாலும, ஸமஸார தசையில ஜீவனுககுச சரீரததில பரவேசம உணடாயிற றெனபதை லஙகையில கொணடுபோய ஸீதையை வைதத கதையா

லும், ஜீவன் தாபத்ரயத்தால் பீடிக்கப்படுகிறுனென்பதை ராக்ஷஸி கள் ஸீதையை உபத்ரவித்தாகவென்றதாலும், ஜீவன் கரையேறும் மார்க்கத்தைப் பகவானே தேடுகிருரென்றதை ராமன் ஸீதையைத் தேடினுரென்றதாலும், ஆரண்யகாண்டத்தில் பல அபூர்வ தத்வங் கள் உபதேசிக்கப்பட்டன.

ஜீவனுக்குத் தன்னிடத்தில் பக்தியுண்டாவதற்கு ஆசார்யன் மூலமாக அதைத் தேடுகிருரென்று கிஷ்கிந்தாகாண்டத்தில் உப தேசிக்கப்படுகிறது. அதில் முதலாவது ஸர்க்கத்தில், வைகுண்ட நாதன் தனக்கு நித்ய கைங்கர்யம் செய்யும் நித்ய ஸூரிகளைக் கண்டு "ஐயோ! ஜீவகோடிகள் இதைப்போன்ற சக்தியையும் ஞானத் தையும் ஆனந்தத்தையும் அனுபவிக்க வேண்டியிருக்க, நம்மை அடைந்து அவைகளை அனுபவிக்காமல் ஸம்ஸாரத்தில் சுழல்கிறா களே"யென்று பரிதபிப்பது காட்டப்படுகிறது. ஆசார்ய லக்ஷணமும் சிஷ்ய லக்ஷணமும் வர்ணுச்ரம தர்மங்களும் முக்தியடையும் வரை யில் அனுஷ்டிக்கப்பட வேண்டுமென்றும், ஞானிகளும் பக்தர்களும் உயிருள்ளவரையில் நடக்கவேண்டிய விதமும், நித்ய விபூதியிலும் லீலாவிபூதியிலும் அவர்களுடைய ஆசாரமும், இன்னும் பல ரஹஸ் யங்களும், வஸந்தருதுவின் வர்ணனையில் அங்கங்கே காட்டப்பட்டி ருக்கின்றன

பிறகு ராமன் தாமரைகளாலும் உத்பலங்களாலும் மீன்களா லும் நிறைந்த பம்பையென்னும் அந்த ஓடையைக் கண்டு, தாமரை கள் ஸீதையின் முகத்தையும், நீலோத்பலங்கள் அவளுடைய கண் களையும், மீன்கள் அவளுடைய சஞ்சலமான பார்வையையும் ஞாபகப் படுத்தினதால், மஹா தைர்யசாலியானுலும் தன்னைத் தேற்றுவதற்கு அந்தரங்க மித்ரனுன லக்ஷ்மணன் ஸமீபத்தி லிருந்தாலும், விரக தாபம் மேலிட்டு, இந்த்ரிய ஸ்வாதீனமற்று ப்ரலாபித்தார். அந்த ஏரியைப் பார்த்தவுடனேயே அவருடைய இந்த்ரியங்கள் ஸந்தோ ஷத்தால் நடுங்கின.

அப்பொழுது ரகுவீரன் லக்ஷ்மணனை நோக்கிக் குழந்தாய்! வைடூர்யத்தைப்போல் தெளிவான ஜலத்தாலும் மலர்ந்த தாமரை உத்பலம் முதலிய புஷ்பங்களாலும் அநேக விருக்ஷங்களாலும் இந் தப் பம்பை விளங்குகிறது. இதற்கு ஸமீபத்திலுள்ள காடுகளில் பெரிய மரங்கள் புஷ்பங்களாலும் பழங்களாலும் நிறைந்து, உன் னதமான சிகரங்களையுடைய மலைகளைப்போல் தோன்றுகின்றன.

பரதன் என்னைப் பலவிதமாக வேண்டியும் நான் அதற் கிணங்க வில்லை; ஆகையால் நான் வருமளவும் நந்தி க்ராமத்தில் தபஸ்வி வேஷத்துடன் வ்ரதங்களையும் உபவாஸங்களையும் அனுஷ்டித்துக் கொண்டிருக்கிறான், என் ப்ராணாதாரமான ஜானகியும் எடுத்துப் போகப்பட்டாள். இந்த ஸ்திதியில் சோகத்தால் தபிக்கும் என்னை வஸந்தகாலம் இன்னும் அதிகமாகத் துன்பப்படுத்துகிறது துக்கப்படுகிறவனுக்கு எதைக்கண்டாலும் வெறுப்பாக இருக்குமல்லவா? அப்படிப்பட்ட என் மனஸையும் இந்தப் பம்பையின் அழகு கவர்கிறது. தாமரை முதலிய புஷ்பங்களால் அதன் குளிர்ந்த ஜலம் மறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. மலைப்பாம்புகளும் ஸர்ப்பங்களும் அங்கு மிங்கும் ஓடுகின்றன துஷ்ட ஜந்துக்கள் அதிகமாகவிருந்தாலும் புஷ்பங்களால் நிறைந்திருப்பதால் இது மிகவும் அழகாய்க் காணப்படுகிறது. பசசையும் மஞ்சளுமாய் ப்ரகாசிக்கும் இளம்புல்தரைகளில் மரங்களிலிருந்து உதிர்ந்த பலவித புஷ்பங்கள், விசித்ர வர்ணமுள்ள நூல்களால் செய்யப்பட்ட கம்பளங்களைப்போல் தோன்றுகின்றன மலர்ந்த புஷ்பங்களால் நிறைந்த மரங்களின் நுனிகளும் மலர்ந்த புஷ்பங்கள் நிறைந்த கொடிகளால் மறைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இது வஸந்த காலம், மரங்கள் மலர்களாலும் பழங்களாலும் நிறைந்திருக்கின்றன, எங்கும் பரிமளம் வீசுகிறது, அவைகளைக் க்ரஹித்துக் கொண்டு ஸுகமாக அடிக்கும் காற்று ஆசையை வளரச் செய்கிறது. காடுகளில் புஷ்பங்களால் நிறைந்த மரங்கள் அவைகளை உதிர்ப்பது நீருண்ட மேகங்கள் மழை பொழிவதுபோல் இருக்கிறதைப் பார். கற்பாறைகள் நிறைந்த பூமிகளில் பல காட்டு மரங்கள் காற்றின் வேகத்தால் அடிக்கப்பட்டுப் புஷ்பங்களைச் சொரிவதைப் பார் விழுந்துகொண்டிருக்கும் புஷ்பங்களால் காற்று நான்கு புறங்களிலும் அவைகளை வாரி யிறைத்து விளையாடுவதைப்போல் இருக்கிறது. மலர்களால் நிறைந்த மரக் கிளைகளை அங்குமிங்கும் அசைக்கும் காற்று, அந்தப் புஷ்பங்களிலிருந்து துரத்தப்பட்ட வண்டுகளின் சப்தத்தால், முகய பாடகர்களைப் பின் பாடகர்கள் அனுஸரிப்பதுபோல் காணப்படுகிறது. மலைக் குஹைகளிலிருந்து காற்று சப்தத்துடன் வெளிப்பட்டு மரங்களை ஆட்டுவதும், மதங்கொண்ட குயில்கள் மதுரமாகப் பாடுவதும், நாடகத்தில் ப்ரதான வேஷதாரி திரையிலிருந்து வெளிப்பட்டுப் பாடிக் கொண் டிருக்கும்பொழுது, மற்றவர்கள் அதற்கு ஒத்து ஆடுவதையும், இன்னும் சிலர் வீணை புல்லாங்குழல் முதலிய வாத்யங்களைப் பாட்டிற்கு ஒட்டி வாசிப்பதையும்போலிருக்கிறது காற்றால் அடிக்

கபபடட மரஙகளின நுனிகள ஒனறோடொனறு கலநது பெரிய மலையாகத தோனறுகிறது

மலைய பாவததிலுள்ள சநதன மரஙகளின மணததை எடுததுககொணடு ஸுகமாகவும குளிர்ச்சியாகவும வீசும இநதத தெனறல காறறு சரமம முழுவதையும போககும ஸுகமான வாஸனை வீசும வனஙகளிலுள்ள மரஙகளில காறறடிககும சபதமும, அவைகளில தஙகும வண்டுகள மதுரபாயப பாடும சபதமும கலநதுகேடக மிகவும இனபமாக இருககிறது மலைச்சிகரஙகளில வளரும உனனதமான மரஙகள அழகுள்ள புஷபஙகளால மறைநது, தூரததிலிருநது பாாககும பொழுது ஒரே புஷபக கூடடததைபபோல தோனறுகிறது இதோ இருககும மரஙகள புஷபஙகளால மறைநத நுனிகளுடன காறறால அஙகுமிஙகும அடிககபபடடு, கறுதத வணடுகளால சபதமசெயவதைப பாாததால, ஆடுகிறவாகள பல வாணமுள்ள புஷபமாலைகளைச சூடடிககொணடு அதனமேல கறுதத தலைப பாகையுடன மதுரமாகப பாடிககொணடே ஆடுவதுபோலிருககிறது. இதோ நானகு புறததிலுமுள்ள கோஙகுமரஙகள புஷபஙகள அடாநத நுனிகளுடன, தஙக ஆபரணஙகளால அலங்கரிககபபடடுப பீதாமபரததை உடுததின மனிதாகளைபபோல தோனறுகினறன

நாம நகரததை விடடு வநது பதினமூனறு வாஷஙகளாகினறன. ஸீதையைப் விடடுபபிரிநது தபிககும எனனைப பலவித பக்ஷிகளும மிருகஙகளும சபதிககும வஸநதகாலம அதிகமாக வாடடுகிறது சோகத்தால பீடிககபபடும எனனை மனமதன அதிகமாகப பீடிககிறுன குயில ஸநதோஷமாகக கூவிககொணடு எனனைப போடடிககு அழைககிறதைபபோல தோனறுகிறது அழகான மலையருவிலிருநது இநத வானகோழி ஸநதோஷமாக எனனைப் பாாததுக கூவுவது, தாபததால பீடிககபபடட எனனை மிகவும வருததபபடுததுகிறது ஆனால இதன சபதததைக கேடடு வருததபபடுவது உனககு வழககமோ ' வெனருல, இலலை. முனனொரு ஸமயததில ஸீதை ஆசரமததிலிருககுமபொழுது இநதப பக்ஷியின சபதததைக கேடடு ஆசை மிகுநது எனனை அழைததுப பல விதமான இனபங்களை அனுபவிததாள ஆகையால அவளை விடடுப பிரிநத பிறகு இது இவவளவு துககததைத தருகிறது.

இபபடிப பலவகையாகக கூவும விசிதரமான பக்ஷிகள மரங்களிலும புதாகளிலுமிருநது நானகு பககததிலும பறநது போவ

தைப பாா. இநதப பெணபக்ஷிகள தஙகளுடைய புருஷாகளோடு கூடி, ஊனககுத தகுநத நாயகன கிடைததானெனறு மறறப பறவைகள மெசச, வண்டுகள மதுரமாகக கததுவதைக கேட்டு ஆசை மேலிட்டு பரியததுடன கூடிக களிபபதைப பாா. வானகோழிகளின சபதததாலும கோகிலஙகள கூவுவதாலும இநத மரஙகள் இனிமையான நாததேதோடு எனககு ஆசையை விருததிசெயகினறன. அகனியே அநத வஸநதருதுவின மூலமாக எனனை எரிககிறுன, அசோக புஷபககொததுகளே தணலகள, இளநதுளிாகளே நெருபபுக கொழுநதுகள, வணடுகளின ரீஙகாரமே நெருபபு எரியும பொழுது உணடாகும சபதம

மெலலிய இமை மயிாகளையும நீணடு சுருணடு கறுததது அடாநத தலைமயிரையுமுடைய ஸீதையைக காணுமல நான பிழைததிருநதேனன!! என உயிாத தோழியான ஸீதை, இநத வஸநத காலததையும, இநத அழகிய காட்டையும, கோகிலஙகளின சபததால நிறைநத திசைகளையும பாாதது மிகுநத ஆனநதமடைவாள. சோகமாகிற நெருபபு மனமத தாபததால உணடாகி, வஸநதருதுவின அழகால வளாநது, அதி சீகரததில எனனைக கொளுததிவிடும புஷபததையும ஆனநதமாக கரீடை செயவதாலுணடான வியாவையைப போககும குளிாநது மிருதுவான தெனறல காறறையும ரூபமாகவுடைய வஸநத ருது, எதிரிலிருநதே எனனைத துனபபபடுததுகிறது. ஸீதையோ கணணிற படாமலிருநதும எனனைத துனபபபடுததுகிறுள மிரணட மானகுட்டிகளைப போனற கணகளையுடைய ஜானகியை நினைதது நினைதது உருகும எனனை, வஸநதருதுவில மலாநது செழிககும மரஙகளின வழியாக வீசுகிற இநதக கொடிய காறறு எரிககிறது.

இநதமயிலகள் காறறுல சிதறபபட்ட தோகைகளுடன நானகு பககஙகளிலும ஆனநதமாக ஆடுவதைப பாா. ஸபடிகததால செயயபபட்ட ஜனனலகளைபபோல தூரததிலிருநது காணபபடுகிறது பெணமயிலகளால சூழபபட்டு ஆசையால மயஙகியிருககும இவை, இதுவரையிலுமே மனமதனுல பீடிககபபடும எனககு இனனும ஆசையை வளாககினறன லக்ஷமண அநத ஆணமயில மலைச சாரலகளில ஸநதோஷததால ஆடிககொணடிருககிறது அதன நாயகி ஆசை மேலிட்டு தன நாயகனை இழுததுககொணடு வருவதறகுத தானும ஆடிககொணடே அதன பககததில போகிறது. அதைப பாாதது ஆண மயிலும ஆசை மிகுநது தன நாயகி

யின அருகில போக விருமபித தோகையை விரிததுககொணடு மது ரமாகக் கூவுகிறது 'இநத வஸநத காலததில உன நாயகியை விடடுப பிரிநதாயே, நான என பாாயையுடன ஆனநதமாக விளையாடபபோகி றேன பார்'எனறு கேலிசெயவதுபோலிருககிறது நாம நகரததி லிருககுமபொழுது ராவணன ஸீதையை எடுததுபபோகாமல, ஏகாந தததில பரமஸுகஙகளை அனுபவிககத தகுநத இநதக காடடில வநதிருககுமபொழுது எடுததுப போனுனே! இநத மயில தன அதி ருஷ்டததால அநதக கஷடததிறகு உடபடவிலலை இதன பாாயை யை ராக்ஷஸாகள எடுததுபபோகவிலலை ஆகையால தன நாயகியு டன காடுகளில ஆனநதமாக ஆடிககொணடிருககிறது இபபடிப படட அழகிய தேசஙகளிலும காலஙகளிலும பரிய நாயகிகளுடன இஷ்ட போகஙகளை அனுபவிபபவாகளே பாகயசாலிகள.

லக்ஷமண! மிருகஙகளும பக்ஷிகளும ஒனறிறகொனறு மிகுநத பரியம வைததிருபபதைப பாாததாயா? லோகததில புருஷன ஸதரீ யை அனுசரிதது ஸநதோஷபபடுததுவது வழககம இநதப பெண மயிலோ ஆசைமிகுநது தன புருஷனை அனுசரிததுப பககததில போய்'வேண்டி அதனுடன விளையாடுகிறது வஸநத ருதுவின மஹி மையைப பாாததாயா? எனனைப பாாததாலுணடாகும ஆனநதத தால மலாநத கணகளுடன ஸீதையும இபபடியே எனனைச சோநது ஸுகததைக கொடுப்பாளலலவா? ஐயோ! அநதத துஷட ராக்ஷ ஸன அவளை எடுததுககொணடு போயவிடடானே! வஸநத காலத தில புஷபஙகளும பழங்களும நிறைநதிருபபதால பாரம தாஙகாமல வளைநதிருக்கும மரஙகளையுடைய இநதக காடுகள எனககு ஸநதோ ஷததைக கொடுககவேயிலலை மரஙகளில மிக அழகாக விளஙகும மலாகள தேனீககளால சூழபபடடிருநதும, எனககு அவைகளை அனு பவிகக மனமிலலாததால தரையில உதிாநது வீழுகினறன பக்ஷி கள ஸநதோஷம மேலிடடு விளையாடுவதறகு ஒனறையொனறு கூபபிடுவதைப பாாததால எனககு ஆசையை வளாபபதறகே இப படிச செய்கினறனவெனறு எணணுகிறேன.

ஜானகி இருககுமிடததில வஸநத காலம் உணடானுல் அவ ளும பிறாககு வசபபடடு எனனைபபோல துககபபடுவாளலலவா? அவளைக கொணடுபோய வைததிருககுமிடததில ஒரு வேளை வஸநத ருது உண்டாகாது, ஆனுலும எனனை விட்டுப பிரிநது எபபடி உயிாதரிபபாள? அவளிருககுமிடததில வஸநதருது உணடெனறே ஒபபுககொணடாலும, பிறாகளால பயமுறுததபபடடுத துனபுப

படுக்கையில் அவள் என்ன ஸுகத்தை அனுபவிப்பாள்? ஸகல போகங்களையும் அனுபவிக்கத் தகுந்த யௌவனம் வாய்ந்தவள், செந்தாமரை இதழ்களைப் போன்ற கண்களையுடையவள், எவரிடத்திலும் மிருதுவாகத் தானே முந்திப்பேசுகிறவள், இந்த வஸந்த காலத்தில் உயிரோடிருப்பாளென்று தோன்றவில்லை. என்னை விட்டுப் பிரிந்து ஸீதை உயிர் தரிக்க மாட்டாளென்று எனக்கு நிச்சயமாகத் தெரியும். ஸீதையின் மனஸும் பிராணன்களும் எண்ணங்கள் யாவும் என்னிடத்திலேயே வேரூன்றி யிருக்கின்றன. நான் அவளிடத்தில் வைத்திருக்கும் ப்ரீதியும் அப்படியே. புஷ்பங்களின் மணத்தை எடுத்துக்கொண்டு ஸுகமாகவும் குளிர்ச்சியாகவும் வீசும் இந்தக் காற்று, ஸீதையைப் பிரிந்ததால் தபிக்கும் எனக்கு நெருப்புத் தணலைப் போலிருக்கிறது. ஸீதையுடன் சேர்ந்திருக்கும்பொழுது எனக்கு மிகுந்த ஸுகத்தையும் ஆனந்தத்தையும் கொடுத்தது இந்தக் காற்றேயல்லவா? ஸீதையில்லாதபொழுது அதே எனக்கு ஏன் துக்கத்தை வளர்க்கிறது? நான் அவளைவிட்டுப் பிரிவதற்குமுன் இந்தக் காக்கை ஆகாசத்திலிருந்து வெறுப்பாகக் கத்திற்று, இப்பொழுது அதே மரத்திலிருந்து ஸந்தோஷமாகக் கூவுகிறது. ஸீதை சீக்ரத்தில் என்னை வந்து சேருவாளென்பதற்கு இது சகுனமென்றெண்ணுகிறேன். எங்களைப் பிரித்து வைத்த இந்தக் காக்கையே மறுபடியும் எங்களைச் சேர்த்து வைக்கும்.

புஷ்பங்களால் நிறைந்த விருக்ஷங்களில் பக்ஷிகள் உட்கார்ந்து சப்திப்பதைப் பார், இதைக் கேட்டு யாருக்குத்தான் ஆசை விருத்தியாகாது? அந்தத் திலக விருக்ஷத்தின் பூங்கொத்துகள் காற்றால் அசைக்கப்படுவதைக் கண்டு, இந்த வண்டு மதத்தால் மயங்குகிற நாயகியைப்போல் அதைப்போய்ச் சேருகிறதைப் பார். அந்த அசோக விருக்ஷம் ஸ்வபாவத்திலேயே மஹா துஷ்டன்; விரஹதாபத்தால் வருந்துவோர்களை இன்னும் அதிகமாய் வருத்தப்படுத்தும். அதன் இலைகளும் பூங்கொத்துகளும் காற்றால் அசைக்கப்படுவதைப் பார்க்கும் பொழுது "உன்னைக் கொல்வதற்காகவே மன்மதன் இந்தப் பழுக்கக் காய்ச்சின பாணங்களைத் தயார் செய்திருக்கிறா" னென்று என்னைப் பயமுறுத்துவது போலிருக்கிறது. லக்ஷ்மண! புஷ்பங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட இந்த மரங்கள், விலாஸங்களால் காவமடைந்த மனிதர்கள் ஸந்தோஷமாக நேர்த்தியான சந்தனத்தைப் பூசிக்கொண் டிருப்பதுபோலத் தோன்றுகின்றன.

இந்தப் பம்பையின் நான்கு பக்கங்களிலுமுள்ள விசித்திரமான காடுகளில் கின்னரங்கள் உலாவுகின்றன. ஸுகமான வாஸனையுள்ள இந்தச் செந்தாமரைகளும் ஜலத்தில் பிரதிபலித்த பாலஸூர்யனைப்போலிருக்கின்றன. இந்த ஏரியின் ஜலம் தெளிவாகவும், தாமரை கருநெய்தல் செங்கழுநீர் முதலிய புஷ்பங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டும், ஹம்ஸம் முதலிய நீர்ப்பறவைகளால் சப்தித்துக்கொண்டுமிருக்கிறது. சக்ரவாகங்கள் நான்கு புறங்களிலும் ஸஞ்சரிக்கின்றன. கரையில் விசித்ரமான வனங்கள் காணப்படுகின்றன. யானை மான் முதலியவைகள் அங்கங்கே இறங்கி நீர் குடிக்கின்றன. தெளிந்த ஜலத்தில் காற்றால் அலைகள் கிளம்பித் தாமரைகளை அங்கு மிங்கும் அசைப்பது வெகு அழகாக இருக்கிறது. தாமரையிதழ்களைப்போன்ற விசாலமான கண்களையுடைய ஸீதைக்கு இந்தத் தாமரைகளிடத்தில் மிகுந்த ப்ரீதி. அவளைப் பார்க்காமல் எனக்கு உயிரை வைத்துக்கொள்ள இஷ்டமில்லை. ஐயோ! ஆசையின் கொடுமையை என்ன சொல்வேன்? ஸீதை எங்கேயிருக்கிறாளென்று எனக்குத் தெரியாது. நான் அவளை அடைவதே ஸாத்யமாகத் தோன்றவில்லை. அப்படியிருந்தும், மானைப் பிடித்துக் கொடென்று அவள் சொன்ன மதுரமான வார்த்தைகள் மறக்கவேயில்லை. புஷ்பங்களாலும் பழங்களாலும் விளங்கும் இந்த வஸந்த காலம் என்னை இவ்வளவு துன்பப்படுத்தாமலிருந்தால் ஸீதையிடத்தில் எனக்குள்ள அளவற்ற ஆசையைத் தாங்க முடியும். அவள் என்னுடனிருக்கும்பொழுது எனக்கு எவை ஸந்தோஷத்தைக் கொடுத்தனவோ அவையே இப்பொழுது அவளில்லாமல் எனக்குத் துக்கத்தைக் கொடுக்கின்றன. இந்தத் தாமரை இதழ்கள் ஸீதையின் கண்களைப்போலிருக்கின்றன. தாமரைகளின் மணத்தை எடுத்துக்கொண்டு மரங்களின் வழியாக வீசும் இந்தக் காற்று, ஸீதையின் மூச்சுக் காற்றைப்போல வீசுகிறது.

லக்ஷ்மண! பம்பையின் தெற்குக் கரையிலுள்ள மலைத் தாழ்வரைமேல் அதோ ஒரு மலைக் கோங்குமரத்தின் கிளை புஷ்பங்களால் விளங்குவதைப் பார். அங்கே தாதுக்களால் விளங்கும் ரிச்யமூக பர்வதம் காற்றால் மோதப்பட்டு விசித்திரமான தூளிகளை உதிர்க்கிறது. மலைத் தாழ்வரைகளில் இலை உதிர்ந்து புஷ்பங்களால் நிறைந்த பலாசமரங்கள், நெருப்புக் கொழுந்துகளைப்போல எங்கும் ப்ரகாசிக்கின்றன. பம்பைக்கரையில் ஜாதிமல்லிகை அரளி தாழை நொச்சி சிறுமல்லிகை பெருமல்லிகை குருக்கத்தி முதலிய செடிகளும், புங்கை

இலுப்பை வஞ்சுளம் வகுளம் சம்பகம் திலகம் புன்னை கடம்பு பேரீச்சு மாவலிங்கை அசோகம் ஆனைவணக்கி அழிஞ்சில் முதலிய பலவகை மரங்களும் புஷ்பங்களால் குலுங்குகின்றன. மலர்ந்த செடிகள் அவைகளைச் சுற்றிக்கொண்டு மறைகின்றன. கிளைகள் காற்றால் அங்குமிங்கும் ஆடும்பொழுது கொடிகளும் அவைகளுடன் ஆடுவதைப் பார்த்தால், மதுபானஞ் செய்த புருஷர்களை ஸ்த்ரீகள் அனுஸரிப்பதுபோலிருக்கிறது.

இந்தக் காற்று மரத்திலிருந்து மரத்திற்கும் மலையிலிருந்து மலைக்கும் காட்டிலிருந்து காட்டிற்கும் அடித்துக்கொண்டு, பலவித ரஸங்களைக் குடித்து மதங்கொண்டு திரிகிறதுபோலிருக்கிறது. சில மரங்கள் புஷ்பங்களால் நிறைந்து தேன் பெருகி மணம் வீசுகின்றன. சில மரங்கள் மொட்டுகளால் நிறைந்து, கறுத்த மேகங்களைப்போலிருக்கின்றன. இந்த வண்டு 'இந்தப் புஷ்பம் அழகாகவிருக்கிறது, இது ருசியாக விருக்கிறது, இது மலர்ந்திருக்கிற'தென்று ஒவ்வொரு மலரையும் ருசிபார்த்துக்கொண்டு, அங்கங்கே சற்று நேரம் உட்கார்ந்து, பேராசைகொண்டு வேறொரு பூவிற்குப் பறந்து போகிறது. இங்கே தானாய் உதிர்ந்த புஷ்பங்கள் விசித்ர நிறமுள்ள விரிப்புகள் விரித்திருப்பதுபோல் காணப்படுகின்றன. சில கற்பாறைகளில் சம்பகப் புஷ்பங்கள் உதிர்ந்து, தங்கத்தால் செய்யப்பட்ட கட்டில்களைப்போலும், சிலவிடங்களில் அரளிப் புஷ்பங்கள் உதிர்ந்து பட்டுக்கரை வஸ்த்ரங்களை விரித்திருப்பதுபோலும், இப்படி இன்னும் பலவர்ணமுள்ள படுக்கைகளைப்போலும் தோன்றுகின்றன.

லக்ஷ்மண! எங்கே பார்த்தாலும் இந்த வஸந்த காலத்தில் மரங்கள் மலர்ந்த புஷ்பங்களால் நிறைந்து, வண்டுகள் மதுரமாகச் சப்திக்கும்பொழுது, ஒன்றிற்கொன்று 'நான் எவ்வளவு அழகானவன், பார்த்தாயா? நீ எனக்கு ஈடல்ல''வென்று பெருமை பேசிக்கொள்வதுபோலிருக்கிறது. இந்த நீர்க் காக்கை தெளிவான ஜலத்தில் மூழ்கித் தன் நாயகியுடன் ஸந்தோஷமாக விளையாடுகிறது. அதைப் பார்க்கையில் எனக்கு விரஹதாபம் அதிகரிக்கிறது. இந்தப் பம்பை எவ்வளவு அழகாகவிருக்கிறதோ, மந்தாகினியும் அவ்வளவு அழகாகவிருக்கிறது. ஆகையால் லோகத்தில் விசேஷப் ப்ரஸித்திபெற்றிருக்கிறது. ஸீதை மறுபடியும் நமக்குக் கிடைத்து, இவ்விடத்தில் நாம் வஸித்துக்கொண்டிருந்தால் இந்த்ர லோகத்தையாவது அயோத்தியையாவது விரும்பமாட்டேன். இந்த அழகான இளம்புல் தரைகளில் ஸீதையுடன் ஆனந்தமாகக் காலங்கழித்துக்கொண்டிருந்தால்

எனக்கு ராஜ்யம் போனதையும மறறத துக்கங்களையும் ஒருபொழு தும நினைக்கவேமாட்டேன. இநத மரங்கள அழகிய இலைகளாலும் பலவகைப் புஷ்பங்களாலும விளங்குவதைப பாாததால் ஸீதையை விட்டுபபிரிநத எனக்குப புததி சிதறுகிறது இநத ஏரியின குளிாந்த ஜலததில தாமரை முதலிய மலாகள் மலாநதிருபபதையும அவைக ளில சகரவாகம நீாக்கோழி நீாக்காக்கை க்ரௌஞசம முதலிய பறவை கள உடகாாநது இனிமையாகக கூவுவதையும, பனறி மான முதலிய வை நீரில இறங்கி விளையாடுவதையும பாாக்கப பாாக்க, இவை ஒப பில்லாத அழகுள்ள ஜானகியை அடிக்கடி ஞாபகஞசெயது எனக்கு அவளிடததிலுள்ள ஆசையை வளாககினறன.

லக்ஷமண! இநத மலைசசாரலகளில மிருகங்கள் ஆனந்தமாக விளையாடுவதையும் மானகுட்டிகளைபபோல் நேதரங்களையுடைய ஸீதையை விட்டுப பிரிதது நான தவிப்பதையும பாா, மதங்கொண்ட பக்ஷிகளால் நிறைநத இநத மலையில அங்குமிங்கும திரிவதால் எனக்கு வருததம அதிகமாகிறது அவளைப பாாததாலொழிய எனக்கு ஆறுதலுணடாகாது. இநதப பம்பையிலிருநது அடிக் கும ஸுகமான காறறை ஸீதையும எனனுடனிருநது அனு பவிததாலொழிய நான் பிழைககமாட்டேன. தாமரை செங் கழுநீா முதலிய பூக்களின் மணததால நிறைநது பரிய நாயகிகளுடன சேர்நதிருபபவாகளின சோகததைப போககி, பம்பைக் கரையிலுளள மரசசோலைகளிலிருநது ஸுகமாக வீசும இநதக் குளிாநத காறறை அனுபவிபபவாகள பாககயசாலிகளே! ஸீதை ஸகல ஸுகஙகளையும அனுபவிக்கத தகுநத யௌவனததை யுடையவள, ஒபபிலலாத அழகு வாயந்தவள, ஸகல ஐசவாயஙகளும பொருந்தின ஜனக சகரவாததியின வீட்டில வளாநதவள, நானும இலலாமல சதருககளின வசததில் அகபபட்டு எபபடிப பிழைததி ருப்பாள? நான் அயோதயைககுப போனபிறகு ஜனகா ஜனஙகளுககு முன எனனை, ஸீதையின க்ஷேமததைப பறறி விசாரிககும்பொழுது, ஸகல தாமஙகளை அறிநத அந்த மஹாதமாவிறகு எனன பதில சொல வேண்?• ஐயோ! ஸீதை துககநதாஙகாமல பராணனை விடடப பாாத தாலும சதருககள இடம கொடுககமாட்டாாகளே. ராஜயததை இழநது பிதாவால காட்டிறகுத துரததபபட்ட பாகயமறற எனனைப பதிவரதா தாமததை அனுஸரிததுப பினதொடாநது ஸகல கஷடங்களையும பொறுததுககொணடு எனனை ஸநதோஷப படுத தின ஜானகி எஙகேயிருக்கிறாளோ? அவளை விட்டுப பிரிநது நான்

எப்படி உயிா தரிபபேன? அழகான கண மயிாகளுடன ஒரு தோஷமு மினறி, மதுரமான வாஸனை வீசும அவளுடைய முகார விநததைதப பாாககாமல மனஸ தபிககிறதே! எபபொழுதும ஸநதோஷமாகச சிரிததுககொணடு, வெகு சாமாதயமாகவும மதுரமாகவும ஹித மாகவும பேசும அவளுடைய சொறகளை எபபொழுது கேடபேன? இககாடடில சொலல முடியாத துககஙகளை அனுபவிததுக்கொண டிருநதும அவைகளைக காடடிககொளளாமல, எபபொழுதும ஸந தோஷமாகவிருநது, அநதப பதிவரதாசிரோமணி, ஆசையால் வருந தும என தாபததைதத தன அழகாலும அமிருதவெளளததைதப போனற வாாததைகளாலும நீககுவாள ?

லக்ஷமணா! நான அயோததைககுத திருமபிபபோன பிறகு கௌஸலயை எனனைப பாாததுக "குழநதாய! என நாடடுபபெண் எஙகே" யெனறால எனன பதிலசொலவேன? உணமையைச சொன ால ஸீதையிடததில அவள வைதத அதிக பரியததால உடனே இறபபாளே. லக்ஷமணா! நீ அயோததைககுத திருமபிப போய்ப பர தனுடன ஸுகமாகவிரு. அவளில்லாமல பிழைததிருபபேனா" வெனறு இபபடிப பலவிதமாக அநாதையைப போல அநத மஹாதமா ஸீதையை நினைதது பரலாபிததாா.

அதைக கேடடு லக்ஷமணன "அணணா! தாஙகள் புருஷோத் மரலலவா? தைாயததைக கைவிடலாமா? இபபடித துககபபடலாமா? தஙகளுககு ஸகல மஙகளஙகளும உணடாகடடும. ஒபபறற தைாயத தையுடைய தாங்களே புததியை இபபடிச சிதறவிடலாமா? நாம யாரிடததில பரீதி வைககிறோமோ, அவாகளை விடடுப பிரிவதால அதிக துககமுண்டாகிறதெனறு லோகததில பாாககிறோமலலவா? ஆகையால அநத கலேசததிறகுக காரணமான அதிக பரீதியை விலககவேண்டும. தீபததில தைலம அளவுககு மிஞசியிருநதால வததி எரியாது. (இங்கே தைலமெனபதறகு மூலபதம ஸ்நேஹம. அதிக ஆசைவைபபது கெடுதியெனறும குறிபபிடபபடுகிறது.) ராவ ணன பாதாளததிறகுப போனாலும இனனும ரஹஸயமான வீடடிற குப போனாலும உயிாதபபுவானா? அவன இபபொழுது இருககுமிடத தைக கண்டுபிடிபபோம. ஸீதையை நமமிடததில ஒபபுவிககவேண டும, அலலது அழியவேணடும அதிதியின காபபததில அவளைக கொண்டுபோய வைததிருநதாலும இபபொழுதே கொணடுவநது ஒபபுவிககாவிடடால நிசசயமாக அவனைக கொலலுகிறேன. இநதக கவலையை விடுங்கள். தைாயமாக இருஙகள். தான உததேசிதத காா

யததை ஒருவன அடையாவிடடால மறுபடியும முயனறாலொழிய அது கிடைககுமா? மனுஷ்யனுககு விடாமுயறசியைபபோல வேறொனறும பயனைக கொடுக்காது விடாமுயறசி யுளளவனுககுக கிடைககாதது ஒனறுமிலலை அபபடிபபடடவாகள காரியஙகளைச செயவதில அதைரியபபடுவதிலலை நாம உதஸாஹததை மாததிரம கைககொணடால ஸீதையை நிசசயமாக அடைவோம. காமததாலும சோகததாலும புததியைக கெடுததுககொளளாமல தாஙகள மஹா தைரியசாலி எனபதையும நனறுகப பழககபபட்ட மனஸை யுடையவாகளெனபதையும ஞாபகபபடுததிககொளளுஙக”ளெனறு விநயமாகவும உசிதமாகவும ஹிதமாகவும தெரிவிததுககொணட வாாததைகளைக் கேட்டு ராமன, சோக ஸமுதரததிலிருநது கரையேறித துககததையும புததிமயக்கததையும நீககித தைரியமடைநதாா.

பிறகு அளவறற பராககிரமததையுடைய ரகுவீரனும லக்ஷமணனும அநதப பமபாநதியைத தாண்டினாாகள. இபபடி ராமன் ஸீதையைவிடடுப பிரிநத துககததால பீடிககபபடடு லக்ஷமணனுடன காடு மலை குஹை முதலியவைகளில ஜாககிரதையாகத தேடிககொண்டு அஙகிருநது புறபபடடாாகள மதம பிடிதத யானையைபபோல அழகாக நடநதுபோகும ரகுவீரனை லக்ஷமணன வெகு ஜாககிரதையாக ரக்ஷிதது வநதாா. அவா ராமனிடததில கலஙகாத பகதி வைததவா, மஹா தைரியசாலி: அவருககுக கைஙகாியம செய்யும் பாககியததைப பெறறவா. ராமன தன அழகிய நடையால ஸகல பராணிகளின மனஸைக கவாநதாலும லக்ஷமணன அவருடைய அழகில தன புததியை நாடடிச சிதறவிடாமல மனோவாககுக காயங்களை அடககிப பணிவிடைசெயது வநதாா. உடகாாநதிருககும பொழுது ஆஸனமாகவும நிற்குமபொழுது குடையாகவும நடககுமபொழுது மரவடியாகவும நிதயகைஙகாியஞ செயயும பாககியம பெறற ஆதிசேஷனலலவா? இதை அறிநதே ஸுமிததிரை “குழநதாய்! ராமன வனததில போகையில அவருடைய நடை அழகைக கண்டு மயஙகிக கைஙகாியததில மோசமபோகாதே” யெனறு லக்ஷமணனுக்கு ஹிதோபதேசஞ செயதாள. ஸமயோசிதமாக லோகநீதிகளையும ராஜ நீதிகளையும தெரிவிபபாா, சததுருவை அலக்ஷியமாகக கொலலுகிறேனெனறு தைரியஞ சொலவாா. இபபடிப பலவிதமாக அவரைத தேறறிககொண்டு அங்கிருந்து ரிசயமுகபாவதததின அடியில வநதாா

அங்கே வானரர்களுடன் தங்கியிருந்த ஸுக்ரீவன் இவர்களுடைய ரூபத்தையும் பராக்ரமத்தையும் பார்த்து ஆச்சர்யமடைந்தான். தான் மிகுந்த பலவானாயினும் ஒருவேளை வாலி நம்மைக் கொல்ல இவர்களை அனுப்பியிருப்பானோவென்று பயந்து அசைவற்று நின்றான். அவர்கள் அங்குமிங்கும் தேடிக்கொண்டு ஜாக்ரதையாக ஸஞ்சரிப்பதைப் பார்த்து ஸுக்ரீவனுடைய பயம் அதிகமாயிற்று. அவனுடனிருந்த வானரர்களும் அந்த மஹா தேஜஸ்விகளைக் கண்டு தாங்கள் பயமில்லாமல் தங்கியிருந்த மதங்கரிஷியின் புண்யாச்ரமத்தில் ஓடி ஒளித்துக்கொண்டார்கள்.

ஸர்க்கம் 2.

ஸுக்ரீவன் ஆஞ்ஜநேயரை அனுப்பினது.

உத்தமமான ஆயுதங்களைத் தரித்து மஹாவீரர்களாக நிகரற்ற தேஜஸுடன் விளங்கும் ராம லக்ஷ்மணர்களைப் பார்த்து ஸுக்ரீவன், ஓரிடத்தில் நிலைகொள்ளாமல் நான்கு திக்குகளையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். ராஜ தர்மங்களில் நிபுணனான அந்த வானராதிபதி மிகுந்த வருத்தமடைந்து "இங்கேயிருப்பது நலமா, ஓடிப்போவது நலமா" வென்று மந்த்ரிகளுடன் ஆலோசித்தான். அவனுடைய மனஸ் ஒன்றிலும் பற்றாமல் அலைந்துகொண்டேயிருந்தது. பிறகு ராம லக்ஷ்மணர்களை மறுபடியும் கவனித்துப் பார்த்துத் தன் மந்த்ரிகளை அழைத்துத் 'தோழர்களே! எவரும் ப்ரவேசிக்க முடியாத இந்த வனத்தில் இவர்கள் எப்படி வந்தார்கள்? நமது சத்ருவான வாலியால் அனுப்பப்பட்டுத் தபஸ்விவேஷம் பூண்டு நம்மைக் கொல்ல வந்திருக்கிறார்க" ளென்றான்.

அவர்களும் அவன் சொன்னதை உண்மையென்று நிச்சயித்து வேறொரு மலைச்சிகரத்திற்குப் போய் அங்கே எல்லோரும் ஸுக்ரீவனைச் சூழ்ந்து ஒன்றுந் தோன்றாமல் நின்றார்கள். அங்கும் பயமுண்டாகி மலைக்கு மலை தாவ ஆரம்பித்தார்கள். அந்த வேகத்தால் மலைச்சிகரங்கள் நடுங்கின, புஷ்பவிருக்ஷங்கள் முறிந்தன. மான் பூனை புலி முதலிய மிருகங்கள் பயந்தோடின. பிறகு வேறெண்ணங்கொண்டு எல்லோரும் ரிச்யமூகத்திற்கே வந்தார்கள். ஸுக்ரீவன் வாலியிடத்திலிருந்த பயத்தால் அவனே இப்படி வேஷங்கொண்டு வந்திருக்க

வேணடுமெனறு ஸநதேஹிததுக குழமபுவதைப பாாதது ஹனுமான் "ஸவாமி! தாஙகளும நமது மிதராகளும இது வாலியால செயயப படட உபாயமெனறு எணணிப பயபபடவேணடாம. இது ரிசய மூகபாவதம, வாலி இஙகே வரமாடடான நாம கணட விடங களுககு ஓடுவதில எனன லாபம? தாஙகள பயபபடவேணடியது வாலியிடததில அலலவா! இதோ வருகிறவாகள வாலியலல ஆகையால தஙகளுககுப பயமெனன? புததியைச சிதறவிடடுப பல பல யோசனைசெயது பொறுதது ஆலோசிககாமல தபிககிறீாகள. குரங கின ஸவபாவமான சஞசலசிததம தெளிவாக வெளிபபடடதே! ஸாமானய ஞானமும விசேஷஞானமும குடிகொணடிருககும தாங கள பிறருடைய நடை உடை பேசசு சேஷடை முதலியவைகளால அவாகளின அபிபராயஙகளைத தெரிநதுகொணடு காாயஙகளை நடதத வேணடும. புததி ஸவாதீனமிலலாத அரசன குடிகளை எப படி ஆளுவா"னெனறு வணககமாகத தெரிவிததாா.

இநதச சுபமான வாாததைகளைக கேட்டு ஸுகரீவன தைாய மடைநது ஆஞஜநேயரைப பாாதது "இவாகள தேவகுமாராகளைப போலிருககிறாாகள, முழஙகால வரையில நீண்ட கைகளையும விசால மான கணகளையுமுடையவாகள, உததமமான ஆயுதஙகளைத தரிதத வாகள. இபபடிபபடடவாகளைக கணடு யாருககுததான பயமுணடா காது? இநதப புருஷோததமாகள வாலியால அனுபபப படடிருகக வேணடுமெனறே ஸநதேஹபபடுகிறேன. வாலியே நேரில வநதிருக் கிறானெனறு நான பயபபடவிலலை ராஜாககளுககு அநேக மிதராக ளுணடு. அவாகளை நமபககூடாது சதருக்களுளளவன மாறு வேஷம பூணடவாகளைத தனககு விரோதி யெனறே எணண வேண் டும். நாம அவாகளை நமபினாலும அவாகள நமமை நமபுவதிலலை. நாம எபபொழுது அஜாகரதையாயிருபபோமோவெனறு ஸம யம பாாததுககொண்டிருநது எபபொழுதாவது நமமைக கொலலா மல விடுவதிலலை வாலியோ ராஜய காாயங்களில தீாககாலோசனையுள் ளவன. அரசாகள ரஹஸ்யமாகவே பல உபாயஙகளை உப யோகிததுச சதருககளைக கொலவாாகள. ஸாதாரண ஜனங் களைபபோல வேஷம பூணட தூதாகளை அனுபபி அவாகளைக கணடுகொளளவேணடும ஆஞஜநேய! அலப மனுஷனைபபோல வேஷ மெடுதது நீயே போய அவாகளைப பரீக்ஷிதது வரவேணடும. மனஸிலுளள அபிபராயததை வெளிபபடுததும தேஹ சேஷடை யாலும ரூபததாலும பேசசாலும மறற உபாயஙகளாலும அவாகள்

சுததமான மனஸுடையவர்களாவெனறறி. அபபடியிருநதால ஸமயோசிதமான வார்ததைகளாலும அதறகுதத தகுநத இஙகிதங களாலும நீ அவர்களை நமபச செயது, எனககு அனுகூலமாக இருக குமபடி மாறறி 'ஆயுதபாணிகளாக நீஙகள இநத வனததில வநத காரணமென்ன'வெனறு கேடடு, அவர்களுடைய உண்மையான அபிபராயததைதத தெரிநதுகொளளவேணடும அவர்கள ஸாதுக களா துஷ்டர்களாவெனறு பேசசாலேயே அறியவேணடு'' மெனறுன.

இபபடி ஸுகரீவனுல ஆகஞாபிககப படடு ஹனுமான அவனு டைய வார்ததையை உசிதமென்று ஒபபுககொணடு ராமலக்ஷ மணர்கள இருககுமிடததிறகுப போக நிசசயிததார. நினைதத ரூபஙகளை எடுககககூடிய அநத மஹாவீரன ராஜநீதியில நிபுணனுன ஸுகரீவனை மெசசி, மஹாபலசாலியான ராமலக்ஷமணர்கள இருகது மிடததை நோககிப போனுர.

ஸர்க்கம் 3.

ஆஞ்ஜநேயர் ராமலக்ஷ்மணர்களை ஸந்தித்தது.

ஸுகரீவனுடைய அபிபராயததைப பூரணமாக அறிநத ஹனு மான் ரிசயமுக பாவததிலிருநது குதிததுத தன வானர ரூபததை விடடுச சதருககளை ஏமாற்றுவதறகாக ஸநயாஸி ரூபததை எடுத தார வாயு புதரனுன ஆஞ்ஜநேயருககு இது ஒரு பொருட்டா? பிறகு அவர ராமலக்ஷமணர்களைக கண்டு ஸமீபததில வநது விநய மாக நமஸ்கரிதது மதுரமான அர்த்ததததையும சபதத்தையுமுடைய வார்ததைகளால அவர்களுடைய வரலாறறை விசாரிகக ஆரம பிதது, அவர்களுடைய பரீமாததஸவரூபததை ஸ்தோதரஞ செயதார.

இபபடிப பகதியுடன அவர்களைப பூஜிததுப பிறகு மிருதுவாக விசாரிததார. "நீஙகள் வீணபோகாத பராககரமமுள்ளவர்கள; மனததைக கவரும ரூபததைதத தரிததிருககிறீர்கள. ஆகையால ராஜ ரிஷிகளையும தேவர்களையும போனறவர்கள கடுமையான வரதங களை அனுஷடிபபவர்களைப போலிருககிறீர்கள. அதனுல தபஸவி

களென்று தோன்றுகிறது. இந்த வனத்திலுள்ள ஜந்துக்கள் உங்களைக் கண்டு பயப்படுகின்றன. பம்பைக்கரையிலுள்ள மரங்களை உற்றுப்பார்த்துக்கொண்டு வருகிறீர்கள். ஸஞ்சரிப்பதற்குக் கஷ்டமான இந்த வனத்தில் எப்படி வந்தீர்கள்? இந்தப் பம்பாநதி உங்களுடைய தேஜஸால் விளங்குகிறது. உங்களுடைய தேஹகாந்தி தங்கத்தைப்போல் ப்ரகாசிக்கிறது. காட்டில் வெகுதூரம் நடந்து வந்ததால் களைத்துப் பெருமூச்சு விடுகிறீர்கள். அழகிய புஜங்களையுடையவர்கள், இந்த வனத்திலுள்ள பக்ஷிகள் மான்கள் முதலிய ஸகல ஜந்துக்களும் தங்களைப் போன்றவர்களை இதுவரையில் பார்த்ததில்லை. ஆகையால் பயந்து ஓடுகின்றன. ஸிம்ஹத்தைப்போல மிகவும் கம்பீரமான பார்வையுடையவர்கள், ஸிம்ஹத்தைக் காட்டிலும் அதிகமான பலபராக்ரம முடையவர்கள், இந்த்ர வில்லுகளைப் போன்ற வில்லுகளை விளையாட்டாகக் கையில் பிடித்துக்கொண்டிருக்கிறீர்கள்; சத்ருக்களை வேரறுக்கும் வீர்யத்தையுடையவர்கள், எல்லையற்ற காந்தியுடையவர்கள், ஒப்பில்லாத ஸௌந்தர்யம் வாய்ந்தவர்கள், உத்தமமான காளையைப்போல அழகாகவும் கம்பீரமாகவும் நடக்கிறீர்கள், மஹா தேஜஸ்விகள், யானைத் துதிக்கைகளைப் போல் நீண்ட புஜங்களையுடையவர்கள். இப்படிப்பட்ட நரச்ரேஷ்டர்களான நீங்கள் யார்?

இந்த ரிசயமுக பர்வதம் உங்களுடைய காந்தியால் விளங்குகிறது. பெரிய ராஜ்யங்களை ஆளத்தகுந்தவர்கள், தேவதைகளுக்கு ஸமமான பராக்ரமமுள்ளவர்கள், இங்கே எப்படி வந்தீர்கள்? உங்களுடைய நேத்ரங்கள் தாமரையிதழ்களைப்போல சிவந்து விசாலமாக இருக்கின்றன. மஹாவீரர்களான நீங்கள் ஜடையைத் தரித்திருப்பதேன்? உங்களிருவருக்கும் பேதமேயில்லை. தேவலோகத்திலிருந்து வேடிக்கையாகப் பூலோகத்திற்கு வந்த ஸூர்ய சந்த்ரர்களைப் போலிருக்கிறீர்கள். ஸகல ராஜலக்ஷணங்களும் பொருந்தின நீங்கள் ராஜ்யத்தை ஆளவேண்டியிருக்க, அவைகளை விட்டுத் தபஸ்வி வேஷந்தரித்து இந்த வனத்தில் ஸஞ்சரிப்பது உசிதமல்லவே. உங்கள் விசாலமான மார்புகளையும், ஸிம்ஹத்தைப்போன்ற தோள்களையும், மதம் பிடித்த யானையையும் காளையையும்போல நடப்பதையும், நீண்டு திரண்டு இரும்புலக்கைகளைப்போல கடினமாயிருக்கும் புஜங்களையும் பார்த்தால், ஸகல ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்படவேண்டிய உங்களுடைய அங்கங்கள் ஏன் சூன்யமாக இருக்கின்றனவென்று ஸந்தேஹமுண்டாகிறது. விந்த்யம் மேருவென்ற

மஹா பர்வதங்கள் பூமியை ரக்ஷிப்பதுபோல நீங்கள் இந்த ஜகத்முழுவதையும் ரக்ஷிக்கத் திறமையுள்ளவர்கள். உங்களுடைய வில்லுகள் வெகு அழகாக இருக்கின்றன. இவைகளைப் போன்றவை லோகத்தில் கிடையாது. விசித்ரமான பூசுகளால் விளங்குகின்றன, தங்கக்கட்டுகளுடன் இந்த்ரனுடைய வஜ்ராயுதத்தைப் போல ப்ரகாசிக்கின்றன. சீறுகின்ற மஹாஸர்ப்பங்களைப்போலும் கோரமான காலதண்டங்களைப்போலுமிருக்கும் கூர்மையான பாணங்களால் உங்களுடைய அம்பறைகள் நிறைந்திருக்கின்றன. உங்களுடைய கத்திகள் அதிக நீளமாகவும் அகலமாகவுமிருக்கின்றன. தங்கத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டுச் சட்டையுரித்த கால்ஸர்ப்பங்களைப்போலும் ஜ்வலிக்கின்றன.

நான் இவ்வளவு சொல்லியும் எனக்குப் பதில் சொல்லாமலிருப்பதேன்? இங்கே ஸுக்ரீவனென்ற ஓர் வானர ராஜனிருக்கிறார். அவர் மஹா வீரன். தமயனால் வஞ்சிக்கப்பட்டுத் துக்கமடைந்து திரிகிறார் அந்த மஹாத்மா என்னைத் தங்களிடத்தில் அனுப்பினார். என் பெயர் ஹனுமான், நான் வாயுவின் புத்ரன், அரசனுக்கு முக்ய மந்த்ரி; அவருடைய இஷ்டப்படி ஸந்யாஸி ரூபத்தைத் தரித்து ரிச்யமுகபர்வதத்திலிருந்து இங்கே வந்தேன். நான் நினைத்த ரூபங்களை எடுக்கக் கூடியவன்; நினைத்த இடங்களுக்குப் போகக் கூடியவனென்”ன்று, சாதுர்யமாய்ப் பேசுகிறவர்களுக்குள் சரேஷ்டரான மாருதி தான் வந்த காரியத்தைத் தெரிவித்து, அவர்களுடைய பதிலைக் கேட்க விரும்பி மௌனமாகவிருந்தார்.

அப்பொழுது ராமன் ஸந்தோஷத்தால் முகம் மலர்ந்து, பக்கத்திலிருந்த லக்ஷ்மணனைப் பார்த்துக் “குழந்தாய்! இவன் மஹாத்மாவான ஸுக்ரீவனுடைய முக்கிய மந்த்ரி. நாம் அவனையே தேடிக்கொண்டிருக்க நம்மைத் தேடி வந்திருக்கிறான். ஸுக்ரீவனே தூதன் மூலமாக நம்மிடத்தில் வந்ததாக நினைத்தேன் யஜமானன் தூதாகளிடத்தில் தானே பேசுவது உசிதமல்லவென்ற ராஜநீதிப்படி, நீ என்னிடத்திலும் ஸுக்ரீவனிடத்திலும் வைத்திருக்கும் ப்ரீதியை அனுஸரித்து மதுரமான வாக்யங்களால் இந்த மஹாபுத்திமானுக்குப் பதில்சொல் ரிக் வேதத்தை க்ரமப்படி அறியாவிட்டால் இவன் இப்படிப் பேசமுடியாது யஜுர்வேதத்தைப் பூர்ணமாக அறிந்து மனதில் தரிக்காவிட்டால் இப்படிப் பேசமாட்டான் ஸாமவேதத்தின் ரஹஸ்யத்தை அறியாதவன் இப்படிப் பேசமாட்டான் இவன் ஸகல வ்யாகரணங்களையும் பூர்ணமாகப் பலமுறை கற்றிருக்கிறானென்பது நிச்ச

3

யம. அநேக வாக்யங்களைப பேசினும் ஒரு பிசகான சபதத்தையும காணேன முகததிலாவது கண்களிலாவது நெறறியிலாவது புருவங களிலாவது மறற அவயவங்களிலாவது யாதொரு தோஷமும பேசும்பொழுது காணபபடவிலலை. மிகவும விஸ்தாரமிலலாமலும ஸநதேஹமிலலாமலும தாமஸிககாமலும அதிக வேகமிலலாமலும வாக்யஙகள் மாாபில உணடாகி, கழுததில சபதிதது, மதயம ஸ்வர ததில உசசரிககபபடுகினறன. அதிக மெதுவாகவிலலாமலும, அதிக வேகமாகவிலலாமலும, யாதொரு பிழையுமிலலாமல மனோஹர மாகவும ஸுகமாகவும வயாகரண சாஸ்தரப்படி உசசரிககிறான. மார்பு கழுதது தலையெனற மூனறு இடஙகளிலிருநது உணடாகும உதாதத அனுதாதத ஸ்வரித சபதங்களுடன பேசும இவனுடைய ஆசசாயகரமான வாாததையைக கேடடு, இவனைக கொலல வெணணிக கததியை உருவிககொணடு பாயும சதருவும கோபந தணிநது ஸந்தோஷம மிகுநது இவனுக்கு வசபபடுவான.

இவவிதமான தூதனை அடையாத அரசனுக்கு ராஜ காாயங்கள் எபபடிக கைகூடும? இநத உததம குணஙகளையுடைய தூதாகள எநத அரசாகளிடததிலிருக்கிறாகளோ அவாகளுடைய ஸகல காா யங்களும தூதாகளால ஸிததிக்கு" மெனறாா.

பிறகு மஹாபுததிமானான லக்ஷமணன ஹனுமானைப பாாதது "மஹாதமாவான ஸுக்ரீவனுடைய குணஙகள் எஙகளுக்குத தெரி யும. அநத வானர ராஜனையே தேடிககொணடிருககிறோம. மஹா புததிமானே! ஸுகரீவனுடைய அபிபராயபபடி நீ எதைச சொலலுகிறாயோ அபபடியே செயகிறோ"மெனறாா. அநதச சாதுாய மான வாாததையைக கேடடு ஆஞஜநேயா மிகவும ஸநதோஷிதது, வாலியை ஜயிபபதில ஸநதேஹமிலலையெனறு நிசசயிதது, ஸுகரீவ னுககும ராமலக்ஷமணாகளுககும ஸநேஹஞ செயவிகக விருமபினாா

ஸாக்கம் 4

ஸுக்ரீவனிடத்திற்குப் போனது

அநத மதுரமான வாாததைகளைக கேடடு ஹனுமான, இவா நமது காாயததை ஸாதிககக கூடியவரெனறு ஸநதோஷித்து "மஹா

த்மாவான ஸுக்ரீவ மஹாராஜாவுக்கு ராஜ்யம் கிடைக்கும். இந்த மஹானுபாவன் அவருக்கு வாய்த்தபடியால் அந்தக் காரியம் அதிசீக்ரத்தில் முடியு''மென்று நிச்சயித்தார். பிறகு ராமனைப் பார்த்து வெகு வணக்கமாக ''ஸ்வாமி! இந்தப் பம்பாநதிக்கரையிலுள்ள கோரமான வனத்திற்குத் தாங்களும் தங்கள் தம்பியும் வந்த காரணமென்ன? இது துஷ்ட மிருகங்கள் ஸஞ்சரிக்கும் இடமல்லவா?'' வென்றார்.

அதற்கு லக்ஷ்மணன் ராமனுடைய ஆக்ஞையால் தங்கள் வரலாற்றைத் தெரிவித்தார். ''தசரதரென்று ஓர் அரசனிருந்தார். மஹா காந்தியுள்ளவர் தர்மத்தில் விசேஷ ப்ரீதியுள்ளவர். நான்கு வர்ணத்தாரகளையும் தர்மந் தவறாமல் ஆண்டுவந்தார். அவருக்கு விரோதிகளில்லை அவருக்கும் ஒருவரிடத்திலும் த்வேஷமில்லை ஸகல பூதங்களுக்கும் ப்ரஹ்மா எப்படியோ அப்படி மேன்மைப் பெற்று விளங்கினார். அக்னிஷ்டோமம் முதலிய யாகங்களை விதிப்படி பலதடவை செய்தார் இதோவிருக்கும் மஹாத்மா அவருடைய மூத்த புத்ரர்; இவருக்கு ராமனென்று பெயர், ஸகல ப்ராணிகளுக்கும் இவரே கதி, பிதாவின் கட்டளையை நிறைவேற்றுகிறவர், மஹா வீரன், தசரத புத்ராகளுக்குள் உத்தம குணசாலி. ராஜலக்ஷணங்களும் ஐச்வர்யங்களும் பூர்ணமாகப் பொருந்தினவர் இவர் ராஜ்யத்திலிருந்து வனத்தில் வஸிக்கும்படி அனுப்பப்பட்டு என்னுடன் இங்கே வந்தார். ஸூர்யன் அஸ்தமிக்கும்பொழுதும் அவருடைய தேஜஸ் விலகாதது போல, இவருடைய பார்யையான ஸீதை இவரைக் கஷ்டதசையில் கைவிடாமல் வெகு பக்தியோடும் வெகு ப்ரேமையோடும் பின்தொடர்ந்தாள் இவர் மஹா தேஜஸ்வி, இந்த்ரியங்களை ஜயித்தவர், இவருடன் பிறந்ததால் நான் இவருக்குத் தம்பியென்று சொல்லப்படுகிறேன். ஆனால் இவருடைய அனந்த கல்யாண குணங்களுக்கு ஈடுபட்டு இவருக்குக் கேவலம் அடிமையானேன். நான் இயற்கையிலேயே இவருக்கு அடிமையானாலும் இவருடைய மஹிமையால் அந்த நிலைமை உறுதிப்பட்டது எங்கும் எப்பொழுதும் எந்த ஸமயத்திலும் இவருக்கு எல்லா ஊழியங்களையும் செய்யும் பாக்யத்தைப் பெற்றேன் அந்த ஊழியமும் என் ப்ரயோஜனத்தை உத்தேசித்ததல்ல. இவருடைய ப்ரீதியை அடைவதற்கே பிறர் அல்ப உபகாரம் செய்தாலும் அதை விசேஷமாகக் கொண்டாடுவது இவருடைய தன்மை. எனக்கு லக்ஷ்மணனென்று பெயர் ஊழியமென்ற லக்ஷ்மியை (செல்வத்தை) அடைந்தவனென்று அதன் கருத்து இவர் ஸகல ஸுகங்

களையும ஸகல ஐசவாயஙகளையும அனுபவிககத தகுநதவா ஸகல பராணிகளின ஹிததததையே எபபொழுதும தேடுகிறவா இபபொழுது ஸகல ஐசவாயததையும இழநது காட்டிலிருககையில, ஒருநாள நாஙகள இலலாத வேளையில யாரோ ஒரு ராக்ஷஸன இவருடைய பாாயையை எடுததுபபோனன அவன இனனுனெனறு தெரியவிலலை. தனுவின வமஸததில பிறநது சாபததால ராக்ஷஸ ரூபமடைநத ஒரு தைதயன, உஙகள அரசனை ஸுகரீவன அநத ராக்ஷஸனிருககுமிடததை அறிவானெனறு எஙகளுககுச சொலலித திவ்ய ரூபததை அடைநது ஸவாககததிறகுப போனன. இதே எங்கள வரலாறு. நீ கேட்டதறகுப பதில சொலலிவிட்டேன.

“நானும ராமனும ஸுக்ரீவனைச சரணமடைநதிருககிறோம. இவா அளவறற ஐசவர்யஙகளைப பிறாககுக கொடுததிருககிறா. நிகரறற கீரததியை அடைநதிருககிறா இதறகுமுன லோகநாதனுக விருநது, இபபொழுது ஸுகரீவனை நாதனுக அடைய விருமபுகிறா. இவருடைய பிதா ஸகல பராணிகளையும காபபாறறினா. தாமததிலேயே விசேஷ பரீதியுளளவா. அபபடிப்பட்டவருககுப புதரனை ராமனும ஸகல பராணிகளையும ரக்ஷிககககூடியவா. இவரே ஸுகரீவனைச சரணமடைகிறா இதற்கு முன ஸகல லோகங்களும இநத மஹாதமாவான ராகவனையே சரணமடைநதிருநதன. ஆனல இபபொழுது என தமயன ஸுகரீவனுடைய ஒததாசையை விருமபுகிறா. இவருடைய கிருபையைப பெறறுக குடிகள யாவரும புருஷாாததஙகள யாவையும அடைநது ஸநதோஷிததார்கள. அநதக் குடிகளுககுள ஒருவனுயும அலப ஜநதுவாயுமிருககும ஸுகரீவனுடைய கிருபையை இபபொழுது இவா வேண்டுகிறா. (கோஸல ராஜ்யததிறகு மாதரம அரசனை ராமனுககு ஸுகரீவன குடியென்பது எபபடி?)

“இநதப் பூமியிலுளள ஸகல ராஜாககளும தசரதசக்ரவாததியால் ஸகல உபசாரஙகளுடன வெகுமானிககபபட்டாாகள அவருடைய மூதத புதரனை இநத மஹானுபாவன் ஸகல லோகங்களிலும ப்ரஸிதகி பெறறவா. கேவலம் காட்டில மாதரம பரஸித்தி பெற்ற ஒரு வானரனுடைய தயவை வேண்டுகிறா. இவா சோகத்தால பீடிககபபட்டுப புததி சிதறியிருககிறா. உன அரசனை சுக்ரீவன தனனைச சரணமடைநத இவரிடததில கிருபை செயய வேண்டு”மென்றா இபபடி ராமன துக்கபபடுவதைப பாாததுத தானும துக்கமடைநது கண்களில நீாதளும்பப பரிதாபமாகப பராத

திக்கும லக்ஷ்மணனுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்டு ஹனுமான், "இப்படிப்பட்ட புத்திமான்களும், கோபத்தையும் இந்திரியங்களையும் ஜயித்தவர்களுமான உங்களைத் தேடியாவது ஸுக்ரீவன் ஸ்நேஹஞ் செய்யவேண்டும். நீங்கள் இங்கே வந்தது அவருக்கு மிகுந்த க்ஷேமத்தை உண்டுபண்ணும். அவர் வாலியுடன் பகைத்துக் கொண்டு ராஜ்யத்திலிருந்து துரத்தப்பட்டு இங்கே வந்திருக்கிறார். வாலி அவரை ஏமாற்றி அவருடைய பார்யையை எடுத்துக்கொண்டான். அவரும் நாங்களும் ஸீதையைத் தேடிக் கண்டுபிடிப்பதில் வேண்டிய ஒத்தாசை செய்வோ" மென்று சாதுர்யமாகவும் மதுரமாகவும் பதில் சொல்லி, "ஸுக்ரீவனிருக்கு மிடத்திற்குப் போவோம் வாருங்க"ளென்று அழைத்தார்.

அதைக் கேட்டு லக்ஷ்மணன் அவரைத் தகுந்தபடி உபசரித்து ராமனைப் பார்த்து "இவர் மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் சொல்லுகிற வார்த்தைகள் மிகவும் உண்மையாகத் தோன்றுகின்றன. தங்களுடைய காரியத்தை முடித்துக் கொடுக்கும் திறமையுள்ள ஸுக்ரீவனும் நேர்ந்திருக்கிறான். ஆகையால் தங்கள் எண்ணங்கள் நிறைவேறுமென்று நினைக்கிறேன். இவன் பேசும்பொழுது முகத்தில் ஸந்தோஷமும் தெளிவும் விளங்குகின்றன, வார்த்தைகள் தெளிவாக இருக்கின்றன. வாயு புத்ரனான இந்த மஹா வீரன் பொய் சொல்லமாட்டா"னென்றான்.

பிறகு ஹனுமான் வானர ரூபத்தை எடுத்து ராமலக்ஷ்மணர்களைத் தோளிலேற்றிக்கொண்டு ஸுக்ரீவனிருக்கு மிடத்திற்குப் போனார். ஸகல தேவதைகளுக்கும் நாதனான பகவானுடைய கிருபையை அடைந்ததால் மிகுந்த கீர்த்தி பெற்று, ஸுக்ரீவனையும் அடக்கத் திறமையுள்ள அந்த மஹா புத்திமானான வாயு புத்ரன், தான் உத்தேசித்த காரியங்களெல்லாம் கைகூடினதுபோல ஸந்தோஷித்து ராமலக்ஷ்மணர்களுடன் ரிசயமுக பர்வதத்தில் ஏறினார்.

ஸர்க்கம் 5.

ஸுக்ரீவனுக்கு அபயங் கொடுத்தது.

ராம லக்ஷ்மணர்களைக் கண்டு பயந்த ஸுக்ரீவன் ரிசயமுக பர்வதத்திலிருந்து மலயமென்ற மலையில் பிறர் நெருங்கக்கூடாத ஓரி

டததில ஒளிநதுகொணடிருநதான. ஹனுமான ராமலக்ஷமணர்களை ரிசயமுகததில வைததுவிடடு, மலயததிறகுப போய ஸுகரீவனைக கணடுபிடித்து, “ஸவாமி! ராமலக்ஷமணாகள ரிசயமுகததில வநதிருககிறாகள, ராமன மஹாபுததிமான அளவறற பராகரமமுடையவா தஙகளுடைய சதருககளை அழிககக கூடியவா இக்ஷவாகுகுலததில பிறநதவா, தசரத சகரவாததியின புதரா, தாமானுஷடானததில விசேஷ பரவிததிபெறறவா, பிதிருவாககிய பரிபாலனஞ செயபவா இவாகள தபஸவி வேஷததுடன தணடகாரணயததில வஸிததுககொணடிருககும பொழுது ராவணன ராமனுடைய பாாயையை எடுததுப போனான. (எடுததுப போனவன இனனாரெனறு தெரியாதெனறு லக்ஷமணன் சொனனா ஹனுமாருககு ராவணனெனறு எபபடித தெரியும?) அவா தஙகள ஒததாசையைவிருமபுகிறா ராஜஸூயம, அசவமேதம முதலிய யாகங்களைக கணககிலலாமல செயது, பசுககளையும தரவியங்களையும அபரிமிதமாகத தக்ஷிணைகொடுதது இநதரியங்களை அடககி ஸதயநதவறாமல தசரதா ராஜ்யபரிபாலனஞசெய்துவநதா அவருடைய புதரனான ராமன ஒரு பெணணைபபறறித தங்களைச சரணமடைகிறா அவாகள தங்களுடன ஸ்நேஹஞ செய்ய விருமபுகிறாகள அவர்களை உபசரிததுத தகுநதபடி பூஜியுங்கள். அவர்களைககாட்டிலும பூஜிககத தகுநதவாகள நமககுக கிடைக்க மாட்டார்க”ளெனறா

அதைக் கேடடு ஸுகரீவன ஸநதோஷமடைநது ராமனிடததில் உணடான பயந்தீாநது கவலையறறான பிறகு மனுஷய ரூபததுடன ராமனிருககுமிடததிறகு வநது அவரைப பகதியுடன நமஸ்கரித்து “ஸ்வாமி தாஙகள தாமததில நனறாய்பபழககபபடடவாகள பராகரம சாலி, ஸகல பராணிகளிடததிலுமஇரககமுளளவரெனறு ஹனுமான தஙகளுடைய உததம குணங்களை எனக்குச சொலலியிருககிறா. கேவலம ஒரு அலப வானரனான எனனுடன தாங்கள ஸநேஹஞ செய்ய விருமபுவது எனக்குப பெரிய லாபம பெரிய அனுகரஹம. அபபடித தங்களுககு இஷ்டமிருநதால இதோ கையை நீட்டுகிறேன. தாங்கள் இதனமேல கைபோடடுப பிடிததுககொளளுங்கள. உசிதமான நிபநதனைகளை ஏறபடுததிக கொளவோ”மெனறு கையை நீட்டினான. அதைப பாாதது ராமன மிகவும ஸநதோஷிதது அவனுடைய கையைப பிடிதது பரீதியுடன இறுகததழுவினா. பிறகு ஹனுமார் நிஜரூபததை எடுததுககொண்டு இரண்டு கடடைகளைச சோதது,

நெருப்பு மூட்டினார் ஜ்வலிக்கும் அக்னியைப் புஷ்பங்களால் பூஜித்து ராமனுக்கும் ஸுக்ரீவனுக்கும் நடுவில் வைத்தார் அவர்கள் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு அக்னியை ப்ரதக்ஷிணஞ்செய்து அதை ஸாக்ஷியாக வைத்துக்கொண்டு, எப்பொழுதும் அழியாத ஸ்நேஹத்தை ஏற்படுத்தினார்கள் பிறகு வெகு திருப்தியையும் ஸந்தோஷத்தையும் அடைந்து ஒருவரையொருவர் கண் கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தார்கள் அப்பொழுது ஸுக்ரீவன் "ஸ்வாமி! தாங்கள் எனக்கு உயிர்த்தோழன் நம்மிருவருக்கும் ஸுகதுக்கங்கள் பொது"வென்றான். பிறகு அவன் புஷ்பங்களால் நிறைந்த ஒரு பெரிய ஆச்சாமரக்கிளையை முறித்துத் தரையில் போட்டு அதன் மேல் ராமனுடன் உட்கார்ந்தான் இப்படியே மாருதியும் லக்ஷ்மணன் உட்காருவதற்காக ஒரு சந்தன மரக்கிளையை முறித்துப் போட்டார்.

பிறகு ஸுக்ரீவன் ராமனைப் பார்த்து "ஸ்வாமி! என் அண்ணன் வாலி என்னை ஏமாற்றி, என் பார்யையை எடுத்துக்கொண்டு என்னை ராஜ்யத்திலிருந்து துரத்திவிட்டான். நான் அவனிடத்தில் பயந்து, துக்கத்தால் ஏங்கி, இந்த கோரமான வனத்தில் ஒண்டியாக ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். தாங்கள் அந்தப் பயத்தைத் தீர்க்கவேண்டு"மென்று தெளிவாகவும் மதுரமாகவும் ப்ரார்த்தித்தான்.

அதைக் கேட்டு மஹாதேஜஸ்வியும் தன்னைச் சரணமடைந்தவர்களை ரக்ஷிக்கும் தர்மரஹஸ்யத்தை அறிந்தவரும் அந்தத் தர்மத்தைப் பூரணமாக நடத்துகிறவருமான ராமன் "இதை ஒரு பெரிய காரியமாக எண்ணி இவன் நம்மை அடிக்கடி ப்ரார்த்திக்கிறா"னென்று புன்சிரிப்புடன், "வானரோத்தம! நீ என்னுடன் செய்த ஸ்நேஹத்திற்குக் கிடைக்கும் பயன் உனக்கு நேரும் உபகாரமே உன் பார்யையை எடுத்துப்போன வாலியைக் கொல்லுகிறேன் இதோ என் கையிலிருக்கும் பாணங்கள் கூர்மையானவை, கழுகின் இறகுகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டவை; கோணுமல் நீண்ட கணுக்களுள்ளவை, ஸூர்யனைப்போலும் வஜ்ராயுதத்தைப்போலும், ரோஷத்தால் சீறும் கால ஸர்ப்பங்களைப்போலும் இவை துஷ்டனான வாலியின் மார்பில் தாக்கி, அவனுடைய உயிரை இப்பொழுதே கொள்ளைகொண்டு, பெரிய மலையை வேருடன் பிடுங்கித் தள்ளுவது போல அவனைப் பூமியில் தள்ளு"மென்று ஸுக்ரீவனுக்கு அபய தானஞ் செய்தார்.

இப்படித் தனக்குப் பரம ஹிதத்தைக் கொடுக்கும் ராமனுடைய மங்களகரமான வார்த்தையைக் கேட்டு ஸுக்ரீவன் அதிக ப்ரீதியடைந்து "புருஷோத்தம! தங்கள் பராக்ரமத்தால் ராஜ்யத்தையும் பார்யையையும் நிச்சயமாக அடைவேன் என் சத்ருவான வாலியை இப்பொழுதே கொல்வதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டுகிறே"னென்று தெரிவித்துக்கொண்டான்.

இப்படி ஸுக்ரீவனும் ராமனும் ஸ்நேஹஞ்செய்துகொண்ட முஹூர்த்தத்தில் செந்தாமரைப் புஷ்பத்தைப்போன்ற ஸீதையின் இடது கண்ணும் தங்கவர்ணமுள்ள வாலியின் இடது கண்ணும் நெருப்புப் பொறிபோன்ற ராவணனுடைய இடதுகண்களும் துடித்தன.

ஸர்க்கம் 6

ராமன் ஸீதையின் ஆபரணங்களைக் கண்டது.

ஸுக்ரீவன் மறுபடியும் ராமனைப் பார்த்து "ஸ்வாமி! என் மந்த்ரியான ஹனுமான் தாங்கள் இந்த வனத்திற்கு வந்த காரணத்தைத் தெரிவித்தான் தாங்களும் லக்ஷ்மணனும் காட்டில் தங்கியிருக்கையில் ஒரு ராக்ஷஸன் தங்கள் பார்யையை எடுத்துப்போனான். நீங்கள் இல்லாத ஸமயத்தில் ஜடாயுஸ் தடுக்க, அவரையும் வழியில் கொன்றான் (லக்ஷ்மணன் இதை ஹனுமாருக்குச் சொல்லவில்லை ஸுக்ரீவனுக்கு எப்படித் தெரியும்?) பார்யையை விட்டுப் பிரிந்த துக்கத்தைத் தாங்கள் வெகுகாலம் அனுபவிக்கவிடமாட்டேன். மதுகைடபர்களால் எடுத்துப் பாதாளத்தில் கொண்டு போய் வைக்கப்பட்ட வேதத்தைப் பகவான் மத்ஸ்யாவதாரமெடுத்து திருப்பிக் கொண்டுவந்ததுபோல ராவணன் ஸீதையைப் பாதாளத்தில் வைத்திருந்தாலும் ஸ்வர்க்காதி லோகங்களில் ஒளித்திருந்தாலும் இன்னும் எங்கே வைத்திருந்தாலும் எப்படியாவது கொண்டுவந்து தங்களிடத்தில் ஒப்புவிக்கிறேன். நான் சொல்லுவதை ஸத்யமென்று அங்கீகரிக்கவேண்டும். விஷங்கலந்த பக்ஷணத்தை ஒருவன் தின்று ஜரிக்கமுடியாததுபோல ஸீதையை எடுத்துப் போய் வைத்திருப்பதற்கு இந்த்ராதி தேவதைகளுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் முடியாது, துக்கப்படவேண்டாம்.

தஙகளுடைய பாாயையைக கொண்டுவருவேனெனபதில ஸநதேஹ மிலலை. அநதக கொடிய ராக்ஷஸன அவளை ஆகாச மாாககமாக எடுததுப போகையில "ஹா ராம! ஹா லக்ஷமண"வென்று தீனமாகக கதறிககொணடு, நாகேநதிரனுடையபாாயையைபபோல ராவணனுடைய மடியில விளஙகின ஒரு பெண்ணைப பாாததேன பல அடையாளங களால அவள ஸீதையாக இருகக வேணடுமெனறு நிசசயிககிறேன நானும இநத நானகு வானராகளும மலையில உட்காாநதிருபபதைப பாாதது, அவள தன உததரீயததில ஆபரணஙகளை முடிநது கீழே எறிநதாள அவைகளை ஜாககரதையாகக காபபாற்றி வைததிருககிறேன. தாஙகள அவைகளைப பாாதது, ஜானகியின ஆபரணஙகளாவெனறு சொலல வேணடு"மெனறான

அதைக கேட்டு ராகவன "தோழி! ஏன தாமஸிககிறாய? இபபொழுதே அவைகளைக கொணடுவா" வெனறு கட்டளையிட்டார் உடனே ஸுகரீவன அநதக குகையில புகுநது ஆபரணஙகளை எடுதது வநது ராமனுககுக காட்டினான. ராமன அவைகளை வாஙகி, சநதிரனைப பனி மூடுவதுபோல கண்கள நீரால மறைய, ஸீதையின ஞாபகததால சோகம மேலிட்டு "ஹா பரியநாயகி"யென்று அலறித தைாய மிழநது பூமியில விழுநதாா அவைகளை அடிக்கடி மாா போட்டணைதது, மஹாஸாபபம புற்றிலிருநது கோபததால சீறுவதுபோல பெருமூசசுவிட்டாா கணணீா தாரைதாரையாகப பெருக, பககததில நினற லக்ஷமணனைப பாாததுத தீனமாக பரலாபிததாா. "குழநதாய! ஸீதையை ராவணன எடுததுப போகுமபொழுது, அவள விட்டெறிநத ஆபரணஙகளைப பாாததாயா? இவை பசுமபுல தரையில விழுநதிருநததால சேதமிலலாமலிருககினறன இவை ஸீதையின ஆபரணங்களா? பாாததுச சொல கணணீா வெளளததால என கணகள மறைநது பாாககக முடியவிலலை"யென்றாா.

அபபொழுது லக்ஷமணன், "அணணா! இநத வங்கிகளை அறியேன, குணடலஙகளையும அறியேன இநதப பாதச சிலமபகளும கொலுஸுகளும ஸீதை தரிததிருநதவையெனறு எனககு நனறாகத தெரியும ஒவவொரு நாளும நான பாதஙகளில பணியும பொழுது அவைகளைப பாாததிருககிறே"னென்றாா

பிறகு ராமன ஸுக்ரீவனைப பாாதது, "ராவணன ஸீதையை எடுததுககொண்டு எநத திககில போனான? எனககு இவ்வளவு

துககததைக கொடுதத அநதத துஷ்ட ராக்ஷஸன எஙகேயிருககிருன? அவனுககாக நான அநத வமசததையே வேரறுககப-போகிறேன. என பரிய நாயகியான ஸீதையை எடுததுபபோய எனககுக கோபததை உணடாககி, யமலோகததிறகுப போகும வழியைத தானே திறநதுகொணடானலலவா? என பராணனைக் காட்டிலும பரியமான ஸீதையை நான இலலாத வேளையில திருடடுததனமாக எடுத்துபபோன என சதரு இனனுனெனறு சொல (இனனுரெனறு தெரியாதெனறு லக்ஷமணன சொனனுர். மாருதி அவன ராவணனெனறு சொனனுர். ஸுகரீவனும ராவணன எடுததுப போனதாகச சொனனுன ராமனும பிறகு அபபடியே சொனனுர். ஆனுல் இஙகே அவன யாரெனறு கேடகிருர) இபபொழுதே அவனை யமலோகததிறகு அனுபபுகிறே”னெனருர

ஸர்ககம் 7.

ஸுக்ரீவன் ப்ரதிக்ஞை செய்தது.

ராமன இப்படித் துககபபடுவதைப பாரதது ஸுகரீவனுககும கண்ணீர தாரைதாரையாகப பெருகிறறு ‘நமமிருவாககும ஸுகதுககங்கள பொது’வெனறு சொலலியிருககிருனலலவா? குரல தழதழததுக கைகூபபி வணககமாக “அநதப பாபியான ராவணன இருககுமிடததையும அவனுடைய ஸாமாரததியததையும பராககரமததையும நான கொஞசங்கூட அறியேன நீசகுலததில பிறநத அவனுடைய குலததையும அறியேன (இது உண்மையலல இதே விஷயஙகளை பிறகு வானரரகளுககு இவன சொலலுகிறுன) ஆனுல நான தஙகளுககு ஒரு பரதிக்ஞை செயகிறேன. தாஙகள ஜானகியைத திருமபி அடையுமபடி எனனுல கூடிய முயறசிசெயகிறேன்.. ராவணனையும அவனுடைய குலததாரையும அழிததுத தங்களுககு ஸநதோஷமுணடாகுமபடி என்னுல கூடியவரையில யதனஞ செயகிறேன. என பராககரமததைப பாருஙகள சோகததை விடுஙகள ஏன இபபடித தீனமாகப புலமபவேண்டும? தஙகளுககு இயறகையான தைரியததை ஏன் மறநதீர்கள? தங்களைப போனறவாகள் இப்படித தீனமாக இருககத தகுமா? நானும பாரயையைப பறிகொடுததவனே ஆனுல நான இபபடித துககபபடவிலலை தைரியததைக கைவிடவிலலை. நான கேவலம ஒரு அலப வானரன. என பாரயையாக

குறிதது இபபடித துககபபடுகிறேனு? மஹாதமாவும பெரியோரால பழககபபடடவரும தைரியசாலியுமான தாஙகளே இபபடிச சோகத திறகு இடங கொடுககலாமா? தைரியததைக கைபபிடிததுக கண ணீரை நிறுததுஙகள திறமையையும தைரியததையும ஆபரணமா யுளளவாகளுககு எலலையான ஆணமையைக கைவிடககூடாது. துன பம நோநதாலும ஐசவாயம அழிநதாலும மஹாபயமுணடானாலும உயிரை இழககுமபடியிருநதாலும புததிமான விஷயஙகளைத தன புததியால நனறாகப பாாதது ஆராயநது தயங்கமாட்டான புததி யறறு எபபொழுதும மனநதளாகிறவன, அதிக பாரததையுடைய கபபல கடலில முழுகிபபோவதுபோல இநதரிய ஸவாதீன மறறுச சோக ஸமுததரததில மூழகிப போவான.

"நமமிருவாககுமுளள ஸநேஹததால தஙகளைக கைகூபபி வேண்டுகிறேன ஆண்மையைக கைவிடககூடாது, சோகததிறகு இடங கொடுககககூடாது சோகததின வசததில அகபபடுகிறவாகள ஸுகமடையாாகள. தேஜஸுமவர வரக குறையும. ஆகையால தாஙகள வருநதககூடாது சோகம மேலிட்டால உயிருககே அபா யம வரும ஆகையால சோகததை விடுஙகள, தைர்யததைக கைப பறறுங்கள, தாஙகள எனககு தோழனுதலால தஙகளுககு ஹிதத தைதத தெரிவிததேனேயலலாது தெரியாத விஷயததை உபதே சிததததாக எண்ணககூடாது நான தஙகளுககுத தோழனெனபதற காகவாவது என வாாததையை அஙகீகரிததுத் துககததை விட வேண்டு"மென்று மதுரமான வார்த்தைகளால ஸமாதானஞ செயதான்

ராமன வஸததரததின நுனியால கணணீரைத துடைததுக கொணடு தைரியமடைநது, ஸுகரீவனை இறுககததழுவி "நமது ஹிததததையே தேடும பராணமிததரன செய்யவேணடிய உபகாரத தை யுகதமாகவும ஸமயோசிதமாகவும நீ செயததைபபறறி ஸந தோஷமடைநதேன. உன வாாததைகளால ஆறுதலுணடாயிறறு. எனககு இயறகையான தைரியததைக கைககொணடேன இவவித மான ஸமயததில எனககுப பநதுககளும மிததராகளுமிலலாதபொழுது உனனைப போனற மிததரன கிடைபபதரிது ஆனால ஸீதையைத தே டும விஷயததில வேணடிய முயறசியைச செய. அநதத துஷட னை ராவணன இருககுமிடததைக கணடுபிடி. நான உனககாகச செயயவேண்டியதையும ஒளிககாமல சொல நலல நிலததில மழைக காலததில விதைதத தானயங்களைபபோல நீ எனனிடததில

சொனன வாாததைகள உததமமான பயனை அடையும உனனிடத தில அபிமானததாலாவது என பராகரமததை மெச்சியாவது இபப டிச சொலலவிலலை என வாாததை ஸதயமெனறறி நான இது வரையில பொய சொனனதிலலை இனி சொலலப போகிறதுமிலலை. நான சொனன காாயததைச செயது முடிபபதாக பரதிகஞை செயகிறேன ஸதயததின மேலும ஆணையிடுகிறே" னெனறாா.

அதைக கேடடு ஸுகரீவனும அவனுடைய மநதரிகளும அளவறற ஆனநத மடைநதாாகள. இபபடி ராகவனும ஸுகரீவ னும ஏகாநதமாகத தஙகள ஸுகதுககஙகளைக குறிததுக கலநது பேசிககொண்டாாகள. புருஷோததமனை ராமமூாததியின பரதிக ஞையைக கேடடு ஸுகரீவன தன எண்ணஙகள நிறைவேறின வெனறு ஸநதோஷிததான

ஸாக்கம 8.

ஸுக்ரீவனுடைய துக்கததிற்குக் காரணம்.

அதைக கேடடு ஸ்ுகரீவன ஸநதோஷமடைநது ராமனைப பாா தது, "ஸவாமீ! அரசாகளுககுத தகுநத செளாயம வீாயம முத லிய கலயாணகுணஙகள பொருநதின மிதரன எனககுக கிடைத திருபபதால, தேவதைகள எனனிடததில கிருபை செயதிருககிறாாக ளெனபதில ஸநதேஹமிலலை. தஙகளுடைய ஸஹாயமிருநதால தேவேநதரனுடைய ராஜயமும எனககுக கிடைககும. என அலப மான ராஜயததைப பறறிச சொலலவேணடுமோ? உததம வமசத தில பிறநத தாங்கள எனககு அகனிஸாக்ஷியாயத தோழனுன பிறகு என பநதுககளும மிதராகளும எனனைக கொணடாடுவாாகள. நானும தங்களுககுத தகுநத தோழனெனறு சுலபமாயத தெரியும. நானே என குணஙகளைச சொலலிககொளள வெடகபபடுகிறேன. ஆதமஞானிகளுககுத தைாயம எபபடி ஒருநாளும அழியாதோ. அபபடித தஙகளைபபோனற மஹாதமாககளுடைய பரீதியும ஒரு நாளும மாறாது. மிதராகளுககுள தஙகம வெளளி வஸ்த்ரஙகள ஆபரணஙகள முதலிய யாவும பொதுவெனறு பெரியோாகள சொல் கிறாாகள. தோழன செலவவானுகவிருநதாலும தரிதரனுயிருநதா

லும, துககததை அனுபவிததாலும ஸுகததை அனுபவிததாலும, தோஷமுளளவனுனாலும தோஷமறறிருநதாலும, அவனே சரண மாவான தனககுத தகுநத மிததிரனுககாக ஐசவாயம ஸுகம தேஹம பராணன முதலியவைகளை இழபபது நலம நாமிருவரும இபபடியிருககவேணடியு" தெனறு விஞஞாபிததான

ராமனும "நீ சொலவது ஸரி"யெனறு ஒபபுககொணடார மஹா புததிமானும தேவராஜனைபபோல காநதியுளளவருமான லக்ஷமணனும அதை அஙகீகரிததார. ஸீதையின ஆபரணஙகளை வாஙகிககொணடதுமுதல ராமலக்ஷமணாகள நினறுகொண்டிருநததைக கணடு ஸுகரீவன, அவாகள உடகாருவதறகுத தகுநத ஆஸனததை ஸமபாதிபபதறகாக நானகு புறஙகளிலும சுறறிபபாாததது, ஸமீபததில ஒரு ஆசசாமரம புஷபஙகளாலும தளிாகளாலும நிறைநது, வண்டுகள் மதுரமாயச சபதிபபதைப பாாதது, அதிலிருநது ஒரு பெரிய கிளையை முறிததுப போடடு, ராமனும தானும அதில உடகாாநதாாகள. அதைக் கணடு ஹனுமான, லக்ஷமணன அதே ஆஸனததில உடகார மாடடாரெனறு அறிநது மறறொரு கிளையை முறிதது அவருககு ஆஸனமாகப போடடாா இபபடி அநதப பாவததில ராமன கலககமறறுத தெளிநத ஸமுததிரததைபபோல கமபீரமாய் உடகாாநதிருகக, ஸுகரீவனஅவரிடததில வைதத பரேமையாலும தன மனஸிலுளள அடஙகாமகிழசசியாலும குரல தழுதழுகக மதுரமாய "ஸவாமி! நான தமயனால துரததபபடடுப பயநது, பாாயையை இழநது புததிமயஙகித துககததுடன இநத மலையில வஸிததுககொணடிருககிறேன. ஸகல லோகஙகளும கணடு நடுஙகுமபடியான பராககரமததையுடையவரே! வாலியுடன பகைதது அநாதையாயப பயநதுகொணடிருககும எனனையும தாஙகள கிருபாகடாக்ஷததால நோகக வேணடு"மெனறு பராாததிததான.

அதைக கேட்டு, தாமஙகளை அறிநதவரும தாமததிலேயே நாடின மனஸையுடையவரும மஹாதேஜஸவியுமான ராகவன, "நாம ஒரு தடவை பரதிக்ஞை செயத பிறகும சபலபுததியால மறுபடியும இவன பராாததிககினறான. நமது ஸவபாவததைப பூரணமாய் அறியாதவ"னென்று புனசிரிபபுடன, "உபகாரஞ செயவது மிததிரனுடைய லக்ஷணம அபகாரஞ செயவது சதருவின லக்ஷணம உன பாாயையை அபஹரிதத அநதப பாபியை இனறைககே வதஞசெய்கிறேன. இதோ என பாணஙகளைப பாாததாயா? மஹா வேகமுளளவை, கழுகின இறகுகளால அலங்கரிக்கபபடடவை, தீக்ஷணயமான

தேஜஸ்ஸையுடையவை, தங்கக்கட்டுள்ளவை, தேவேந்திரனுடைய வஜ்ராயுதத்தைப் போன்றவை, கணுக்களுள்ளவை, கூர்மையானவை, கோபத்தால் சீறும் கால ஸர்ப்பங்களைப் போல சத்ருக்களின் உயிரை வாங்கக்கூடியவை உனக்கு அபராதஞ்செய்த உன் அண்ணனென்ற சத்ருவை, தேவேந்திரன் மலைகளைப் பிளப்பதுபோல், இந்தப் பாணங்களால் அடித்துத் தள்ளுவதைப் பார்" என்றார் அதைக் கேட்டு அந்த வானரராஜன் அளவற்ற ஸந்தோஷமடைந்து ரகுநாதனைக் கொண்டாடினான்

"ராம! நான் மஹாதீனன், தாங்களோ தீனரக்ஷகன் எனக்குத் தாங்கள் தோழனானதால் தங்களிடத்தில் முறையிட்டு அழுகிறேன் அக்னிஸாக்ஷியாக எனக்குக் கைகொடுத்திருப்பதால் தாங்கள் என் மித்திரனல்லவா? என் உயிரைக் காட்டிலும் தாங்கள் எனக்கு அருமையானவர்கள் ஸத்தியத்தின்மேல் ஆணையிட்டுச் சொல்லுகிறேன். நான் இதுவரையில் என் மனதில் அடக்கிக்கொண்டிருந்த துக்கத்தைத் தோழனென்ற பாத்தியத்தால் வெளியிட்டுச் சொல்லுகிறேன். அது என் ஹிருதயத்தைப் பிளந்துகொண்டிருக்கிற"தென்று சொல்லிக் கண்ணீர் பெருக, வேறொன்றும் பேசமுடியாமல் தத்தளித்தான். "எனக்கு இவன் எவ்வளவோ தைரியத்தை உபதேசித்து, தானே இப்பொழுது துக்கத்தை அடக்கமுடியவில்லையென்று ராமன் எண்ணுவாரே"யென்று வெட்கப்பட்டு, வேகமாக ஓடும் வெள்ளத்தைப்போன்ற கண்ணீரைத் தைரியத்தால் அடக்கிக் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு பெருமூச்சுவிட்டு, ராமனைப் பார்த்து "பலவானான வாலி என்னை ராஜ்யத்திலிருந்து துரத்திக் கடுமையான வார்த்தைகளால் நிந்தித்தான் பிராணனைக் காட்டிலும் பிரியமான என் பார்யையையும் எடுத்துக்கொண்டான், என் நண்பர்களையும் சிறையிலடைத்தான். என்னைக் கொல்லவேண்டுமென்று வழிதேடிக்கொண்டிருக்கிறான் அதற்காக அவனால் அனுப்பப்பட்ட பல வானரர்களைக் கொன்றேன் அந்த ஸந்தேஹத்தால் தங்களைக் கண்டபொழுதும் வெளியில் வரப் பயந்து ஒளிந்திருந்தேன் அருண்டவன் கண்ணிற்கு இருண்டதெல்லாம் பேயல்லவா? இதோவிருக்கும் ஹனுமான் முதலியவர்களே எனக்குத் துணை இவ்வளவு கஷ்டமடைந்தும் நான் பிழைத்திருப்பது இவர்களாலேயே இந்த மித்திரர்கள் எப்பொழுதும் என்னோடிருந்து நான் போகுமிடமெல்லாம் கூடவந்து என்னை வெகு ஜாக்ரதையுடன் காப்பாற்றுகிறார்கள் என் வரலாறு இதே சுருக்கிச் சொன்னேன். வளர்த்துவதில் என்ன ப்ரயோஜனம்? என் அண்ணன் வாலி எனக்குச் சத்ரு. மஹாபராக்ரமசாலியென்று பெயர்

பெற்றவன அவனைக் கொன்றால என துக்கம் தீரும சுகமாக வாழவேன ஸுக்கததிலும துக்கத்திலும தோழனைத தவிர வேறு கதியிலலை'' யென்று தெரிவித்தான

ராமன "உங்களுக்கு விரோதமுண்டான காரணத்தை நிஜமாகச சொல அதைக் கேட்டுப பலாபலங்களை விசாரித்து, நீ ஸவலப அபராதஞசெயது அதற்காக அவன உனனைக கடுமையாகத தண்டித்திருந்தால அவனை இபபொழுதே கொலலுகிறேன அலலது நீ பெரிய அபராதஞ செயது அதற்காக அவன ஸ்வலபமாக தண்டித்திருந்தால, உங்களுக்குள ஸமாதானஞ செயவிக்கிறேன் எபபடியாவது உனக்கு க்ஷேமத்தைச செய்வது என கடமை அவன உன்னை இபபடி அவமானஞ செயததைபபற்றி எனக்குக கோபம பொங்குகிறது மழைககாலத்தில் ஆற்றின வேகத்தைபபோல அடக்க முடியவிலலை ஆகையால நான கோதண்டத்தை வளைதது நாணேற்றுவதற்குள உணமையைச சொல வாலியைக கொன்ற பிறகு நீ துக்கப்படுவதில பரயோஜனமிலலை. (ராமன இங்கே சொனனபடியே பிறகு நடநதது) நான பாணத்தை ப்ரயோகித்த மறுநிமிஷத்திலேயே அவன இறந்தானென்றறி'' யென்றார்

அதைக கேட்டு ஸுக்ரீவனும அவனுடனிருந்த நானகு வானரர்களும அளவற்ற ஸநதோஷமடைநதாரகள •பிறகு அநத வானரராஜன தனக்கும வாலிக்கும விரோதமுண்டான காரணத்தை உணமையாகச சொலல ஆரமபித்தான

ஸாக்கம 9

வாலி மாயாவியைக் கொன்றது.

"ராம! என அணணன வாலி மஹாபலவான. என பிதாவிற்கு அவனிடத்தில வெகு பரீதி எனக்கும ஆரமபததில அபபடியே. என பிதா இறநதபிறகு மநதரிகள அவனை வானரர்களுக்கு அரசனாக அபிஷேகஞ செயதாரகள அது எலலோருக்கும இஷ்டமே எங்கள பூர்விக ராஜ்யத்தை வாலி நயாயமாகஆணடுவநதகையில நான எபபொழுதும அவனிடத்தில வணக்கமாகவும வேலைககாரனைப போலும நடநதுவநதேன.

“ஒரு ஸமயததில மயனுடைய புதரனும துநதுபிககு மூததவனு மான மாயாவியெனபவனுக்கும வாலிககும ஒரு பெண்ணைபபறறி விரோதமுணடாயிறறு ஒருநாள இரவில கிஷகிநதையில எலலோ ரும தூஙகிககொணடிருககுமபொழுது அநதத துஷடன கோட்டை வாசலிலவநது காஜிததது வாலியை யுதததறகு அழைததான ஸு கமாயத தூஙகிககொணடிருநத வாலி அதைக கேடடுப பொறுக்கா மல அவனைக கொலல அதிவேகமாக வெளியில வநதான அவனு டைய பாரயைகளும நானும வெகு வணககமாக அவனைத தடுததும அவன எஙகளை உதறிவிடடு மஹாகோபததுடன யுததததிறகுப போனுன அபபொழுது நான அவனிடததிலுளள பரியத தால அவனைப பின தொடாநதேன. வாலியும நானும வரு வதை மாயாவி தூரததிலேயே கணடு பயநது ஓடினுன. அபபொழுது சநதரோதயமாகி பரகாசமாகவிருநததால அவனைத துரததிககொணடு போனேம. பிறகு அநத அஸுரன புலலால மூடபபடட ஒரு பெரிய குஹையில திடீரெனறு பாயநது மறைந தான அதைக கணடு கோபஙகொணடு வாலி எனனைப பாரதது “ஸு கரீவ! நான அநதத துஷடனை வெகு சீகரததில கொனறுவிடடு வருகிறேன, அதுவரையில இஙகேயே இரு” வெனறுன. நானும வருகிறேனெனறு பராரததிததேன வாலி அதறகு ஸமமதிககாமல எனனை அவவிடததிலேயே இருககுமபடி தன பாதஙகளைத தொட்டு பரமாணஞ செயயசசொலலி அநத குஹையில புகுநதான நானும அஙகே ஒரு வருக்ஷமவரையில காததுககொண்டிருநதேன அப பொழுதும அவன திருமபி வராததால அவனுககு எனன அபாயம நோநததோவெனறு வருநதி அவன இறநதானெனறே நினைததேன.

அநதக குஹையிலிருநது ரகதவெளளம நுரையுடன ஓடி வநதது. அஸுரரகளின காஜனையும கேடடது வாலி அஸுரரகளால கொலலபபடடானெனறே நினைததேன பிறகு மலையைபபோனற ஒரு கறபாறையால அநதக குஹையின வாசலை மூடிவிடடு, வெகு துககததுடன அவனுககுத தாபபணம முதலிய உததரகரியைகளைச செய்து முடிததுவிடடு, கிஷகிநதைககுத திருமபி வநதேன வாலி இறநததை ஒருவரும அறியாமல வெகு ஜாகரதையாக மறைததுவை ததேன; மநதரிகள அதை எபபடியோ அறிநது, நான விருமபாவிட டாலும எனனை அரசனுகவிருககுமபடி நிரபபநதிததாரகள. அப படியே நான நயாயமாக அரசாண்டுவருகையில வாலி அநத அஸுரா களைக கொனறுவிடடுக கிஷ்கிநதைககு வநதான தன ஸதானததில நான இருபபதைக கணடு கோபததால கண சிவநது என மநதரி

களைச் சிறையில் போட்டு, என்னையும் கடுமையாகக் கோபித்தான். தெரியாத்தனத்தால் செய்துவிட்டேனென்று நான் எவ்வளவு பிரார்த்தித்தும் என்னைத் தள்ளிவிட்டான் குடிகள் எனக்கு அனுகூலமாக இருந்தபடியால் நான் அந்தப் பாபியைத் தண்டிக்க முடியும் ஆனாலும் அவன் என் அண்ணன் அப்படிச் செய்ய இஷ்டமில்லை நகரத்தில் அவன் வந்தபிறகும் நான் அவனுக்கு ஸகல மர்யாதை செய்து நமஸ்கரித்து, அவனுடைய பாதங்களில் என் தலையை வைத்து மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொண்டேன் அவனுக்குக் கோபம் தணியவுமில்லை ஸந்தோஷமாக என்னை ஆசீர்வதிக்கவுமில்லை.

ஸர்க்கம் 10

ராமன் ஸுக்ரீவனுக்கு அபயங்கொடுத்தது.

பிறகு என்னால் கூடியவரையில் அவனை ஸமாதானஞ் செய்தேன். "அண்ணா! தாங்கள் சத்ருவைக் கொன்றுவிட்டு க்ஷேமமாக வந்து சேர்ந்தது என் பாக்யம் அநாதையான எனக்குத் தாங்களே நாதன். வெண்குடை சாமரம் முதலிய ராஜோபசாரங்களை நான் தங்களுக்குச் செய்யும்படி உத்தரவு கொடுக்கவேண்டும் ஒரு வர்ஷம் வரையில் அந்தக் குஹை வாசலில் கவலையுடன் காத்துக்கொண்டிருந்தேன். பிறகு அதிலிருந்து ரக்தவெள்ளம் வரக்கண்டு பயந்து தங்களுக்கு ஏதோ அபாயம் நேர்ந்ததென்று மிகவும் துக்கமடைந்து ஒரு மலைச் சிகரத்தால் அந்த வழியை மூடிவிட்டு கிஷ்கிந்தைக்குத் திரும்பிவந்தேன் தங்களுக்கு நேர்ந்த கஷ்டத்தால் நான் வருத்தப்பட்டுக்கொண்டிருக்கையில் மந்திரிகளும் பட்டணத்து ஜனங்களும் என்னைப் பலவந்தம் செய்து அரசனாக நியமித்தார்கள் அந்த அபராதத்தை மன்னிக்கவேண்டும் அரசனாக இருக்கத் தகுந்தவர்கள் தாங்களே. நான் முன்போல் யுவராஜாவாக இருக்கிறேன் தாங்கள் இல்லாததால் தங்களுடைய அதிகாரத்தை நடத்திவந்தேன் என்னிடத்தில் ஒப்புவித்த ராஜ்யத்தை யாதொரு அபாயமின்றித் தங்களிடத்தில் மறுபடியும் ஒப்புவித்துவிட்டேன். மஹா பராக்ரமமுள்ள தாங்கள் என்னிடத்தில் கோபிக்கக் கூடாது. தயவு செய்யவேண்டும் கைகூப்பித் தங்கள் பாதங்களில் நமஸ்கரிக்கிறேன். அரசனில்லாமல் ராஜ்யம் அழிந்துபோமென்று

மந்திரிகளும் நகரத்து ஜனங்களும் என்னை நிர்ப்பந்தித்து ஸிம்ஹாஸனத்தில் வைத்தார்கள்" என்று விநயமாகத் தெரிவித்தேன்.

அவன் என்னைக் கோபத்துடன் அதட்டிச் "சீசீ" யென்று சொல்லக்கூடாத வார்த்தைகளைச் சொல்லித் தூஷித்தான். பிறகு மந்திரிகளையும் ப்ரஜைகளையும் தருவித்து அவர்களுக்கெதிரில் என்னைப் பார்த்து "ஒருநாள் ராத்திரியில் மாயாவியென்ற அஸுரன் காலங்குறுகி என்னைச் சண்டைக்கு அழைத்தானென்று உங்களுக்குத் தெரியுமே. அதைக் கேட்டு அவனுடன் யுத்தஞ்செய்ய இங்கிருந்து புறப்பட்டேன். இந்தத் த்ரோஹி அப்பொழுது என்னுடன் வந்தான். மாயாவி நாங்கள் வரக்கண்டு பயந்தோடினான். நாங்களும் அவனைத் துரத்திக்கொண்டு போனோம். திடீரென்று அவன் ஒரு குஹையில் மறையக்கண்டு 'நான் கிஷ்கிந்தைக்குத் திரும்பிப் போனால் என் கீர்த்திக்குக் குறைவு வரும் ஆகையால் நான் இந்தக் குஹைக்குள் போய் அவனை அதிசீக்ரத்தில் கொன்றுவிட்டு வருகிறேன் அதுவரையில் நீ இங்கேயிரு' வென்று கட்டளையிட்டேன். இவன் அங்கேயே இருப்பானென்று நம்பி, அந்தப் பயங்கரமான குஹையில் ப்ரவேசித்து, ஒரு வர்ஷம்வரையில் அவனைத் தேடினேன். முடிவில் அவனைக் கண்டு பிடித்து, அவனுடைய பந்துக்களுடன் கொன்றேன். அவன் கோரமாயக் கர்ஜித்துக்கொண்டு இறக்கும் ஸமயத்தில் அவனுடைய வாயிலிருந்து பெருகின ரத்தத்தால் அந்தக் குஹை நிறைந்தது. இப்படித் துந்துபியின் புத்ரனான மாயாவியைக் கொன்றுவிட்டு அந்தக் குஹையிலிருந்து வெளியில் வருகையில், த்வாரம் அடைபட்டு வழிதெரியாமலிருந்தது. 'ஸுக்ரீவா!' வென்று பல தடவை கூப்பிட்டும் யாதொரு பதிலுமில்லை. நான் வருத்தமடைந்து பலதடவை கால்களால் அந்தக் கல்லை இடித்துத் தள்ளி, அந்த வழியால் நகரத்திற்குத் திரும்பி வந்தேன். இந்தக் க்ரூரன் என் ராஜ்யத்தில் ஆசைவைத்து ஸஹோதரனிடத்தில் வைக்கவேண்டிய மர்யாதையையும் மறந்து என் ஸ்தானத்தைக் கைப்பற்றிக்கொண்டா னென்று சொல்லிக், கொஞ்சங்கூட இரக்கமில்லாமல் என்னை ஒற்றை வஸ்த்ரத்துடன் அங்கிருந்து அடித்துத் துரத்தினான். நான் ராஜ்யத்தையும் பார்யையுமிழந்து, அவனுக்குப் பயந்து இந்தப் பூமி முழுவதும் ஓடித் திரிந்தேன். இந்த ரிச்யமூக பர்வதத்தில் வாலி வரமாட்டானென்று தெரிந்து இங்கே வந்து ஒளிந்துகொண்டேன். யாதொரு அபராதமுஞ் செய்யாத எனக்கு இவ்வளவு கஷ்டங்களும் நேர்ந்த விதத்தையும் வாலிக்கும் எனக்கும் உண்டான விரோத கார

ணத்தையும் தெரிவித்தேன். ஸகல ப்ராணிகளும் தங்களுடைய பராக்ரமத்தைக் கண்டு நடுங்குகின்றன. வாலியிடத்தில் பயந்திருக்கிற என்மேல் கிருபைசெய்து அவனைக் கொல்லவேண்டு"மென்றான்.

அதைக் கேட்டுத் தாமாதவான ராமன் புன்சிரிப்புடன் "ஸுக்ரீவ! இதோ என்னிடத்திலிருக்கும் பாணங்கள் ஸூர்யனைப் போல ஜ்வலிக்கின்றன. வீண்போகாத இந்தக் கூர்மையான சரங்கள் அதிவேகமாய் வாலியின் மார்பில் துளைக்கும். உன் பார்யையை அபஹரித்த அந்தத் துராத்மா என் கண்ணில் படும்வரையில் ஸுகமாக ஜீவிக்கட்டும். நானும் உன்னைப்போல கஷ்டப்பட்டவன், அந்த வருத்தத்தைப் பூர்ணமாய் அறிவேன். உன்னைத் துக்க ஸமுத்ரத்திலிருந்து கரையேற்றி உன் இஷ்டத்தைப் பூர்த்தி செய்கிறே"னென்று தாமதத்திற்கு ஒத்த வார்த்தைகளைச் சொன்னவுடன், ஸுக்ரீவன் மிகவும் ஸந்தோஷித்துத் தனக்கு ஸகல கார்யங்களும் கைகூடினதாக எண்ணினான்.

ஸர்க்கம் 11.

வாலியின் பராக்ரமம்.

ராமனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு ஸுக்ரீவனுக்கு ஆனந்தமும் பராக்ரமும் அதிகரித்தன. ராமனைக் கைகூப்பி நமஸ்கரித்து ஸ்தோத்ரஞ் செய்தான். "ஸ்வாமி! ப்ரளய காலத்தில் ஸூர்யன் ஜ்வலித்து ஸகல லோகங்களையும் எரிப்பதுபோல தாங்கள் கோபங் கொண்டால் தங்களுடைய ஜ்வலிக்கும் தீக்ஷ்ணமான பாணங்களால் ப்ரபஞ்சம் முழுவதையும் நாசஞ் செய்வீர்களென்பதில் ஸந்தேஹமுண்டோ?" வாலியின் ஆண்மையையும் வீர்யத்தையும் தைர்யத்தையும் எனக்குத் தெரிந்தவரையில் சொல்லுகிறேன். தாங்கள் கவனத்துடன் கேட்டு உசிதமான கார்யத்தைச் செய்யவேண்டும்.

வாலி ப்ராஹ்மமுஹூர்த்தத்தில் எழுந்து, ஸந்த்யா வந்தனம் செய்வதற்கு நான்கு ஸமுத்ரங்களுக்கும் ஸூர்யோதயமாகுமுன் போய் வருவான், அதனால் அவனுக்குக் கொஞ்சமாவது சரமமிருக்காது. மஹா பர்வதங்களின் உச்சியில் ஏறி, அவைகளின் பெரிய சிகரங்களை ஆகாசத்தில் விட்டெறிந்து பந்தாடுவான் வனங்களிலுள்ள மஹா விருக்ஷங்களை ஓர் நிமிஷத்தில் வேருடன் பிடுங்கித் துண்டு துண்டாக ஒடித்துத் தன் பலத்தைக் காட்டுவான், இது தேஹத்தில் உட்கார்ந்த கொசுவைத் தட்டுவதைப் போல அவனுக்கு அலக்ஷ்யமான கார்யம்.

துந்துபி யென்ற அஸுரன் கைலாஸ மலையின் சிகரத்தைப் போல் பருத்து, எருமையின் ரூபத்தைத் தரித்து, தனக்கு ஆயிர யானை பலமிருக்கவேண்டுமென்று பெற்ற வரத்தால் மதங்கொண்டு கொழுப்படங்காமல், யாருடன் யுத்தஞ் செய்வோமென்று ஆலோசித்து, முடிவில் ஸமுத்ரராஜனிடத்தில் வந்தான். "என்னுடன் யுத்தஞ்செய்ய வா"வென்று மஹாகர்வத்துடன் அந்த அஸுரன் கர்ஜித்ததைக் கேட்டு, ஸமுத்ரராஜன் விசேஷ பலசாலியாயிருந்தும் தாமாத்மாவானதால், துந்துபியின் காமக்தியை ஆலோசித்து அவனுக்கு மரணம் ஸமீபத்ததை அறிந்து, "அஸுரச்ரேஷ்ட! உன்னைப்போன்ற மஹா வீரருடன் யுத்தஞ்செய்ய என்னால் ஆகுமா? உனக்குத் தகுந்த எதிரியைக் காட்டுகிறேன். வடக்கில் ஹிமவானென்று ஓர் பர்வதராஜனிருக்கிறான். அங்கே தபஸ்விகள் ஆனந்தமாய் வஸிக்கிறார்கள். அநேக சிகரங்களாலும் குகைகளாலும் நதிகளாலும் விருக்ஷங்களாலும் பள்ளங்களாலும் விளங்குகிறான். அவன் பரமசிவனுக்கு மாமனார் உன்னுடன் யுத்தஞ்செய்து உனக்கு ஸந்தோஷத்தை உண்டாக்கக்கூடியவன் அவனொருவனே" யென்றார்.

ஸமுத்ர ராஜன் தன்னிடத்தில் பயந்து இப்படிச் சாக்குச் சொல்லுகிறானென்றெண்ணி அவரை அலக்ஷ்யஞ்செய்து, வில்லிலிருந்து விடப்பட்ட பாணத்தைப்போல் அதிவேகமாய் ஹிமாலயத்திற்கு வந்து, மஹாகஜங்களைப்போன்ற பெரும் பாறைகளை அந்தப் பர்வதத்திலிருந்து தன் கொம்பால் இடித்துத் தள்ளிக் கர்ஜித்து அட்டஹாஸஞ் செய்தான். அப்பொழுது அந்தப் பர்வதராஜன் வெளுத்த மேகத்தைப்போல் திவ்யரூபத்தைத் தரித்து வெளியில் வந்து "துந்துபி! ஸகல தர்மங்களையும் அறிந்த நீ இப்படி என்னை உபத்ரவிப்பது உசிதமா? நான் யுத்தப் பயிற்சியில்லாதவன். கேவலம் ஸாதுக்களான தபஸ்விகளுடன் காலங் கழிக்கிறவ"னென்றார். மஹா புத்திமானான பர்வதராஜனுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்டுத் துந்துபியின் நேத்ரங்கள் கோபத்தால் சிவந்தன. "உன்னை ஒரு பொருட்டாயெண்ணி உன்னிடத்தில் யுத்தத்திற்கு வந்த என் புத்தியையல்லவோ நிந்திக்கவேண்டும்? போகட்டும். உனக்கு யுத்தத்தில் பழக்கமில்லையென்று ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். அல்லது என்னைக் கண்டு பயந்து யுத்தஞ்செய்ய இஷ்டமில்லையென்றாவது ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். எனக்கு ஸமமாக யுத்தஞ்செய்பவனையாவது காட்"டென்று அந்த அஸுரன் கர்ஜிக்க, ஹிமவானுக்குக் கோபமுண்டாயிற்று. தன்னை அதுவரையில்

ஒருவனும் அப்படி அவமானஞ் செய்ததில்லை. ஆனாலும் மேல் நடக்கவேண்டிய காரியத்தை உத்தேசித்துத் தன் கோபத்தை அடக்கிக்கொண்டு, "அஸுரோத்தம! கிஷ்கிந்தையில் வாலியென்ற வானர ராஜனிருக்கிறான். அவன் மஹாபுத்திமான். இந்திரனுக்கு ஸமமான பலசாலி, யுத்தத்தில் நிபுணன், உனக்கு யுத்தஞ்செய்ய விருப்பமிருந்தால் அவனிடத்தில் போ. இதுவரையிலும் அவனை எதிர்த்து ஜயித்தவர்களில்லை. தேவேந்திரனும் நமுசியும் கோரயுத்தஞ்செய்ததைப்போல், உனனிஷ்டப்படி உனக்குத் திருப்தியாகும் வரையில் யுத்தஞ் செய்வா"யென்றான்.

உடனே துந்துபி இரண்டு இடங்களிலும் தன் எண்ணம் நிறைவேறாததால் கோபமடைந்து, அதிசீக்கிரத்தில் கிஷ்கிந்தைக்கு வந்து, கோட்டை வாசலில் நின்றுகொண்டு, பூமியும் ஆகாசமும் நடுங்கும்படி துந்துபியடித்ததுபோல் காஜித்தான். கூர்மையான கொம்புகளுள்ள எருமை ரூபத்துடன், மழைக்காலத்தில் நீருண்ட மேகமானது ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிப்பதுபோல், அங்குமிங்கும் பாய்ந்து ஸமீபத்திலிருந்த விருக்ஷங்களை ஒடித்துப் பூமியைக் குளம்புகளால் பிளந்து, கோட்டை வாசலின் கதவுகளை மஹா கஜத்தைப்போல் கொம்புகளால் உடைத்தான்.

அப்பொழுது அந்தப்புரத்தில் தூங்கிக்கொண்டிருந்த வாலி அவனுடைய காஜனையைக் கேட்டு, நக்ஷத்திரங்களால் சூழப்பட்ட சந்திரனைப்போல், ஸ்திரீகளுடன் வெளியில் வந்தான். அங்கே துந்துபியின் சேஷ்டைகளைப் பார்த்துக் கோபங்கொண்டு, தெளிவாய்த் துந்துபியின் மனதில் நன்றாய்ப் படும்படி "பாதிராத்திரியில் இங்கே வந்து கோட்டை வாசலை அடைத்துக்கொண்டு ஏன் கூச்சல் போடுகிறாய்? நீ மஹாபலசாலியென்று எனக்குத் தெரியும். உன்னை மன்னித்தேன். உன்னுயிரைக் காப்பாற்றிக்கொண்டு இவ்விடம்விட்டுப் போ"வென்றான் அதைக் கேட்டுத், துந்துபி கோபத்தால் கண்கள் சிவந்து, "நீ வீரனென்று கேட்டு இங்கே வந்தேன். உன் ஸ்திரீகளுக்குமுன் இப்படி வீண்பெருமை பேசிக்கொள்வாயென்று நான் நினைக்கவில்லை. இப்பொழுதே என்னுடன் யுத்தஞ்செய். எங்கே உன் பலத்தைப் பார்ப்போம். அப்படி உனக்கு தைரியமில்லாவிட்டால், பொழுது விடியும்வரையில் என் கோபத்தை அடக்கிக்கொள்ளுகிறேன். உனக்கு இஷ்டமான ஸுகங்களை அனுபவி. உன் பந்துக்களை வருவித்து "நான் போய் வருகிறே"னென்று அவர்களிடத்தில் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு அவர்களை ஆலிங்கனஞ்செய்து மரணகாலத்

தில் அவர்களுக்குச் செய்யவேண்டிய தானங்களைச் செய். மித்ராகளுடன் ஸந்தோஷமாய்க் காலங்கழி. கிஷ்கிந்தையை நன்றாய்ச் சுற்றிப் பார். உனக்கு ஸமானனை அரசனாக அபிஷேகஞ் செய். ஸ்திரீகளுடன் ஸகல போகங்களையும் அனுபவி. பிறகு அவர்களைப் பார்க்கமுடியாது. உன் கருவத்தையும் உயிரையும் அழிக்க வந்திருக்கிறேனென்றறி. மது பானஞ்செய்து மயங்கியிருப்பவனையும் தூங்குகிறவனையும் ஆயுதமில்லாதவனையும் உன்னைப்போல ஸ்திரீகளின் நடுவிலிருப்பவனையும் காமத்தால் புத்தி சிதறியிருப்பவனையும் கொல்லுகிறவன், கர்ப்பத்திலிருக்கும் சிசுவைக் கொன்ற பாபத்தை அடைவா"னென்றான்.

தாரை முதலிய ஸ்திரீகளை விலக்கி வாலி முன்னே வந்து அந்த அஸுரனைப் பார்த்துக் கோபத்தால் மெதுவாய்ச் சிரித்து "அடே மூட! என்னுடன் யுத்தஞ் செய்யவேண்டுமோ? அப்படி இஷ்டமிருந்தால் இதோ வித்தமாயிருக்கிறேன். நான் மயங்கியிருக்கிறேனென்று எண்ணாதே. அப்படியிருந்தாலும் வீரர்கள் யுத்தத்திற்குச் செல்லும் ஸமயத்தில் உத்ஸாஹத்தை வளர்க்கக் குடிக்கும் பானமென்று இதையறி"யென்று தன் பிதாவான தேவேந்திரனால் கொடுக்கப்பட்ட தங்கமாலையைக் கழுத்தில் போட்டுக்கொண்டு யுத்தஞ் செய்ய ஆரம்பித்தான். மலையைப்போன்ற துந்துபியின் கொம்புகளைப் பிடித்துக் கிறுகிறென்று சுழற்றிப் பூமியில் அடித்துக் கர்ஜித்தான். அதனால் அந்த அஸுரனுடைய காதுகளிலிருந்து ரத்தம் பெருகிற்று. இப்படி இருவர் ஒருவரையொருவர் ஜயிக்கவேண்டுமென்று ஆசைகொண்டு நெடுநேரம் கோரயுத்தஞ் செய்தார்கள். இந்திரனுக்கு ஸமமான பராக்ரமத்தையுடைய வாலி, கைகால்களாலும் முழங்கால்களாலும் பாறைகளாலும் மரங்களாலும் துந்துபியை அடித்தான். இப்படி அந்த அஸுரனும் வாலியும் யுத்தஞ் செய்யும்பொழுது துந்துபியின் பலம் வர வரக் குறைந்தது, வாலியின் பலம் வரவர அதிகமாயிற்று. நெடுநேரம் யுத்தஞ் செய்ததாலும் பலம் குறைந்ததாலும் களைத்த துந்துபியை வாலி உயரத் தூக்கிப் பூமியிலடித்தான். அப்படிப் பூமியில் தேய்க்கப்பட்ட அந்த அஸுரன் விழும்போதே இறந்தான். பிறகு அந்தச் சரீரத்தை வாலி தூக்கி, ஒரு யோஜனைதூரத்திற்கப்பால் வீசி எறிந்தான்.

எறிந்த வேகத்தால் துந்துபியின் வாயிலிருந்து பெருகின ரத்தம் காற்றாலடிக்கப்பட்டு மதங்கரிஷியின் ஆச்ரமத்தில் விழுந்தது. அந்த மஹாத்மா அதைப் பார்த்துக் கோபங்கொண்டு "இப்படி

ரதத மழையால என்னை அசுததஞ்செயத துஷ்டன யார்? இநத ரிய ஸ்வாதீனமின்றி கேவலம மூாககனைபபோல இப்படி என்னை அவமானஞ் செயதவன யா"ரென்று யோசிததா பிறகு வெளியில வநது பாாக்கையில மலைசசிகரததைபபோல துநதுபியின உடல அங்கே கிடககககணடாா. ஞானதிருஷ்டியால அது வாலியின காயமென்றறிநது "நான இருககும ஆசரமததை ரததவெள் ளததால அசுததஞ்செயதவன இங்கே வநதால இறக்ககடவான. இநத ஆசரமததிற்கு நானகு புறததிலும ஒருகாத தூரததிற்குள அவன வநதால நிசசயமாகச சாகககடவான துநதுபியின உடலை இபபடி விட்டெறிநது ஆசரமமரங்களை அழிததான இங்கே இருக்கும அவனுடைய மநதிரிகள இனி இங்கே தங்ககூடாது இங்கிருநது போகவேண்டும இருநதால அவாகளையும சபிபபேன என பிள்ளையைபபோல எப்பொழுதும நான பாதுகாததுவநம இநத வனததிலுள்ள பழம கிழங்கு புஷ்பம முதலியவைகளை நாசஞ் செயயவேணடியதில்லை நாளைக காலையில அநதக் குரங்குகளை இங்கே கணடால அநேக ஆயிர வருஷங்களவரையில கல்லாகும்படி சபிபபே"னென்றாா இதைக கேட்டு அங்குள்ள குரங்குகளெல்லாம் பயநது ஓடிப்போயின வாலி அவாகளைப பாாதது "மதங்காசரமததிலிருநத நீங்கள ஏன இங்கே வநதீாக"ளென்றான அவாகள நடநததைத தெரிவிததாாகள. உடனே வாலி அநத மஹாஷியிடததிற்குப போயக கைகூப்பி வணங்கி நமஸ்கரிததான அவனைத திருமபிப பாராமல அவா ஆசரமததிற்குள போயவிட்டாா தன்னைச சபிப பாரென்று பயநது மிகவும மனம வருநதி அவன அங்கிருநது வநது விட்டான அது முதல ரிசயமூகபாவததததிற்கு அவன வருவதில்லை அதைப பாாபபதற்கும விருமபுவதில்லை அவனும அவனைச சோநதவாகளும இங்கே வரமாட்டாாகளென்ற நமபிக்கையால நானும என மநதிரிகளும இங்கே வநது பயமிலலாமல வஸிககிறோம

துநதுபியின எலும்புக்கூடு மலைசசிகரததைபபோல அதோ கிடக்கிறது. வாலி பலங்கொழுப்பால அதை விளையாட்டாக வீசியெறிநதான. இதோவிருககும ஏழு ஆசசாமரங்களைப பாருங்கள். விஸ்தாரமான கிளைகளால மறைககப பட்டிருக்கின்றன. வாலி இவைகளில ஒன்றைப பிடிதது அசைபபான, எல்லாவற்றிலுமுள்ள இலைகள் உதிாநது மொட்டையாய விடும வாலியின பலததிறகோ எல்லையில்லை அபபடிப பட்டவனை யுததததில எவவாறு கொல்லப்போகிறீாக"ளென்றான

அதைக்கேட்டு லக்ஷ்மணன சிரிதது, "ராமன வாலியைக்கொல்லக கூடியவரென்று உனககு நமபிக்கையுணடாக எதைச் செயய வேணடும்? நானகு ஸமுததிரங்களையும ஒரு க்ஷணததில சுறறிவர வேண்டுமா? மலைசிகரங்களை ஆகாசததில விட்டெறிநது பநதாட வேண்டுமா? துநதுபியின உடலை வீசியெறியவேண்டுமா? சொல்" என்றா ஸுக்ரீவன "வாலி இநத ஏழு ஆச்சாமரங்களை ஒவவொன்றாய் அசைதது இலைகள உதிரச செயதிருககிறான. ராமன இவைகளிலொனறை ஒரே பாணததால துளைகக முடிநதால அவருடைய பராக்ரமததைப பாரதது வாலி யிறநதானெனறு நமபுவேன அல்லது இறநதத துநதுபியின உடலை எணணூறு முழததிற்கப்பால ஒற்றைக்காலால தூககி யெறிநதாலும போது மென்றான.

பிறகு "இப்படி நமபிக்கைக் குறைவான வார்ததைகளைச சொன்னால ஒரு வேளை ராமன வருததப்படுவாரோ"வென்று கொஞச நேரம யோசிதது அவருககு ஸநதோஷமுணடாகும்படி "வாலியோ சூரன, சூரர்களைக கொனறவன, பலபராக்ரமததில் பெயர்பெற்றவன, மஹாபலசாலி, இதுவரையில அவனை ஜயிததவர்களில்லை. தேவர்களுககும ஸாதயமில்லாத அவனுடைய ஆச்சரியச செயல்களைப பாரததிருககிறேன அவனை நினைகக நினைகக பயம மேலிட்டு ரிசயமூகப பர்வதததில வநது ஒளிநதிருககிறேன. அவன ஒருவராலும ஜயிக்க முடியாதவனென்றும எதிர்கக முடியாதவனென்றும மஹாகோபியென்றும நினைககும்பொழுது இநத ரிசயமூகப பர்வதததை விட்டுப போகத துணியவில்லை எப்பொழுதும பயநது கொணடு எவ்விடத்திலும ஸநதேஹப்பட்டுக்கொணடு இநத வனததில காலங் கழிககிறேன எனனிடததில விச்வாஸம வைதது என்னைக காப்பாற்றும இநத மநதிரிகளே எனககுத துணை என அதிருஷ்டததால தங்களைப போனற புருஷோததமனான உததம மிதரன கிடைததிருககிறார் ஹிமாலயததை அடுததது போல தங்களை அணடிச்சரணமடைநதேன ஆனாலும வாலியின பலததை நான நேரில பாரததவன, யுததததில தங்கள வீர்யததையும பராக்ரமததையும நான பாரததவனல்ல தங்களைப பரீக்ஷிககிறேனென்றாவது அவமதிககிறேனென்றாவது பயமுறுததுகிறேனென்றாவது தாங்கள ஒரு பொழுதும நினைககககூடாது அவனுடைய பயங்கரமான செய்கைகளால எனககு அதைர்யமுணடாகிறது தங்கள பொய்யாகாத சொல்லும புததியும கலங்காத தைர்யமும ரூபமுமே, நீறு பூதத நெருப்புப்போல, அளவற்ற தேஜஸ் தங்களிடததில குடிகொண்டிருப்பதைக் காட்டுகின்றன"வென்றான்.

அதைக கேடடு ராமன, நமது பராககரமததை அறியாதவனுகை யால இபபடி ஸநதேஹிககிருனெனறு புனசிரிபபுடன "தோழ, நான யுததததில வாலியைக கொலவேனெனறு நமபிககையிலலா விடடால உன ஸநதேஹததைத தீாககிறேன்"னெனருா. "நமது தோழனிடததில இபபடி நமபிககைக குறைவான வாாததைகளைச சொலலிவிடடோமே"யெனறு ஸுககரீவன வருததபபடககணடு அவனை ஸமாதானஞ செயது, துநதுபியின உடலைக கால கடடைவிரலால விளையாடடாகத தூககியெறிநதாா அது பதது யோசனைககபபால போய விழுநதது ஸுககரீவன அதைப பாாதது "ஸவாமி! இதை வாலி விடடெறியுமபொழுது ரகதமும மாமஸமும நிறைநது வெகு பளுவாகவிருநதது கொஞசம உயிருடனிருநதது. இபபொழுதோ ரகதமும மாமஸமுமினறி வெறும எலுமபுககூடாகப புலலைபபோல லேசாகவிருககிறது மேலும இதை விடடெறிநதபொழுது வாலி மதுபானஞ செயது மயஙகியிருநதான. துநதுபியுடன வெகுநேரம யுததஞ செயது களைததிருநதான. தாஙகளோ இபபொழுது பூாண பலததுடன இதை விடடெறிநதீாகள ஆகையால இதைககொணடு அதிக பலசாலி வாலியா தாங்களாவெனறு நிசசயிககமுடியாது. எலுமபுக கூடடிறகும உயிருளள தேஹததிறகுமவெகுபேதமுணடு. ஆகையால இநத ஆசசாமரததைப பிளநதால அநத ஸநதேஹம தீரும. கோதணடததை வளைததுப பாணததை விடுங்கள. அது அநதமரததைத துளைககுமெனபதில ஸநதேஹமிலலை. மறுபடியும இவனுககு நமபிககை யுணடாககவேணடுமெனற அவசியமெனன வெனறு ஆலோசிககக கூடாது அதைப பாாபபதில எனககுளள ஸநதோஷததால இபபடி வேணடுகிறேனேயொழிய, தஙகளுடைய பலததைப பரீக்ஷிபபதறகாகவலல, பரமாணமாகச சொலலுகிறேன் தேஜஸுளள பொருளகளில ஸுாயன சரேஷடன, மலைகளுககுள ஹிமாலயம சரேஷ்டம, நாறகால பராணிகளுககுள் ஸிமஹம சரேஷடம, அபபடியே பராககரம சாலிகளுககுள தாஙகளே சரேஷட" ரெனறு தெரிவிததுககொணடான.

ஸாககம் 12.

ஆசசாமரங்களைப் பிளந்தது.

பிறகு ராமன ஸுகரீவனுககு நமபிககை உண்டாகக விருமபிக கோதண்டததைக கையிலெடுதது ஸகல திககுகளும நடுங்குமபடி நாணைச செயது ஒரு கூாமையான பாணததை எயதாா. அது அநத ஏழு ஆசசா மரஙகளையும அபபாலிருநத மலையையும பிளநது, பூமியில புகுந்து கிழ ஏழு லோகஙகளையும துளைதது, கொஞச நேரததிறகெலலாம பூமியிலிருநது கிளமபி அதிவேகமாக ராமனுடைய அமபறையில வநது சோநதது.

தான ஒரு மரததைத துளைககச சொனனதறகு ஏழு மரங்களும ஒரே க்ஷணததில துளைககபபட்டதைக கண்ட ஸுகரீவன ராமபாண வேகததால திகைதது நினறான பிறகு எலலையறற ஸநதோஷமடைநது ராமனுடைய பாதஙகளில தன தலையை வைததுக கைககூபபி நமஸகரிததுப பயபகதியுடன "ஸவாமி! எலலா லோகஙகளிலுமுளள விலலாளிகளுககுள தாஙகளே சரேஷடா, அஸதர விதயையில தஙகளுககு நிகரிலலை, இநதரனையும ஸகல தேவாகளையும் பாணஙகளால விளையாட்டாகக கொலவீாகள வாலி தஙகளுககு ஒரு பொருட்டா? ஒரே பாணததால ஏழு மஹாவிருக்ஷஙகளையும மலையையும பிளநதீாகள. யுததததில தஙகளை எதிாதது நிறபவாகள யாா? மஹேநதரனைப போலும வருணனைப போலும பராககரமததையுடைய இவவிதமான உததம மிதரனை அடைநது என சோகததை விட்டேன, அடங்காத மகிழசசியடைநதேன. என தமயனெனறு பெயா பெறற பரம சததருவை இபபொழுதே கொனறு என துககததைப போககி அளவறற ஆனநதததைக கொடுககுமபடி கைககூபபிப பராாததிககிறே"னெனறான. ராமன அவனை ஆலிஙகனஞ செயது லக்ஷமணனுடைய எணணபபடி "ஸுகரீவ! கிஷகிநதைககுப போவோம நீ எஙகளுககுச சறறு முனனே போய உனனுடன பிறநதவனெனறு சொலலும வாலியை யுததததிறகழை"யெனறாா.

பிறகு அவாகள அஙகிருநது வாலியின ராஜதானிககுப் போய் அடாநத இருண்ட மரஙகளுககுபபின மறைநது நினறாாகள, ஸுக

ரீவன சற்று முனனே சென்று ஆகாசமும பூமியும நடுஙகுமபடி ஸிமஹநாதஞ செய்து வாலியை யுததததிறகு அழைததான அதைக கேட்டு மஹாபலவானன வாலி கோபஙகொண்டு ஸூரியன அஸத கிரியிலிருநது இறஙகுவதுபோல நகரததிலிருநது வெளியில வந தான.

பிறகு ஆகாசததில புதனஅஙகாரகனை எதிரததுபோல, வாலி யும ஸுக்ரீவனும கோரமாக யுததஞ செயதாரகள இடி விழுநத தைபபோல கைகளால அறைநதாரகள. வஜ்ராயுததைதபபோல கடினமான முஷ்டிகளால குததினாரகள அபபொழுது ராமன கோ தணடததை வளைததுப பாணததைப பூட்டி விடபபோகையில, வாலி ஸுக்ரீவாகள அசவினீ தேவாகளைபபோல பாாவைககு ஒரே மாதிரியாய இருநதபடியால, வாலி இவன ஸுக்ரீவன இவனென்று கணடுபிடிகக முடியவிலலை. ஆகையால வாலியின உயிரை வாங்கும பாணததை விடாமல நினறாா. இதறகுள ஸுக்ரீவன வாலியால ஜயி ககபபட்டுத திருமபிப பாாதது ராமனைக காணாமல பயநது ரிசய முக பாவததைதை நோககி ஓடினன். எலுமபுகள நொறுங்கி ரகத தாரை பெருக மிகவும களைதது வாலியால துரததப்பட்டு மதஙக வனததில ஓடி ஒளிந்துகொண்டான வாலி அதைப பாாதது ரிஷி யின் சாபத்திறகுப பயநது "இனறு உனனை விட்டேன்" னென்று கிஷ் கிநதைககுத திருமபிப போனான.

பிறகு ராமலக்ஷ்மணாகளும மாருதியும ஸுக்ரீவன இருநத விடததிறகு வநதாரகள. அவன ராமலக்ஷ்மணாகளைப் பாாதது வெட் கததால தலை குனிநது தீனமாக "ஸ்வாமி! வாலியை யுததததிறகு அழைககச சொனனீாகள, ஆசசாமரததைப பிளநது பராககரமத தைக காட்டினீாகள, முடிவில எனனைச சாகும நிலைமையில் வைத தீாகள இது தஙகளுககழகா? நான வாலியைக கொலலமாட்டேனெ னறு அபபொழுதே சொலலியிருநதால நான இதை விட்டுப போயி ருபபேனே" வெனறான

அதைக கேட்டு ராமன மனமிரஙகி "ஸுக்ரீவ! நான சொல லும காரணங்களைக கேட்டுப பிறகு கோபிககலாம. இநதப பாணத தை வாலியினமேல நான விடாமலிருநததறகுக காரணம தெரியுமா? ரூபம நடை உயரம குரல காநதி பராககரமம பாாவை பேசசு அலங் காரஙகள முதலியவைகளில வாலிககும உனககும கொஞசஙகூடப் பேதம தெரியவிலலை ஒரு வேளை தவறி உனனைக் கொனறுவிடுவே

ஞேனென்ற பயத்தால் மஹா வேகமுள்ள இந்தப் பாணத்தை விட வில்லை தெரியாமலாவது அஜாக்ரதையாலாவது நான் உன்னைக் கொன்றால் நமது காரியத்தை வேராறுத்தவனேன் மூர்க்கனென்றும் புத்திஹீனனென்றும் லோகத்தில் பேரெடுப்பேன். ஒருவனுக்கு அபயம் கொடுத்துவிட்டு அவனைக் கொல்வதைப்போல் வேறு பாபமில்லை யென்று சொல்லப்படுகிறது. நானும் லக்ஷ்மணனும் ஸீதையும் உன்னையே நம்பியிருக்கிறோம் இந்த வனத்தில் உன்னைத் தவிர எங்களுக்கு வேறு யார் கதி? ஆகையால் மறுபடியும் யுத்தஞ் செய். முன்போல நான் அலக்ஷ்யஞ் செய்வேனென்று ஸந்தேஹப்படாதே வாலி என் பாணத்தால் பிளக்கப்பட்டுத் தரையில் புரளுவதை இந்த க்ஷணத்திலேயே பார்ப்பாய் நீங்கள் யுத்தஞ்செய்யும்பொழுது நான் உன்னைக் கண்டுபிடிக்கும்படி ஒரு அடையாளத்தைச் செய்துகொள் லக்ஷ்மண! மலர்ந்த யானைப்புஷ்பங்களால் நிறைந்த இந்தக் கொடியை ஸுக்ரீவனுடைய கழுத்தில் கட்டு" டென்றார் லக்ஷ்மணன் அப்படிச் செய்ய நக்ஷத்ரங்களால் சூழப்பட்ட ஸூர்யனைப் போலும் ஸந்த்யாகாலத்தில் கொக்குகளால் சூழப்பட்ட மேகத்தைப் போலும் ஸுக்ரீவன் விளங்கினான். பிறகு ராமனுடைய வார்த்தையால் தைர்யமடைந்து மறுபடியும் அவர்களை அழைத்துக்கொண்டு கிஷ்கிந்தைக்குப் போனான்.

ஸர்க்கம் 13

ஸப்தஜனர்களின் சரித்திரம்.

பிறகு தாமாத்மாவான ராமன் வில்லை வளைத்து நாணேற்றி, ஸூர்யனைப்போல் ப்ரகாசிக்கும் பாணங்களை ஸித்தஞ்செய்து, ஸுக்ரீவனுடன் கிஷ்கிந்தைக்குப் போகப் புறப்பட்டார். லக்ஷ்மணனும் ஸுக்ரீவனும் அவருக்கு முன்னே சென்றார்கள் ஆஞ்ஜநேயரும் நளனும் நீலனும் தாரனும் பின்னே வந்தார்கள் அவர்கள் போகும் வழியில் மலர்களாலும் பழங்களாலும் வளைந்திருக்கும் மரங்களையும், தெளிந்த ஜலத்தால் நிறைந்த ஆறுகளையும், மலைக் குஹைகளையும், மலைப்பிளப்புகளையும், பொந்துகளையும், முக்யமான மலைச்சிகரங்களையும், வைடூர்யத்தைப்போல் ப்ரகாசிக்கும் இலைகளாலும் கொஞ்சம் மலர்ந்த தாமரைகளாலும் விளங்கும் ஏரிகளையும், அவைகளில் நீர்க்காக்கை அன்னம் நீர்க்கோழி சக்ரவாகம்

முதலிய பறவைகள் கூவுவதையும், இளம்புல்களை மேய்ந்துகொண்டு பயமில்லாமல் நான்கு புறங்களிலும் மிரண்டு பார்த்துக்கொண்டு நடமாடும் மான்கூட்டங்களையும், குளங்களைக் கலக்கும் பெரிய யானைகள் வெளுத்த தந்தங்களுடன் ஒண்டியாகத் திரிவதையும், வேறு சில யானைகள் ஆற்றங்கரைகளை இடிப்பதையும், வேறு சில யானைகள் நீர்த்தாரைகளால் விளங்கும் மலைகள் நடந்து வருவதைப் போலும் நீருண்ட மேகங்கள் ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிப்பதுபோலும், மதஜலம் பெருகப் புழுதியால் பூசப்பட்டு மலைச் சாரல்களை இடித்துத் தள்ளுவதையும், இன்னும் மற்ற மிருகங்களையும் பக்ஷிகளையும் பார்த்துக்கொண்டே விநோதமாய்ப் போனார்கள்

ஓரிடத்தில் அடர்ந்த சோலை ஒன்றைக் கண்டு ராமன் "ஸுக்ரீவ! ஆகாசத்தில் மேகக்கூட்டங்களைப்போல இதோ தெரியும் மரச்சோலையைப் பார்த்தாயா? வாழை மரங்களால் சூழப்பட்டு எவ்வளவு அழகு வாய்ந்திருக்கிறது! இதைப்பற்றின விசேஷமென்ன" வென்றார் ஸுக்ரீவன் "ஸ்வாமி! இது ஒரு புண்யாசரமம் பழங்கள் கிழங்குகள் புஷ்பங்கள் இங்கே வேண்டியவரையில் கிடைக்கும் ஸப்தஜனர்களென்ற ஏழு ரிஷிகள் இங்கே வஸித்தார்கள். அவர்கள் ஏழு நாட்களுக்கு ஒரு தரம் காற்றைத் தின்றுகொண்டு ஜலத்தில் தலை கீழாக நின்றுகொண்டு எழுநூறு வர்ஷங்கள் கடுந்தபஸ் செய்துகொண்டு மனித தேஹத்துடன் ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போனார்கள் அவர்களின் மஹிமையால் தேவர்களும் அந்த ஆசரமத்தை அணுகமாட்டார்கள். பக்ஷிகள் மிருகங்கள் மற்ற ஜந்துக்கள் இதற்கு வெகு தூரத்தில் ஒதுங்கி நடமாடும் அஜாக்ரதையால் எவனாவது இங்கே புகுந்தால் அவனை மறுபடியும் காண முடியாது இங்கே இனிமையான பாட்டும் வாத்யமும் ஆட்டமும் கேட்கப்படும். திவ்ய மணங்கள் வீசும் ஹோமாக்னிகள் பரகாசிக்கும். அவைகளிலிருந்து எழும்பும் புகை புறாவின் உடலைப்போல சிவந்து, மரங்களின் நுனிகளில் கவிந்திருக்கும் மேகக் கூட்டங்களால் மறைந்திருக்கும் வைடூர்ய மலைகளைப்போல இவை காணப்படுகின்றன. ஸ்வாமி! தாங்களும் லக்ஷ்மணனும் இந்த்ரியங்களை அடக்கிக் கை கூப்பி அந்த மஹரிஷிகளைப் பக்தியுடன் வணங்குங்கள். தேஹத்தில் யாதொரு அஸௌகர்யமும் நேரா"தென்றான்

ராம லக்ஷ்மணர்கள் அப்படியே வணங்கி, அங்கிருந்து ஸுக்ரீவனுடன் வெகு தூரம் போனார்கள். முடிவில் வாலியென்ற மஹா

வீரனால ரக்ஷிககபபடட கிஷகிநதைககு அருகில வநது, அவனைக் கொலல நிசசயிதது, ஆயுதபாணிகளாக அஙகேயே காததுககொண டிருநதாாகள

ஸாககம 14

ராமன் ஸுகரீவனைத தைர்யபபடுததினது.

அநத இருணட காடடில மரங்களின மறைவில அவாகள நினறுகொணடிருககையில, ஸுகரீவன நானகுபுறஙகளிலும சுறறிப பாாததுக கடுமகோபஙகொணடு,கோரமாகக காஜிதது வாலியை யுத ததிறகுஅழைததான பெரிய மேகம பெருங காறறாலடிககபபடடுக குமுறுவதுபோல அநத ஓசை ஆகாசததைப பிளநதது பால ஸூா யனைபபோனற பரகாசததையும, ஸிமஹததைபபோனற நடையையு முடைய ஸுகரீவன மஹாதைாயசாலி, ஆயினும வாலியை நினைத துப பயநது தன மனோரதஙகளை நிறைவேறறக கூடிய ரகுவீரனைப பாாதது, "ஸவாமி! கிஷகிநதைககு வநதுவிடடோம வனததில மிருகஙகள வேடனுடைய வலையில கடடபபடடிருபபதைப்போல, வானராகள இதை எககாலததிலும ஜாகரதையாகக காபபாறறி வரு கிறாகள தஙகத தோரணஙகளாலும கொடிகளாலும அலங்கரிக கபபடடு, கோடடைச சுவாகள பயஙகரமான யநதரஙகளால காக கபபடடிருககினறன. வாலி தன புஜபலததால இதை ரக்ஷிககிறான. வஸநத காலததில கொடிகள புஷபிபபதைபபோல வாலியைக கொலவதாக ஆதியில தாஙகள செயத பரதிக்ஞையை இபபொழுது நிறைவேறற வேணடுகிறேன" என்றான

ரகுநாதன "சென்ற தடவை உன்னை அடையாளம கணடு பிடிகக முடியாததால நான வாலியைக கொலல முடியவிலலை. லக்ஷ் மணன் உன கழுததில போடடிருககும ஹாரததால இபபொழுது அந்த ஸநதேஹததிறகிடமிலலை. இநத மாலை உனகாநதியையும அழ கையும அதிகபபடுததுகிறது நக்ஷதரங்களால சூழபபட்ட ஸூர் யனைபபோல பரகாசிககிறாய என கையிலுளள இநதப பாணததால உனககும வாலிககுமுளள விரோதததையும அவனால உனககு நேரும பயததையும ஒழிககிறேன அவன எஙகே எனககுக காடடு. அவன என பாணததால ஹிருதயம பிளநது புழுதியில விழுநது

புரளுமபடி செயவதை அதிசீகரததில பாாபபாய வாலி என கண்ணில பட்டு உயிருடன கிஷகிநதைககுத திருமபிபபோனுல எனனைத தோஷமுளளவனெனறும திறமையிலலாதவனெனறும நீ வேணடியவரையில தூஷிககலாம உன எதிரிலேயே அநத ஏழு ஆசசாமரஙகளையும நான துளைககவிலலையா? அதே பாணததால வாலியை இனறு கொலவேனெனறு அறி எனககு எவவித ஆபதது நோநதாலும நான பொய சொனனதிலலை இனி ஒருககாலும சொலவதுமிலலை எபபொழுதாவது தாமததைக கைவிட விருமபுவேனு? என பரதிகஞையை நிறைவேறறுகிறேன, கவலைபபடாதே உததமமான நிலததில தகுநத காலததில விதை விதைதது நலல மழை பெயததுபோல, நான சொனன வாாததை பலிககாமல போகாது ஆகையால வாலி உனனுடன யுததஞசெயவதறகு வருமபடி ஸிமஹநாதம பணணு ஜயசீலஞன வாலி உனனுல முனனெரு தடவை சண்டைககு அழைக்கபபட்டிருககிறுன தான பலசாலியெனறு காவஙகொணடிருப்பதாலும யுததததில எபபொழுதும ஆசையுளளவனைதாலும உடனே வெளியில வருவான சதருககள தஙகளைச சணடைககு அழைபபதைச சூராகள பொறுககமாட்டாாகள வாலி தன வீாயததை நனருக அறிநதவன, மேலும ஸதரீகளுககு எதிரில சணடைககுப பினவாஙகமாட்டா”னெனருா

ஸுகரீவன பிறகு ஆகாசம பிளககுமபடி காஜிததான ராஜயததில அரசனினறிக குழபபமாக விருககையில குலஸதரீகள பரபுருஷாகளால பலவநதஞ செயது இழுககபபட்டு மிரணடு தபிபபதுபோல அநதச சபதததைக கேட்டுப பசுககள பயநது முகம வெளுதது ஓடிபபோயின யுதததில அடிபடட குதிரைகளைப போல மானகள நான்கு மூலைகளிலும ஓடி ஒளிநதன புணயமிழநது ஆகாசததிலிருநது தலைகீழாக விழும நகஷதரஙகளைபபோல பறவைகள பரகஞை தபபி விழுநதன

பிறகு ஸுகரீவன சௌாயததால தேஜஸ அதிகரிகக, பெருங காறருல மோதும அலைகளையுடைய ஸமுதரததைபபோலும மழைககாலததில இருணட மஹாமேகஙகளைபபோலும பயஙகரமாககக காஜிததான.

ஸர்ககம் 15

தாரை வாலியைத தடுததது.

ஸகல பராணிகளும கேடடு நடுஙகுமபடி ஸுகரீவன செயத காஜனை அநதபபுரததில பெணடுகளுடனிருநத வாலியின காதில விழுநதது. உடனே மயககநதெளிநது, கோபமும ரோஷமும பொஙகின ஸநதயாகாலத்தில ஸூரியனைபபோல தேஹம சிவநது, ராஹுவால பிடிககபபடட ஸூரியனைபபோல திடீரெனறு காநதியை இழநதான பயஙகரமான பறகளுடன நெருபபுககொழுநதைப போல கோபததால ஜவலிததுககொணடு, யானைகளால வேருடன பிடுஙகபபடட தாமரைகளையுடைய மடுவைபபோல சறறு நேரம கலஙகி நினறு பிறகு ஸுகரீவனுடைய காஜனையைக கேடடுப பொறுககாமல அதிவேகமாக வெளியில ஓடிவநதான அவன நடககும போது பூமி பிளநதது, தாரை அதைககண்டு பயநது திகைததது, அவனிடததிலுளள ஸநேஹததால இறுகததழுவி ஹிததததைச சொலல வாரமபிததாள. "ஆறறு வெள்ளததைப போல பொஙகும தஙகள் கோபததைத தூஙகியெழுநதவன ராத்திரியில அணிநத மாலையைக கழறறி எறிவதுபோல விலககுஙகள இபபொழுது ராததிரி நெருங்கினதால சதருககளின பலாபலததைககணடுபிடிபபது கஷடம. விடியற காலையில ஸுகரீவனுடன சணடை செயயலாம தாஙகள இபபடித திடீரெனறு புறபபடடுப போவது எனககிஷடமிலலை, நான தஙகளைத தடுபபதறகுக காரணததைச சொலலக கேளுஙகள.

"இவன முனனொரு தடவை தஙகளைச சணடைககழைததான அபபொழுது தாங்கள கடுஙகோபததுடன் புறபபடடுப போய், அவனை அடிதது துரததினீர்கள மறுபடியும இவவளவு சீகரமாக அவன தஙகளை யுததததிறகழைபபதைப பார்ததால ஸநதேஹபபடுகிறேன அவனுடைய கர்ஜனையால வெளிபபடும காவததையும தைரியததையும உதஸாகததையும யோசிததால இதறகு ஏதோ பெரிய காரணமிருககவேணடுமெனறு தோனறுகிறது. பிறருடைய உதவியினறி அவன் இங்கே வரமாடடானெனறு எணணுகிறேன. எநத வீரனையோ அணடி அவனுடைய ஒததாசையால தங்களை இபபடி யுததததிறகழைககிறான. இயறகையாகவே நிபுணன, புததிமான,

ஒருவனுடைய வீர்யததையும நனருகப பரீக்ஷிககாமல அழைதது வரமாட்டான.

நமது குழநதை அங்கதன வனததில திரியும்பொழுது தூதாக ளால இதை அறிநதான அயோதயாதிபதியின புதராகளான ராம லக்ஷமணாகள ஸுக்ரீவனுககு உதவியாகச சோநதிருககிருாகளாம். அவாகள சூராகள, யுததததில தோறகாதவாகள, இக்ஷ்வாகு குலத தினா, மஹா கீாததிசாலிகள. ராமனே யுததததில நிபுணன பரளய காலாகனியைபபோல தன தேஜஸால சதருககளை எரிபபவன. 'ஸுக்ரீவனுககு உதவுவதைபபோல எனககும என உதவககூடா' தெனருல, ஒரு பெரிய மரம தன நிழலை அண்டினவனுடைய தாபத தைப போககி, மலாகளாலும பழஙகளாலும ஸகல இநதரியஙகளை திருபதி செயவதுபோல, ராமன தனனை அணடின ஸாதுககளின தாபதரயஙகளைப போககி, ஸகல மஙகளஙகளையும அருளுகிருன. ஸுக்ரீவனுககு நாம தரோஹஞசெயததால ராமன நமமை ஸாது வெனறு ஒபபுககொளளவும மாட்டான, ரக்ஷிககவும மாடடான. தனனை அணடினவாகளுடைய யோகக்ஷேமஙகள யாவையும தானே வஹிதது, உபாயம முதல பலம அடையுமவரையிலுளள காரியஙகள யாவையும தானே செயகிறவன அவாகளில துககததால பீடிககப படுகிறவாகளுககு இவனைத தவிர வேறு துணையிலலை எனககும இப படி வேருருவன கிடைககமாடடானேயெனருல, இபபடிப படட ரக்ஷகன இநத பரபஞசததில வேருவருமிலலை அண்டின வாகளைக காபபாறறுவதாலுண்டான கீாததியில அவன நிகரறறவன். தனனைச சரணமடைநதவாகளுககு ஸகல க்ஷேமஙகளையும கொடுகக வேணடிய லௌகிகஞானததையும சாஸதரஞானததையுமுடைய வன. ஸகல தாமஙகளையும பூரணமாக அனுஷடிபபவனெனறு பிதிருவாககு பரிபாலனததால தெரிகிறது அடியாாககு எளிய வன. பெரியமலை ஸகல தாதுக்களாலும நிறைநதிருபபதுபோல அனநத கலயாண குணஙகளால நிறைநதவன அவைகளால விளஙகும அநத மஹாபுருஷனுடைய மஹிமை அவைகளை விட மேலானது அவருடைய ஸவரூபததால அவைகளுககு விசேஷ மேன்மை ஏறபடுகிறது எநத ஸமயததிலும கலஙகாத மன தையுடையவன நீ அநத மஹாதமாவைப பகைபபது உசிதமலல. அளவறற பராகரமமுடையவன. யுததததில ஜயிககமுடியாதவன, ஆனுல, 'தனனைக காபபாறறிககொளள முடியாதவன பிறரை எப படிக காபபாறறுவான? தனககுக் கிடைககவேண்டிய ராஜயததி

விருநது தூரததபபட்டவன ஸுக்ரீவனுககு ராஜ்யததை எபபடி ஸமபாதிததுக கொடுபபான? மேலும பலவானான எனனுடன ஸநேஹஞ செயயாமல பலஹீனனான ஸுக்ரீவனுடன ஸ்நேஹஞ்செயவான்'வெனறு நினைதது அலக்ஷயஞ்செயயககூடாது தாஙகள மஹாசூரனெனறு எனககுத தெரியும். தஙகளிடததில கோஷ்டதைக குறைபபதாக எணணககூடாது தஙகள ஹிதததையே உததேசிதது, நான சொலலும யோஜனையைக கேட்டு அபபடியே செயய வேணடும. ஸுக்ரீவனை வருவிதது, அவனுககு யௌவராஜ்யாபிஷேகஞ செயவியுஙகள பலவானான தங்கள ஸஹோதரனுடன பகைகக வேண்டாம ராமனுடன ஸநேஹஞ செயவது தஙகளுககு நலமெனறு எனககுத தோனறுகிறது ஸுக்ரீவனிடததில ப்ரீதி வையுஙகள அவனிடததிலுளள விரோத புததியை நீககுஙகள உஙகளுடைய தமபியை நீஙகளே போஷிதது ஸௌகயமாக ரக்ஷிகக வேணடாமா? காட்டிலிருநதாலும நகரததிலிருநதாலும அவன தஙகளுடைய பநதுவலலவா? அவனைபபோனற பநது தஙகளுககு வேறொருவன இருபபானெனறு எணணவிலலை. அவனைக கௌரதை செயது அவனுககு வேணடிய பஹுமானஙகளைக கொடுதது ஆதரிதது, எபபொழுதும தஙகளுடைய ஸமீபததில வைததுககொளள வேணடும எலலாவறறையும மறநது தஙகளுடன சேரநது வாழவான நீஙகள எபபடி யிருநதாலும அவன உஙகளுடைய பநதுவெனறே ஜனஙகள சொலவாரகள அவனுடன ஸநேஹஞசெயவதைததவிர உஙகளுககு வேறு வழியிலலை. நான தஙகளுடைய ஹிதததைத தேடுகிறவளெனறு தஙகளுககுத தோனறினால, எனககு பரியமான காரயததைச செயய தஙகளுககு இஷடமிருநதால, என பராரததனையை அங்கீகரிதது அபபடியே நடகக வேணடும. என்னிடததில கிருபை செயது என வாரததையைத தஙகளுககு ஹிதமாக மதிககவேணடும எனனிடததில கோபிககககூடாது. மஹேநதரனுககு ஸமமான பராகரமமுளள ராமனுடன தாஙகள விரோதிபபது எனககிஷடமிலலை" யெனறு தாரை சொனன ஹிதோபதேசம வாலிககு மிகவும வெறுபபாகவிருநதது. காலபாசததால கட்டபபட்டு மரணம ஸமீபிததவனுககு விபரீத புததி தோனறுவது ஆசசரியமா?

ஸாககம 16

வாலி வதம.

பூரணசநதரனைபபோல அழகான முகததையுடைய தாரை இபபடிச சொலலக கேடடு, வாலி அவளை அதடடி, "பரிய நாயகி! இநத ஸுகரீவன என தமபி, இபபொழுது எனககுச சதரு, மிகுநத காவததுடன அவன காஜிபபதை நான எபபடிப பொறுபபேன? யுததததில பினவாஙகாத சூராகளைச சதரு வீரவாதஞ செயது யுதததிறகழைததால, அதைப பொறுததுககொணடிருபபதைவிட உயிரை இழககலாம நீ ஸதரீயானதால பயநதவள, உனககு இநத விஷயம தெரியாது, ஸுகரீவன எனனுடன யுததஞ செயய விருமபி எனனை யுதததிறகழைககக காஜிபபதை நான பொறுககமாடடேன அவனுககு ஸுகரீவனெனறு பெயரேயொழிய, வாஸதவமாயக கழுததேயிலலாதவன

எனனை ராகவன எனன செயவாரோவெனறு நீ துககபபடவேணடாம ரக்ஷிககத தகுநதவனை ரக்ஷிபபெனறத தாமததை அறிநதவா பரம அயோககியன ஸுகரீவன அவருடைய கிருபைககுப பாததரமலல ஒருவன செயத குறறததை அறிநது, தககபடி சிக்ஷிபபவா, அபபடி நான யாதொரு குறறமும செயயவிலலை அவருககு யாதொரு அபராதமும செயயாத எனனைக கொனறு அதனால வரும பாபததை ஸமபாதிததுக கொளவாரா? இஙகிருககும ஸதரீகளை அழைததுககொணடு நீ திருமபிப போ நான இவவளவு தைாயம சொலலியும எனனைப பின தொடாகிறாயே பரம மிததிராகள இநத ஸமயஙகளில செயயவேணடிய ஹிதோபதேசததைச செயதாய எனனிடததில நீ வைததிருககும பகதியையும வெளியிடடாய ஸுகரீவனிடம யுததஞ செயயப போகிறேன கவலைபபடாதே அவனுடைய கொழுபபை மாததிரம அடககுவேனேயொழிய அவனைக கொலலமாடடேன அவனுககுப போதுமானவரையில யுததஞ செயகிறேன விருக்ஷஙகளாலும கைககுததுகளாலும பீடிககபபடடு அதிசீகரததில ஓடிபபோவான என காவததையும முயறசியையும அவன தாஙகமாடடான நீ புததிசாலியால எனககு உதவி செயததைப பறறியும எனனிடததில வைதத

அனபைப பறறியும ஸநதோஷிததேன. எனனுடைய பராணனமேல ஆணையிடடு உனனைத தடுககிறேன. நான ஜயமடையவேணடுமெ னறு ஆசீர்வாதஞ் செய்துவிடடுத திருமபிப போ, நானும ஸுகரீ வனை யுததததில ஜயிததுத திருமபி வருகிறே"னெனறுன.

அபபொழுது தாரை அவனை ப்ரியத்துடன ஆலிங்கனஞ் செயது, துககததைத தாஙக முடியாமல அழுதுகொண்டு, வாலியை மெளள ப்ரதக்ஷிணஞ்செயதாள பிறகு அவனுககு ஜயம கிடைகக வேணடியதறகாக மநதரஙகளால ஸவஸதயயனம முதலியவைகளைச செயதுவிடடுச சோகததால மயங்கி ஸதரீகளுடன அநதப்புறத திறகுச செனறுள

அபபொழுது வாலியும மஹாஸர்பபததைபபோல கோபத தால சீறிககொணடு நகரததிலிருநது வெளியில கிளமபி, சதருவைத தேடி நானகு புறஙகளிலும பாரததான தஙக நிறமுளள ஸுகரீ வன வஸதரததை இறுகக கடடிககொணடு ஜவலிககும அகனி யைபபோல வநது நிறபதைக கண்டு வாலி அடஙகாக கோபங கொணடு, தானும வஸதரததை இறுகக கடடிககொணடு விரலகளை மடககிக கைகளை உயரத தூக்கிககொணடு ஸுகரீவன மேல பாயநதான. அதைக கணடு ஸுகரீவனும விரலகளை மடககிக கொண்டு மஹா கோபத்துடன வாலியை நோககி ஓடிவநதான. உட னே வாலி அவனைப பாரததுக கணகள சிவநது, "இதோ பார. என விரலகளை இறுக மடககிககொணடு என முஷடியால உனனைக குதது வேன அது உனனுயிரை வாஙகு"மெனறுன. அதறகு ஸுகரீவ னும "இநதக குதது உன தலையில விழுநது உனனுயிரைக கொளளை கொளளு"மெனறுன. பிறகு வாலி மஹாரோஷத்துடன ஸுகரீ வனைக குததினுன. அதனுல ஸுகரீவனுடைய தேஹததிலிருநது ரகத ப்ரவாஹம மலையருவிகளைபபோல பெருகிற்று. உடனே அவன ஒரு ஆசசாமரததை வேருடன பிடுஙகி வாலியை அடிகக, அவனும வஜராயுதததால அடிபடட மஹாபர்வததைபபோல அநத அடி யைப பொறுககமாடடாமல, அதிக பாரததை ஏற்றின கபபல ஸமு தரததில அலைகளால மோதபபடுவதுபோல ததததளிததான. அவர கள பயஙகரமான பலததையும பராகரமததையு முடையவரகள. பூர ணிமையில விளஙகும சநதர ஸூரியரகளைப போனறவரகள; கோர மான சரீரததையுடையவரகள, கருடனுககு ஸமமான வேகததை யுடையவரகள, பரம சதருககள, ஒவவொருவரும எதிரி அஜாகர தையாயிருக்கும ஸமயததைப பாரததுககொணடிருபபவரகள. அ-

பொழுது வாலியின் பலமும் வீர்யமும் அதிகரித்தன. ஸுக்ரீவனு டைய வீர்யமும் பலமும் குறைந்தன. வாலியால் தன் கொழுப்ப ழிந்து பராக்ரமம் குறைவதைக் கண்டு, ஸுக்ரீவன் கோபமடைந்து, வாலியிடத்தில் தன் ஸாமர்த்யத்தையும் சாதுர்யத்தையும் பல விதமாய்க் காட்டினன் விருக்ஷங்களாலும் கற்பாறைகளாலும் வஜ்ராயுதத்தைப்போன்ற நகங்களாலும் பர்வத சிகரங்களாலும் முஷ்டிகளாலும் முழங்கால்களாலும் கால்களாலும் கைகளாலும் ஒருவர்கொருவர் சளைக்காமல் யுத்தஞ் செய்தார்கள். இந்திரனும் விருத்ராஸுரனும் எதிர்த்ததுபோல் அது பார்க்கப் பயங்கரமாயிருந் தது இரண்டு மஹாமேகங்கள் ஒன்றையொன்று தாக்கிக் காஜிப் பதைப்போல் வனத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் அந்த வானர வீரர்கள் தேஹ மெங்கும் ரக்தம் பெருக ஒருவரையொருவர் அடித்துக் கிழித்து அதட்டினார்கள்.

ஸுக்ரீவன் வரவரப் பலங் குறைந்து அடிக்கடி திக்குகளையும் ஆவலுடன் பார்ப்பதை ராகவன் கவனித்து, அவன் துக்கப்படுவதை ஸஹிக்காமல், வாலியை வதஞ் செய்து, அவனைக் காப்பாற்றவேண்டு மென்று, அதற்கேற்ற பாணத்தைத் தேடினர் அதை எடுத்து நா ணில் வைத்துக் காதுவரையில் இழுத்துக் காலசக்ரம்போல் கோதண் டத்தை மண்டலமாய் வளைத்தார். ப்ரளய காலத்தில் காலமேகங்கள் காஜித்து அண்டங்கள் பிளப்பதுபோன்ற அந்த நாண்ணோசையால் அங்கிருந்த பக்ஷிகளும் மிருகங்களும் நடுங்கிப் பயந்து ஓடின. ராகவ னால் விடப்பட்ட பாணமானது வஜ்ராயுதம்போல் சப்தித்துக் கொண்டு மின்னலைப்போல் அதிவேகமாய் வாலியின் மார்பில் பாய்ந் தது. வாலியோ மஹாதேஜஸ்வி, மஹாவீரன், மட்டில்லாத கர்வங் கொண்டவன், ஆனாலும் காந்தியற்று ப்ரக்ஞையிழந்து, ஐப்பசி மாஸத்தில் பூர்ணிமா திதியில் தூக்கிக் கட்டப்பட்ட இந்த்ரத்வஜம் சாய்ந்ததுபோல் தரையில் விழுந்தான்.

இப்படிப் புருஷ ச்ரேஷ்டனான ராமன் தங்கக் கட்டுகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு அக்னிக் கொழுந்துபோல் ஜ்வலித்துக்கொண்டு சத்ருக்களின் உயிரை வாங்கும் ச்ரேஷ்டமான பாணத்தைப் ப்ரயோ கித்தார். ப்ரளய காலத்தில் வெளிப்படும் யமனைப்போலும், பரமசிவ னுடைய முகத்திலிருந்து புகையுடன் கிளம்பின அக்னியைப்போ லும் அது இந்த்ர குமாரனை வாலியின் மார்பில் விழுந்தது. மலர்ந்த அசோக விருக்ஷம் நெருப்பால் எரிக்கப்பட்டதுபோலவும், இந்த்ரத

வஜ்ரம் சாய்க்கப்பட்டதுபோலும், வாலி ரக்தம் பெருக ப்ரக்ஞையற்றுத் தரையில் விழுந்தான்.

ஸர்க்கம் 17.

வாலி ராமனைக் குற்றஞ் சாட்டினது.

யுத்தத்தில் நிபுணனான வாலி, ராம பாணத்தால் அடிபட்டு, உத்தமமான ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஸகல அவயவங்களும் பூமியில் படும்படி, வெட்டின மரம்போலும், கயிறு தளர்ந்த இந்த்ரத்வஜம்போலும் விழுந்துகிடந்தான். சந்த்ரனில்லாத ஆகாசத்தைப்போல அவனில்லாமல் பூலோகம் ப்ரகாசிக்கவில்லை. அவன் அடிபட்டுத் தரையில் விழுந்திருக்கையிலும் அந்த மஹாத்மாவின் காந்தியாவது பல பராக்ரமங்களாவது ப்ரதாபமாவது குறையவில்லை, உயிரும் போகவில்லை. தேவேந்த்ரனால் கொடுக்கப்பட்ட ரத்னங்கள் இழைத்த தங்க மாலையானது அவனுடைய ப்ராணன்களையும் ப்ரதாபத்தையும் காந்தியையும் காப்பாற்றிற்று. ஸந்த்யா காலத்தில் ஓரங்களில் சிவப்பு வர்ணத்தால் சூழப்பட்ட மேகத்தைப்போல் அந்த ஹாரத்தால் வாலி விளங்கினான். அவனுடைய காந்தி அந்த மாலையிலும் தேஹத்திலும் அவனுயிரை வாங்கின பாணத்திலும் மூன்று வகையாய்ப் பிரிந்து ப்ரகாசித்தது. ராமனுடைய கோதண்டத்திலிருந்து ப்ரயோகிக்கப்பட்ட அந்தப் பாணம் அவனுக்கு வீரஸ்வர்க்கத்தையும் முடிவில் உத்தமமான முக்தியையும் அனுக்ரஹித்தது. "இந்தப் பாணத்தை ப்ரயோகித்தவனல்லவோ மஹாவீர"னென்று சத்ருவை மெச்சித், தேஹத்திலுள்ள வேதனையால் மெள்ள மெள்ள அவன் எங்கே யிருக்கிறானென்று ஸகல திக்குகளிலும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

ஜ்வாலை யடங்கிய நெருப்புப்போலும், தன் புண்யம் க்ஷீணித்த பொழுது தேவலோகத்திலிருந்து பூமியில் விழுந்த யயாதிசக்ரவர்த்தியைப்போலும், ப்ரளயகாலத்தில் தைவகதியால் ஆகாசத்திலிருந்து பூமியில் தள்ளப்பட்ட ஸூர்யனைப் போலும் ஒருவராலும் எதிர்க்க முடியாத மஹேந்த்ரனைப்போலும், மஹேந்த்ர புத்ரனான வாலி தங்க ஹாரத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, ஸிம்ஹத்தைப் போன்ற மார்பையும் நீண்டு பருத்த புஜங்களையும் தங்க நிறமுள்ள நேத்ரங்களையும் காந்தி

யால் ஜ்வலிக்கும முகததையுமுடையவனுய்த தரையில கிடபபதை ராம லக்ஷமணாகள பாாதது ஸமீபததில வநதாாகள். அபபொழுது வாலி, ராகவனையும மஹா பலவனுன லக்ஷமணனையும பாாதது, மதுர மாகவும கடுமையாகவும தாமததை அனுஸரிததிருககும வாாததை களைச சொலல ஆரமபிததான. (வாலி ராமனுடைய செய்கையைக கணடிதத வாாததைகள தாமததிறகு விரோதமிலலையெனறு வால மீகி மஹாஷியின கருததெனபதைப பலா கவனிபபதிலலை வாலி வததைதப பறறின இருவித அபிபராயங்களில வாலமீகி எதை ஆமோதிககிருரெனறு இதனுல தெரிகிறது).

"நீ தசரத சகரவாததியின புதரன, மஹா கீாததிசாலி, தா மததை அனுஷடிபபதில பரியமுளளவன, உததம குலததில் பிறநத வன. ஸதவ குணததை பரதானமாயுடையவன, மஹாதேஜஸவி; வரதங்களை அனுஷடிததவன இபபடியிருகக வேறெருவருடன யுததஞ செய்துகொணடிருநதேன; நீ இருபபதை அறியவிலலை; எனனைக கொனறதால எனன பெருமை அடைநதாய? ஸுகரீவனு டன நான யுததஞ செயதுகொண்டிருக்குமபொழுது உன பாணத தால எனனை மாாபில அடித்தாயே ராமன கருணையின ஸவருபததை முறறிலும அறிநதவனெனறும, 'ஸகலபூதஙகளுககும ஹிததததையே செயகிறவ னெனறும, தயாமூாததியென்றும, தனனை மீறி வரும உதஸாஹததை ஜயிததவனெனறும, பெரியோாகளின ஆசா ரததை அறிநதவனெனறும, செயத பரதிகஞையைத தவ ருதவனெனறும, ஸகல பராணிகளும உன சீாததியைக் கொண் டாடுகினறன. இநதரியங்களை அடககுவது சாநதி பொறுமை தாமபுததி ஸதயம பராகரமம அபராதஞசெய்தவாகளைத தண டிபபது இவை அரசாகளுககுரிய உததம குணஙகளெனறு சொலலப் படடிருககிறது நீ அரசனுனதால உனககு நனருகத தெரியும். மேற சொனன குணங்களையும தாமாதமாககளான இக்ஷவாகு வமசததில நீ பிறநதவனெனபதையும ஆலோசிதது உனனை நமபினேன தாரை எவவளவு தடுததும லக்ஷயஞசெயயாமல ஸுகரீவனுடன யுததஞ செய்ய வநதேன வநது பாாககையில உனனைக காணவிலலை. நான வேறெருவனுடன யுததஞசெயதுகொண்டு பரவசமாகவிருக்கும பொழுது நீ எனனுடன் யுத்தஞசெயயமாடடாயெனறு நிசசயித தேன. ஆனுல நீ இவவளவு துாபபுததியுடையவனெனறும தாமாத மாவைப்போல வேஷம தரிததவனெனறும, அதறகு முறறிலும விரோதமான ஸ்வபாவததை யுடையவனெனறும பாபமான ஆசா

ரத்தை உடையவனென்றும் புல்லால் மூடப்பட்ட பாழுங்கிணற்றைப்போன்றவனென்றும், ஸாதுக்களின் வேஷத்தைத் தரித்த பாபியென்றும், நீறுபூத்த நெருப்பைப்போன்றவனென்றும், தர்மத்தைக் காரணமாக வைத்துக்கொண்டு பிழைப்பவனென்றும் அறியாமற் போனேனே.

உன் தேசத்திலாவது நகரத்திலாவது நான் வந்து செய்த அபகாரமென்ன? உனக்காவது செய்த அவமானமென்ன? குற்றமில்லாத என்னை ஏன் கொன்றாய்? நானோ காய் கிழங்கு பழங்களைத் தின்று வனத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் குரங்கு, உன்னுடன் யுத்தஞ்செய்ய வந்தேனா? வேறொருவருடன் சண்டைபோட்டுக்கொண்டிருக்கையில் என்னை அடித்தாய். அதர்மத்தின் அடையாளங்கள் உன்னிடத்தில் காணப்படுகின்றன, நன்றாக விளங்குகின்றன. க்ஷத்திரியகுலத்தில் பிறந்து பெரியோர்களிடத்தில் சாஸ்திரங்கள் யாவையும் கற்று ஸந்தேஹமின்றித் தர்மவானுக்குரிய அடையாளங்களைத் தரித்து இவ்விதமான கொடிய காரியத்தை எவனாவது செய்வானா? ஸகல ஜந்துக்களுக்கும் அளவற்ற ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கிறவனென்ற பெயரை (ராம) உனக்கு வைத்தவன் யார்? நீதிசாலியான அரசர்களின் வம்சத்தில் பிறந்து, தர்மவானென்று ப்ரஸித்தி பெற்று, மஹா க்ரூரஸ்வபாவமுடைய நீ அழகான ரூபத்துடன் பூமியில் ஏன் நடமாடுகிறாய்? பிறரை மதுரமான வார்த்தைகளால் ஸமாதானஞ்செய்வது, கேட்பவர்களுக்கு இல்லையென்று சொல்லாமல் கொடுப்பது, பிறர் செய்யும் அபராதங்களைப் பொறுப்பது, அண்டினவர்களைக் காப்பாற்றுவது, எந்த ஆபத்திலும் ஸத்யத்தைக் கைவிடாதது, எந்தக் கஷ்டங்கள் நேர்ந்தாலும் மனம் கலங்காமலிருப்பது, தன்னை எதிர்த்தவர்களை நாசஞ்செய்யும் பராக்ரமம், தர்மத்திற்கு விரோதமாய் நடப்பவர்களைத் தண்டிப்பதென்றவை அரசர்களின் ஸ்வபாவ குணங்களல்லவா? அப்படி நான் என்ன அபராதம் செய்தேன்? நானோ காட்டிலிருப்பவன், நீயோ நாட்டிலிருப்பவன். நானோ வானரன், நீயோ நரன். நானோ கிழங்கு காய் பழம் முதலியவைகளைத் தின்பவன், நீயோ அரசர்களுக்குரிய அன்னம் மாம்ஸம் முதலியவைகளைத் தின்கிறவன். நீயோ சக்ரவர்த்தியின் புத்ரன், நானோ பிறப்பால் உனக்கு ஸமமல்ல. உனக்கும் எனக்கும் விரோதத்திற்கு காரணமென்ன?

பூமி தங்கம் வெள்ளி முதலிய ஐச்வர்யங்களே காரணமென்று சொல்வார்கள். என்னிடத்திலும் மற்ற வானரர்களிடத்திலும் உள்ள

காய் பழம் முதலிய வஸ்துக்களில் நீ ஆசை வைத்து இப்படிச் செய்தாயா? நீதியும் அனுக்ரஹமும் உத்தம அரசர்களின் தர்மம். அநியாயமும் ஹிம்ஸிப்பதும் அல்ப அரசர்களின் தர்மம். இவ்விரண்டிற்கும் ஸம்பந்தமில்லை. அரசர்கள் இந்தத் தர்மங்களை மனம் போனபடி அனுஷ்டிக்கக்கூடாது. நீ காமத்தையே முக்யமாகவுடையவன், மஹா கோபி, கட்டுப்பாடில்லாதவன், மேற்சொன்ன இருவித தர்மங்களையும் கலந்து நடத்துகிறவன். ஒருவனைக் கொல்லவேண்டுமென்று உனக்குத் தோன்றினவுடனே யோசிக்காமல் அவனைக் கொல்லுகிறவன். தர்மத்தில் உனக்கு ச்ரத்தையில்லை. பிறருடைய பொருளைக் கைப்பற்றுவதில் ஆசையுள்ளவன். இந்த்ரியங்களை அடக்காமல் அவை போகிற வழியிலேயே விடுகிறவன். யாதொரு அபராதமும் செய்யாத என்னைக் கொன்று லோகத்தார் வெறுக்கும் கார்யத்தைச் செய்து, ஸாதுக்களின் நடுவில் என்ன சொல்வாய்? அரசனைக் கொல்லுகிறவன், ப்ராஹ்மணனைக் கொல்லுகிறவன், பசுவைக் கொல்லுகிறவன், திருடன், ப்ராணிகளைக் காரணமில்லாமல் கொல்வதில் ப்ரீதியுள்ளவன், ஈச்வரனே இல்லையென்று எண்ணுகிறவன், தமயனுக்கு விவாஹமாகாதபொழுது தான் விவாஹம் செய்து கொள்ளுகிறவன், கோட் சொல்லுகிறவன், செல்வமிருந்தும் கொடுக்காத லோபி, மித்ரர்களுக்கு த்ரோஹஞ் செய்கிறவன், குருவின் பார்யையைக் கெடுப்பவன் இவர்கள் மஹாபாபிகள் அடையும் நரகங்களுக்குப் போகிறார்கள். இதில் ஸந்தேஹமில்லை.

'க்ஷத்ரியர்களுக்கு வேட்டையாடுவது தர்மமல்லவா? காட்டு மிருகங்களில் ஒன்றான உன்னைக் கொல்வதில் தோஷமென்ன'வென்கிறாயோ? மான் புலி முதலியவைகளின் தோலைப்போல் என் தோல் ஆஸனத்திற்கு உபயோகமல்ல பட்டுப்பூச்சியின் நூலைப்போல் என் மயிர் போர்வைகளுக்கு உபயோகமல்ல. யானையின் தந்தங்களையும் எலும்புகளையும்போல் என் பல்லுகளும் எலும்பும் ஒன்றுக்கும் ப்ரயோஜனப்படாது உன்னைப்போல் தபஸ்வி தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பவர்கள், என் மாம்ஸத்தைத் தொடமாட்டார்கள். எதற்காக என்னைக் கொன்றாய்? ஐந்து நகங்களையுடைய ப்ராணிகளுக்குள் சல்யமென்ற முள்ளம்பன்றியும், நாயைக் கொல்லும் பன்றியும், முயலும் ஆமையும் உடும்பும் ப்ராஹ்மண க்ஷத்ரிய வைசியர்கள் புஜிக்கத்தக்கவை தர்மத்தை அறிந்தவர்கள் என் தோலையாவது எலும்புகளையாவது தொடக்கூட மாட்டார்கள், என் மாம்ஸத்தையும் புஜிக்கமாட்டார்கள். ஒன்றிற்கும் உதவாத ஐந்து நகங்களுள்ள என்னை ஏன் கொன்றீர்?

ஸகலமும் தெரிந்த தாரை எனக்கு ஹிதத்தையும் நிஜத்தையும் சொன்னாள். புத்தி மயங்கி அவளை மீறி வந்தேன், உயிரை இழந்தேன். ச்ரேஷ்டமான நடத்தையுள்ள பதிவ்ரதைக்குச் சபல சித்தமுள்ள புருஷன் வாய்த்தது போல இந்த பூமிக்குத் தகுந்த நாதன் நீயல்ல. ரஹஸ்யமாகப் பிறருக்குக் கெடுதி செய்பவனும், பிறர்க்கு அபகாரஞ் செய்தாலேயே பிழைப்பவனும், ஹீனமான காரியங்களைச் செய்கிறவனும், சாந்தத்தையுடையவன்போல வேஷந்தரிப்பவனும் பாபியுமான நீ, மஹாத்மாவான தசரதற்குப் புத்ரனாக எப்படிப் பிறந்தாய்? ராமனென்ற மத யானை நன்னடத்தையென்ற கட்டுத்தறியை அறுத்துக்கொண்டு, ஸாதுக்களின் தர்மமென்ற எல்லையைத் தாண்டித் தர்மமென்ற மாவெட்டியை மீறி வந்து என்னைக் கொன்றது. உனக்கு க்ஷேமத்தைக் கொடுக்காததும் தகாததும் ஸாதுக்களால் தூஷிக்கப்பட்டதுமான இந்தக் காரியத்தைச் செய்தால், ஸாதுக்கள் உன்னை நிந்திப்பார்களென்று ஏன் அறியவில்லை? உனக்கு உபகாரமாவது அபகாரமாவது செய்யாமலிருந்த என்னிடத்தில் பயனின்றிக் காட்டின பராக்ரமத்தை உன் மனைவியை எடுத்துப்போன ராவணனிடத்தில் காட்டவில்லையே! எனக்கு எதிரில் நின்று என்னிடத்தில் யுத்தஞ் செய்திருந்தால் உன்னை அப்பொழுதே கொன்று யமனைத் தர்சனஞ்செய்ய அனுப்பியிருப்பேன். ஒருவன் மதுபானஞ்செய்து மயங்கித் தூங்கும் பொழுது பாம்பு கடித்ததுபோல, ஒருவராலும் எதிர்க்கமுடியாத என்னை மறைந்திருந்து கொன்றாயே?

ஸீதையைக் கொண்டுவந்து கொடுக்கவேண்டுமென்று முன்னமே எனக்குச் சொல்லியிருந்தால் அன்றைக்கே செய்திருக்கமாட்டேனா? ராவணனைக் கொல்வதற்கல்லவா ஸுக்ரீவனுடன் ஸ்நேஹஞ் செய்து அவனிஷ்டப்படி என்னைக் கொன்றாய்? அதே ராவணனை யுத்தத்தில் கொன்று கழுத்தில் கயிற்றைக் கட்டி உன்னிடத்தில் இழுத்து வரமாட்டேனா? அவன் ஸீதையை ஸமுத்ரத்தின் அடியில் வைத்திருந்தாலும் பாதாளத்தில் மறைத்திருந்தாலும் நீ எனக்கு ஒரு வார்த்தை சொன்னால், முன் காலத்தில் மதுகைடபர்களால் எடுத்துப் போய்ப் பாதாளத்தில் வைக்கப்பட்ட ச்வேதாச்வதரியென்ற ச்ருதியை ஹயக்ரீவர் அவர்களைக் கொன்று மறுபடியும் பூலோகத்திற்குக் கொண்டுவந்ததுபோல, அவளை உன்னிடத்தில் கொண்டுவரமாட்டேனா?

ஸுக்ரீவன் நான் இறந்த பிறகு ராஜ்யத்தை அடையவேண்டியது ந்யாயம்? தர்ம விரோதமாக நீ என்னைச் சண்டையில் கொன்

றது அநயாயம. பிறநதவன எனறைககாவது இறககவேணடியது ஸஹஜம. நீ மறைநதிருநது எனனைக கொனறது நயாயமானால தகுநத பதில யோசிததுச சொல'' லெனறு அநத மஹாதமாவான வாலி, பாணததின வேதனையாலும நெடுநேரம பேசினதாலும வாய உலாநது, ஸூாயனைப போல பரகாசிககும ராமனைப பாாததுககொணடே பேசாமலிருநதான.

ஸாககம் 18.

ராமனுடைய பதில்.

இபபடி மதுரமாயும புருஷாாத தஙகளுககு ஒததும கடுமையாகவும வாலி ராமனைத தூஷிததான பாணததின வேதனை பொறுககாமல பேசினனேயொழிய வேறிலலை காநதியை இழநத ஸூாயனைப போலும, மழை பெயத மேகததைபபோலும, அணைநத நெருபபைப போலும சகதியறறுத தரையில கிடககும வாலியைப பாாதது, ''அஞ்ஞானததால தாமம, அாததம, காமம, லோகாசாரம முதலியவைகளை அறியாமல இபபடி நிநதிபபது ஸரியலல மஹா புததிமானகளையும வயஸ சென றவாகளையும பெரியோாகளால ஒபபுககொள்ளபபடடவாகளையும கேடடுத தெரிநதுகொளளாமல, வானராகளுககு ஸ்வபாவமான சபல புததியால இபபடிச சொலலலாமா? உன ஸவரூபததிறகுத தகுநதபடி உனககுப புததி ஏறபடவிலலையே. (இது பொதுவான தூஷணையே தவிர பதிலாகாது).

லோகததில சில அரசாகள தங்கள ஆளுகைககுடபடாத மலைகளையும காடுகளையும அபஹரிததுககொணடு அவைகளிலுளள ஜநதுககளையும் பிடிககிறாாகள. (ராமனுடைய செயகை இவவிதமே). ஆனால இநத ஜமபூதவீபமும அதிலுளள பாவதங்களும அரண்யஙகளும இக்ஷ்வாகு வமசததரசாகளுககு உடபடடவை. (இது உணமையலல. முனகாலததில எபபொழுதாவது அபபடியிருநதாலும தசரதருககு இநத அதிகாரமிலலை, ராமனுககுக கிடைககாது. இபபடியிருநதால வாலி ராவணன் ரோமபாதன ஜனகா கேகயராஜா முதலிய அரசாகள தசரதருககுக கபபஙகடடி வநதார்களா? இதறகு பரமாணமிலலை.) அவைகளிலுளள மிருகங்களையும பக்ஷிகளையும மனுஷயாகளையும கார்பபதும தணடிபபதும அநத அரசர்

களுககே ஏறபடடது. இபபொழுது அநத ராஜயததை ஆணடு வரும தாமாதமா, ஸதயநதவருதவன, நேரான நடததையுள்ளவன், தாமாாதத காமமோக்ஷமெனற புருஷாாததஙகளின உணமையை அறிநதவன, குடிகளை நயாயமாகக காாபபதிலும தணடிபபதிலும நோககமுளளவன. அவனிடததில நீதியும பெரியோாகளால பழக கபபடுவதும ஸதயமும குடிகொணடிருககினறன. சாஸதர விரோத மிலலாமல சததுருககளினிடததில பராககரமததை உபயோகிப பவன. தேச காலஙகளை அறிநது நடபபவன. ராஜதா மததை அனுஸரிதது அவனுடைய ஆககைபபடி நாஙகளும மறற அரசாகளும லோகததில தாமததை நிலைநிறுதத அஙகே ஸஞசரிககிறோம (பரதன அரசனலல. ராமனுடைய பாது கைகளை அரசனுடைய ஸதானததில வைதது தான ஸேவகனாக ராஜய காரியஙகளை நடததுகிறான. மேலும ராமனையாவது மறற எவ ரையாவது மேறசொனனபடி ஆககை செயததாகத தெரியவிலலை) தாமததில நாடின மனமையுடைய அநத ராஜசரேஷடன லோ கததை ஆளுமபொழுது தாமததிறகு விரோதமாக எவன நடககத துணிவான? நாஙகளும உததம தாமஙகளை அனுஸரிதது, அவனு டைய ஆககையைக கைககொணடு தாமததிலிருநது விலகினவாகளை விதிபபடி சிக்ஷிதது வருகிறோம. (பாதுகைகளைக கொடுககுமபொ ழுது பரதன இபபடியாதொனறும சொலலவிலலை. தான ஆளுவ தாக ஒபபுககொளளவுமிலலை. ராமனே 'நீ நாடடில ராஜாவாகயிரு, நான காடடில ராஜாவாக விருககிறே'னெனறு அபிஷேகஞசெயது கொளளுகிறாா). நீயோ அதாமமாக நடபபவன. பிறா நிநதிக்குமபடி யான காாயததைச செயகிறவன, கடடுபபாடிலலாதவன, ராஜ தா மததை அனுஸரிககாதவன. தாம மாாககததில நடபபவனுககுத தமையனும தகபபனும பிதாவிறகு ஸமம. தன தமபியும புதா னும குணசாலியான சிஷயனும புதரனுககு ஸமம. இது தாமம. இதன ரஹஸயம ஸுலபமாக அறியககூடியதலல. ஸாதுககளும அதில மயஙகுகிறாாகள. உனனைப போனறவாகளைப பறறிச சொலல வேணடுமா? ஸகல பராணிகளின ஹிருதயததில வஸிககும ஸாவாந தாயாமியான பரமாதமாவிறகே தாமாதாமம சுபாசுபம முதலியவை களின ரஹஸயம தெரியும. நீயோ சபல புததியுள்ள வானரன. உனனைபபோனற அககுானிகளான வானராகளுடன பிறவிக குரு டாகள பிறவிக குருடாகளுடன பழகுவதைபபோல காலஙகழிதது கொணடிருககிறாய. அதை நீ அறிவாயா? நான சொனன வாாததை

யின தாதபாயததைதத தெளிவாகச சொலலுகிறேன். கேவலம கோபத்தால புததி மயஙகி எனனைத தூஷிககாதே.

பெரியோர்களின தாமததைதக கைவிடடு உன தமபியான ஸுக்ரீவனுடைய பாாயையை அனுபவிககிறாய. கேவலம காமததிறகு உடபடடு, அவன பிழைததிருககையில உனககு நாடடுபபெண்ணுனருமை யெனபவளைக கைபபறறினுய. அது பாவமலலவா? இபபடித தாமததைதத துறநது, காமததிறகுடபடடுத தமபியின பாாயையை அனுபவிககும உனனைத தணடிககவேணடியது ந்யாயம. (இங்கே சிலா இபபடி ஸமாதானஞ் சொலலுகிறாாகள. தமயன 'இறநத பிறகு அவனுடைய பாாயையைத தமபி கைபபறறலாம. ஸுக்ரீவன வாலி குஹையில இறநதானெனறு நமபி அபபடிச செய்தான. உணமைபாக இறநதபிறகும அபபடியே செயதான் அது தோஷமலல. ஆகையால ராமன அவனைக கொலலவிலலை. தமபியின பாாயையைக கைபபறறுவது பாபம. மேலும அவன உயிரோடிருககும்பொழுது செயவது மஹாபாபம்'. இநதத தாமம கேவலம மனுஷ்யாகளுக்குள வழங்கவேணடுமெனறு நமது ஸ்மிருதி காததாககள விதிததிருககிறாாகள மிருகங்களுககு ஏறபடவிலலை. ஆகையால இநதக காரணததிறகாக வாலியைக கொனறது நயாயமலல. 'அவன மிருகமலல, மனுஷ்யாகளைப போனறவன அநதத தாமாதாமங்களுககுக கடடுபபட்டவன. அதறகாக ராமன கொனறுலென'றால, மனுஷ்ய தாமததினபடி அவனுடன தாமயுததஞ் செயதிருககவேணடும கேவலம மிருகமாகப பாவிதது அவனை எபபடியாவது கொலவதறகு நயாயமிலலை) தா்ம விரோதியாகவும லோகாசாரததிலிருநது விலகினவனுகவுமிருககும உனனைத தண்டிபபதைவிட வேறு சிக்ஷை எனககுத் தோனறவிலலை. நான க்ஷததரியன, உததம குலததில பிறநதவன. தன பெணணையும ஸஹோதரியையும தமபியின மனைவியையும ஆசை மீறிச சேருகிறவனைக கொலவதைதத தவிர வேறு தண்டனை விதிககபபடவிலலை.

பரதன இநதப பூமியை ஆணடுவரும சகரவாததி, நாங்கள அவனுடைய ஆகஞையை நடததுகிறவாகள அவன துஷ்டாக்ளையும கடடுபபாடிலலாமல நடபபவாகளையும சிக்ஷிததுத, தாமமாக ராஜ்யததை ஆண்டுவருகிறுன. நாங்கள அவனுடைய கட்டளையை ஒட்டி உனனைபபோல எலலை மீறி நடபபவாகளைச சிக்ஷிகக ஏற்பட்டிருககிறோம. உனனையும நீ செயத அபராததததையும கவனிககாம லிருககலாமா?

லக்ஷ்மணனுக்கும் எனக்கும் ஏற்பட்ட ஸம்பந்தத்தைப் போல் ஸுக்ரீவனுக்கும் எனக்கும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதனால் அவனுக்கு ராஜ்யமும் பார்யையும் கிடைக்க வேண்டியது. (ந்யாயாந்யாயத்தை விசாரிக்காமல் எப்படிக் கிடைக்கும்? ஸுக்ரீவனை விசாரித்தவர் வாலியையும் விசாரித்து இருவர்களின் ந்யாயாந்யாயத்தைச் சீர்தூக்கிப் பிறகல்லவா தீர்ப்புச்செய்யவேண்டும்? தண்டித்த பிறகு காரணஞ் சொல்வதில் ப்ரயோஜனமென்ன? ஒருவேளை வாலி தன் குற்றத்தை ஒப்புக்கொண்டு அதற்குப் பரிஹாரஞ் செய்ய ஸம்மதித்தால் அப்பொழுது ராமன் என்ன செய்வார்? ராவணனிடத்தில் நடந்துகொண்ட ந்யாயத்தைக் கூட வாலியிடத்தில் காட்டவில்லை. அங்கதனைத் தூதனுப்பினார். சுகசாரணர்களிடத்தில் ராவணனுக்குச் சொல்லியனுப்பினார். முதல் நாள் யுத்தத்தின் முடிவில் உன் ஸம்மதமென்னவென்று கேட்டார். தன் பார்யையை எடுத்துப்போன ராவணனிடத்தில் இப்படித் தர்மயுத்தத்தை அநுஷ்டித்த ரகுவீரன், தன் பார்யையை எடுத்துப் போகாமலும் தனக்கு யாதொரு அபகாரஞ் செய்யாமலிருக்கும் வாலியிடத்தில் அதர்மயுத்தஞ்செய்து அவனைக் கொன்றார் ஸுக்ரீவனுக்காகக் கொன்றேனென்றால் இப்படியே விபீஷணனுக்காக ராவணனையும் மறைந்து கொல்வது தர்மமாகும். இந்த்ரன் கொடுத்த தங்கமாலையால் வாலியின் பகைவர்களுடைய பலம் வரவரக் குறைந்து வாலியிடத்தில் சேருகிறதென்ற காரணத்தால் அவனை மறைந்து கொன்றாரென்று சிலர் சொல்லும் ஸமாதானம் தகாது. இந்த்ரனைப் பற்றியாவது மாலையைப் பற்றியாவது ராமனுக்கு மாருதியும் சொல்லவில்லை. ஸுக்ரீவனும் சொல்லவில்லை). அவன் என க்ஷேமத்தைக் கோருகிறவன் (வாலி அப்படிப்பட்டவனில்லை யென்று ராமனுக்கு எப்படித் தெரியும்? அப்படிப்பட்டவனை அலக்ஷ்யஞ் செய்யத் தகுமா?) இந்த வானரர்களுக்கு முன் உன்னைக் கொல்வதாக ப்ரதிக்ஞை செய்திருக்கிறேன். என்னைப் போன்றவர்கள் செய்த ப்ரதிக்ஞையைத் தவறுவார்களா? (இரு திறப்பையும் விசாரிக்காமல் ப்ரதிக்ஞை செய்து தவறு இப்படி முன்யோசனையில்லாமல் தசரதர் கைகேயியிடத்திலும் விச்வாமித்ரரிடத்திலும் செய்தார். ராமனும் மானைப் பிடித்துத் தருவதாக ஸீதையிடத்தில் ப்ரதிக்ஞை செய்தார். ஆகையால் இது குலதர்மமென்றே தெரிகிறது) நான் இதுவரையில் சொல்லிவந்த காரணங்கள் தர்மதத்த்வ அநுஸரித்தவை. பெரியோர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டவை அவைகளைக்கொண்டே உன்னைக் கொன்றேன். இது சாஸ்த்ர விரோதமல்லவென்று நீயும் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். எப்படி,

யோசிததாலும உனனைக கொனறது தாமமே (இது ராமனுக்குத தெளிவாக விளங்கினாலும பலமான ஆக்ஷேபததிற கிடங் கொடுக கிறது)

மேலும ராஜ தாமபபடி எனககுத தோழனன ஸுகரீவனுககு நீ சதரு, அபபொழுது எனககும சதருவே நீயும அநதததாமததை அனுஸரிதது யோசிததால உனனைக கொனறது நீ செயத பாபத திறகு பராயசிததமெனறும தெரியும (பாபமேயெனறு விவாதமில லாமல முடிவுசெயயப படவிலலையே) முன காலததில மனு இரணடு சலோகஙகளைச சொலலியிருககிறா நாம அனுஷ்டிககவேண்டிய ஆசாரததையே அவை உபதேசிககினறன. தாமரஹஸயததை அறிந தவாகளால ஒபபுககொளளபபடுகினறன. அவைகளில சொனன படியே நடநதேன. "பாபஞ செயதவாகள அரசாகளால சிக்ஷிககப் படடுப்பாபந தீாநது, ஸாதுககளாக புணயாதமாககள அடையும உததம லோகஙகளுககுப போகிறாகள திருடாகள அரசாகளால தணடிககபபடடாலும விடபபடடாலும பாபம நீங்கி நலலகதி அடைகிறாகள பாபிகளைத தணடிககாத அரசன அநதப பாபததை அடைகிறன". பூாவததில ஒரு பௌதத ஸநயாஸி உன னைபபோல கொடிய பாபததைச செயது, அதறகாக மாநதாதா சகர வாததியால கடின தணடனை விதிககபபடடான இபபடி இன்னும பல அரசாகள பாபிகளை அஜாகரதையாக விடடுவிடடுப பிறகு அதைபபறறி யோசிககையில பாபிகளுககேறபட்ட பராயசசிததத் தைச செயவிதது, அநதத தோஷததிலிருநது விடுபடடிருககிறா கள ஆனல நீ வருததபபட நயாயமிலலை உனனை வதஞ செயதது தாமததை அனுஸரிதத விஷயமே நாஙகள சாஸதர நீதிகளுககுக கடடுபபடடவாகளே யொழிய இஷடபபடி நடககமுடியாது.

மேலும சில காரணஙகளைச சொலலுகிறேன. அவைகளைக கேடடு நீ கோபததை விடுவாயெனறு நமபுகிறேன. "எனனுடன எதிரில நினறு யுததஞ செயதால உனனை யமலோகததிறகனுப புவே"னெனருய. அதனல எனககுக கோபமிலலை ஒரு வானரன் சொலவதை நான லக்ஷ்யஞ செயவது ஸரியலல, வலைகளாலும கயி றுகளாலும இனனும பல கபட உபாயஙகளாலும மனிதாகள மறைந திருநதும நேரிலும பல மிருகஙகளைப பிடிககிறாகள அவை ஓடிக் கொணடிருநதாலும பயநதிருநதாலும ஓரிடததில நினறுகொண் டிருநதாலும பயமறறு நமபியிருநதாலும ஜாகரதையாயிருநதாலும இலலாவிடடாலும, வேடடை யாடுகிறவாகளைப பாாககாமலிருநதா

னும அவைகளின மாமஸததிறகாக மிருகங்களைக கொலவதுணடு அபபடிச செயவதால அவாகளுககுத தோஷமிலலை. (தன தோலும பலலும எலுமபும மாமஸமும உபயோகிககககூடாதவை யெனறு வாலி நிருபிததுவிட்டான.) தாமததை நனருக அறிநத அநேக ராஜ ரஷிகளும இஙகே வேடடையாட வருகிறாகள (அரசாகள சிங்கம புலி யானை கரடி முதலியவைகளுடன குரஙகுகளையும சோதது வேடடையாடினதாகக கேளவிபபடவிலலை) ஆகையால நானும உனனை யுததஞ செயதுகொண டிருக்கையில பாணததால அடிததேன. நீ வானரனானதால எனனுடன எதிாததுப போா செயதாலும செய்யாவிடடாலும உனனைக கொலவது குறறமாகாது. (தான மறைநதிருநது அடிததததை ஸாதிபபதறகு வாலியை மிருகமாக ராமன ஏறபடுததுகிறா ஸுகரீவனுடைய பாாயையைக கைபபறறினனெனற பாபததை அவன மேல சுமததுமபொழுது இதை மறநது அவனைத தனனைபபோனற மனுஷயனாக எணணிப பேசுகிறா) இபபடிப பிறாககு உபதரவததை உணடாக்கும ராஜதாமம பயனறறதெனறு நீ ஸநதேஹபபடலாம (அவவித ஸநதேஹமிருககிறதாக வாலி தெரிவிகக விலலை) ஆனால ரணவை தயன வயாதியால பீடிககப படுகிறவனுககு அககாலததில ஹிமஸையைச செயதாலும முடிவில ஸௌகயததையும ஆரோகயததையும கொடுககிறானலலவா? அபபடியே ராஜாககளும ஸாதாரணமாகக கிடைககாத தாமததையும ஸுகமான வாழவையும க்ஷேமததையும குடிகளுக்குக கொடுககிறாகளெனபதில ஸநதேஹமுணடோ? ஆகையால அவாகளைப பீடிபபதும, அவாகள கெடுதி செயகிறவா களெனறு எணணுவதும நிநதிபபதும, தடுததுபபேசுவதும, பரியமிலலாத வாாததைகளைச சொலவதும ஸரியலல. மேலே சொலலபபடட ராஜாககள எடடு லோகபாலாகளின அமசங்கள ஒனறு சோநது மனுஷ்ய சரீரததுடன பூலோகததில ஸஞசரிககிறாகள. (இது ராமனுககு ஒததிருககும பக்ஷததில அவரைபபோல அரசனான வாலிககும ராவணனுககும ஒததிருககும) நீயோ தாமததை அறியாமல, தாமததையே எபபொழுதும நாடும எனனைக கேவலம கோபாவேசததால நிநதிககிறாய. நான அனுஷடிக்கும தாமம என முனனோாகளால அனுஷடிககபபடடதே தவிர வேறலல''வெனறா.

வாலி அதைக கேட்டுத தாமததின் ஸ்வரூபததையும ரஹஸ்யததையும நிசசயமாக அறிநது, ராமனிடததில யாதொரு தோஷத தையும காணாமல், அநயாயமாக இவரை நிநதிததோமேயெனறு மிக

வும வருததமடைநதான. பிறகு கைகூபபி வணககமாய ராமனைப பாாததீ, "தாஙகள சொன்னது தாமமே. அதில யாதொரு ஸநதேஹமுமிலலை. ஸகலமுநதெரிநத தாஙகள சொலலும காரணங்களுககு ஒனறுநதெரியாத நான் பதிலசொலலமுடியுமா? நான் அஞ்ஞான்ததால அயுக்தமாகவும கடுமையாகவும தஙகளைத தூஷிததேன. தாஙகள அதைத தோஷமாக எண்ணுமலிருகக வேணடுமெனறு பராாததிககிறேன. தாஙகள புருஷாாததங்களையும ததவஙகளையும பூாணமாக அறிநதவர்கள, ப்ரஜைகளுககு க்ஷேமததைச செய்வதிலேயே நோககமுள்ளவாகள. காரணமான பாபங்களையும அவைகளுககுப் பயனுன தணடனையையும பூாணமாகவும தவறுமனுட தெளிவாகவும அறிநதிருக்கிறீாகள. நான் தாமததைக கைவிட்டு அதாமததைக கைக்கொணடேன. ஸகல தாமங்களையுமறிநத தாஙகள எனனிடததில கிருபைசெய்து, 'நீ செய்த அபராததைத மனனிததே'னெனறு அநுகரஹிதது எனனைக் காபபாற்ற வேணடும. (இதை \விசாரிததால ஒரு ஆக்ஷேபம ஏற்படுகிறது. வாலி சொன்ன விஷயங்களுககு ராமன ஒரு விததிலும திருபதியான ஸமாதானஞ் சொனனதாகத தோனறவிலலை. அப்படியிருகக, திடீரெனறு வாலி ராமனிடததில தோஷமிலலையென்றும தான செய்தது பிசகெனறும ஒபபுக்கொண்டானென்று சொல்லபபடுகிறது. இதற்கு இரண்டு காரணஙகளிருககவேண்டும. வாலியின காரணஙகளுக்கு ராமன ஏதோ தகுநத பதில சொலலி அதை வாலி ஒபபுகொண்டிருகக வேண்டும. அபபடி யிருநதால அநதப பாகங்கள நமககுக கிடைததிருககும் ராமாயணததில காணப்படவிலலை. நஷ்டமாயின. அலலது, ராமன் ஈசவரன் அவா செய்தது பிசகாயிருக்காது. ஆனுல காரணங்கள மாதரம நமககுத தெரியவிலலை யெனற மூடபக்தியாலும மதாபிமானததாலும பிறகாலத்தில் இநத சலோகஙகள் சோககபபட்டிருககவேண்டும. மேலும இவவளவிற்கும வேரைக களைநதுப பாாததால ஒனறு புலபபடுகிறது. வாலி தான வருமவரையில ஸுகரீவனைக குஹைத வாரததிலிருககச் சொலலி ஆணைவைததுப போனுன். அதை மீறித தானுகவே ஏதோ ஊஹிதது அவன் கிஷ்கிநதைக்குத திருமபி வநதது தவறு, படடததை ஒபபுக கொணடதும தவறு; தாரையைக் கைபபறறினதும தவறு; ஆகையால வாலி அவனைக கோபிததுத தணடித்தது நயாயமாகும. அபபொழுது வாலி செய்த பாபமெனன? மேலும வானராகளுககுள் ஸகோதராகளின் பாாயைக் கைபபறறுவதால யாதொரு தோஷமும ஏறபடடதாகத தெரிய

லில்லை அதற்கு யாதொரு ப்ராயச்சித்தமும் செய்யப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் ராவணன் வீட்டிலிருந்த ஸீதையின்மேல் ஸந்தேஹித்து ராமன் அவளுடைய வார்த்தையை நம்பாமல் அக்னி ப்ரவேசஞ் செய்யச் சொன்னார் அதுவும் போதாமல் அயோத்யைக்கு வந்த பிறகு யாரோ ஊரும்பேருமில்லாத ஒருவன் ஏதோ சொன்னானென்று பட்டமஹிஷியும் பூர்ண கர்ப்பிணியுமான ஜானகியைக் காட்டிற்குத் துரத்தினார் ஆகையால் மிருகங்களுக்குள் அது ஒரு தோஷமாக ஏற்படாது. விராதன் தொட்டெடுத்துத் தூக்கிக் கொண்டு போன பிறகு ராமன் என்ன ப்ராயச்சித்தஞ் செய்தாரோ தெரியவில்லை)

"நான் இறக்கிறேனென்றாவது, எனக்கு ப்ரியமான தாரை என்ன கதி அடைவாளோவென்றாவது என் பந்துக்கள் நானில்லாமல் கஷ்டப்படுவார்களேயென்றாவது எனக்கு விசாரமில்லை. தாங்கள் எனக்கு உத்தம கதியை அருளினீர்கள். ஸுக்ரீவன் தாரையையும் மற்றப் பந்துக்களையும் காப்பாற்றுவான். ஆனால் தானே புத்ரனாய்ப் பிறக்கிறானென்ற வேதவாக்யத்தின்படி என்னை விட வேறல்லாத என் புத்ரனான அங்கதனையும் அவன் எனக்குப் பணிவிடை செய்ததையும் மற்ற உத்தம குணங்களையும் அவனுடைய அழகையும் நினைக்க நினைக்க எனக்குத் துக்கம் தீர்ங்கவில்லை. பிறந்தது முதல் அவனை வெகுசெல்வமாக வளர்த்துவந்தேன். ஜலம்வற்றின குளத்தைப்போல் என்னைக் காணாமல் உலர்ந்து வாடுவானே. ஒன்றுந் தெரியாத குழந்தை பெரியோர்களால் நன்றாகப் பழக்கப்பட்ட ஸ்திர புத்தியை அடையாதவன். எனக்கும் வேறு குழந்தையில்லை அவனிடத்தில் நான் வைத்திருக்கும் ப்ரீதிக்கோ எல்லையில்லை. என் பார்யைகளுக்குள் எனக்கு மிகவும் ப்ரியமான தாரைக்குப் பிறந்தவன் அவளுக்கு ஸமமான புத்தியும் யுக்தியும் எனக்கு ஸமமான அளவற்ற பலமும் வாய்ந்தவன். தாங்கள் அவனைக் காப்பாற்றவேண்டும் தாங்கள் எல்லோரையும் பாதுகாத்து ஆளுகிறவர்கள். தர்மா தர்மங்களின் ஸ்வரூபத்தை நன்றாக அறிந்து நடப்பவர்கள். பரதனிடத்திலும் லக்ஷ்மணனிடத்திலும் ஸுக்ரீவனிடத்திலும் தங்களுக்கு எந்த ப்ரீதியோ அந்த ப்ரீதியை அங்கதனிடத்தில் வைக்கவேண்டும். நான் ஸுக்ரீவனுக்குச் செய்த கெடுதிகளைத் தாரையின் போதனையால் செய்தேனென்று அவன் ஒரு

வேளை நினைத்து, என்னிடத்திலுள்ள கோபத்தையும் த்வேஷத்தையும் அவனிடத்தில் சாற்றி, அவனை அவமானஞ்செய்து அங்கதனை ராஜ்யத்திலிருந்து துரத்திவிடாமல் தாங்கள் காப்பாற்றவேண்டும்

நான் தங்களுடைய ஆக்ஞைப்படி நடந்து தங்களுடைய கிருபைக்குப் பாத்ரமாக விருந்தால் இந்த ராஜ்யத்தை ஸுகமாக ஆண்டுகொண்டிருக்கலாம் இது மாத்ரமல்ல இந்தப் பூமண்டலம் முழுவதையும் ஆளலாம் இது மாத்ரமல்ல. ஸ்வர்க்கத்தையும் ஸம்பாதிக்கலாம். ஆனால் அவைகளை அல்பமாக நினைத்துத் தங்களுடைய கையால் மரணமடைந்து உத்தம கதியைப் பெறவேண்டுமென்ற ஆசையால், தாரை அநேக காரணங்களைச் சொல்லி என்னைத் தடுத்தும் கேளாமல், ஸுக்ரீவனுடன் யுத்தஞ் செய்யப் புறப்பட்டு வந்தே”னென்று சொல்லி மௌனமாக விருந்தான்.

(ஆனால் தான் ஸுக்ரீவனுடன் யுத்தஞ் செய்யும்பொழுது ராமன் மறைந்து நின்று கொல்வாரென்று எப்படித்தெரியும்? நேரில் வந்து யுத்தஞ் செய்தால் ராமனை யமலோகத்திற்கு அனுப்புவே னென்று வாலி சொன்னதால் அப்பொழுது மரணம் நேராது. மேலும் ராமனைக் குற்றஞ் சாட்டி நிந்தித்ததற்குக் காரணமென்ன? ஆகையால் இந்த வாக்யங்கள் பொருந்தவில்லை)

அவன் தெளிந்த ஞானத்தை அடைந்ததைக் கண்டு ஸ்ரீராமன் தர்மங்களின் ரஹஸ்யார்த்தத்தை ப்ரதானமாகவுடைய வார்த்தைகளால் அவனை ஸமாதானஞ் செய்தார். “அங்கதனைப்பற்றிக் கவலைப்படாதே நான் அதர்மத்தைச் செய்தேனென்று எண்ணக்கூடாது. ஸகல பாபமும் தீர்ந்து நீ உத்தம கதியை அடையப்போகிறபடியால் உன்னைப்பற்றியும் விசாரப்பட ந்யாயமில்லை. நீ செய்த அக்ரமத்திற்காக ப்ராயச்சித்த ரூபமாக உன்னைக் கொல்வதே தர்மமென்று நான் நிச்சயமாக அறிந்தவன். தண்டிக்கத் தகுந்தவனைத் தண்டிக்கிறவனும் அப்படித் தண்டனை அடைகிறவனும் அதனால் மிகுந்த ப்ரயோஜனத்தை அடைவார்களேயொழிய தோஷமடையார்கள் தர்ம சாஸ்த்ரத்தில் விதித்தபடி என்னால் தண்டிக்கப்பட்டு, நீ பாபமற்று, தர்மானுஷ்டானத்திற்குப் பயனான சுத்த ஸ்வரூபத்தை அடைந்தாய். உன் மனதிலுள்ள சோகத்தையும் மோஹத்தையும் பயத்தையும் விடு. ப்ராரப்த காமத்தை உன்னால் விலக்கமுடியுமா? (ஸீதையை எடுத்துப்போனதும் ப்ராரப்த காமமென்று ராமன் ஏன் சும்மாவிருக்ககூடாது?) உன்னிடத்தில் அங்கதன் எவ்வளவு ப்ரீதியும் பக்தியும்

வைத்திருந்தானோ அப்படியே ஸுக்ரீவனிடத்திலும் என்னிடத்திலும் நடந்துகொள்வானென்பதில் ஸந்தேஹப்படாதே" என்று தர்மமார்க்கத்திற்குத் தீபம் போன்ற மஹாத்மாவான ராமன் மதுரமாகவும் யுக்தமாகவும் சொல்வதைக் கேட்டு, வாலி மனக்கவலை தீர்ந்து ஸந்தோஷமடைந்து "ஸ்வாமி! நான் ஒன்றும் தெரியாத வானரன், தங்களுடைய மஹிமையை அளவிடக்கூடாதவன். பாணத்தால் அடிப்பட்டுப் புத்திசிதறித் தாங்கமுடியாத உபத்ரவமடைந்து, தகாத வார்த்தைகளைச் சொல்லித் தங்களைத் தூஷித்தேன். தங்களை என் பிதாவான மஹேந்த்ரனைப் போல பாவித்து நான் செய்த அபராதத்தை மன்னிக்கும்படிக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். புருஷோத்தம! எல்லையற்ற பராக்ரமசாலியே! என் பாபத்திற்கு யாதொரு ப்ராயச்சித்தத்தையும் செய்யமுடியாதவன். என்னைக் காப்பாற்ற வேண்டு"மென்றான்.

ஸர்க்கம் 19.

தாரை வாலியைக் கண்டது.

அதற்கு ராமன் யுக்திக்கு ஒத்த வார்த்தைகளைப் பதில் சொன்னாலும் வாலி அவைகளுக்கு உத்தரம் சொல்ல முடியவில்லை. பாறைகளாலும் மரங்களாலும் தேஹமெங்கும் காயம் பட்டுப் பிளந்து, ராம பாணத்தால் அடிப்பட்டு, மரணகாலம் நெருங்கி மூர்ச்சையடைந்தான்.

வாலி ஸுக்ரீவனுடன் யுத்தஞ் செய்துகொண்டிருக்கையில் ராமனுடைய பாணத்தால் கொல்லப்பட்டானென்று தாரை கேள்விப்பட்டுப் பயந்து அங்கதனுடன் குஹையிலிருந்து ஓடிவந்தாள். அங்கதனுடைய பரிவாரங்களான வானர வீரர்கள் கோதண்டபாணியான ராமனைக் கண்டு நடுங்கித், தலைவன் கொல்லப்பட்டுப் பயந்து ஓடும் மான்கூட்டங்களைப்போல நான்கு திசைகளிலும் ஓடி ஒளிந்து கொண்டார்கள். தாரை அதைப் பார்த்து அவர்கள் ராம பாணங்களால் அடிப்பட்டவர்களைப்போல பயந்து துக்கப்படுவதைக் கவனித்துத் தானும் துக்கமடைந்து, "வானரர்களே! ராஜஸிம்ஹமான வாலிக்கு முன்னே செல்லும் நீங்கள் அவரை விட்டுப் பயந்து

கதியற்றவர்களைப்போல ஏன் ஓடுகிறீர்கள்? ஸுக்ரீவன் ராஜ்யத்திற்காக ஆசைப்பட்டு ராமனைக் கொண்டு உங்கள் அரசனைப் பாணத்தால் அடித்துக் கொல்லுவித்தால் உங்களுக்கு என்ன பயம் ராமபாணம் குறி தப்பாதென்றும், தடுக்க முடியாதென்றும் எனக்குத் தெரியாதா"வென்றாள். அதைக் கேட்டு அந்த வானரர்கள் இஷ்டமான ரூபத்தை எடுக்கக் கூடியவர்களானாலும் அந்த ஸமயத்திற்குத் தகுந்த புத்தியுடன் "ராமனுடைய ரூபத்தை எடுத்துக்கொண்டு யமன் வாலியைக் கொன்றான். புத்ரனில்லாத ஸ்த்ரீகள் பர்த்தாவுடன் மரணமடைய வேண்டும். நீயோ அப்படிச் செய்ய ந்யாயமில்லை. அங்கதனுக்காகப் பிழைத்திருந்து அவனைப் பாதுகாக்க வேண்டும். ஸுக்ரீவனால் எறியப்பட்ட பாறைகளையும் மரங்களையும் வாலி தடுத்து முடிவில் வஜ்ராயுதம் போன்ற ராமபாணத்தால் அடிபட்டிறந்தார். கிஷ்கிந்தையிலிருந்து வாலியுடன் வந்த வீரர்கள் இந்த்ரனுக்கு ஸமமான பராக்ரமமுள்ள தங்கள் அரசன் அடிபட்டதைக் கண்டு, நான்கு மூலைகளிலும் சிதறிக் கிஷ்கிந்தையை நோக்கி ஓடுகிறார்கள். கோட்டை வாசல்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும். அங்கதனுக்கு அபிஷேகஞ் செய்யவேண்டும். எல்லா வானரர்களும் அவனையே பின்தொடர்வார்கள். தாங்களும் இங்கேயிருப்பது எங்களுக்கிஷ்டமில்லை. நமது சத்ருக்களான வானரர்கள் கிஷ்கிந்தையிலுள்ள மற்றக்கோட்களைப் பிடித்துக்கொள்ளுகிறார்கள். அவைகளில் பார்யைகளை விட்டுப் பிரிந்தவர் பலர், ஸாதாரணமான பார்யைகளை உடையவர் பலர். அவர் இதுவரையில் காடுகளில் திரிந்துகொண்டு எல்லாக் கஷ்டங்களையும் அனுபவித்து வந்தார்கள். இப்பொழுது அவர்களும் ஸுக்ரீவன் முதலிய தங்கள் பந்துக்களும் நமக்கு மிகுந்த கெடுதியைச் செய்வார்க"ளென்றார்கள். தாரையோ பெருந்தன்மையும் கூர்மையான புத்தியும் வாய்ந்தவள். "புருஷ ஸிம்ஹமான அந்த மஹானுபாவன் இறந்த பிறகு புத்ரனும் ராஜ்யமும் உயிரும் எனக்கு ஒரு பொருட்டா? ராமபாணத்தால் அடிபட்ட அந்த மகாத்மாவின் காலடியிலல்லவா நானிருக்கவேண்டு"மென்று சோகம் தாங்காமல் வாய்விட்டலறித் தலையிலும் மாரிலும் அடித்துக்கொண்டு யுத்த பூமிக்கு ஓடிவந்தாள்.

அங்கே தன் பர்த்தா அடிபட்டுப்பூமியில் கிடப்பதைக் கண்டபின், மாயாவி முதலிய அஸுர வீரர்களை அவன் அலக்ஷ்யமாகக் கொன்றவன், இந்த்ரனுடைய வஜ்ராயுதத்தைப் போன்ற பெரிய மலைகளைப் பெயர்த்தெறிந்தவன்; பெருங்காற்றால் அடிக்கப்பட்ட பெரிய மேகங்

களைப்போல் காஜிப்பவன், பராக்ரமத்தில் இந்திரனைப் போன்றவன், ரோஷத்தால் காஜிக்கும் சத்ருக்களுக்கு நடுவில் பயங்கரமாகக் காஜிப்பவன். ஒரு புலி மாம்ஸத்திற்காக ஆசைப்பட்டுச் சிங்கத்தைக் கொன்றதுபோல் மஹா சூரனான ராமனால் கொல்லப்பட்டு, மழைபெய்து ஓய்ந்த மேகத்தைப் போலும், அழகிய கொடிகளால் அலங்கரிக்கப் பட்டு இளைப்பாறுவதற்காகப் போடப்பட்ட மேடைகளையுடைய தோரண வாசல், அதிலிருந்த நாகத்தைப் பிடிக்க வந்த கருடனால் இடித்துத் தள்ளப்பட்டதுபோலும், அவன் உயிரிழந்து கிடப்பதையும் ஸமீபத்தில் ராமன் கோதண்டத்தின்மேல் சாய்ந்துகொண்டு ஒய்யாரமாக நிற்பதையும் பக்கத்தில் லக்ஷ்மணனும் தன் மைத்துனனான ஸுக்ரீவனும் நிற்பதையும் கண்டாள். ரகுவீரனிடத்தில் சத்ருவென்ற புத்தியை விலக்கி "இந்த விஷயத்தில் ராமனிடத்தில் யாதொரு குற்றமுமில்லை; வாலியே குற்றவாளி. ஸகல ப்ராணிகளும் தாஹந்தீர்த்துக்கொள்ள ஒருவன் குளத்தை வெட்டியிருக்க, அதில் ஒரு மூடன் கழுத்தில் ஒரு பெரிய பாறையைக் கட்டிக்கொண்டு விழுந்திறந்தால் அது யாருடைய தோஷம்? இவனும் ராமனுக்கு அனுகூலமாக நடந்திருந்தால், இவனை ரகுநாதன் ரக்ஷிக்காமலிருப்பாரா? (ராமன் இப்படி வாலியைக் கேட்டு அவன் மாட்டேனென்றானா?) தன் ப்ராணனுக்கு ஸமமான ஸுக்ரீவன் தன்னை ஆச்ரயித்தான், அவனுக்குக் கெடுதி செய்வதைப் பொறுப்பாரா? வாலி ஸுக்ரீவர்கள் முதல் தடவை யுத்தஞ் செய்தபொழுது ராமன் வாலியைக் கொல்லவில்லையே வாலி தன் பக்தனை ஹிம்ஸித்ததை நேரில் பார்த்த பிறகே கொன்றாரெ"ன்று நினைத்தாள் (இது உண்மையல்ல. ராமன் நேரில் பார்த்தார். இருவர்க்கும் பேதங்கண்டுபிடிக்க முடியாததால் அல்லவா விட்டார்?) அவர்களைத் தாண்டி வாலியிருக்கு மிடத்திற்கு வந்து, துக்கத்தால் மூர்ச்சை யடைந்தாள். பிறகு தூங்கி யெழுந்தவளைப்போல் ப்ரக்ஞை தெளிந்து "ஹா நாதா!"வென்று கதறிக், கால பாசத்தால் கட்டி யிழுக்கப்பட்ட தன் ப்ரிய நாயகனைப் பார்த்து வாய் விட்டலறினாள். தாரை இப்படித் தீனமாய்ப் புலம்புவதையும் அங்கதன் அங்கே வந்ததையும் பார்த்து, ஸுக்ரீவன் சொல்ல முடியாத துக்கத்தை யடைந்தான்.

ஸர்க்கம 20.

தாரையின் பரலாபம்.

இப்படி ராமனுடைய கோதண்டததிலிருநது விடபபட்ட பாணம வாலியின உயிரை வாஙகி அவனைப பூமியில தளளிறறு. மதம பிடிதத உததமகஜததைபபோலும, மஹேநதர பாவததைதபபோலும, அநத வானரராஜன பூமியில விழுநது கிடபபதைதத தாரை பாாதது ஸமீபததில ஓடி வநது, அவனை இறுகத தழுவி அவனுடைய குணஙகளை நினைதது நினைதது அடங்காத துயரஙகொண்டு வாய்விட்டுக் கதறினள். "யுததததில பயஙகரமானவரே! மஹா வீரரே! வானர சிகாமணியே! தங்களுககு யாதொரு அபராதமும செயயாத நான இபபடித தீனமாகத தவிபபதைப பாாததும எனனுடன பேசககூடாதா? எழுநதிருஙகள. தஙகளைபபோனற ராஜசரேஷ்டாகள இபபடி வெறுநதரையில படுககத தகுமா? உததமமான படுக்கை தஙகளுககிலலையா? எனனைக் காட்டிலும பூமி யெனறவளிடததில தஙகளுககு மிகுநத பரீதியெனறு இபபொழுதுதான் அறிநதேன. உயிரிழநது பரகஞை போனபிறகும அவளை பரியமாக ஆலிஙகனஞசெயது கொண்டு படுததிருககிறீாகளல்லவா? எனனைத திருமபிககூடப பாாககவிலலையே. தாஙகள தாம யுததததாலடையும வீரஸ்வாக்கததிறகுப போகும வழியில, தங்களுககு மிகுநத பரீதியைக கொடுக்கும இநதக கிஷகிநதையைபபோல வேறெரு நகரததைக் கட்டி வைததிருககிறீாகளெனறு எனககு நனருகத தெரிகிறது இலலாவிட்டால இநத யுதத பூமியில ஏன் படுததிருக்கவேணடும?

தஙகளுடைய பரியமான பாாயைகளான எஙகளுடன் தாங்கள் ஆனநதமாக விளையாடின வனஙகளும இனறு தஙகளால அழிக்கபபட்டன எனககு இனி ஆனநதமேது? எபபொழுதாவது ஆனநதமடையலாமெனற ஆசையுமிலலை வானராதிபதியான தாஙகளே மரணமடைநத பிறகு சோகஸமுததிரததில ஆழநது பரகஞையறறேன. என உயிருககுயிரான பரியநாயகன பாணததால அடிபட்டுக கிடபபதைக கணடு என ஹிருதயம துககம தாஙகாமல தூள தூளாக வெடிககவேணடியதலலவா? அபபடிக காணவிலலையே.

ஸுக்ரீவனுடைய பார்யையை அபஹரித்து அவனை ராஜ்யத்திலிருந்து துரத்தினீர்கள். அந்த அநியாயத்தின் பயன் இதோ கைமேல் கிடைத்தது. தங்களுடைய ஹிதத்தையும் கீர்த்தியையும் எப்பொழுதும் நாடும் நான் எவ்வளவோ சொல்லித் தடுத்தேன். தாங்கள் புத்திமயங்கி என் சொல்லை அலக்ஷியஞ் செய்தீர்கள்.

ஸ்வர்க்கத்திலுள்ள அப்ஸரஸ்கள் அழிவற்ற யௌவனத்தையுடையவர்கள் அழகில் நிகரற்றவர்கள் காமசாஸ்த்ரங்களில் மஹா நிபுணர்கள். அவர்களும் தங்களைக் கண்டு மயங்குவார்கள்

இதுவரையிலும் ஒருவர்க்கும் கட்டுப்படாத தாங்கள், எவ்விதத்திலும் தங்களுக்குத் தாழ்ந்தவனான ஸுக்ரீவனுடைய வசத்தில் அகப்பட்டதைப் பார்த்தால், யமனே வேண்டுமென்று தங்கடைய ஆயுளைக் குறுக்கினானென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. இதுவரையில் யாதொரு துக்கத்தையும் அறியேன். இப்பொழுது பர்த்தாவை யிழந்து திக்கற்றவளைப்போல் எப்பொழுதும் துக்கத்தை அனுபவித்துக்கொண்டே காலத்தைக் கழிக்கலாயிற்றே.

என் விஷயமிருக்கட்டும். இதோ வந்து நிற்கும் தங்கள் அருமைக் குழந்தை அங்கதனைக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கக்கூடாதா? நிகரற்ற ரூபலாவண்யத்தையுடையவன், ஸகல ஸுகங்களையும் அனுபவிக்கத் தகுந்தவன்; பிறந்தது முதல் செல்வமாக வளர்க்கப்பட்டவன். சிறிய தகப்பனுடைய வசத்தில் அகப்பட்டு என்ன கதியடைவானோ? தாங்கள் அவனுக்குச் செய்த அபராதத்தையெல்லாம் நினைத்து நினைத்து ஸுக்ரீவன் அந்தக்கோபத்தை அங்கதனிடத்தில் தாக்குவானே. கண்மணியே, அங்கதா! தர்மாத்மாவான உன் பிதாவை நன்றாகப் பார். இனி அவரை ஒருநாளும் பார்க்கமுடியாது நாத! தாங்கள் எப்பொழுது வெளியில் போனாலும் குழந்தையை அணைந்து உச்சி முகர்ந்து ஸமாதானஞ்செய்யாமல் வெளியில் போவதில்லையே. இப்பொழுது தாங்கள் போகிற ப்ரயாணத்திலிருந்து ஒருநாளும் திரும்பிவரமாட்டீர்களே. குழந்தையை அழைத்துத் தேற்றி நல்ல புத்திமதிகளைச் சொல்லக்கூடாதா? ராமன் தங்களைக் கொன்று ஒருவராலும் அடையமுடியாத கீர்த்தியைப் பெற்றார். ஸுக்ரீவனுக்குச் செய்த ப்ரதிக்ஞையை நிறைவேற்றிக் கடன் தீர்ந்தார்.

ஸுக்ரீவ! உன் எண்ணங்கள் நிறைவேறினவா? ருமையை அடையப் போகிறாயல்லவா? யாதொரு உபத்ரவமுமில்லாமல் இந்த ராஜ்யத்தை அனுபவிக்கலாம். உனக்கு விரோதியும் தமயனுமான

வாலி இறந்துவிட்டாரல்லவா? மஹாராஜ! தங்களிடத்திலுள்ள ப்ரேமையால் இப்படிப் புலம்பும் என்னைப் பார்த்து ஒரு வார்த்தை பதில் சொல்லக்கூடாதா? தங்களுக்கு அருமையான பார்யைகள் எல்லோரும் இதோ வந்து நிற்கிறார்களே! அவர்களையாவது கண்திறந்துப் பார்க்கக்கூடாதா"வென்று தீனமாகக் கதறுவதைக் கேட்டு, அந்த வானர ஸ்த்ரீகள் அங்கதனைக் கட்டிக்கொண்டு பரிதாபமாகப் புலம்ப ஆரம்பித்தார்கள். "நாத! வீரசிகாமணியே! ஸகல உத்தம குணங்களும் பொருந்தின அங்கதனிடத்தில் தங்களுக்கு எல்லையற்ற ப்ரீதியல்லவா? அவனை அநாதையாக விட்டுத் திரும்பிவராத பரயாணம் போக நிச்சயிக்கலாமா? நானாவது குழந்தையாவது தங்களுக்கு யாதொரு அபராதமுஞ் செய்யவில்லையே. ஒருவேளை அக்ஞானத்தால் நான் செய்திருந்தாலும் அதை மன்னிக்கவேண்டும். அப்படித் தங்களுடைய பாதங்களில் என் தலையை வைத்துப் ப்ரார்த்திக்கிறேன்"னென்று தாரை மற்ற வானரஸ்த்ரீகளுடன் இப்படித் தீனமாகப் புலம்பி, வாலி விழுந்துகிடக்குமிடத்தில் பட்டினிகிடந்து உயிரை விட நிச்சயித்தாள்.

ஸர்க்கம் 21

ஹனுமான் தாரையைத் தேற்றினது.

ஆகாசத்திலிருந்து நக்ஷத்ரம் விழுந்து கிடப்பதைப்போல தாரை பூமியில் விழுந்து கிடப்பதைக் கண்டு, மாருதி அவளைப் பல விதமாக ஸமாதானஞ் செய்தார் "ஒவ்வொரு ஜந்துவும் தெரிந்தும் தெரியாமலும் செய்யும் பாப புண்யங்களின் பயனை இங்கிருந்து மற்ற லோகங்களுக்குப் போனபின் ஸுகதுக்கமாக அனுபவிக்கிறான். வாலி ஸுக்ரீவனால் அடிதக்குக் கொல்லப் பட்டானென்று எண்ணுவது பிசகு. ஸுக்ரீவன் வெளிப்படையான காரணமேயொழிய வாலியின் கர்மமே உண்மையான காரணம் தன் கர்மத்தின் பயனை அனுபவித்த வாலியைப்பற்றி இப்படி வருந்துகிறாயல்லவா சற்று யோசித்துப் பார்த்தால் "நான் செய்த கர்மங்களுக்கு என்ன கதி கிடைக்குமோவென்று உன்னைப்பற்றியல்லவா நீ துக்கப்படவேண்டும். வாலியைப் பார்த்து நீ இரக்கப்படுகிறாயே உன்னைப்பற்றியல்லவா இரக்கப்படவேண்டும். நீர்மேல் குமிழி போன்ற தேஹம் அநித்யம்;

நித்யமான தேஹத்தையுடையவர்களல்லவா அப்படியில்லாதவர்களைப் பற்றிக் கவலைப்படவேண்டும். ஜீவகோடிகளில் ஒருவன் மற்றொருவனைப்பற்றித் துக்கப்படக் காரணமென்ன? (இந்த ந்யாயத்தையுமுபதேசத்தையும் மாருதி ஸுக்ரீவனுக்குச் சொல்லக்கூடாதா? அவன் செய்த முன்வினையால் அவனுக்கு ராஜ்யமும் பார்யையும் போயிற்றென்றும் அதைப் பொறுமையாக அனுபவிக்கவேண்டுமென்றும் சொல்லக்கூடாதா? ராமனைச் சரணமடைந்து அவைகளை மறுபடியும் கைப்பற்ற எண்ணுவது என்ன ந்யாயம்?) அங்கதனென்ற உத்தமமான புத்ரன் உனக்குக் கிடைத்திருக்க அவனைப் பாதுகாத்து, இனி அவன் க்ஷேமம் அடைவதற்குச் செய்யவேண்டிய கார்யங்களை ஆலோசிக்க வேண்டியது உன் கடமையல்லவா? ப்ராணிகளின் பிறப்பும் இறப்பும் நிலையற்றவையென்று உனக்குத் தெரியாதா? ஆகையால் இறந்த வாலியைக் குறித்து லோகவழக்கப்படி நீ ப்ரலாபிக்கக் கூடாது. அவர் நல்லகதி அடையும்பொருட்டு உத்தரக்ரியைகளை ஜாக்ரதையாக நடத்தவேண்டும். நீ விவேகியல்லவா? மஹாராஜா உயிரோடிருக்கையில் எண்ணிறந்த வானரர்களுக்கு ஸகல ஸௌக்யங்களையும் அருளி, இப்பொழுது அவருக்கேற்பட்ட நல்ல கதியை அடைந்து தான் புண்ய பலனை அனுபவிக்கப்போகிறார். அவருக்காக எவனாவது துக்கிப்பானா? (ராமன் தன் பார்யை ராவணனால் அபஹரிக்கப்பட்டாளென்று வருந்துவதைக்கேட்ட இதே மாருதி இதே ந்யாயங்களை அவருக்கு எடுத்துரைத்து, காமபலனைப், பொறுமையுடன் அனுபவிக்கும்படி உபதேசிக்கவில்லையே) இவர் ராஜதாமப்படி, நான்கு உபாயங்களையும் நன்றாக அனுஷ்டித்து ந்யாயமாக ப்ரஜைகளைக் காப்பாற்றி சாஸ்த்ரப்பயிற்சியால் தத்வங்களைப் பூர்ணமாக அறிந்திருந்தால் தாமார்த்தமாகளையும் உத்தம லோகங்களை அடைவார். அதைப்பற்றி நீ ஏன் கவலைப்படுகிறாய்? உன் புத்ரனான அங்கதனுக்கும் இந்த ராஜ்யத்திற்கும் இதிலுள்ள வானரர்களுக்கும் நீயே கதி. ஆகையால் சோகத்தையும் அதனாலுண்டாகும் தாபத்தையும் நீ வரவர ஒழிக்கவேண்டும். அங்கதன் உன்னால் காக்கப்பட்டு இந்தராஜ்யத்தை ஆளட்டும். (ஸுக்ரீவனுடைய கதியென்ன? ராமனுடைய ப்ரதிக்ஞைக்கு வழியென்னவென்பதை மாருதி யோசிக்கவில்லையோ) எந்த ப்ரயோஜனத்திற்காகப் புத்ரர்களைப் பெறுகிறார்களோ, எந்தக் கார்யம் இப்பொழுது செய்யவேண்டியதோ அதற்கு இதே ஸமயம் வாலிக்குச் செய்யவேண்டிய உத்தரக்ரியைகளை அங்கதனால் நடத்தி முதலில் அவருக்குத் தஹன ஸம்ஸ்காரங்களைச்செய்து, பிறகு அங்கதனுக்கு ராஜ்யாபிஷேகஞ்

செய உன் புதரன் ஸிமஹாஸனததில உடகாாநது ராஜயபாலனஞ செயவதைப பாாததால நீ துககததை மறநது ஸநதோஷிபபா" யெனறு ஆஞஜநேயா தேறறினா.

அதைக கேடடும தாரை துககநதீராமல மாருதியைப் பாாதது அஙகதனைபபோல எண்ணிறநத புதராகளை ஒரேகாலததில பாாப பதைவிட வீரசிகாமணியான என பராணநாயகனுடைய தேஹததை ஒருதடவை தழுவுவதே எனககு மிகுநத ஆனநததையும பெருமையும் கொடுககும. என பாததாவுககு உதரகரியைகளைச செய்ய வாவது அஙகதனுககு அபிஷேகஞ செய்யவாவது எனக்குச சக்தி யிலலை அவனுடைய சிறிய தகபபனன ஸுகரீவனே இனிமேல் நடககவேணடிய யாவற்றையும கவனிபபான. தகபபனிலலாத குழநதைககுச சிறிய தகபபனே ஆதரவு. தாய் எனன செய்ய முடியும? ஆகையால அங்கதனைபபறறி இபபடி ஆலோசிககத தகாது. என பராணநாதனைச சோநதிருபபதைக காடடிலும இவவுலகததிலாவது வேறு உலகததிலாவது எனக்குக கதியில்லை. ஆகையால் சதருக்களை எதிர்ததுப பினவாஙகாமல யுததஞசெய்து வீரஸவாக்கததை அடைநத அநத மஹானுபாவன படுததிருககுமிடததிலேயே நானும உயிரை விடுவது நல"மெனறுள்.

ஸாக்கம் 22.

வாலி தன்னைச் சேர்ந்தவர்களுக்குப் புத்திமதி சொன்னது.

ராம பாணததால அடிபபடடு பரக்ஞையற்ற வாலியை இறநதானெனறு நிசசயிதது, ஹனுமான் அவனுக்கு உதரக்ரியைகளைச சீகரம நடததவேண்டுமெனறு சொலலிககொண்டிருககையில் தைவவசததால அநத வானரராஜன மூாசசை தெளிநது, குறறுயிருடன மெதுவாய் மூசசு விட்டுககொண்டு நான்கு புறங்களிலும மெளள மெள்ளப பாாததுத, தனககு ஸமீபததில ஸுகரீவனும் அவனுக்குப் பின அங்கதனும் நிறபதைக கணடு, ஜயசாலியான ஸுகரீவனை அழைதது அதிக பரியததுடன் தெளிவாய்ப பினவருமாறு உபதேசிததான். "தமபி, ஸுகரீவ! நான உனனை ராஜயததிலிருநது துரததி உன பாாயையையும அபஹரிததேன. என காமவசததால்

புததி மயங்கி அபபடிச செயயுமபடியாயிறறு. தலைவிதி எவனையும் தன வழியில இழுககுமலலவா? ஆகையால எனனைப பாபியெனறும கெடடவனெனறும எணணுதே. நாமிருவரும அநயோநயமாய் ஒதது வாழநது இநத ராஜ்யததை ஆளவேண்டுமெனறு தைவத தால விதிககபபடவிலலை. அது மாறுமா? நான அதிசீகரததில இறப பேன. நீ ஸகலவானராகளுககும அரசனாய இநத ராஜ்யததை ஆளக கடவாய உயிரையும ராஜயததையும எலலையறற ஐசவாயததையும வாலி ஒருவராலும ஜயிககபபடாதவனெனற களஙகமறற கீாததியை யும ஒரு க்ஷணததில விடடுப போகிறேன. வானராதிபதியே! இநத ஸமயததில நான உனககுச சொலலும வாாததைகளை நனறாயக கவனிதது எபபடியாவது நிறைவேறற வேணடும. இதோ பாா, என குழநதை ஸகல ஸுகஙகளையும அனுபவிககத தகுநதவன, ஸுக மாய வளாககபபடடவன, பாலன, ஆனாலும பெரியோாகளுககுரிய புததியையும யோசனையையுமுடையவன, என பராணனைககாடடிலும எனககு பரியமானவன. கணணுஙகணணீருமாயப பூமியில கிடநது தபிககிறதைப பாாததாயா? நான இலலையெனற குறையைக காடடா மல ஸகல விததததிலும அவனைக காபபாறறி உன புதரனைபபோல பாவித்து அவ்னுடைய இஷடங்களைப பூாததிசெய். அவனுக்கு வேணடிய ஸகல பதாாததஙகளையும கொடுககவேணடியவன நீயே. சததுருககளிடததிலிருநது காபபாறறவேணடியவனும நீயே. "நான சததுருவின புதரனாகையால எனனைக கொனறுவிடுவானோ? ராஜயததி லிருநது தூததிவிடுவானோ? அவமானஞ செயவானோ"வெனறு அவன பயபபடுவதறகுக காரணமிலலாமல நீ நடநதுகொளள வேண்டியது. நான அவனிடததில வைதத பரீதியை ஞாபகபபடுத திககொணடு, நான இலலாத காரணததால அதைவிட ஆயிரமடங்கு பரீதியுடன அவனை நடததவேணடியது. இவன தாரைககுப பிறநத வன, ஸகல ஐசவாயஙகளும பொருநதினவன, பராககரமததில உன ககு ஸமமானவன, நீ ராக்ஷஸாகளுடன யுததஞசெயகையில உன ககு முனனினறு அவாகளை வதஞசெயவான. என புதரனெனப தறகுத தகுநதபடி இவன யுததகளததில ஆசசாயகரமான வீர கிருதயஙகளைச செய்வான.

இதோவிருககும ஸுஷேண புதரியான தாரை, ஸூக்ஷம மான விஷயஙகளை அறிநது நிசசயிபபதில மிகுநத திறமையுளள வள. வருங காயங்களை அறியககூடிய சகுன சாஸதரததில நனறு கத தோநதவள. இவள ஆலோசிததுச செயயலாமெனறு சொன

னதை ஸநதேஹபபடாமல உடனே செயயவேணடும தாரையின வாாததை ஒருநாளும பழுதாகாது ராகவனுககு நீ பரதிகஞை செயதபடி அவருடைய காாயததைச சீகரமாக வஞசனையிலலாமல செயது முடிககவேண்டியது. செயயாவிடடால அதாமததிறகு ஆளாவாய. ராமன உனனை அழிததுவிடுவாா. இதோ என கழுத திலிருககும தஙக ஹாரததைப பெறறுககொள தேவேநதர னுடைய அருளால இதில அடஙகியிருககும காநதியும சகதியும நான இறநதுவிடடால இதிலிருநது விலகிவிடும ஆகையால நான உயிருடனிருககும்பொழுதே இதைப பெறறுககொள" என்று வாலி மஹா பரீதியுடன சொனனதைக கேடடு, ஸுகரீவன ஸந தோஷமறறு, ராஹுவால பிடிககபபடட சநதரனைபபோல மறுபடி யும துககததிறகு ஆளானன சோகஸாகரததில மூழ்கினன வாலி யின உபதேசததை மனதில வாஙகிககொணடு யுகதமெனறு நிசச யிததுக கோபநதணிநது, அவன கொடுதத தங்க ஹாரததைப பெற்றுககொணடான். வாலியும அதைபபாாதது ஸநதோஷிததான. (தனககு எவவிததததிலும நேரில கெடுதி செய்யாத வாலியை ராமன ஸுக்ரீவனுடைய கக்ஷியை மாததரம கேடடு, அதாமமாகக கொன ருா தன ராஜ்யததையும பாாயையும தானிருககும்பொழுதே ஆழநது யோசிககாமல அபஹரிததது, தனனைக கொலவதறகாக ராம னைச சரணமடைநது, தூண்டிவிடடுக கொலலுவிதத ஸுகரீவ னுடைய குறறஙகளையும தரோஹததையும வாலி மனனிததான். விரோததைத மறநதான. தானிருககும்பொழுதே அரசனுக நியமித தான. தன சகதிககு ஆதாரமான மாலையைக கொடுததான. அவனை நமபித தன பாாயையும புதரனையும அவன கையில ஒபபுவிததான. தனனைக கொன்ற ராமனுடைய காாயததை முடிததுககொடுககும படி எசசரிததான இதை யோசித்தால் மற்றவாகளைக காடடிலும வாலியே உததம புருஷனெனறு பக்ஷபாதமிலலாதவாகள் ஒபபுக கொளவாாகள. ராவணன இநத வகைகளில ஒனறையாவது நடத திக காடடவிலலை.)

பிறகு தான தேஹததை விடடுபபோவதறகு விததமாகி அங்க தன ஸமீபததில நிறபதைப் பாாதது, அவனை அழைதது பரியத துடன "நான இறந்தபிறகு எககாலததில எவவிடததில எது செயய வேணடியதோ, எது செயயததகாததோ அதைநனருக அறி. யஜமா னன பரீதியுடன சொலலும வாாததைகளைக கேடடு ஸநதோஷிப பதுபோல கடுமையான வாாததைகளையும பொறுததுககொள. ஸுக

துககங்கள நேருமபொழுது மனஙகலஙகாமல அவைகளை அனுபவி எபபொழுதும ஸுகரீவனுககு உடபடடுநட நான உனனை மிகவும செலவமாக வளாதது வநதேன நீயும இதுவரையில நடநதபடி இனிமேலும நடநதுவநதால ஸுகரீவன ஒபபுககொளளமாடடான அவனுடைய சதருககளோடும அவாகளுடைய மிதராகளோடும சேராதே இநதரியஙகளை அடககிககொணடு யஜமானனுடைய க்ஷேமததையே நாடினவனாகி, ஸுகரீவனுககுக கீழபடடு நட. எவ னுடனும அதிகமாகப பழகுவதும பழகாமல தனிததிருபபதும பிசகு. ஆகையால இரணடிலும மிதமாக விரு"வெனறு ஹிததததை உபதேசிததுப, பாணததின வேதனை பொறுககமுடியாமல கணகள சுழல, பலகள பயஙகரமாக வெளிபபட வாலி அநதத தேகததை விடடு உததமகதி யடைநதான.

அதைக கணடு வானராகளும தலைவாகளும வாய்விடடலறினா கள. "வானர சரேஷடரான வாலி இனறு ஸவாககததிறகுப போன தால கிஷகிநதையும அதைச சுறறியிருககும தோடடஙகளும மலை களும சூனயமாயின. ஸகல வானராகளும காநதியறறாாகள. அவரு டைய பராககரமததிறகுப பயநது காடுகளும ஓடைகளும எபபொழு தும புஷபிததுககொண்டிருநதன. இனி அபபடி யாா செய்யபபோகி றாா? முனனொரு காலததில கோலபனெனற கநதாவன இஙகேவநது வாலியை யுததததிறகு அழைததான. அநத மஹா வீரனுடன இரவு பகல ஒரு நிமிஷங்கூட ஓயாமல வாலி பதினைநது வாஷஙகளவரை யில கோரயுததஞசெயது அநதத துஷடனைக கொனறாா. எங்க ளுககு ஒருவரிடததிலிருநதும பயமிலலாமல காபபாறறிவநத மஹா வீரன எபபடிக கொலலபபடடாா"வெனறு கதறிககொண்டு, காட்டி லுளள பசுக்கள தஙகள தலைவன விமஹததால கொல்லபபட்டால எப்படித தபிககுமோ அபபடிச சகதியறறுத தபிததாாகள. உயி ரிழநத தன கணவனுடைய முகததைதத தாரை நெடுநேரம உறறுப பாாததுத, துகக ஸமுததரததில ஆழ்நது, வனததிலுளள பெரிய மரத்தை இளஙகொடி தழுவிககொண்டிருபபதுபோல வாலியை அணைதுகொண்டு பூமியில சாய்நதாள. (வாலி ராமனோடும ஸுக ரீவனோடும அங்கதனோடும பல விஷயங்களைப் பேசினவன் தன் உயிாககுயிரான தாரையிடததில ஏன ஒரு வாாததைக்கூடச சொலல விலலை?).

ஸர்க்கம் 23.

தாரையின் ப்ரலாபம்

மரணமடைந்த தன் பர்த்தாவின் முகத்தை முத்தமிட்டுத் தாரை மஹா ப்ரேமையுடன் அவனைப் பார்த்து "நாத! என் வார்த்தையைக் கேளாமல் தாங்கள் கல்லும் புழுதியும் நிறைந்த இந்த வெறுந் தரையில் விழுந்து கிடக்கும்படி நேர்ந்ததே. என்னைவிட இந்தப் பூமியே தங்களுக்குப் ப்ரியநாயகியென்று தெரிகிறது. எனக்கு எதிரில் அவளை அணைந்துகொண்டு என்னுடன் பேசாமலிருப்பது ந்யாயமா? மஹாவீர! பிறர் நினைப்பதற்குரிய கார்யங்களைச் செய்யத் துணியும் பராக்ரமசாலி? தங்களால் பலதடவை அடித்துத் துரத்தப்பட்டு உயிர் தப்புவதற்குப் பயந்தோடின ஸுக்ரீவனுடைய கையால் தாங்கள் அபஜயமடையவேண்டுமென்று விதித்திருந்ததோ? அந்த ஸுக்ரீவனே இப்பொழுது மஹா பராக்ரமசாலி யென்று கொண்டாடப்படுகிறான். என்ன ஆச்சர்யம்! மஹா பலசாலிகளான வானர வீரர்களெல்லோரும் தங்களைச் சூழ்ந்து நிற்கிறார்கள்.

அவர்களும் தங்களுடைய அருமைக் குழந்தையான அங்கதனும் நானும் தீனமாகக் கதறுவது தங்களுடைய காதில் விழவில்லையோ? இதுவரையில் தங்களை எதிர்த்துவந்த ஸகல சத்ருக்களையும் ஜயித்த இங்கேயே தாங்கள் அபஜயமடைந்து இறக்கவேண்டுமென்று தங்களுக்கு விதி யிருந்ததோ? பாம்பாட்டிக்குப் பாம்பால் மரணம் கிடைப்பதுபோல, யுத்தத்தில் ப்ரியமுள்ள தங்களுக்கு யுத்தத்தாலேயே மரணம் நேர்ந்தது. தர்மயுத்தஞ் செய்யும் மஹானுபாவா! யுத்தத்தில் விசேஷ ப்ரீதியுள்ளவரே! என்னுயிரைவிட எனக்கு ப்ரியமானவரே! தாங்களும் இதுவரையில் என்னைப் பெருமையாக வைத்துக் காப்பாற்றி இப்பொழுது அநாதையாக விட்டுப் போக மனம் வந்ததோ? விவேகியானவன் தன் பெண்ணைச் சூரனுக்கு மனைவியாகக் கொடுக்கக்கூடாது. சூரனான தங்களுக்கு நான் மனைவியாகி, இந்தக் கதியை அடைந்து விதவையாகி, ஸகல விதத்திலும் கெட்டதைப் பார்த்தால் தெரியாதா? என் மானமும் அழிந்

தது, நல்ல கதியும் ஸுகமும் நாசமாயின, எல்லையற்ற துக்க ஸமுத்ரத்தில் மூழ்கினேன் என் கணவன் மரணமடைந்து கிடப்பதைக் கண்டும் என் ஹிருதயம் வெடிக்கவில்லையே, பாறையால் செய்யப்பட்டதோவென்று தோன்றுகிறது. தாங்கள் என்னைக் கைப்பிடித்த கணவன், ரக்ஷகா, மித்ரா, என் அன்பிற்குடையவா, சூரா, யுத்தத்தில் புகழ் பெற்றவா, தாங்கள் இறந்தும் நான் உயிரோடிருப்பதும் என்ன கொடுமை! ஒரு ஸ்த்ரீ பல புத்ரர்களைப் பெற்றாலும், தன தான்யம் முதலிய ஸகல ஸௌகர்யங்கள் வாய்ந்திருந்தாலும் கணவனை இழந்தால் விதவையென்று ஜனங்களால் நிந்திக்கப்படுவாளல்லவா? இந்தரகோபத்தைப்போல் சிவந்த பட்டால் மூடப்பட்ட சயனத்தில் ஸுகமாகப் படுத்திருப்பதைப்போல், தங்கள் தேஹத்திலிருந்து பெருகும் ரக்தத்தில் கிடந்து புரளுகிறீர்களே! தங்களுடைய சரீரம் முழுவதும் ரக்தத்தாலும் புழுதியாலும் பூசப்பட்டிருப்பதால் என்னிஷ்டப்படி தங்களை ஆலிங்கனஞ்செய்ய முடியவில்லையே. ராமன் ஒரே பாணத்தால் ஸுக்ரீவனுடைய பயத்தை நீக்கினான். அவனுக்கும் தங்களுக்குமுள்ள கொடிய பகை தீர்ந்து, அவனுடைய மனோரதம் நிறைவேறிற்றல்லவா? தாங்கள் இறந்தும் தங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதைத் தவிர அணையமுடியாமல் தங்கள் ஹிருதயத்தில் பாய்ந்திருக்கும் ராமபாணம் என்னைத் தடுக்கிறதே" யென்று புலம்பினாள்.

அதைக் கேட்டு நீலன் மலைக்குகையிலிருக்கும் மஹா ஸர்ப்பத்தை வெளியில் இழுப்பதுபோல், வாலியின் மார்பைத் தைத்த ராமபாணத்தைப் பிடுங்கியெடுத்தான். அஸ்தகிரியில் ஸாயங்காலத்தில் ஸூர்யன் ப்ரகாசிப்பதுபோல், அந்தப் பாணம் தேஜஸால் ஜ்வலித்தது. மலையிலிருந்து காவிபடிந்த நீர்த்தாரைகள் பெருகுவதுபோல, வாலியின் தேஹத்திலிருந்த காயங்களிலிருந்து ரக்த வெள்ளம் தாரை தாரையாக விழுந்தது. பிறகு தாரை வாலியின் தேஹத்தில் படிந்திருந்த புழுதியையும் ரக்தத்தையும் தன் கண்ணீர் வெள்ளத்தால் நனைத்துக் கழுவினாள். ஸகல ப்ராணிகளும் நடுங்கும் பராக்ரமமுள்ள தன் பர்த்தா தேஹமெங்கும் காயம் பட்டு ரக்தம் பெருக்கக் கிடப்பதைக் கண்டு தாரை ஸமீபத்தில் நின்ற அங்கதனைப் பார்த்துக் "குழந்தாய்! உன் பிதா அநுபவிக்கும் கோரமான மரணவஸ்தையைக் கவனித்துப்பார். அவருக்கும் ஸுக்ரீவனுக்குமுள்ள தீராப் பகையென்ற பாபம் இப்பொழுது பயனைக் கொடுத்தது. பால ஸூர்யனைப்போல் ப்ரகாசிக்கும் தேஹத்தையுடைய உன் பிதா

இதுவரையில இநத ராஜயததில மிகுநத கீாததியுடன ஆண்டுவநது நமமெல்லோரையும குறைவினறி ரக்ஷிதது இபபொழுது யமலோகத திறகுப போகிறூா. அவரை நமஸகாரஞ செய" எனறுள.

உடனே அஙகதன எழுநது தன அழகான கைகளால வாலி யின பாதங்களைத தொடடு நமஸகரிதது "நான அஙகதன, அபிவா தனஞ செயகினறே"னனறுன அபபொழுது தாரை வாலியைப பாாதது " பராண நாயக! தஙகள குழநதை அபிவாதனஞ செயவ தைப பாாககவிலலையா? தீாககாயுஸையுடையவனு யிருவெனறு எப பொழுதுமபோல அவனை ஆசீாவதிககககூடாதா? காடடில சிஙகத தால அடிபடட காளையைச சோநத பசுவும கனறும கதறுவதுபோல நானும அஙகதனும தஙகளைச சோநது கதறுகிறேமே யுதத பூமி யெனற யாகசாலையில, யுததமெனற யாகததைச செயது முடிதது, ராமபாணமெனற தீாததததில அவபிருதஸ்நானஞசெயகிறீரே. யாகஞ செயபவாகள பதனியை விடடு ஒணடியாக அபபடி ஸ்நானஞ செயய எநத சாஸ்தரததில விதிததிருககிறது? யுதததில தஙகளு டைய பராககரமததை மெசசித தேவேந்தரன தஙகளுககுக கொடுதத தங்க ஹாரததைக கழுததில காணவிலலையே. ஸூாயன மறைநதுவிடடாலும அவருடைய பரகாசம மேருமலையை விடடு விலகாததுபோல தாஙகள உயிரிழநதும ராஜலக்ஷமி தங்களை விடடு விலகவிலலையே. நான தஙகளுககுச செயத ஹிதோபதேசததைத தாங்கள கைககொளளாமற போனீாகள தஙகளைத தடுகக என்னுல முடியவிலலையே தாங்கள யுதததில இறநதவுடன நானும என புதரனும தங்களுடன இறநதோம என அழகும காநதியும ஒழிநது விதவையானே"னனறு கதறினள.

ஸாககம் 24.

ஸுக்ரீவன் துக்கிததது.

(ராம தாரா ஸம்வாதம்)

இபபடிக கணணீா தாரை தாரையாகப பெருகநத தாரை சோக ஸமுதரததில ஆழநதிருபபதை ஸுகரீவன கணடு, தன் தமயன மரணமடைநததைபபறறிச சொலல முடியாத துககததை அடைந

தான கணணீா பெருகத தன மநதரிகளுடன ராமனுடைய ஸமீ பததில சென்று, அவா கோதணடததினமேல ஒயயாரமாயீச் சாயந திருபபதையும மஹா ஸாபபஙகள போனற பாணஙகள அவருடைய முதுகில கட்டியிருககும அமபறையிலிருநது ஜவலிபபதையும ஸகல உததம லக்ஷணஙகளாலும கீாததியாலும அவா விளஙகுவதையுங் கணடு "ஸவாமி! தங்களுடைய பரதிகஞையை நிறைவேறறி னீாகள தஙகளுடைய மஹிமையால எனககு ராஜயம கிடைதநது. எனககு உயிரோடிருபபதிலும போகஙகளை அனுபவிபபதிலும சொலலமுடியாத வெறுபபுணடாயிருககிறது. ராஜமஹிஷியான தாரை துககததால தபிககிருள, நகரதது ஜனஙகள வாய்விடடலறுகிருாகள, அஙகதன பிழைபபானோ மரணமடைவானேவெனறு தெரியவிலலை எனனுடன பிறநதவனும இறநதான இனி இநத ராஜ்யததால எனககெனன பரயோஜனம? எனனைக காரணமிலலாமல ராஜயததிலிருநது துரததினதாலுணடான கோபததாலும அவனுடைய கடுமையான வாாததைகளை பொறுககாததாலும அவன என பாாயையை அபஹரிததததாலும அவனைக கொலலுமபடி தங்களை பராாததிததேன. அவன கொலலபபட்ட பிறகு என மனஸ் தீவரமான துககததை அடைகிறது. இவனைக கொனறு மூனறு லோகஙகளையும அடைவதைக காடடிலும ரிசயமூகப பாவததததில கஷ்டங்களை அனுபவிததுககொண்டு வஸிப்பது சரேஷ்டமெனறு தோனறுகிறது. (அாஜுனன கௌரவாகளைக கொலவதறகு முன்னமேயே இபபடி வருநதுகிருன ஸுகரீவனே வாலியைக கொனற பிறகு வருநதுகிருன இது நிஜமான வருததமெனறு தோன்றவிலலை) இநத மஹாதமா ஸகல காாயங்களையும யோசிததுச செயவதில விவேகியானதால, "ஸுகரீவ! உனனைக கொலல இஷ்டமிலலை உனனை உயிருடன விடடேன. உன கொழுபபை மாதரம அடககினேன உனககிஷ்டமான விடததிறகுப போ"வெனறு அவன சொனன வாாததைகள அவனுடைய புததிககும ஆசாரததிறகும தகும. அபபடிபபடடவனை நான இரககமிலலாமல கொனறது என ஸவபாவததிறகுத தகும. இவனைக கொனறதால அடையும ராஜ்யததிறகும அதினுலுணடாகும பசசாதாபததிறகும பேதததை ஆலோசிககாமல, காமததிறகுடபடடு, மஹா குணவானுன ஸஹோதரனை எவன கொலலத துணிவான? இவன மஹாதமாவானதால அதறகுத தகுநதபடி எனனைக கொலல இஷ்டபபடவிலலை, நான் துராதமாவானதால இவனைக கொலல உடனபடடேன், யுதததததில விருக்ஷஙகளாலும பாறைகளாலும

நான் அடிபடடுக கதறுகையில என்னை ஸமாதானஞ செயது, 'இனிமேல என்னை எதிரககாதே'யென்று சொலலிப போகவிடடான அவனுககுளள ஸஹோதர விசவாஸததையும உததம ஸவபாவத தையும ராஜதாமததையும காபபாறறிககொணடான. நான அவ னைக கொன்று எனககுளள கோபததையும பேராசையையும குரங கின ஸபாவததையும வெளிபபடுததிக கொணடேன முனகாலத தில தவஷ்டாவின புதரனை விசவரூபனை இநதரன கொன்று மஹா பாபததை ஸமபாதிததது போல, நானும என ஸஹோதரனைக கொன்று மஹாபாபததை ஸமபாதிததேன இதறகு எலலையிலலை, ஸாதுககள இதை மனஸாலும நினைககமாடடாாகள, இபபடிப படட செயகையில எவனுககாது விருபபமுணடாகுமா? இதை வெறுககாதவனுண்டா? மஹா பாபிகளகூட இபபடிச செயய நினை யாாகள, பயநது விலகுவாாகள, இதனால வரும லாபததையடைய விருமபாாகள. இநதரன தான செயத பாபததை நானகு பாகங்க ளாகப பிரிததுப பூமி, ஜலம, விருகூஷங்கள, ஸ்தரீகளுககு முறையே கொடுத்தான. அவாகளும தங்களுககு வேண்டிய வரஙகளை அவ னிடததிலிருநது பெறறுககொணடு அதை ஒபபுககொணடாாகள. கேவலம குரஙகான என பாபததை யாா ஒபபுககொளவாாகள? நான் எவருககு எநத வரஙகளைக கொடுககமுடியும? வாலி இறநத பின தாரை அங்கதன முதலியவாகள பிழைததிருகக மாடடாாகள. இபபடிக் குலததை அழிதத மஹாபாபியான எனககு இநத பரஜை கள் செயயும மாயாதை முறறிலும தகாது, யுவராஜாவாயிருபபதற குககூட யோகயதையிலலை, இநத ராஜயததிறகு அரசனாயிருபப தைபபறறிச சொலலவும வேண்டுமா? நான செயத பாபம எலலோ ரும நிநதிககததககது, அலபமானது, ஸகல ஜனஙகளும எறிநதுவிட் டது இநதக கோர கிருதயததைச செயதபிறகு, பெரு மழையால ஜலம பளளததாககில தஙகிப பெருகுவதுபோல, சோகம வரவரப பெருகி என்னை அழுததுகின்றது. ஸஹோதரனைக கொலவதென்ற வாலையும பினபுறததையும ஸநதாபமென்ற துதிககை கண தலை தநதங்களையுமுடைய பாபமென்ற மதயானை ஆறறஙகரையை இடித துத தளளுவதைப் போல என்னை இடிததுத தளளுகிறது. அகனி யில் உருககபபடட தங்கததைக களிமபு விடடு அகலவது போல, என மனதிலுளள விவேகம நான செயத பாபததைப பொறுககாமல என்னை விடடு அகலுகின்றது என்னுடைய குரூர கிருதயததாலும அங்கதன படும துககததாலும வானராகளெலலோரும உயிரிழநத வாகளைப போல காணபபடுகிறாாகள. உததம குணங்களையும ஆசா

ரததைையுமுடைய புதராகள உலகததில கிடைபபது ஸுலபமாயிருக கலாம ஆனால இநத அஙகதனைப போனற புதரன கிடைபபதரிது அருமையான ஸஹோதரன கிடைககும தேசமுணடோ? அஙகதன பிழைததிருநதால அவனைக காபபாறறுவதறகாக தாரையும பிழைத திருபபாள, அவன இறநதால தாரையும துககததால இறபபாள. இது எனககு நனறாகத தெரியும ஆகையால நான நெருபபில விழுநது என தமயனையும புதரனையும சேருவேன இநத வானர வீராகள தஙகளுடைய ஆகஞைபபடி ஸீதையைத தேடிககொணடு வருவாாகள நான இருநதாலும இலலாவிடடாலும தஙகளுடைய காாயம நிறைவேறும நானோ மஹாபாபி, குலததை அழிததவன, பிழைததிருககத தகுநதவனலல. ஆகையால நான நெருபபில விழுமபடி அனுமதி கொடுககவேணடு''மெனறு தீனமாக பராாததித தான. (இபபடியே விபீஷணனும ராவணன இறநதவுடன துக கிததான பிறகு அவன துஷடனெனறும அயோககியனெனறும நிநதிதது அவனுககு உததரகிரியைகளைச செயயமாடடேனென றான. காரணமெனன?)

தனனை அணடினவாகளின காாயததைத தவிர ராமனுககு வேறு காாயமுணடா? வாலி எனககுச சதருவெனறு ஸுகரீவன சொனனவுடன வாலியைத தன சதருவாக எணணி உடனே கொனறாா. அபபடியே அவன துககநதாஙகாமல கணணுஙகண ணீருமாகத் தபிபபதைக கணடு, தான இக்ஷ்வாகு வமசததில பிற நத ராஜசரேஷடனானாலும அவன கேவலம குரஙகானாலும, தானும கணணீாவிடடுச சறறு நேரம மனஙகலஙகினாா அபபொ ழுது தாரை துககம மிகுநது அழுதுகொணடு தனனை அடிககடி பாாபபதைக கணடு, பொறுமையில பூமிதேவிககு ஸமானரும ஸகல லோகரக்ஷகருமான ரகுநாதன அவளுடைய சோகததை நீகக அவ ளருகில போனாா. அவா வருவதைக கணடு பரதான மநதரிகள, வாலியை அணைததுககொணடு படுததிருககும தாரையை வானர ஸதரீகளால எழுநதிருககச செயதாாகள. அவள திருமபிபபாாதது, ராகவன கோதணடபாணியாகக கோடி ஸூாயனைபபோல தன தேஜஸ்ஸால ஜவலிபபதையும, ஸகல உததம லக்ஷணஙகளால நிறைநது விளஙகுவதையும கணடாள மிரணட மானகுடடியைப போல கணகளையுடைய தாரை, செநதாமரைக கணணனன அநதப புருஷோததமனை அதுவரையிலும பாாககாவிடடாலும, இக்ஷ்வாகு குலதிலகரான ராமன இவரேயெனறும, வாலியைக கொன்ற

மஹாவீரன் இவரேயென்றும், அங்கதனால் வர்ணிக்கப்பட்ட மஹா புருஷன் இவரேயென்றும், ஸகல கல்யாண குணங்களும் பொருந்தின மஹானுபாவரென்று எல்லோரும் கொண்டாடினவர் இவரேயென்றும் அறிந்தாள். வித்வானே வித்வானை அறிவான். அழகிய கண்களையுடைய தாரை ராமனுடைய கண்களை முதலில் கவனித்தாள். சோகத்தால் தேஹம் நடுங்க மிகவும் வருந்தி மூர்ச்சை அடைந்துகொண்டு அவள் பராக்ரமத்தில் மஹேந்த்ரனை ஒத்தவரும் ஒருவராலும் நெருங்கமுடியாதவரும் மஹானுபாவருமான ராமனுடைய ஸமீபத்தில்போனாள். ஒரேபாணத்தால் தன் பர்த்தாவைக்கொன்ற ரணதீரனை வாயார வையவேண்டுமென்று தேஹமெங்கும் கோபத்தால் துடித்தது. ஆனால் அவருடைய எதிரில் நிற்கும் மஹிமையால் கோபமும் வரவர நீங்கிற்று. சுத்த ஸ்வபாவம் மேலிட்டது. நிந்திக்கப் புகுந்த வாயால் ஸ்தோத்ரஞ் செய்ய ஆரம்பித்தாள்.

"நான் மேலே சொல்லும் கல்யாண குணங்களுக்குத் தகுந்த இருப்பிடம் நீயே. 'இந்த மஹாபுருஷனை நான் அறிவேனெ'ன்று சொல்லத் தொடங்கின வேதம், யார் அறிவாரென்று முடித்தபடி, நீ வேத புருஷனாலும் அளவிடக் கூடாதவன். 'அதற்கே தெரியலாம், ஒருவேளை அதுவும் அறியாமலிருக்கலாமெ'ன்ற வேதவாக்யத்தின்படி உன்னாலும் அறியக்கூடாத ஸ்வபாவத்தையுடையவன். நாங்கள் ப்ரத்யக்ஷமாக உன்னைப் பார்த்தாலும் உன் சக்தியும் மஹிமையும் மனஸால் அளவிடக்கூடாதவை. வில்லும் கையுமாக இப்பொழுது காணப்பட்டாலும் நீ சங்க சக்ரத்தைத் தரித்தவன். ஜீவ கோடிகளால் ஸுலபமாக அடையப்படும் நிலைமையிலும் உன் ஸ்வரூபத்தை அளவிட முடியாது. ஒண்டியாயிருந்தும், ஸகல ஸாதனங்களும் ஸகல பரிவாரங்களும் கூடியிருப்பதுபோல், மனதிற் கெட்டாத ஆச்சர்யச்செயல்களைச் செய்கிறாய். உன் குணங்களோ எல்லையற்றவை, எண்ணமுடியாதவை. அவையெல்லாம் உன் சிறிய திருமேனியில் அடங்கியிருக்கும் ஆச்சர்யத்தை என்ன சொல்வேன்! பரம ஸாதுவாக, சாந்தமூர்த்தியாக, ஒன்றும் அறியாதவனைப்போல், நிற்கும் உன்னைப் பார்த்து, ராவணன் துந்துபி மாயாவி கோலபன் முதலிய வீரர்களை மடித்த வாலியை ஒரே பாணத்தால் கொன்ற மஹாவீரன் நீயேயென்று சொல்லமுடியுமா? ப்ரமைக்கு விஷயம் ப்ரமேயம், நீயோ அப்ரமேயன். எப்படியென்றால் ப்ரத்யக்ஷம் அனுமானம் ஆகமம் முதலியவைகளால் நன்றாக அனுபவித்துக் கிடைத்த ஞானமே ப்ரமை. நீயோ இம்மூன்றிற்கும் விஷயமில்லாதவன்.

நிதயனாகையால உனனைக காலததால அளககமுடியாது. எல்லா வஸ்துககளும உனககுச சரீரமாகையால வஸ்துவால அளவிடமுடியாது உன நிதயவிபூதியில வைகுண்டததில உனனை அடைய முடியவிலலை யெனறு ஜீவகோடிகள பராாததிததாாகள நீ அவதாரஞ செயது லீலாவிபூதியில எழுநதருளியிருககும்பொழுதும உன ஸௌலபயமே அளவிடககூடாததா யிருககிறது (அடியாாக கெளியவன எனறபடி), பிதிருவாகய பரிபாலனஞ செயயத தபஸ்வி வேஷமபூணடு வனததிறகு வநதாய வநத விடததில விராதன கபநதன வாலி முதலியவாகளைக கொனறாய். (முனனிருவரும ராமனுககு அபராதஞ செயதவாகள வாலி அபபடிபபடடவனலல). உன எணணமும செய்கையும ஒருவராலும அறியக கூடாததவை.

இது போகடடும மனதிறகும புததிககும எட்டாமலிருநதாலும இநதரியஙகளால எடடலாமெனறு பாாததால அதுவும முடியவிலலை மனதிறகெடடாதது தேஹததிறகு எடடுமா? ஸனமாாககததில நடககாமல துனமாாககததில நடபபவாகளால நீ அடைய முடியாதவன வாலியைக கொனறதால உனனைச சிக்ஷிககவேண்டுமெனறு வநதவாகளெலலாம உனனைக கண்டவுடன நெருங்கமுடியவிலலை. குயுகதிகளாலும கேவல தாககஙகளாலும உன மஹிமையை அசைககவும முடியுமோ?

இவவிரண்டு உததம குணங்களால காவமடைநது வாலியின ராஜ்யததையும ஸதரீகளையும அடைய விருமபி அவனைக கொனறு யெனறு எண்ணினேன. ஆனால ஸுகரீவனுககு இநத ராஜ்யததைக கொடுததபடியால ஆசையறறவன, இநதரியஙகளை ஜயிததவனெனறு அறிநதேன. (கேவலம பரதிபரயோஜனததை அபேக்ஷிககாமல ராமன ஸுகரீவனுடன ஸ்நேஹஞசெய்யவிலலை) லோகததில ஒருபுருஷன ஒரு ஸ்தரீயை ஸநதிததால அவளைப பாாக்காமலிருகக மாடடான. இவவளவு நேரம இஙகிருநது உனனுடன பேசிக்கொணடிருநதும எனனைக கணணெடுததுப பாராத விரகதன நீயே. இநதரியஙகளைக கணடபடி சிதறவிடாமல தனககுப பரம மங்களததைக கொடுககும வழியிலேயே போகுமபடி பழககினவன நீயே. ‘கணணிலலாமல பாாககிறான், காதிலலாமல கேடகிறான, காலிலலாமல அதிவேகமாக நடககிறான, கையிலலாமல பிடிககிறானெ’னற வேதததினபடி இநத்ரியஙகளை வேணடாமலேயே எஙகும எககாலததிலும யாவறறையும அறிகிறாய். மனதாலும ஜயிகக முடியாத மற்ற இந

தரியங்களாலும் நீ எட்ட முடியாதவன். உன்னைத் தவிர மற்ற எல்லோரும் இந்தரியங்களுக்கு வசப்பட்டவர்கள். இந்தரியங்களை வசப்படுத்தினவன் நீ ஒருவனே.

ஆனால் இப்படி வைராக்யமடைந்தவன் நமக்குக் கெடுதி செய்தானே. தாமத்திற்குக் கட்டுப்படாதவனோவென்று எண்ணினேன். உன்னை அண்டினவர்களை ரக்ஷிக்க இப்படிச் செய்தாயென்று அறிந்தேன்.

நீ உத்தமமான தாமத்தை அனுஷ்டிப்பவன். லோகத்தில் தான் லாபமடையும் பொருட்டு ஒரு கார்யத்தைச் செய்பவன் தார்மிகர்களில் அதமன், தனக்கும் பிறர்க்கும் லாபகரமான கார்யத்தைச் செய்கிறவன் மத்யமன், பிறருடைய லாபத்தை உத்தேசித்துக் கார்யங்களைச் செய்கிறவன் உத்தம தார்மிகன். வர்ணாச்ரம தர்மங்களை ஸரியாய் நடத்துவதால் ப்ரீதியடைகிறவன் தார்மிகன், பக்தி மார்க்கத்தால் அடையக்கூடியவன் உத்தம தார்மிகன். தன்னைச் சரணமடைந்தவர்களை ரக்ஷிக்கும் அந்த மஹானுபாவன் நீயே. "குருவே உபாயம், அவரால் அனுக்ரஹிக்கப்பட்டு ப்ரஹ்மலோகத்தை அடைகிறோ"மென்ற தர்மத்தையுடையவன் நீயே. பிறர்க்கு ஹிம்ஸை செய்யாமலிருப்பதே மேலான தர்மமென்ற குணம் பொருந்தினவன் தார்மிகன். ஆனால் தன்னை அண்டினவர்களுக்கு ஆபத்துகள் நேரும்பொழுது, தான் முன்னின்று காப்பாற்றும் உத்தம தார்மிகன் நீயே. வருந்தின ஸுக்ரீவனை ரக்ஷித்ததால் நீ தார்மிகன், பாபத்தைச் செய்த வாலியைக் கொன்று அவனைச் சுத்திசெய்து உத்தம கதி அடைவித்ததால் நீ உத்தம தார்மிகன்.

உனக்கு யாதொரு அபராதமுஞ்செய்யாத வாலியை நீ மறைந்து கொன்றதால் நீ உத்தம தார்மிகனென்று சொல்லத்தகுமாவென்று ஸந்தேஹித்தேன். ஆனால் வாலி உன் பக்தனான ஸுக்ரீவனுக்குக் கெடுதி செய்தான். மேலும் க்ஷத்ரியனானதால் வேட்டையாடுவதில் மறைந்து கொல்வதும் தோஷமல்ல. அரசர்கள் மிருகங்களுடன் எதிர்த்துச் சண்டை போடுவது கௌரதைக் குறைவென்று சொல்லப்படுகிறது. ஆகையால் உன் கீர்த்திக்கு யாதொரு குறைவுமில்லை. தூரதிருஷ்டியுள்ளவனாகையால் நீ யுக்தாயுக்தங்களை விசாரித்து எதையும் செய்கிறவன். ஆகையால் உனக்கெதிரில் ஸுக்ரீவனுக்கு வாலி யாதொரு அபராதமும் செய்யாததால் ஒரு தடவை வாலியால் ஸுக்ரீவன் அபஜயமடையும்படிச் செய்தாய்

அவவிருவாகளும பேதந தெரிவதறகு ஸுகரீவனுடைய கழுததில புஷப மாலையைப போடடாய

உனககுச சதருவான வாலியைக கொனறபிறகு அவனுடைய பிளளை பெணடு மநதரி தலைவாகள பநதுககள இனனும மறறவாக ளைக கொலவாயெனறு எணணினேன ஆனால நீ அஙகதனிடததில காடடின பொறுமையையும பரியததையும பாாததால பூமிதேவியும உனககு ஈடலலவெனறு தோனறுகிறது ஐமபது கோடி யோஜனை விஸதாரமுளள பூமிககு எவவளவு பொறுமை யிருககுமோ அவவள வும ஒருவனுனை உனனிடததில இருககிறது வாலியிடததில வைதத கோபததால உன கணகள இனனும சிவநதிருககினறன ஆனாலும அவனைச சோநதவாகளிடததில நீ காடடின பொறுமையும ஆசசாய கரமாயிருககிறது. இநதச சிவபபுநிறம, ஸீதையைவிடடுப்பிரிநத துக கததாலோ ஸுகரீவனிடததிலுளள பரியததாலோ தெரியவிலலை.

நீ துஷடாகளை ஸமஹரிதது ஸாதுககளை ரகஷிபபதறகாகக கோதணடததையும பாணஙகளையும தரிததவன. மஹா பராககரம சாலி, திவயமான ஸௌநதாயமுளள அஙகஙகளையுடையவன. விளை யாடடாக மனுஷயாவதாரம செயதிருநதாலும அதைவிடடு நினைதத மாததரததில உன நிதயமான சுதத ஸததவததால அமைககபபடட திவய மஙகள ரூபததை எடுககககூடியவன

எநதப பாணததால என பாததாவைக கொன்றாயோ அதே பாணததால எனனையும கொல நானும வாலியிருக்குமிடததிறகுப போகிறேன எனனைவிடடுப பிரிநது அவா தனியாக இருககமாட டாா. செநதாமரைககணணனை என நாயகன ஸவாககததிறகுப போய அஙகே எலலாவிடததிலும எனனைத தேடிப பாாபபாா. என னைக காணாமல விசிதரமான அலஙகாரஙகளுடன விளஙகும அப்ஸ ரஸ்களைக கணடும அவாகளிடததில கொஞசமாவது பரியமவைகக மாடடாா உன பரிய நாயகியான ஸீதையைப பிரிநது ரிசயமூக பாவ தததில நீ தனியாகவிருநது தபிபபதுபோல வாலியும ஸவாககததில எனனைவிடடுப பிரிநது அனுபவிககும கஷடம உனககு நனறாயத தெரியும ஆகையால எனனையும கொல எனனைக காணாமல வாலி துககபபடுமபடி வைககாதே.

எனனைக கொனறால உனககு ஸதரீ ஹதயா தோஷம நேருமெனறு பயபபடாதே இவள வாலியின ஆதமாவென

றெண்ணி என்னைக் கொல். அப்பொழுது உனக்குத் தோஷ மில்லை. 'பாத்தாவிற்குப் பாரியை பாதி ஆத்மா. பாததாவைக் காட்டிலும் பாரியை வேறல்ல' வென்ற வேத வாக்யத்தின்படி யாகம் முதலிய வைதிக கிரியைகளில் அனுஷ்டானமும் விளங்குகிறது.

மேலும் இப்படிச்செய்வதால் உனக்கு விசேஷ புண்யமுமுண்டு. ஒருவனுக்குப் பாரியா தானம் செய்வதைக்காட்டிலும் மேலான புண்ய மில்லையென்று ஞானிகள் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

மேலும் நீ உத்தம தார்மிகன். மஹாவீரனான வாலி யைக் கொன்றதற்காக ஸுக்ரீவன் படும் வருத்தத்தை நீயும் அனுபவிக்கிறாய். நான் சொல்லும் தானத்தைச் செய் தால் வீரனைக் கொன்ற அதாமத்திற்கு ப்ராயச்சித்தமாகும். (''என்னை வாலியை விட்டுப் பிரித்த பாபம் தீர மறுபடியும் அவருடன் சேர்த்துவைக்காவிட்டால் உன் பார்யையை நீ மறுபடி அடைந்தாலும் வெகு காலம் அவள் உன்னுடன் இருக்கக்கூடா தென்று சபிப்பேன்''. இந்த வாக்யம் சில மூலங்களில் காணப்படுகி றது. ஆனால் முன் ஜன்மத்தில் பாரியா பாததாக்களை அந்யாயமாகப் பிரித்த பாபத்திற்காக இப்படி ஸீதையைப் பறிகொடுத்துத் தபிக்கி றாய். இப்பொழுதும் அந்தப் பாபத்தைச் செய்தாய். அதற்குப் பய னாக இனியும் அப்படித் தபிப்பாயென்று கருத்தாகும். இப்படியே ராவணனையும் மந்தோதரியையும் பிரித்ததைக் கவனிக்கலாம். ஆனால் அது ஸீதையை எடுத்துப் போனதற்குத் தண்டனையென்றால் அதில் மந்தோதரி செய்த குற்றமென்ன? வாலி ராமனுடைய பார்யையை ராவணனைப்போல் எடுத்துப்போகவில்லையே.) வாலி என்னை வஞ்சித்து இப்படிக் கஷ்டப்படும்படி விட்டுப்போனார். என் னைக் கொன்று அந்தக் கஷ்டத்தைத் தீர்ப்பது உனக்குத் தர்மமல்ல வா? ''மஹா புத்திமானும் ஒப்பற்ற ஸௌந்தர்யத்தையும் ஒருவராலும் எதிர்க்க முடியாத பராக்ரமத்தையுமுடைய வாலியை விட்டு நான் எப்படிப் பிழைத்திருக்க முடியு''மென்று அநேக விதமாய்ப் புலம்பி னாள். (வாலியைக் காட்டிலும் மஹாபுத்திசாலியென்று அவனே ஒப்புக்கொண்ட தாரை, வாலியின் காரணங்களுக்குத் தகுந்த பதில் சொல்லாத ராமனுடைய நடத்தையைஒப்புக்கொண்டாளென்பதும், வாலியைக் குற்றஞ்சாட்டி ராமனை விஷ்ணுவாக அறிந்து துதித்தா ளென்றும் காணப்படும் பாகங்கள் ந்யாயத்திற்கு ஒத்ததில்லை யென்று சிலருடைய ஆக்ஷேபம். ராமனைக் கேவலம் ஈச்வரனென்றும் அவர் எதைச் செய்தாலும் தர்மமென்றும் எண்ணும் மதாபிமானி

கள், அவருடைய மனுஷ்யபாவனையை மறந்து, தாரை இப்படிச் சொல்லும்படி வாக்யங்களைப் பிறகு சேர்த்தார்களென்று மேஹுட்டுப பண்டிதர்களின் கொள்கை.)

லோகநாதனான அந்த மஹாபுருஷனும் அதைக் கேட்டுத் தாரையை ஸமாதானஞ் செய்து அவளுக்கு ஹிதத்தை உபதேசித்தார். "வீர சிகாமணியான வாலியின் பார்யையே! நீ இப்படி எண்ணுவது பிசகு. ஸகல லோகங்களும் தைவத்தால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டு அதின் ஸங்கல்பப்படி நடக்கின்றனவல்லவா? ஸுக துக்கங்கள் நேருவதும் அதன் செயலேயென்று லோகத்தார் சொல்லுகிறார்களல்லவா? மூன்று லோகத்திலுள்ள பிராணிகளும் அதின் வசப்பட்டிருக்கிறார்கள். அதை மீறி நடப்பவர்கள் ஒருவருமில்லை. வாலியால் உனக்குக் கிடைத்த ஸுகத்திற்கு இனி ஒருபொழுதும் குறைவுநேராது. (இது எப்படி உண்மையாகும்?) உன் புத்ரனும் யுவராஜாவாக அபிஷேகஞ் செய்யப்படுவான். (இதைத் தாரை முன்பே அலக்ஷ்யஞ் செய்திருக்கிறாள்.) இதுவரையில் நடந்த விஷயங்கள் தைவத்தால் ஏற்பட்டவையே. சூரனுடைய பத்னியான நீ, தைவஸங்கல்பத்தைப் பற்றித் துக்கப்படலாமா"வென்றார். (இந்த உபதேசம் அவரிடத்திலேயே பயன்படவில்லை.)

அங்கதனுக்கு யௌவராஜ்யாபிஷேகஞ் செய்வித்து அவனுடைய சத்ருக்களை நாசஞ் செய்து அவனுக்கு ஸகல மங்களத்தையும் கொடுக்கக்கூடியவரென்று ராமனை அறிந்து, தாரை அவருடைய வார்த்தைகளால் ஸமாதானமடைந்து துக்கத்தை மறந்தாள். (இவ்வளவு பேசின தாரையே வாலி இறந்தானென்று நம்பின பொழுதும் உண்மையாக இறந்த பிறகும் ஸுக்ரீவனிடத்தில் பரிய பார்யையாக இருந்தாள். இது ஸ்த்ரீகளின் ஸ்வபாவமென்பதை வால்மீகி இந்த விஷயத்தால் காட்டினாரென்று எண்ணவேண்டும். ஆனால் மந்தோதரி இப்படிச் செய்யவில்லை. மந்தோதரி விபீஷணனுடன் இணங்கியிருக்கவில்லை. தாரையோ ஸாதாரண ஸ்த்ரீ, மந்தோதரியோ விஷ்ணுவால் நிர்மிக்கப்பட்டு, அவருடைய அம்சத்தால் விளங்கின ஆத்ம ஞானமுடையவள். ஆகையால் பதிவ்ரதா தர்மத்தைத் தவறவில்லையென்று சிலருடைய கொள்கை.)

ஸர்க்கம் 25.

வாலியின் உத்தர க்ரியைகள்.

பிறகு ராமலக்ஷ்மணர்கள் ஸுக்ரீவன் முதலிய வானரர்கள் படும் சோகத்தால் தாங்களும் வருந்தினார்கள். ராமன் "நீங்கள் இப்படித் துக்கிப்பதால் மரணமடைந்த வாலிக்கு யாதொரு நன்மையுமுண்டாகாது. ஆகையால் மேல் நடக்கவேண்டிய கார்யங்களைக் கவனியுங்கள். லோக வழக்கத்தின்படி நீங்கள் அவனுக்காகக் கண்ணீர்விட்டது தகும். தைவ ஸங்கல்பத்திற்கு விரோதமாக எவரும் எதையும் செய்யமுடியாது. ஸகல லோகங்களுக்கும் அவரே கர்த்தா. லோகத்தில் நடக்கும் ஸகல கார்யங்களுக்கும் ஈச்வரனே காரணமும் ஸாதனமுமாகிறார். ஸகல ப்ராணிகளும் அவருடைய ஸங்கல்பப்படியே கார்யங்களைச் செய்கிறார்கள். எவனும் எந்தக் கார்யத்தையும் செய்வதற்கும் மற்றொருவனை அப்படிச் செய்யும்படி ஏவுவதற்கும் சக்தியற்றவன். எல்லோரும் ஈச்வரனுக்கு வசப்பட்டிருக்கிறார்கள். யாவற்றிற்கும் ஈச்வரனே கதி. அவரும் நம்மைப்போல் பிறர்க்கு உட்பட்டு நடக்கிறதில்லை. தன்னை மீறி நடப்பதுமில்லை. அவர் ஒருபொழுதும் அழிவதில்லை. ஒருவனும் அவரை மீறி நடக்கமாட்டான்; அவரே தான் ஏற்படுத்தின எல்லையை மீறி நடக்காமலிருக்கப், பரதந்த்ரனான ஜீவன் அவருக்கு உட்பட்டிருப்பது ஆச்சர்யமா? ஈச்வரனுக்கு ஒருவன் பந்துவென்பது கிடையாது. பக்ஷபாதமற்றவர். அவருடைய க்ருபையைத் தவிர அவரை வசப்படுத்தும் உபாயம் வேறில்லை. பராக்ரமத்தால் அவரை ஜயிக்கவும் முடியாது. அவருக்கு மித்ரனென்பதும் ஞாதியென்பதும் கிடையாது. ஆகையால் எல்லாவற்றிற்கும் காரணமான ஈச்வரன் ஜீவனுக்கு வசப்படுவாரா? அவனவனுடைய கர்மத்திற்குத் தகுந்தபடி ஈச்வரன் ஸகலத்தையும் நடத்துகிறார். இந்த ரஹஸ்யத்தை விவேகி அறிந்து நமக்கு ஈச்வரன் எப்பொழுதும் ஹிதத்தையே செய்கிறானென்று நினைக்கவேண்டும். அவருடைய ஸங்கல்பப்படி ஸகல புருஷார்த்தங்களும் அந்தந்தக் காலத்தில் நமக்குக் கிடைக்கின்றன. ஆகையால் அதைப்பற்றிக் கொஞ்சமாவது துக்கப்படக்கூடாது.

வாலியும் தான் செய்த பாபங்களுக்கு ப்ராயச்சித்த ரூபமாக என் பாணத்தால் மரணமடைந்து சுத்தமான ஸ்வரூபத்துடன், இது வரையில் தான் சாஸ்த்ர விதிப்படி அனுஷ்டித்து வந்த புருஷார்த்தங்களின் பயனாக ஸ்வர்க்கத்தை அனுபவிக்கப் போகிறான். வாலி அடைந்த கதி மிகவும் மேலானது அவனைப்பற்றி விசாரப்படுவது பிசகு. இப்பொழுது செய்யவேண்டியதைக் கவனியுங்க'' ளென்றார்

பிறகு லக்ஷ்மணன் ஸுக்ரீவனைப் பார்த்து, "மித்ர! துக்கத்தை விடு, உத்தரக்ரியைகளைத் தாரை அங்கதர்களைக்கொண்டு செய்வி. சந்தனம் அகில் முதலிய வாஸனைக்கட்டைகள் தயாராகட்டும் மனம் நொந்திருக்கும் அங்கதனைத் தேற்று. புத்தியைக் கலங்க விடாதே. இந்த ராஜ்யம் முழுவதும் உன்னைப் பொறுத்திருக்கிறதல்லவா? பலவித மாலைகளையும் வஸ்த்ரங்களையும் நெய் எண்ணெய் வாஸனை த்ரவ்யங்கள் முதலிய பதார்த்தங்களையும் அங்கதன் கொண்டு வரட்டும். தாரன் அதிவேகமாகச் சென்று பல்லக்கைக் கொண்டு வரட்டும். இப்படிப்பட்ட ஸமயத்தில் காரியங்களைச் சீக்ரமாய்ச் செய்வது மிகவும் நலம். பல்லக்கைச் சுமப்பதற்குப் பலவான்களாயும் ஸாமர்த்யமுள்ளவர்களாயும் பழக்கப்பட்டவர்களாயுமிருக்கும் வானரர்களை வருவிக்கவேண்டு''மென்று ஸுக்ரீவனுக்கு உத்திரவு செய்து ராமனுடைய ஸமீபத்தில் வந்து நின்றார்.

உடனே தாரன் கிஷ்கிந்தைக்கு விரைந்து சென்று, சூரர்களும் தகுந்தவர்களுமான வானரர்களால் பல்லக்கைக் கொண்டு வந்தான். அது அரசர்களுக்குரிய ஸிம்ஹாஸனம் போடப்பட்டு, விசாலமான ரதத்தைப்போல் அமைக்கப்பட்டது. அநேக பக்ஷிகளும் விருக்ஷங்களும் ஸித்ரங்களும் விசித்ரமாய்ச் செய்து வைக்கப்பட்டிருந்தன. ஸித்தகணங்கள் ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் திவ்ய விமானங்களைப்போல் அலங்கரிக்கப் பட்டிருந்தது. ஜன்னல்களும் காற்றுப்போக்கிகளும் அங்கங்கே வைக்கப்பட்டிருந்தன. சரேஷ்டமான ஹாரங்களாலும் மாலைகளாலும் சிவப்புச் சந்தனத்தாலும் செந்தாமரை முதலிய புஷ்பங்களாலும் விளங்கிறது. அதில் அநேக குஹைகளும் காடுகளும் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. விசாலமாயும் சாதுர்யமாயும் மரத்தால் செய்யப்பட்ட க்ரீடாபாவதம் ஓரிடத்தில் ப்ரகாசித்தது. இப்படி விச்வகர்மாவால் செய்யப்பட்ட அந்தப் பல்லக்கை வானரவீரர்கள் சுமந்து வருவதைக்

கண்டு ராமன் லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து, "வாலியைச் சீக்ரத்தில் எடுத்து மேல் நடக்கவேண்டிய ப்ரேத காரியங்களைக் கவனி"யென்றார். உடனே ஸுக்ரீவனும் அங்கதனும் வாய்விட்டலறிக்கொண்டு அந்த ப்ரேதத்தைப் பல்லக்கிலேற்றிப் பலவித மாலைகளாலும் வஸ்த்ரங்களாலும் ஆபரணங்களாலும் அலங்கரித்தார்கள். பிறகு ஸுக்ரீவன் "என் தமயனுக்கு நடக்கவேண்டிய உத்தரக்ரியைகள் வெகு சிறப்பாய் யாதொரு குறைவுமில்லாமல் நடக்கட்டும். ரத்னங்கள் பொன் வெள்ளி முதலிய வஸ்துக்களைப் போகும் வழியில் பல்லக்கிற்கு நான்கு புறங்களிலும் வாரியிறையுங்கள்" ளென்றான்.

அளவற்ற ஐசவர்யமுள்ள அரசர்களுக்கு நடக்கிறபடி வாலியினுடைய ப்ரேதக்ரியைகள் சிறப்பாய் நடந்தன. தாரன் முதலியவர்கள் அங்கதனைப் பிடித்துக்கொண்டு, தங்களுடைய ஸகல பந்துக்களும் இறந்ததுபோல் அழுதுகொண்டு போனார்கள். தாரை முதலிய ராஜபத்னிகளும் மற்ற ஸ்த்ரீகளும் வாலியின் உத்தம குணங்களை வாணித்துப் புலம்பிக்கொண்டே போனார்கள். வனங்களிலும் பாவதங்களிலும் ப்ரதித்வனியுண்டாகி அவைகளும் அழுவதுபோலிருந்தன. பிறகு காட்டாற்றில் ஒரு விசாலமான மணல் திட்டில் பரிசுத்தமான ஸ்தலத்தில் சிதையை அடுக்கினார்கள். பல்லக்கைச் சுமந்தவர்கள் அதை அவ்விடத்தில் இறக்கித் தனியே நின்றார்கள். தாரை வாலியின் தலையைத் தன் மடியில் வைத்துக்கொண்டு, "வானர சக்ரவர்த்தியே! ப்ராணநாத! மஹானுபாவ! ஸகல உத்தம வஸ்துக்களையும் அனுபவிக்கத் தகுந்த தாங்கள் அவைகளை விட்டுப்போவதேனோ? என்னிடத்தில் தங்களுக்கு அளவற்ற ப்ரீதியல்லவா? என்னை ஒரு தரம் பார்க்கக்கூடாதா? சோகத்தால் தபிக்கும் இவ்வளவு ஜனங்களும் தங்களுக்குக் கண்ணில் படவில்லையா? உயிரிழந்தும் தங்களுடைய முகத்திலுள்ள ஸந்தோஷம் குறையவில்லையே? உயிருடனிருக்கும்பொழுது ப்ரகாசிப்பதுபோல் அஸ்தகிரியில் விளங்கும் ஸூர்யனுக்கு ஸமமாயிருக்கிறதே. யமன் ராமனுடைய ரூபங்கொண்டு தங்களை இழுத்துப்போகிறானோ? எங்கிருந்தோ இந்தப் பாழுங்காட்டைத் தேடிவந்து ஒரே பாணத்தால் எங்களெல்லோரையும் ராமன் விதவைகளாய்ச் செய்தானே. தங்களுக்குப் ப்ரியமான பார்யைகள் கால் நடையாய் இந்த வனத்தில் இவ்வளவு தூரம் சிரமப்பட்டு வந்திருப்பதைக் கண்டும் தங்களுக்கு இரக்கம் பிறந்து அவர்களைத் தேற்றக்கூடாதா? அவர்களிடத்தில் தங்களுக்குள்ள ப்ரீதி நிஜமல்லவா? தங்களுடைய தம்பி ஸுக்ரீவன் இதோ வந்திருக்கிறான். தாரன்

முதலிய மந்தரிகளும பரதானிகளும இதோ வநதிருக்கிறார்கள், நகரதது ஜனங்கள எலலோரும தஙகளைச சூழநது நிறகிறாாகள. அவாகளுககுத தகுநதபடி பதில சொலலி அனுபபுஙகள பிறகு நாம ஆனநதமாய இநத வனஙகளில விளையாடுவோம்''மெனறு பாத தாவை இழநத துககததால பிததுபபிடிததவளபோல புலமபினள அபபொழுது வானர ஸதரீகள அவளை எடுததுப-பிடிதது வேறி டததிறகுக கொணடுபோனாாகள பிறகு அஙகதன ஸுகரீவனுடன வாலியின தேஹததை அழுதுகொணடே சிதையிலேறறி, அதில அகனியை மூட்டித திருமபிவராத மாாககததில பரயாணம போகும தன பிதாவை அபஸவயமாய பரதக்ஷிணஞ செயதான சாஸ்தர விதியை அனுஸரிதது வாலிககுத தஹன ஸமஸ்காரம முதலியவை களைச செயது, ஆறறிலிறஙகி, ஸுகரீவன தாரை முதலியவர்கள அஙகதனை முனனிடடுக கொணடு ஜல தாபபணம செயதாாகள் ராம லக்ஷ்மணாாகள கூடவிருநது பரேத காரியஙகளை ஸுகரீவனைக் கொணடு குறைவிலலாமல நடபபிததாாகள.

இபபடி ராம பாணததால அடிபபட்டிறநத மஹாதேஜஸ்வியும் பராக்ரமசாலியுமான வாலிககுச செயயவேணடிய ஸகல கிருதயங களையும செயது, ஸுகரீவன ராமனுடைய ஸமீபததில வநது நின றான மறற வானராாகள கிஷகிநதைககுச சென்றாாகள.

ஸாக்கம் 26.

ஸுக்ரீவ பட்டாபிஷேகம்.

நனைநத வஸ்தரததுடன சோகததால வாடி நிற்கும ஸுகரீ வனை வானர மந்தரிகளும பரதானிகளும சூழநது நினறாாகள பிறகு அவாகளெலலோரும மஹா பராககரமசாலியும ஸகல பராணிகளுககும் மங்களஙகளைச செயகிறவருமான ராமனிடததில வநது, மஹாஷிகள் ப்ரஹமாவை நமஸ்கரிபபதுபோல, கைகூபபி வணககமாய் வநதனஞ் செய்தாாகள. அபபொழுது பால ஸுாயனைபபோனற முகததையும தங்க மலையைபபோனற தேஹ காநதியையுமுடைய ஹனுமான ராம னைப பார்தது, ''ஸவாமி! தஙகளுடைய அனுகரஹததால ஸுக்ரீ வன தன் முனனோாகளுடைய ராஜயததை அடைநதாா தாஙகள் உததிரவு செயதால இவா கிஷகிநதையில பரவேசிதது மித்ராகளு

டன் மேலே நடக்கவேண்டிய காரியங்களைச் செய்வார். மங்கள ஸ்நானஞ்செய்து, நாநு கந்தங்களாலும் ஔஷதங்களாலும் ரத்னங்களாலும் மாலைகளாலும் விதிப்படி தங்களைப் பூஜிப்பார். தாங்கள் இங்கிருந்து ரம்யமான கிஷ்கிந்தைக்கு எழுந்தருளி, அவரை வானரர்களுக்கு அரசனாக்கச் செய்து அவர்களை ஸந்தோஷப்படுத்தவேண்டு"மென்றார்.

அந்த விக்ஞாபனத்தைக் கேட்டு, மஹா புத்திமானான ராகவன், "குழந்தாய்! நான் பிதிருவாக்ய பரிபாலனஞ் செய்வதற்காகப் பதினான்கு வருஷங்கள் வரையில் வனத்தில் வஸிக்கவேண்டியது. க்ராமத்திலாவது நகரத்திலாவது ப்ரவேசிக்கக்கூடாது. ஸுக்ரீவன் கிஷ்கிந்தைக்குச் சென்று அபிஷேக மஹோத்ஸவத்தை அநுபவிக்கட்டு"மென்று ஆக்ஞாபித்தார்.

பிறகு ஸகல ஆசாரங்களையும் அறிந்த ரகுவீரன், உதாரபுத்தி பலம் பராக்ரமம் சீலம் முதலிய உத்தம குணங்களால் விளங்கும் ஸுக்ரீவனைப் பார்த்து, "மித்ர! அங்கதன் உன் தமயனுடைய புத்ரன், உத்தம குணசாலி, பராக்ரமத்தில் உனக்கு ஸமமானவன், யுவராஜாவாயிருக்கத் தகுந்தவன். ஆகையால் அவனுக்கு யௌவராஜ்யாபிஷேகஞ் செய்விக்க வேண்டியது. வருஷ ருதுவிற்கு முந்தின ஆஷாட மாஸம் இப்பொழுது நடக்கின்றது. இதுமுதல் நான்கு மாஸங்கள் வரையில் மழையின் உபத்ரவத்தால் ஸீதையைத் தேடி ராவணனுடன் யுத்தஞ் செய்வதற்கு ஸௌகர்யப்படாது. ஆகையால் நீ அதுவரையில் கிஷ்கிந்தையிலிரு. நானும் லக்ஷ்மணனும் இந்த மலைக் குஹையில் வஸிக்கிறோம். இது அழகாகவும் விசாலமாகவும் போதுமான காற்றுள்ளதாகவும் ஜல ஸௌகர்யமுள்ளதாகவும் நேர்த்தியான புஷ்பங்களால் சூழப்பட்டதாகவுமிருக்கிறது. கார்த்திகை மாஸம் பிறந்தவுடன் உன் ஸைன்யங்களைச் சேர்த்து ஸீதையைத் தேட முயற்சிசெய். நாமிருவரும் இப்படி ஏற்பாடு செய்து கொள்வோம். நீயும் கிஷ்கிந்தைக்குப் போய் அபிஷேகஞ் செய்துகொண்டு, உன் நண்பர்களுக்கு ஸந்தோஷத்தையும் க்ஷேமத்தையும் அருளக் கடவா" யென்றார்.

ஸுக்ரீவனும் அவருடைய ஆக்ஞையைத் தலையால் தாங்கிக் கிஷ்கிந்தைக்குப் போக, அங்குள்ள வானரர்கள் அவனைக் கைகூப்பி நமஸ்கரித்து உபசரித்தார்கள். மந்திரிகளும் ப்ரதானிகளும் அடிபணிந்து பாதங்களைத் தொட்டுக் கைகட்டி வாய்பொத்தி அவ

னுடைய ஆக்ஞையை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஸுக்ரீவன் அவர்களை எழுந்திருக்கச் சொல்லி, ப்ரியமாகப் பேசித் தகுந்தபடி மர்யாதைசெய்து, வாலியின் அந்தப்புரத்தில் புகுந்தான். அங்கே தாரை முதலிய ஸ்த்ரீகளைப் பலவகையாய் ஸமாதானம் பண்ணித் தன் வசப்படுத்திக்கொண்டு வெளியில் வந்தான். பிறகு தேவதைகள் இந்த்ரனுக்குத் தேவராஜ்ய பட்டாபிஷேகஞ் செய்து வைப்பதுபோல, ஸுக்ரீவனுடைய நண்பர்கள் அவனுக்கு அபிஷேகஞ் செய்வித்தார்கள் தங்கத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட வெள்ளைக் குடையை அவனுக்குமேல் பிடித்துத், தங்கப்பிடிகளுள்ள வெண்சாமரங்களை இருபுறத்திலும் வீசினார்கள். பிறகு பலவகை ரத்னங்கள் விதைகள் ஒஷதிகள், பாலுள்ள மரங்களின் முளைகள் மலர்கள் வெள்ளை வஸ்த்ரங்கள், கற்பூரம், வாசனையுள்ள மாலைகள், நிலத்தாமரை, நேர்த்தியான சந்தனங்கள், அகில் முதலிய வாஸனை த்ரவ்யங்கள், மஞ்சள்கலந்த அக்ஷதை, ஸுவர்ணம், யவமென்ற தான்யம் தேன் நெய் தயிர், புலித்தோல், பன்றித்தோலால் செய்யப்பட்ட பாதரக்ஷைகள், பூச்சுகள் கோரோசனை மனச்சிலை முதலிய பதார்த்தங்களைக் கொண்டுவந்தார்கள். உத்தமமான பதினாறு கன்னிகைகளும் ஸித்தமாயிருந்தார்கள். பிறகு ப்ராஹ்மணர்களுக்கு ரத்னங்கள் வஸ்த்ரங்கள் பக்ஷ்யங்கள் இவைகளைக் கொடுத்துத் திருப்தி செய்தார்கள். தர்ப்பைகளைப் பரப்பி அக்னிகளை வளர்த்து விதிப்படி அதில் ஹோமஞ் செய்தார்கள். அரண்மனையின் மேல்மாடியில் விசித்ரமான மாலைகளால் அலங்கரித்து, தங்கத்தால் கால்களுள்ள ஸிம்ஹாஸனத்தைக் கிழக்கு முகமாக விதிப்படி மந்த்ரங்களைச் சொல்லி அமைத்து, உத்தமமான விரிப்புகளால் அலங்கரித்தார்கள். புண்ய நதிகள் புண்ய தீர்த்தங்கள் ஸமுத்ரங்கள் இவைகளிலிருந்து ஜலத்தை எடுத்துக்கொண்டு வந்து தங்கக் குடங்களில் வைத்து, கஜன் கவாக்ஷன் கவயன் சரபன் கந்தமாதனன் மைந்தன் த்விவிதன் ஹனுமான் ஜாம்பவான் நளன் முதலிய வானர ச்ரேஷ்டர்கள், போதாயனர் முதலிய மஹர்ஷிகள் ஏற்படுத்தின ராஜ்யாபிஷேகத்துக் கல்பத்தின்படி, லக்ஷணங்கள் பொருந்தின மாட்டுக் கொம்புகளாலும் தங்கப் பாத்ரங்களாலும் ஸுக்ரீவனை அபிஷேகஞ் செய்தார்கள். தேவேந்த்ரனைத் தேவகணங்கள் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வதுபோல் சிறப்பாக உத்ஸவங்கொண்டாடி, வானரர்கள் அனைவரும் ஆனந்தத்தால் ஆர்வாரஞ் செய்தார்கள் ராமனுடைய உத்திரவுப்படி ஸுக்ரீவன் அங்கதனை ப்ரீதியுடன் ஆலிங்கனஞ் செய்து, யுவராஜாவாக அபிஷேகஞ் செய்தான். அதைப் பார்த்து ஸகல வானரர்களும்

அங்கதனிடத்தில் இரக்கங்கொண்டு ஸுக்ரீவனை மிகவும் கொண்டாடி உபசரித்து, மஹாத்மாவான ராமனையும் லக்ஷ்மணனையும் அதிக கடி புகழ்ந்தார்கள். கிஷ்கிந்தை எங்கும் கொடிகளாலும் தோரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு ஸந்தோஷத்தால் பரவசமடைந்த வானரர்களால் நிறைந்து விளங்கிற்று. அபிஷேக மஹோத்ஸவம் நடந்த விதத்தை ஸுக்ரீவன் ராமனுக்குத் தெரிவித்து, தேவேந்திரனைப்போல், தான் இழந்த ராஜ்யத்தையும் ருமையென்ற பார்யையையும் மறுபடியும் அடைந்தான்

ஸர்க்கம் 27.

ராமன் ஸீதைக்காகத் துக்கித்தது.

ஸுக்ரீவன் வானர ஸைன்யங்களுடன் கிஷ்கிந்தைக்குப் போனபிறகு ராமலக்ஷ்மணர்கள் ப்ரஸ்ரவணகிரிக்கு வந்தார்கள். மான் புலி கரடி ஸிம்ஹம் குரங்கு பூனை முதலிய மிருகங்களால் சூழப்பட்டும், மரம் செடி புதர்கள் காடுகள் அடர்ந்தும், எப்பொழுதும் ஸ்படிகம்போல் தெளிந்த ஜலத்தால் அது நிறைந்திருந்தது. மேகக்கூட்டங்கள் போன்ற அந்த மலையின் சிகரத்தில் விஸ்தாரமான ஒரு குகையைப் பார்த்து, மழைக்காலத்தில் அங்கே வஸிக்க நிச்சயித்தார்கள். ஸுக்ரீவனுடன் ஒருவிதமான ஏற்பாடு செய்து கொண்டு, ராமன் தனக்கு எப்பொழுதும் ப்ரியனாகவும் மஹா புத்திமானாகவு மிருக்கும் லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து அந்த ஸமயத்திற்குத் தகுந்தபடி சொல்லவாரம்பித்தார். "இந்தக் குகை அழகாகவும் விசாலமாகவும் போதுமான காற்றுள்ளதாகவுமிருக்கிறது. மழைக்காலத்தை இங்கே கழிப்போம். உன்னதமான இந்த மலைச் சிகரம் நானுவர்ணங்களுள்ள கற்பாறைகளாலும் பலவித தாதுக்களாலும் குகைகளாலும் புதர்களாலும் சோலைகளாலும் கொடிகளாலும் மயில் முதலிய பக்ஷிகளின் சப்தங்களாலும் பல பூஞ்செடிகளாலும் விளங்குகிறது. இதற்குப் பக்கத்தில் ஒரு அழகிய தாமரை ஓடை காணப்படுகிறது. இந்தக் குகை மலையின் மேற்குத் திக்கில் தென் மேற்கு முகமாக வாசலையுடையதாகவும் பின் புறத்தில் உயர்ந்துமிருப்பதால் அதிகக் காற்றடிக்காமல் ஸுகமாக விருக்கும். குகை வாசலில் ஓர் விஸ்தாரமான கற்பாறை வழ வழப்பாக மைக்குவியலைப்

போல அமைநதிருககிறது இதறகு வடககில தோனறும சிகரம மைககுவியலைபபோலும நீருணட மேகம போலும கறுதது உயாந திருககிறது. தெறகிலுளள சிகரம கைலாஸ மலையைபபோல வெணமையாகப பல தாதுககளால விளஙகுவதைப பார. சிதரகூடத திலிருநது மநதாகினி ஓடுவதுபோல கிழககில ஒரு நதி கிழககு முகமாக ஓடுவதைப பார. வஸநதகாலததில அழகாக அலஙகரித துக கொணடிருககும யௌவன ஸதரீயைபபோல இநத நதி, கரை களில பலவித மரஙகளுடன விளஙகுகிறது. அலைகளில பல வித பகஷிகள இனிமையாககக கூவுகினறன. மணல திடடுகளில் சகரவாகம முதலிய பறவைகள ஆனநதமாக விளையாடுவதைப பாரத் தால இநத நதி ஸநதோஷம மேலிடடுச சிரிபபதுபோல காணப் படுகிறது. சில விடஙகளில கருநெயதலாலும, சில விடஙகளில செஙகழுநீராலும சிலவிடஙகளில வெண்தாமரை குமுதஙகளாலும மறைககபபட்டிருககிறது. அநேக ரிஷிகள இநத மனதைக் கவ ரும நதியில ஸ்நானஞ செயய வருகிறாாகள. சநதன மரஙகளும மருத மரஙகளும மனதால விருஷடிககபபடடதுபோல வரிசை வரிசையாக அமைநதிருபபதைப பார. இவவிடம மிகவும அழகாக இருக்கிறது. இஙகே வஸிததால நமககு அளவறற ஸநதோஷமும திருப்தியும உண்டாகும. இதறகு ஸமீபததில விசித்ரமான காடுக ளின நடுவில ஸுக்ரீவன வஸிககும கிஷகிநதையுமிருககிறது. அஙகே வானராகள் ஸநதோஷததுடன உதஸவம கொண்டாடு கிறாாகள. பாடடு ஆடடம வாதயஙகளின சபதமும, வானராக ளின ஆரவாரமும மதுரமாககக கேடகபபடுகிறது. பாரயையையும இராஜ்யததையும அளவறற ஐசவாயததையும ஸுகரீவன அடை நது, மிதராகளால சூழபபட்டு ஸநதோஷததை அனுபவிக்கிறா னெனபது நிசசய"மெனறு அநதக குகையில லகஷமணனுடன வஸிததார.

ஆனால அவருக்குக கொஞசமேனும ஸநதோஷமுணடாக விலலை. அநத மலையின அழகும காநதியும அவருடைய சோகத தைப பெருககின. பராணனைககாட்டிலும தனககுப பரியமான ஸீதை ராவணனால கொணடு போகபபடடதை நினைததது, இரவில அவருக குத தூககம பிடிககவிலலை. சநதரன உதிககும்பொழுதெலலாம அவருடைய தாபம அதிகமாயிறறு. இபபடி ஒவவொரு நாளும கண் ணும கண்ணீருமாக மனஙகுனறிப புததி மயஙகிப பரிதபிபபதை லகஷமணன பாரததுத, தானும அதைவிட துககததை அடைந்து,

கூடியவரையில ஸமாதானஞ செயதாா "வீரசரேஷட! தாஙகள இபபடி மனமநொநது வருததபபடலாமா? எபபொழுதும வருததப படுகிறவனுககு எநதக காாயமும கைகூடாதெனறு தஙகளுககுத தெரியாதா? இநத லோகததில காாயம ஸிததிபபதறகுக காாணமான ஸாதனஙகள உடையவாகள தாஙகளே. தைவபலமும அதறகு உதவிபுரிய வேணடுமெனறும, ாசவரன பரலோகம முதலியவை உணடெனறும தஙகளைவிட யாருககுத தெரியும? தாமானுஷடானமும விடாமுயறசியும தஙகளை அணடி யிருககினறனவல்லவா? நமது சததுருவோ ராக்ஷஸன, கபடயுததஞசெயபவன, தாஙகள இபபடித தைாயததைக கைவிடடால அவனை யுததததில ஜயிகக முடியாது சோகததை வேரறுதது விடாமுயறசியை ஸதிரமாகக் கைககொளளுஙகள அடுதத நிமிஷததில இநதப பூமியை மலைகளோடும ஸமுததிரஙகளோடும தலை கீழாகப பிடிபபீாகள ராவணனையும அவனைச சோநத அலப ராக்ஷஸாகளையும பறறிச சொலல வேணடுமோ? இநத மழைநாள போயச சரதகாலம வரடடும. அப்பொழுது அநத ராவணனையும அவனுடைய பரிவாரஙகளையும ராஜயததையும ஒருநொடியில அழிபபீாகள நீறுபூதத நெருபபைத தருநத ஸமயததில ஆஹுதிகளால ஜவலிககச செயவதுபோல, சோகததால அடஙகி யிருககும தஙகள வீாயததை என வாாததைகளால பரகாசிககச செயகிறேனேயொழிய வேறலல" வெனறு தனககுப பரம மிததிரனை லக்ஷமணன ஹிதமாகவும சுபமாகவும சொனன வாக்யஙகளை ராமன கேடடு மகிழநது கொண்டாடி,

"லக்ஷமண! எனனிடததில எலலையறற பரீதியும பகதியும் ஸதயமும பராககரமமுளள மிததிரன என ஹிததைதைநாடிச சொலல் வேணடிய வாாததைகளை நீசொனனதால மிகவும ஸநதோஷமடைநதேன. எநதக காாயததையும கெடுககும சோகததை ஒழிததேன தடையறற சகதியுளள தேஜஸை மேறகொண்டேன உன வாாத்தைககுக் கட்டுபபட்டு, ஸுகரீவனும ஆறுகளும நமககு அனுகூலம் செய்யும ஸமயத்தை எதிாபாாததுககொணடு, சரதகாலம வருமவரையில பொறுததிருககிறேன. வீரனுககு நாம உபகாரஞ செயதால அவன பதில உபகாரஞ செயவானெனபது நிசசயம. நனறியறறு அபபடிச செய்யத தவறுகிறவனை ஸாதுககள நிநதிபபாாகள். அதற்காகப பயநது ஸுகரீவன நமககு பரதயுபகாரஞ செயவா" னெனறாா.

அதைக கேடடு லக்ஷமணன துககந திாநது, கைகூபபிககொண டாடி மேல நடககவேணடிய காாயநதைத யோசிதது "அணணா! தாஙகள சொனனபடி ஸுகரீவன சீகரததில நடநதுகொளவான ஸீதையைப பிரிநத தாபததைத தாஙகள எபபடியாவது பொறுத துககொணடு சதருவை நாசஞசெயயும தைாயத்தை விடாமல இநத மழைக காலததைக கழிததுச சரதகாலததை எதிாபாாத திருஙகள. ஸுகரீவன உபகாரஞ செயதாலும இலலாவிடடாலும இபபொழுதே சதருவைக கொலலவேனெனறு தாஙகள கோபிபபது தகாது. கோபததையும துககததையும நானகு மாஸஙகளவரையில அடககிககொணடிருஙகள. ஸகல ஸெளகாயஙகளும நிறைநத இநத மலைக குஹையில வஸிபபோம. நானும கூடியவரையில தஙகள துக கததைத தணிகக முயலுகிறேன. சதருவைக கொலவதறகு வேண டிய யதனஙகளைச செயதுகொணடிருபபோ"மெனறு தெரிவிததுத தன ஸவபாவமான புததியை வெளிபபடுததினா.

ஸாககம் 28.

மழைக் காலம்.

வாலியைக் கொனறு ஸுகரீவனுககு ராஜயததைக கொடுதது ப்ரஸரவணகிரியில ராமன வஸிததுககொணடிருககையில ஒரு நாள மழைக காலததின அழகை வாணிகக ஆரமபிததாா "குழநதாய! ஸுகரீவனால சொலலபபடட மழை காலம இபபொழுது ஆரமபித திருககிறது. பெரிய மலைகளைபபோனற மேகஙகள ஆகாசததை மறைககினறன. ஸூாயனுடைய கிரணஙகளால ஆகாசம ஸமுதர ஜலததைககுடித்து, காாததிகை முதல ஆடிமாஸம வரையில பலவித ரஸஙகளுககுக காரணமான ஜலமெனற காபபததைத தரிதது, இப் பொழுது பரஸவிககிறது. படிககடடுகளைபபோனற மேகஙகளின வழியாக ஏறிப, புஷப மாலைகளால ஸூாய மண்டலததில வழஙகும நமது குல தைவமான ஸ்ரீமந நாராயணனை அலஙகரிககக்கூடுமெனறு எணணுகிறேன. மேகஙகள ஓரஙகளில மிகவும வெளுததும நடுவில் ஸநதயா வாணததால சிவநதும ஜலததால நிறைநதுமிருககிறதைப பாாததால, ஆகாசததின தேஹமெஙகும காயமபடடு அதை ஆறறு வதறகு மருநது போடடு அதன மேல வெளளை வஸ்தரஙகளை

கிழித்துக் கட்டியிருப்பதுபோலும், அவைகளின் நடுவில் ரத்தம் கசிந்திருப்பதுபோலும் காணப்படுகிறது. தன் விரஹதாபத்தைப் போக்க ஆகாசம் ஸந்த்யாகால வர்ணமென்ற சிவப்புச் சந்தனத்தைப் பூசிக்கொண்டு, துக்கந் தாங்காமல் தென்காற்றென்ற பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு, கொஞ்சம் வெளுத்த மேகங்களால் துக்கம் மேலிட்டு ரத்தம் குறைந்து வெளுத்த தேஹத்துடனிருக்கும் ஆசை மிகுந்த புருஷனைப்போல் காணப்படுகிறது. ஸீதை என்னைப் பிரிந்த துக்கத்தால் கண்ணீர் விடுவதுபோல, அவளைப் பெற்ற இந்தப் பூமிதேவியும் கோடை வெயிலால் தபிக்கப்பட்டு, மழைத்தாரைகள் விழுந்தவுடன் புகையை விடுகிறாள். இப்பொழுது அடிக்கும் காற்றுகள் மேகங்களின் நடுவிலிருந்து புறப்படுவதால் மெதுவாகவும், செங்கழுநீர்களின் ஸம்பந்தத்தால் ஸுகமான குளிர்ச்சியோடும், தாழைப் புஷ்பங்களின் வழியாக வருவதால் பரிமளமுள்ளதாகவும் வீசுகின்றன. கைகளால் வாரி வாரிக் குடிக்கலாமென்று தோன்றுகிறது.

இந்த மலை கோடைகாலத்தில் உஷ்ணம் நீங்கித், தாழை முதலிய புஷ்பங்களின் மணம் வீச, மலர்ந்த புஷ்பங்களால் எங்கும் நிறைந்து மழைத்தாரைகளால் நனைக்கப்படுவதைப் பார்த்தால், தன் சத்ருவான வாலி அழிந்து சந்தனம் முதலிய பரிமள த்ரவ்யங்களைப் பூசிக்கொண்டு, மாலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டுப் புண்ய ஜலங்களால் அபிஷேகஞ் செய்யப்படும் ஸுக்ரீவனைப்போல் தோன்றுகிறது. கறுத்த மேகங்களென்ற கறுப்பு மான்தோலையும் சுத்தமான மழைத் தாரைகளான வெளுத்த பூநூலையும் இந்த மலைகள் அணிந்து கொண்டு, காற்றால் நிறைந்து சப்திக்கும் குகைகளால் வேதமோதும் ப்ரஹ்மசாரிகளைப்போலிருக்கின்றன. மேகங்களில் மின்னல்கள் பாய்ந்து இடியுண்டாகும்பொழுது, தங்கச் சவுக்குகளால் அடிக்கப் பட்டு வேதனை பொறுக்காமல் கதறிக்கொண்டு ஓடும் உத்தம ஜாதிக் குதிரைகளைப்போலிருக்கிறது. கறுத்த மேகங்களிலிருந்து ப்ரகாசிக்கும் மின்னலைப் பார்த்தால், ராவணனுடைய மடியில் பலாத்காரமாக வைத்திருக்கும் ஸீதையைப்போலிருக்கிறது. ஸகல திக்குகளும் கறுத்த மேகங்களால் பூசப்பட்டுச், சந்த்ரன் முதலிய க்ரஹங்களும் நக்ஷத்ரங்களும் மறைந்து, கிழக்கு மேற்குத் தெரியாமலிருக்கிறது. ப்ரிய நாயகிகளுடன் கூடியிருப்பவர்களுக்கு இது மிகவும் அநுகூலமான காலமாயிருக்கிறது, அவர்களைவிட்டுப் பிரிந்தவர்களுக்கு மிகுந்த துக்கத்தை உண்டாக்கும். இந்த மலைச்சாரல்களில் குடைமல்லிகைப்

புஷ்பங்கள் மழைத்துளிகளால் நனைக்கப்பட்டு மழைக்காலத்தின் வரவால் ஸந்தோஷமடைந்து புஷ்பித்திருப்பதைப் பார். தங்களுடைய பிரியநாயகியைப் பிரிந்து, மழைக்காலத்தில் அவர்களைச் சேருவோமென்று எதிர் பார்த்திருந்து, அவர்களைக் கண்டவுடன் ஆனந்தக் கண்ணீர் விட்டு, ஸந்தோஷத்தால் சிரிக்கும் காமிகளைப்போலிருக்கவில்லையா? இதைப் பார்க்கையில் எனக்கு விரஹதாபம் அதிகரிக்கிறது

"இப்பொழுது புழுதியடங்கிறது, குளிர்காற்று வீசுகிறது. கோடைக்குரிய உஷ்ணம் வியர்வை முதலிய அஸௌக்யம் ஒழிந்தன, அரசர்கள் சத்ருக்களின் மேல் படையெடுத்துப் போவதை நிறுத்திவிட்டார்கள், தூரதேசங்களுக்குப் போன பிரயாணிகள் திரும்பி வருகிறார்கள் அன்னங்கள் மழைக்குப் பயந்து மானஸமென்ற ஏரியை நோக்கிப் பறந்து போகின்றன. சக்ரவாகங்கள் ஆசை மீறித் தங்கள் பெண்டுகளுடன் சேருகின்றன. எப்பொழுதும் மழை பொழிவதால் வழிகளில் வாஹனங்கள் போகமுடியவில்லை. ஆகாசத்தில் மேகங்கள் பரவிச், சிலவிடங்களில் ப்ரகாசமாகவும் சில விடங்களில் ப்ரகாசமற்றுமிருப்பதைப் பார். மலைகளால் தடுக்கப்பட்டுச் சில விடங்களில் அலையற்ற ஸமுத்ரத்தைப் போலிருக்கிறது மலையருவிகளின் ஜலம் புஷ்பங்களால் மறைந்தும் பல தாதுக்கள் கலந்தும் மயில்களின் ஸந்தோஷக் கூச்சல்களுடன் வெகு வேகமாக ஓடுகிறது வண்டுகளைப்போல் கறுத்த மதுரமான நாவல் பழங்களையும் எல்லோரும் வேண்டியவரையில் தின்கிறார்கள் பல வர்ணமுள்ள மாம்பழங்கள் காற்றாலடிக்கப்பட்டுத் தரையில் விழுகின்றன. யுத்தபூமியில் நிற்கும் மதயானைகளைப்போல மேகங்கள், மின்னலென்ற கொடிகளையும் நாரைகளின் வரிசைகளென்ற மலைகளையும், மலைச்சிகரங்களைப்போன்ற தேஹங்களையும் உடையவைகளாகக் காஜிக்கின்றன. மழைஜலத்தால் செழிக்கும் இளம்புல்லுகளாலும் தோகைகளை விரித்தாடும் மயில்களாலும், பொழிகின்ற மேகங்களாலும் இந்த வனங்கள் பின்பகலில் அதிகமாக விளங்குகின்றன். அளவற்ற ஜலத்தைச் சுமந்துகொண்டு மேகங்கள் மலைச்சிகரங்களில் தங்கித் தங்கி உறுமிக்கொண்டு போவதைப் பார். கர்ப்பிணிகள் வெகுசிரமத்துடன் பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு அடிக்கடி இளைப்பாற உட்கார்ந்து மலையில் ஏறுவதுபோலிருக்கிறது. 'நாரைக் கூட்டங்கள் கர்ப்பந்தரிப்பதற்கு ஸந்தோஷத்துடன் மேகத்தை நோக்கிப் பறந்து போவதைப் பார். ஆகாசத்தின்

கழுத்தில் அணிந்திருக்கும் வெண்தாமரை மாலை காற்றால் அசைக்கப்படுகிறது போலிருக்கிறது. செம்பஞ்சு ரஸத்தின் புள்ளிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டுக் கிளியின் நிறமுள்ள போர்வையைத் தரித்திருக்கும் சிறு பெண்ணைப்போல பூமி, இளம்புல்லுகளுக்கு நடுவில் பரகாசிக்கும் இந்த்ரகோபப் புழுக்களால் விளங்குகிறது.

ஸ்ரீமந் நாராயணன் ஆடி மாஸத்தில் யோகநித்ரை செய்ய வாரம்பித்து ஆவணி மாஸத்தில் ஆழ்ந்து தூங்குகிறார், ஆறுகள் விரைவாக ஸமுத்ரத்தில் விழுகின்றன, நாரைகள் ஸந்தோஷமாக மேகத்தை நோக்கிப் போகின்றன, ஸ்த்ரீகளும் ஆசைகொண்டு நாயகர்களை அடைகிறார்கள், மயில்கள் வனங்களில் ஆடுகின்றன, கடம்ப மரங்கள் புஷ்பங்களால் விளங்குகின்றன, காளைகள் ஆசைகொண்ட பசுக்களுடன் கூடுகின்றன, பூமியெங்கும் பயிரால் செழித்து விளங்குகிறது, ஆறுகளில் ஜலம்பெருகுகிறது, மேகங்கள் பொழிகின்றன, மதங்கொண்ட யானைகள் வீறிடுகின்றன; காடுகள் செழித்து விளங்குகின்றன, பிரிய நாயகிகளை விட்டுப் பிரிந்தவர்கள் ஏங்குகிறார்கள், மயில்கள் ஆடுகின்றன, குரங்குகள் ஒரேயிடத்தில் ஆஹாரம் கிடைப்பதால் ஸுக்ரீவன் ராஜ்யத்தை அடைந்ததைப்பற்றி மகிழ்கின்றன. உத்தம கஜங்கள் தாழைமடலின் வாஸனையை முகர்ந்து ஸந்தோஷித்து, மலையருவிகள் தாழ்வரைகளில் விழுகின்ற த்வனியைக் கேட்டு மிரண்டு மயில்களுடன் கத்துகின்றன, வண்டுகள் மழைத்தாரைகளால் மடங்கின தாமரைத்தாதுக்களை விட்டு மரக்கிளைகளில் தொங்கிக்கொண்டு, அங்குள்ள தேனைக் குடித்த மயக்கம் நீங்கித் தெளிகின்றன. கரிப்பொடிகளால் செய்யப்பட்டவைபோன்ற பழங்களையுடைய நாவல் மரம் வண்டுகளால் மொய்க்கப்பட்டதுபோல் காண்கிறது. மலைக்காடுகளில் தன்னிஷ்டப்படி ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கும் மதயானை மேகத்வனியைக் கேட்டுத், தனக்குச் சத்ருவான யானை யென்று எண்ணி அதனுடன் யுத்தஞ் செய்யப்போகிறது. காடுகள் சில விடங்களில் வண்டுகளின் சப்தத்தால் பாடுவதுபோலும், மயில்களின் ஆட்டத்தால் சில விடங்களில் ஆடுவதுபோலும், உத்தம கஜங்களால் சில விடங்களில் மதங்கொண்டதுபோலும் விளங்குகின்றன. வனமெங்கும் புஷ்பங்களும் தளிர்களும் நிறைந்து, புதிதாகப் பெய்த மழைகள் அங்கங்கே தேங்கி, மதங்கொண்ட மயில்கள் ஆடப், புஷ்பமாலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருப்பதைப் பார். மதுபானங்கள் நிறைந்த பாத்ரங்களாலும் ஸந்தோஷத்தால் கூச்சலிட்டுக் கூத்தாடும் ஜனங்களாலும் விளங்கும் சாராயக் கடையைப் போலிருக்கிறது.

நானுவாணமுள்ள சாதக பக்ஷிகள், இலைகளில் விழுந்து முத்துகளைப் போல பரகாசிக்கும் நீர்த்துளிகளைக் குடித்து ஸந்தோஷிக்கின்றன. வண்டுகள் மதுரமாக ரீங்காரஞ்செய்வது வீணை முதலிய வாத்யங்களைப்போலும், தவளைகள் கத்துவது தாளத்தின் சொல்கட்டுகளை வாயால் கொனிப்பிப்பதுபோலும், மேகங்களின் ஓசை மிருதங்க நாதம்போலும், காடுகளில் பாட்டுக் கச்சேரி நடக்கின்றது. அப்பொழுது சில மயில்கள் ஆடுகின்றன, சில பாடுகின்றன, சில மரங்களில் உட்கார்ந்து தோகையை விரித்துக்கொண்டு அனுபவிக்கின்றன. வெகுகாலமாகத் தூங்கிக்கொண்டிருந்த தவளைகள் மேககாஜனையால் விழித்துக்கொண்டு மழைத் தாரைகளால் அடிக்கப்பட்டுப் பலவிதமாகக் கத்துகின்றன. ஆற்று ஜலம் இடிந்து விழும் கரைகளை மோதிக்கொண்டு, பலவித பூக்களையும் பழங்களையும் வெள்ளத்தையும் அடித்துக்கொண்டு, சக்ரவாகப் பக்ஷிகளுடன் கடலை நோக்கி விரைவாக ஓடுகிறது பார். ஆசைகொண்ட ஸ்தரீகள் பருத்த ஸ்தனங்களுடன் நோத்தியான பூக்களையும் பழங்களையும், பக்ஷ்யங்களையும் வாஸனை த்ரவ்யங்களையும் தாம்பூலங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு, தங்கள் நாயகனைச் சேருவதற்கு வேகமாகப் போகையில் வஸ்த்ரம் நழுவிப்போவதையும் கவனிக்காமலிருப்பது போல காணப்படுகிறது. காட்டுத் தீயால் எரிக்கப்பட்ட கறுத்த மலைகளின்மேல் அவ்விதமான வேறு மலைகள் வளர்ந்திருப்பதுபோல், கறுத்த நீருண்ட மேகங்களின்மேல் அவ்வகையான வேறு மேகங்கள் தங்கியிருப்பதைப் பார். ஸந்தோஷத்தால் கூவும் மயில்களாலும் இந்த்ரகோபப் பூச்சிகளுடன் கூடின இளம்புல்லுகளாலும், மலர்களின் வாஸனையாலும் விளங்கும் காடுகளில் மதயானைகள் இஷ்டப்படி ஸஞ்சரிக்கின்றன.

தாமரை மலர்களில் உட்கார்ந்து, தேனைக் குடித்துக் கொண்டிருந்த வண்டுகள், மழைத் தாரைகளால் அங்கிருந்து ஓடி, அப்பொழுது மலர்ந்த கடம்ப மலர்களில் போய்த் தங்குகின்றன. யானைகள் மதங்கொண்டன, காளைகள் மகிழ்ந்தன, காடுகளில் சிங்கங்கள் இளைப்பாறுகின்றன, மலர்ந்த பூக்களாலும் தளிர்களாலும் மலைகள் அழகுபெறுகின்றன. அரசர்கள் யுத்தச்செயல் ஒழிந்திருக்கிறார்கள், இந்த்ரன் மேகங்களுடன் விளையாடுகிறான். மேகங்கள் நீருண்டு ஆகாசத்தில் தங்கி, ஸமுத்ரத்தைப் போல காஜித்து, ஆறு குளம் ஏரி கிணறு முதலியவைகளை நிரப்பிப் பெருகச்செய்கின்றன, மழைத் தாரைகள் யானைத் துதிக்கைகளைப்போல ஓயாமல் விழுகின்

றன, காற்று பெருஞ் சப்தத்துடன் அடிக்கிறது, ஆறுகள் கரைகளை இடித்துக்கொண்டு வேகமாக வழி நடந்து ஓடுகின்றன

ஜனங்கள் கூடி அரசனுக்கு அபிஷேகஞ் செய்யும்பொழுது அவனுக்கு ஸந்தோஷமும் அழகும் காந்தியும் எவ்வாறுண்டாவது போல, இந்திரனால் கொடுக்கப்பட்ட புண்ய தீர்த்தத்தைக் காற்றுகள் மேகங்களென்ற குளங்களில் எடுத்து வந்து மலைகளுக்கு அபிஷேகஞ்செய்ய, அவை புஷ்பங்களாலும் பழங்களாலும் காந்தி மிகுந்து, விளங்குகின்றன நக்ஷத்ரங்களுடன் கூடின ஆகாசம் மேகங்களால் மறைக்கப்பட்டிருக்கிறது ஸூர்யன் காணப்படவில்லை புது ஜலத்தால் பூமி திருப்தியடைந்திருக்கிறது திக்குகள் இருள்மூடி ப்ரகாச மற்றிருக்கின்றன மலைகளில் மேகங்கள் இடைவிடாமல் பொழிந்து தாழ்வரைகளில் அருவிகள் வெள்ளங்கொண்டு ஓட, நீண்ட முத்து மாலைகள் கழுத்திலிருந்து தொங்குவதுபோலிருக்கிறது மலைப்பாறைகளில் மழைத் தாரைகள் விழுந்து தெறித்தது,மயில்களின் ஓசையால் நிறைந்த குகைகளில் தேங்கும்பொழுது, ஹாரத்திலிருந்து மலர்கள் நான்கு புறத்திலும் உதிர்வதுபோலிருக்கிறது. மழைத் தாரைகள் காற்றாலடிபட்டு எங்கும் விழுவதைப் பார்த்தால், தேவஸ்த்ரீகளின் ரதிகேளியில் ஹாரங்கள் அறுந்து அவைகளிலுள்ள முத்துகள் சிதறுவது போலிருக்கிறது பக்ஷிகள் கூடுகளில் போய்த் தங்குவதாலும், தாமரைகள் மூடுவதாலும், ஜாஜி புஷ்பங்கள் மலர்வதாலும், ஸூர்யன் அஸ்தமித்தானென்று தெரிகிறது அரசர்கள் யுத்தங்களை ஒழித்திருப்பதால் வெளியில் போன ஸைன்யங்கள் திரும்பி வருகின்றன.

மழை ஜலத்தால் வழிகள் நடக்கமுடியவில்லை, அரசர்களின் பகை அடங்கிற்று, ஸாமவேதிகளுக்கு அத்யயன காலமான புரட்டாசி மாஸம் வந்திருக்கிறது, பரதன் இப்பொழுது ராஜ்ய கார்யங்களை யாவற்றையும் நிறுத்திவிட்டு வேண்டிய பொருள்களை ஸம்பாதித்து வைத்துக்கொண்டு, சாதுர்மாஸ்ய வ்ரதத்தை அனுஷ்டிக்க ஆரம்பிப்பான் (ஆடி மாஸம் சுக்லபக்ஷ ஏகாதசியில் உபவாஸமிருந்து சாதுர்மாஸ்ய வ்ரதத்தை அனுஷ்டிக்க ஸங்கல்பஞ்செய்யவேண்டியது மழைக் காலத்து நான்கு மாஸங்களுக்குள் ஏதாவது ஓர் வ்ரதத்தை அனுஷ்டித்து முடிக்கவேண்டும்). நான் அயோத்யையிலிருந்து காட்டிற்கு வரும்பொழுது நகரத்து ஜனங்கள் ப்ரலாபிக்கும் ஓசையைப் போல, இப்பொழுது ஸரயூ நதியில் பெருகும் வெள்ளமும் சப்திக்கும். ஸுக்ரீவன் சத்ருவில்லாத விசாலமான ராஜ்யத்தையும் பார்

யையும அடைநது இநத மழைக் காலததில ஸுகமாக வஸிக்கிறுன நானே ராஜயததையும இழநது, பாரயையும பறிகொடுததது, சததுருவை ஜயிககாமல, ஆறறின கரையைபபோல கரைநது கரைநது வருநதுகிறேன இநத மழைககாலம வளாகிறது ராவணனே ஸாமானய ஸததுருவலல என் துக்கததிறகோ எலலையிலலை வழிகள ஜலததால நடககமுடியாமலிருபபதாலும, அரசாகள இந்த மாஸங்களில படையெடுபபது வழககமிலலாததாலும ஸுகரீவன ஸீதையைத தேடப புறப்படுகிறேனெனறு வேணடினபொழுதும நான ஒபபவிலலை அவன் இதுவரையில வெகு நாளாகப பல கஷ்டங்களை அனுபவிததவன, பாரயைகளை விடடுப பிரிநது நெடுஙகாலமாயிறறு. அவாகளைப பாாககுமடடி இபபொழுதே நோநதது என் கார்யமோ அதி சீகரததில ஸவலப பரயதனததால முடியககூடியதலல அனதப பெரிதாகவெணணி, அவனை இபபொழுதே கஷ்டபபடுதத எனககு மனமிலலை. கொஞசம இளைபபாறிவிடடுச,சரத காலம வநதவுடன தன பரதிககைஞயை நிறைவேறறுவானெனபதில ஸநதேஹமிலலை ஆகையால ஆறுகளில ஜலமும வறறி ஸுகரீவனுககும மனஸவரும காலததை எதிாபாாததுககொணடிருககிறேன வீரனுககு உபகாரஞசெயதால அவன அதறகுப பதில செயயாமலிருகக மாடடான நனறிமறநது அபபடிச செயயாவிடடால ஸாதுககளால நிநதிககபபடுவா"னெனறு ராமன சொலல, லக்ஷமணன அதைக கொண்டாடிக கைகூபபி "ஸவாமி! ஸுகரீவன தஙகளிஷடபபடி நடநதுகொள்வான சததுருவை நாசஞ செயவதறகு வேண்டிய ஏறபாடுகளைச செய்துகொணடு, மழை ஓயநது சரத காலம வருவதை எதிாபாாததிருககுமபடி வேணடுகிறே"னெனறு தன சுபமான புததியை வெளிபபடுததினான.

ஸாககம் 29.

ஸுக்ரீவன் ஸைன்யங்களைச சேர்ததது.

ஆகாசம மேகஙகளும மினனலுமிலலாமல சுததமாயிறறு அனனங்கள ஓசைசெயய ஆரமபிததன. அழகான நிலவு சநதனப பூசசைபபோல விளஙகிறறு. ஸுகரீவனும சததுருவழிநது, தான விரும்பின ராஜ்யததையும ஸகல போகஙகளையும அடைநதான. தன

எண்ணஙகள நிறைவேறின தன காாயம முடிநதது கவலை ஒழிநதது மநதரிகளிடததில ராஜய காாயஙகளை ஒபபுவிததது, அவாகளை விசாரிககாமல ராஜய விருததாநதஙகளை ஒனறுமறியாமல, ஆசைககு வசபபடடு, மதுபானஞ செயது மெயமறநது, ருமை தாரை முதலிய ஸதரீகளுடன இரவு பகலாகக கழிததுககொணடு அநதபபுரததை விடடு வெளியில் வராமலிருநதான. ராமனுககு பரதிககைஞசெயத சரதகாலம கிடடினதையும, ஸுகரீவன அநத ஞாபகமேயிலலாமலிருபபதையும ஆஞஜநேயா பாாததது, வெகு வருததமடைநதாா ராமபகதாகளில முதனமை வாயநதவா, ஆயினும அரசனுடைய உததிரவிலலாமல ராமனுககுக கைஙகாயஞசெயய முடியவிலலை. தானிருநத விடததிலேயே அவரை தயானஞசெயதுகொணடிருநதாா அவா புருஷாாததஙகளின ரஹஸயததையும, அநதநதக காலஙகளில செயயவேணடிய காமஙகளையும, ஸமயததிறகுத தகுநதபடி பேசவேணடிய வாாததைகளையும, நனருக அறிநதவராகையால, அபபொழுது செயயவேணடிய காாயததை நிசசயிததுககொணடு ஸுகரீவனிடததில போய, ஹிதமாகவும உணமையாகவும பரியமாகவும, ஸாமம தாமம ஆததம நீதி முதலிய குணஙகள பொருநதின வாாததைகளைச சொன்னா ஸுகரீவனுககு அவரிடததில பரீதி அதிகம. அவனும இவரை அநதரஙக மிதரனாக நினைதது இவருடைய வாாததைகளில எலலையறற நமபிககை வைததிருநதான

"தாங்கள முன்னோாகளின ராஜயததையும எலலையறற கீாததியையும அடைநதீாகள குலகரமமாக வநத ஐசவாயம விருததியாயிறறு. தங்கள மிதராாகளுககுச செயயவேணடிய காாயஙகளைச செயது அவாகளை வசபபடுததுவதே பாககி. எவன மிதராாகளிடததில காலததை அறிநது, தகுநதபடி நடநதுகொளளுகிறானோ, அவனுக்கே ராஜயமும கீாததியும பராககமமும விருததியாகி க்ஷேமமடைவான. அப்படி நடக்கத தவறினால, ஸகல அனாததங்களையும அடைவான். எவனுக்குப பொககிஷம ஸேனை மிதராாகள அதிகாரம குறைவிலலையோ, அவனே எலலையறற ராஜயததை ஆளவான. தாங்களும் ஸாதுககளின ஆசாரததைப பினபறறி, உததம குணங்களால அலங்கரிககபபடடிருககிறீாகள. ஆகையால தாங்கள பரதிககை செய்தபடி மிதராாகளின காாயததை முடிததுககொடுகக வேண்டும. எவன தன் காா்யங்களையும சௌகயததையும கவனிக்காமல், மித்ராாகளுடைய காாயங்களை முடிததுக கொடுபபதில ஆதர

வையும் உத்ஸாஹத்தையும் வெளிப்படுத்துகிறானோ, அவனுக்கு ஒருபொழுதும் கஷ்டங்கள் நேராது. காலம் தப்பின பிறகு மித்ரர்களின் காரியங்களை முடிப்பதில் முயல்கிறவன், ஸகல காரியங்களையும் ஸாதித்துக்கொடுத்தாலும் ஒத்தாசைசெய்தவனென்று சொல்லமுடியாது. தங்களுடைய மித்ரனான ரகுவீரனுக்கு ஆக வேண்டிய காரியத்தை முடித்துக் கொடுப்பதாக ப்ரதிக்ஞைசெய்து கொடுத்திருக்கிறீர்கள். ஆகையால் இப்பொழுது ஸீதையைத் தேட ஆரம்பிக்கவேண்டும். அதிசீக்கிரமாக இந்தக் காரியத்தை நடத்த வேண்டுமென்று ராமனுக்குக் கவலையிருந்தாலும், மஹாபுத்திமானும் தங்கள் ஸஹாயத்தை எதிர் பார்ப்பவருமானதால் குறிப்பிட்ட காலத்தை அறிந்தும் அது சென்றுவிட்டதென்று தங்களுக்குத் தெரிவிக்கமாட்டார். தங்களுடைய குலம் செழிப்பதற்குக் காரணம் அவரே. தங்களிடத்தில் மாறாத ப்ரீதியுடையவர் எல்லையற்ற சக்தியுடையவர். தாங்களும் நிகரற்ற உத்தம குணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவர்கள். தங்களுடைய காரியத்தை அவர் முடித்துக்கொடுத்திருக்கிறார். தாங்களும் அவருடைய காரியத்தை முடிக்கவேண்டும். வானர ஸேனைகளை வரும்படி உத்தரவிடவேண்டும். தாங்கள் ஏற்படுத்தின காலம் கழியும் வரையில் அவர் தங்களை ஏவமாட்டார், ஏவினால் குறிப்பிட்ட காலம் தாண்டி விட்டதென்பது நிச்சயம். தங்களுக்கு உபகாரம் செய்யாதவர்களுக்கும் தாங்கள் உபகாரம் செய்கிறவர்கள். ராஜ்யத்தையும் ஐச்வர்யத்தையும் தங்களுக்குக் கொடுத்த ராமனைப் பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? எண்ண முடியாத வானர ஸைன்யங்களுக்கு அதிபதியான தாங்கள், ராமனுடைய கார்யத்தை முடித்துக் கொடுக்கக்கூடிய சக்தியும் பராக்ரமும் வாய்ந்திருந்தும், அப்படி உத்தரவு செய்ய ஏன் தாமஸிக்கிறீர்கள்? ராமனுக்குத் தன் பாணங்களால் ஸகல லோகங்களிலுள்ள ப்ராணிகளையும் வசப்படுத்தும் சக்தியிருந்தும் தங்களுடைய ஒத்தாசையை விரும்புகிறார். தன்னுயிரையும் லக்ஷ்யஞ் செய்யாமல் தங்களுடைய காரியத்தையும் முடித்தார். ஸீதையைத் தேடிக் கண்டு பிடிக்கிறேனென்று தாங்கள் உறுதி சொன்னதால் தங்களுடைய உதவியை எதிர்பார்க்கிறார். ஆகையால் பூமியிலும் ஆகாசத்திலும் தேடி ஸீதையைக்கண்டு பிடிப்போம். தேவ யக்ஷ கந்தர்வ அஸுர கணங்களால் அவருக்குப் பயமுண்டா? ராக்ஷஸர்களைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டியதென்ன? தங்களுடைய ஒத்தாசையில்லாமலேயே ஸகல காரியங்களையும் முடிக்கக் கூடியவர். பிறர் செய்ய முடியாத உபகாரத்தைத் தங்களுக்கு முதலில் செய்தவர். ஆகையால் அவருடைய காரியத்தை எப்படியா

வது முடித்துக்கொடுக்கவேண்டும். தாங்கள் உத்திரவிட்டால் எங்களில் எவனும் பாதாளம் பூமி ஜலம் மேல் லோகங்கள் எங்கும் போக முடியாத இடமில்லை. கோடானு கோடி வானர வீரர்கள் தங்களுடைய கட்டளையை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களில் எவன் எந்த வேலை செய்யவேண்டிய"தென்று வணக்கமாகத் தெரிவித்தார். அதைக் கேட்டு ஸுக்ரீவன் மனந்தெளிந்து, மேல் நடக்கவேண்டிய கார்யத்தை நிச்சயித்துக்கொண்டு, "தகுந்த காலத்தில் தகுந்தபடி தெரிவித்தா"யென்று ஆஞ்ஜநேயரைக் கொண்டாடினன் பிறகு தனக்கு பரிய மந்தரியான நீலனை அழைத்து "ஸகலவிடங்களிலுள்ள வானரர்களெல்லோரும் இங்கே வந்து சேரவேண்டும் ஸேனைக்காவலர்களும் அதிவேகமாய்ச் சென்று என் உத்திரவைத் தெரிவித்து ஸகல ஸைன்யங்களையும் இங்கே அழைத்து வரவேண்டும் பிறகு நீயே அவர்களைப் பரிசோதித்து எண்ணிப்பார்க்கவேண்டும் பதினைந்து நாளகளுக்குள் இங்கே வராதவனை விசாரணையில்லாமல் கொல்வேன். ஆகையால் நீயும் அங்கதனும் ஜாம்பவான் முதலிய தலைவர்களுக்கு என் கட்டளையைத் தெரிவியுங்க"ளென்று ஏற்பாடு செய்துவிட்டு அந்தப்புரத்திற்குப் போனன்.

ஸர்க்கம் 30.

ராமன் ஸுக்ரீவனைக் கோபித்தது.

மழைக்காலத்தில் ஆசையாலும் சோகத்தாலும் ராமன் பிடிக்கப்பட்டு அந்த நான்கு மாஸத்தையும் எப்படியோ கழித்தார். ஸுக்ரீவன் கிஷ்கிந்தையிலிருந்து வெளிக்கிளம்பவில்லை. மேகங்கள் மறைந்து ஆகாசம் வெளுத்தது; சந்த்ரமண்டலம் களங்கமற்று விளங்கிற்று சரத்க்காலத்து ராத்ரியும் நிலாவென்ற வெள்ளைச் சந்தனத்தால் பூசப்பட்டதுபோலிருந்தது ஸுக்ரீவன் காம பரவசனுக முயற்சிசெய்யாமலிருந்தான். ஸீதையோ ராவணனுல் கொண்டுபோகப்பட்டு எங்கேயிருக்கிறுளென்று தெரியவில்லை. ஸுக்ரீவன் சொன்ன காலம் தாண்டிவிட்டது. அந்த நம்பிக்கையால் இதுவரையில் எப்படியோ கஷ்டப்பட்டுப் பொறுத்துவந்த ராமன், இப்பொழுது அந்த ஆசையுமில்லாமல் துக்கம் மேலிட்டு

மூர்ச்சையை அடைந்தார். ஆனாலும் மஹாபுத்திமானுகையால் கொஞ்ச நேரத்தில் பரக்களுந்தெளிந்து, எப்பொழுதும் தன் மனசை விட்ட கலாத ஸீதையைக் குறித்து பரலாபிக்க ஆரம்பித்தார். ஸகல தாதுக்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட ரிசயமூக பர்வதத்தில் உட்கார்ந்து, சரத்காலத்துச் சந்திரனால் விளங்கும் ஆகாசத்தைப் பார்க்கை யில் ஸீதையின் ஞாபகம் வந்தது மேகங்களும் மின்னலும் இல்லா மல் நிர்மலமான ஆகாசத்தாலும் அன்னங்களின் ஓசையாலும் அவ ருக்கு விரஹதாபம் மேலிட்டுத், தீனமாக பரலாபித்தார்.

“ஆச்ரமத்தில் ஸாரஸபக்ஷிகளின் ஓசையைக் கேட்டு அவைக ளைப் போல சப்திக்கும் என் ஸீதை இப்பொழுது ராக்ஷஸர்களின் கையில் அகப்பட்டு என்ன துக்கப்படுகிருளோ? தங்கத்தால் செய் யப்பட்ட பூக்களையுடையவைபோல விளங்கும் வேங்கை மரங்களை என்னுடன் பார்த்து ஸந்தோஷித்த ஸீதை, இப்போழுது அவை களைப் பார்த்து என்னைக் காணுமல் எப்படித் தபிக்கிருளோ? கல ஹம்ஸங்கள் கூவுவதால், தூக்கத்திலிருந்து எழுப்பப்பட்ட ஸீதை இப்பொழுது எங்கே தூங்கி எப்படி விழித்துக்கொள்ளுகி ருளோ? தன்னுடன் விளையாடும் சக்ரவாக பக்ஷிகளின் சப்தத்தைக் கேட்டு விரஹம் தாங்காமல் நான் வரும் வழியை ஆவலுடன் எதிர் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் ஸீதை இப்பொழுது என்னை விட்டுப் பிரிந்து எப்படிப் பிழைத்திருப்பாள்? ஆறுகள் ஏரிகள் ஓடைகள் காடுகள் சோலைகள் மலைகள் முதலியவைகளில் நான் எவ்வளவு காலம் ஸஞ்சரித்தாலும் அவளில்லாமல் எனக்கு ஸுகமுண்டாக வில்லை. சரத்காலத்துக் குணங்களால் நிறைந்த மன்மதன் என்னைப் பிரிந்து வருந்தும் ஸீதையை உயிரோடு வைப்பானு” வென்று ராமன், சாதகபக்ஷி தாஹம் மேலிட்டு நீரில்லாமல் இந்திரனை ப்ரார்த் திப்பதுபோல புலம்பி வருந்தினார்

அப்பொழுது காய் கனிகள் கொண்டுவர மலைத் தாழ்வரைக்குப் போயிருந்த லக்ஷ்மணன் அங்கே வந்தார் ரகுவீரன் ஒண்டியாக உட்கார்ந்து தீராக்கவலை கொண்டு மனம் நொந்து, பரக்களுந் தபபி யிருப்பதைப் பார்த்துத், தானும் சொல்லமுடியாத க்லேசத்தை அடைந்து “ஸ்வாமி! தாங்கள் இப்பொழுது ஆசைக்கு வசப்பட்டுத் தங்களுக்குரிய ஆண்மையை இழந்து ஸீதையைத் தேடும் விஷயத் தில் முயற்சி செய்யாமலிருப்பதால் என்ன ப்ரயோஜனம்? மனஸைச் சிதறவிடாமல் தைர்யத்தை மேற்கொண்டு எல்லா முயற்சிகளையும் செய்யவேண்டிய காலம் இதல்லவா? கார்யத்தில் முயற்சியையும்

தெளிந்த மனதையும், தைரியமும் உபாயமும் கைகூடும் காலம் வந்ததையும், தங்களுக்கு உதவிசெய்வதில் ஸுக்ரீவனுக்குள்ள சக்தியையும், தங்களுடைய தேவதா உபாஸனை முதலிய புண்ய காமத்தால் கிடைத்த பரயோஜனத்தையும், தங்களுடைய காரியத்தை முடித்துக் கொள்வதில் ஸாதனமாக உபயோகிக்கவேண்டும். எப்பொழுதும் தங்களுடன் கூடியிருக்கும் ஸீதையை வேறொருவன் மனதாலும் நினைக்க முடியுமா? அக்னி ஜ்வாலையை ஒருவன் தழுவி எரிக்கப்படாமலிருப்பானா" வென்று ஹிதமாயும் மதுரமாயும் உண்மையாயும் லக்ஷ்மணன் தெரிவித்தார்.

ரகுநாதன் அதைக்கேட்டு மனம் தேறி, "நீ சொன்னபடி ஸீதையைத் தேடுவதற்கு வேண்டிய முயற்சிகளைச் செய்யவேண்டும். சத்ருவுடன் யுத்தஞ்செய்து ஜயிப்பதற்கு வேண்டிய உத்ஸாஹம் சக்தி முதலிய ஸாதனங்களை மேற்கொள்ளவேண்டும். செய்யவேண்டிய காரியமோ மிகவும் கஷ்டமானது அடையும் பயனோ எல்லாவற்றிற்கும் மேலானது ஆகையால் நமது எண்ணம் கூடும்படியான உபாயங்களை ஆலோசிக்கவேண்டு"மென்று ஸீதையின் ஞாபகம் வந்து முகம் வாடிச் சரத்காலத்தை மறுபடியும் வர்ணிக்க ஆரம்பித்தார். "தேவேந்திரன் மேகங்களால் பூமியெங்கும் வர்ஷித்துப் பயிர்களை விருத்திசெய்து தன் வேலையை முடித்துவிட்டான். நீலோத்பலங்களின் இதழ்களைப்போல கறுத்து திக்குத்திசை தெரியாமல் பரவின மேகங்கள், மலைகளில் மரங்களின்மேல் தங்கி மழை பொழிந்து மதம் நீங்கி வேகமடங்கின யானைகளைப்போல களைத்திருக்கின்றன. மழைக்காற்று மலர்களின் பரிமளத்தை வாங்கிக்கொண்டு ஜலத்துளிகளால் குளிர்ந்து வேகமாக அடித்து இப்பொழுது ஓய்ந்தது. மேகங்களும் யானைகளும் மயில்களும் மலையருவிகளும் சப்தமற்றிருக்கின்றன.

மலைகள் பெரிய மேகங்களின் மழையால் சுத்தமாகித், தாதுக்களின் காந்தியால் விசித்ரமான சந்தனப்பூச்சுகளுடன் விளங்குவது போலிருக்கின்றன. சரத்காலத்தில் நதிகளில் ஜலம் குறைந்து, மணல் திட்டுகள் கொஞ்சங்கொஞ்சமாக வெளிப்படுகின்றன. யௌவனஸ்த்ரீகள் தங்கள் ப்ரிய நாயகர்களுடன் புதிதாகச் சேரும்பொழுது வெட்கத்தால் அவயவங்களை மெள்ள மெள்ளக் காட்டுவதுபோலிருக்கவில்லையா? இப்பொழுது சரத்காலம் தன் அழகை ஏழிலைப்பாலைமரங்களிலும் சந்த்ர ஸூர்ய நக்ஷத்ரங்களின் காந்தியிலும், உத்தம கஜங்களின் விளையாட்டிலும் பிரித்துக் காட்டுகிறது. இப்படி

அநேக பதார்த்தங்களில் விளங்கும் சரத்காலத்தின் அழகு, இப்பொழுது ஸூர்யகிரணங்களால் எழுப்பப்பட்டு மலர்ந்த தாமரை ஓடைகளில் அதிகமாக விளங்குகிறது.

ஏழிலைப் பாலைமலர்களின் மணத்தை வாங்கிக்கொண்டு வண்டுக் கூட்டங்களின் ஓசையுடன் கலந்து வீசும் காற்று, யானைகளின் மதத்தை வளர்க்கின்றது. அன்னங்களும் சக்ரவாகங்களும் மழைக்காலத்தில் பல இடங்களுக்குப் போய் இப்பொழுது திரும்பிவந்து, ஸந்தோஷத்தால் இறகைகளை விரித்துக்கொண்டு தாமரைத் தூளிகள் படிந்து ஆற்றின் மணல் திட்டுகளில் விளையாடுகின்றன. மதங்கொண்ட யானைகளிடத்திலும் கொழுப்படைந்த காளைகளிடத்திலும் தெளிந்த ஜலமுள்ள ஆறுகளிடத்திலும் காணப்படுகிறது. மயில்கள் மேகங்களில் தெளிந்த ஆகாசத்தைப் பார்த்து, தங்களுக்கு ஆபரணமான தோகைகளை உதிர்த்து, அழகற்று பெண்மயில்களிடத்தில் ஆசையொழிந்து கவலைகொண்டிருக்கின்றன. இனிய வாஸனையுடன் புஷ்பங்களின் பாரத்தால் தலைவணங்கின தங்கவர்ணமுள்ள வேங்கை மரங்களால் வனமெங்கும் ப்ரகாசிக்கிறது. தாமரைகளில் ஆசைவைத்து ஏழிலைப்பாலை மலர்களின் வாஸனையால் மதங்கொண்டு பெண்டுகளுடன் காடுகளில் ஆனந்தமாக ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்த யானைகளின் நடையும் ஓய்ந்தன. ஆகாசம் மேகங்கள் அற்றுத் தீட்டின ஆயுதம்போல் ப்ரகாசிக்கிறது. ஆறுகளில் ஜலம் வற்றி மெதுவாக ஓடுகிறது. செங்கழுநீர் மலர்களின் வழியாகக் காற்று குளிர்ச்சியுடன் அடிக்கிறது. திக்குகள் இருள் நீங்கி விளங்குகின்றன. பூமியிலுள்ள சேறுகள் ஸூர்ய கிரணங்களால் உலர்ந்து புழுதி கிளம்புகிறது. அரசர்கள் பகையும் பொறாமையும் மேலிட்டு யுத்தம் தொடங்குகிறார்கள். சரத்கால குணங்களால் தேஹகாந்தி மிகுந்து மகிழ்ந்து புழுதிபடிந்த தேஹங்களுடன் காளைகள் கொழுப்படைந்து, ஒன்றோடொன்று சண்டையிட விரும்பிப் பசுக்களுக்கு நடுவில் கத்துகின்றன. ஆசைமேலிட்டு மெள்ள மெள்ளக் காடுகளில் ஸஞ்சரிக்கும் மதயானையைப் பெண்யானைகள் ஆசையுடன் சூழ்ந்து செல்லுகின்றன. மயில்கள் தங்களுக்கு ஆபரணமான தோகைகளை உதிர்த்துவிட்டு ஆற்றங்கரைக்குப் போய் அன்னங்களால் துரத்தப்பட்டுக் கொழுப்படங்கி தீனமாக நடக்கின்றன. நீர்ப்பறவைகள் பயந்தோடும்படி யானைகள் கர்ஜித்துக்கொண்டு தாமரைகளால் விளங்கும் ஓடைகளின் ஜலத்தைக் கலக்கிக் கலக்கிக் குடிக்கின்றன.

ஆறுகளில் ஜலம் சேறில்லாமல் தெளிவாக ஓடுகிறது மணல் திட்டுகள் நடுவில் தெரிகின்றன பசுக்கூட்டங்கள் கரைகளில் மேய்கின்றன, ஸாரஸ பக்ஷிகள் மதுரமாக ஒலிக்கின்றன அன்னங்கள் ஆசையுடனே இங்கே வந்து தங்குகின்றன ஆறுகளிலும் மேகங்களிலும் மலையருவிகளிலும் பெருங் காற்றிலும் மயில் கூட்டங்களும் தவளைகளிருக்குமிடங்களிலும் சப்தமற்றிருக்கிறது பலவர்ணமுள்ள ஸர்ப்பங்கள் மழைக் காலத்தில் புற்றில் ஆஹாரமின்றி படுத்திருந்தன இப்பொழுது தேஹம் மெலிந்து பசி மிகுந்து கோபத்தால் சீறிக்கொண்டு கோரமான விஷத்துடன் புற்றிலிருந்து கிளம்பி இரை தேடுகின்றன ஸந்த்யை யென்ற ஸ்த்ரீ தன் நாயகனான சந்த்ரனுடைய கிரணங்களாகிய கைகள் தன் தேஹத்தில் பட்டவுடன் ஆனந்தம் மேலிட்டு நக்ஷத்ரங்களென்ற கண்கள் மலர்ந்து ஆசை மிகுந்து தானே அம்பரத்தை (ஆகாசம் அல்லது வஸ்த்ரம்) விட்டுப் போகிறாள். ராத்ரியென்ற ஸ்த்ரீ சந்த்ரனென்ற அழகிய முகத்தையும் நக்ஷத்ரங்களென்ற நேத்ரங்களையும் நிலாவென்ற வெண்பட்டையும் உடையவளாகி விளங்குகிறாள் முதிர்ந்த சம்பாக் கதிர்களை அன்னங்கள் மூக்கில் கொத்திக்கொண்டு அதிவேகமாக ஆகாசத்தில் பறந்து போகும்பொழுது காற்றால் அசைக்கப்பட்ட பூமாலையைப்போல விளங்குகின்றன மேகங்களற்று நக்ஷத்ரங்கள் நிறைந்து பூர்ணசந்த்ரனுடன் விளங்கும் ஆகாசத்தைப்போல பெரிய மடுக்களிலுள்ள ஜலம், தூங்குகின்ற அன்னங்களாலும் மலர்ந்த குமுத புஷ்பங்களாலும் விளங்குகிறது ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட யௌவன ஸ்த்ரீகளைப் போல, ஓடைகள் அன்னங்களென்ற அரைநூல் மாலையாலும் மலர்ந்த தாமரை குமுதம் கல்ஹாரம் முதலிய புஷ்பங்களாலும் சோபிக்கின்றன, தயிர் கடையும் சப்தமும் கன்றுகளுக்காகப் பசுக்கள் கத்துவதும், காளைகள் ஆசை மிகுந்து கொழுப்பால் கத்துவதும், விடியற்காலையில் இடையர்களின் புல்லாங்குழல் ஓசையாலும் காற்றடிப்பதாலும் அதிகமாகின்றன ஆற்றங்கரைகளில் வெளுத்த நாணல் புஷ்பங்கள் காற்றால் மெதுவாக அசைக்கப்படும்பொழுது, வெண் பட்டணிந்த ஸ்த்ரீயைப்போல விளங்குகின்றன வனங்களிலுள்ள வண்டுகள் தேனைக் குடித்து மகிழ்ந்து மதங்கொண்டு, காற்றைப் பின்தொடர்ந்து, தாமரைத் துளிகள் படிந்து பறந்து போகின்றன. நாயகர்களுடன் கூடிக் கலந்து விடியற்காலையில் களைப்பால் மெதுவாக நடந்துபோகும் வேசியர் ஸ்த்ரீகளைப்போல, நதிகள் மீன்களென்ற அரைநூல் மாலைகளுடன் மெதுவாக ஓடுகின்றன. ஜலம் தெளிந்திருக்கிறது, ஆம்பல்கள் மலர்ந்தன, சம்பாப் பயிர்கள்

கதிர் பழுத்திருக்கின்றன, க்ரௌஞ்ச பக்ஷிகள் கூவுகின்றன, காற்று ம்ருதுவாக அடிக்கிறது சந்த்ரன் நிர்மலமாக விருக்கிறான் இந்த அடையாளங்களால் மழைக்காலம் கழிந்து சரத் காலம் ஆரம்பித்து விட்டதென்று தெரிகிறது

நதிகளின் முகங்கள் சக்ரவாகங்களென்ற கோரோசனைத் திலகத்தாலும், வெல்லம்பாசி யென்ற மகரிகா பத்ரத்தாலும், நாணல் புஷ்பங்களென்ற வெண்பட்டாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஸ்த்ரீகளைப் போலிருக்கின்றன (ஸ்த்ரீகளின் முகத்தில் பெண்மகர மீனைப்போல விசித்ரமாக எழுதுவது வழக்கம்) மலர்ந்த புஷ்பங்களாலும் வண்டுகளின் சப்தத்தாலும் விளங்கும் காட்டில் மன்மதன் வில்லையும் பாணங்களையும் தரித்துக்கொண்டு வெகு உக்ரமாக ஸஞ்சரிக்கிறான் மேகங்கள் மழையால் பூமியை ஸந்தோஷப்படுத்தி ஆறுகளையும் ஏரிகளையும் நிரப்பி, பயிர்களைச் செழிக்கச்செய்து வானத்திலிருந்து மறைந்தன தெளிந்த நதியின் ஜலம் சக்ரவாகங்கள் நிறைந்து அன்றில் பக்ஷிகளின் கூட்டங்களால் சப்திக்கிறது மலைத்தாழ்வரைகளில் ஏழிலைப்பாலை முதலிய மரங்கள் மலர்ந்த புஷ்பங்களால் விளங்குகின்றன. ஆற்றில் மணல் திட்டுகள் அன்னம் சக்ரவாகம் முதலிய பக்ஷிகளால் மூடப்பட்டிருக்கின்றன அரசர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் பகைமேலிட்டுப் படையெடுத்துச் செல்லும் காலம் வந்துவிட்டது

இப்படியிருக்க ஸுக்ரீவனும் வரவில்லை, எனக்காக அவன் செய்த முயற்சியும் தெரியவில்லை சக்ரவாக பக்ஷி தன் நாயகனை ப்ரியத்துடன் பின்தொடர்வதைப்போல, கோரமான தண்டகாரண்யத்தைப் பூந்தோட்டம்போல நினைத்து நான் எவ்வளவு தடுத்தும் கேட்காமல் என்னுடன் வந்த ஸீதையைக் காணாமல் சோகத்தால் தபிக்கும் எனக்கு, மழைக்காலத்து இந்த நான்கு மாஸங்களும் பல்லாயிரம் வர்ஷங்களைப்போல கழிந்தன ராஜ்யத்திலிருந்து துரத்தப்பட்டு ப்ரியநாயகியை விட்டுப் பிரிந்த துக்கத்தால் வாடும் என்னிடத்தில் ஸுக்ரீவ மஹாராஜாவுக்கு தயவு பிறக்கவில்லை "இவன் ராஜ்யத்தை இழந்தவன், கதிபற்றவன், தீனன், ஸீதையிடத்தில் மிகுந்த ஆசை வைத்தவன், ராவணனுடன் பகைத்திருக்கிறான் அயோத்யையைவிட்டு வெகு தூரத்திலிருக்கிறான் என்னையே சரணமடைந்திருக்கிறா"னென்று நினைத்துத் துராத்மாவான இந்த வானரராஜன் என்னை அவமானஞ்செய்கிறான். ஸீதையைத் தேடிக் கண்டுபிடிக்கிறேனென்று என்னிடத்தில் ப்ரதிக்ஞைசெய்து, தன் காரியத்தை முடித்துக்கொண்டு குறிப்பிட்ட ஸமயம் கடந்ததை அறியாமலிருக்கிறான்.

நீ கிஷ்கிந்தைக்குப்போய், அல்ப ஸுகங்களில் மூழ்கியிருக்கும் அந்த மூடனிடத்தில் நான் இப்படிச் சொன்னதாகத் தெரிவி "முன்பு உபகாரஞ் செய்தவர்கள் ஆபத்திற்குள்ளாகி ஒத்தாசை செய்யென்று ப்ரார்த்திக்கும்பொழுது அப்படியே செய்கிறே னென்று அவர்களுக்கு ப்ரதிக்ஞை செய்து ஆசைகாட்டிப், பிறகு அப்படிச் செய்யாமல் அவர்களுடைய மனதை வருத்தப்படுத்துகிற வன் ஸகல ப்ராணிகளாலும் நிந்திக்கப்படுவான். கீழானவன், பாப மோ புண்யமோ தான் சொன்ன வார்த்தையை நிறைவேற்றுகிறவன், ஸகல ப்ராணிகளிலும் மேலானவன் தங்களுக்கு உபகாரஞ் செய்த மித்ரர்களுக்குப் பதில் உபகாரஞ்செய்யாத நன்றியற்றவர்களை இறந்தபிறகு, கழுகு நரி முதலிய அசுத்த ஜந்துக்களும் தொடா" தென்று சொல். யுத்தத்தில் கோபங்கொண்டு தங்கத்தால் அலங் கரிக்கப்பட்ட கோதண்டத்தை வளைத்துப் பேரிடிபோல நான் நாணோசை செய்வதை மறுபடியும் பார்க்க அவனுக்கு ஆசை யுண்டோ? என் பராக்ரமம் நன்றாக அவனுக்குத் தெரிந்திருந்தும், நீ எனக்கு உதவி யென்பதையும் மறந்து, கொஞ்சமாவது அவன் விசார மற்றிருப்பது என்ன ஆச்சர்யம்! நான் அவனுடன் ஸ்நே ஹஞ் செய்ததும் வாலியைக் கொன்றதும் ஸீதையைத் தேடுவதில் அவன் ஒத்தாசை செய்வதற்கே என்றதை இப்பொழுது முற்றி லும் மறந்து விட்டான் அவனுடைய கார்யம் முடிந்துவிட்டதல் லவா? மழைக்காலம் முடிந்தவுடன் ஸீதையைத் தேடுகிறேனென்று ப்ரதிக்ஞை செய்து, இப்பொழுது காமபோகங்களில் மூழ்கி அந்த நான்கு மாஸங்களும் சென்றதை அறியவில்லையல்லவா? மந்திரி களோடும் பந்துக்களோடும் ஆனந்தமாக மதுபானஞ் செய்துகொண் டிருக்கிறான். சோகத்தால் வாடும் நம்மிடத்தில் அவனுக்குக் கிரு பைவருமா?

"குழந்தாய்! ஸுக்ரீவனிடத்திற்குப் போய் என் கோபத்தை யும் ஸ்வரூபத்தையும் ப்ரயோஜனத்தையும் நன்றாய்த் தெரிவித்து, "என் பாணத்தால் அடிபட்டு யமலோகத்திற்கு வாலிபோன வழி இன்னும் திறந்தேயிருக்கிறது. ஸுக்ரீவ! செய்த ப்ரதிக்ஞையை நிறைவேற்று. வாலிபோன வழியில் நீயும் போகாதே. முன்பு வாலி ஒருவனையே ஒரு பாணத்தால் கொன்றேன். நீ செய்த ப்ரதிக்ஞை யைத் தவறினால் உன்னையும் உன் பந்துக்களையும் வேரறுப்பே"னெ ன்று சொல். மேலும் இந்த ஸமயத்தில் எது ஹிதமோ அதையும் சொல். காலம் கழிகிறது சீக்ரமாகப் போ. 'வானரபதியே! அழியாத தர்மத்தையும் மனதில் வைத்துக்கொண்டு எனக்குச்

செய்த ப்ரதிஜ்ஞையை நிறைவேற்று. என் பாணங்களுக்கு இரையாகி யமலோகத்திற்குப் போய் வாலியைப் பார்க்காதே' "யென்று அந்த மூடனுக்கு நான் சொன்னதாகச் சொல்" லென்றார்.

இப்படித் தன் அண்ணன் வர வரக் கோபம் மிகுந்து தீனமாக ப்ரலாபிப்பதைக் கேட்டு, பயங்கரமான தேஜஸையுடைய லக்ஷ்மணன் ஸுக்ரீவனைக் கடுமையாகச் சிக்ஷிக்கவேண்டுமென்று நிச்சயித்தார்.

ஸர்க்கம் 31.

லக்ஷ்மணன் வருவதை ஸுக்ரீவன் அறிந்தது

இப்படி ராமன் விரஹதாபத்தால் மெலிந்து கோபங்கொண்டு உத்தரவுசெய்ததைக் கேட்டு, லக்ஷ்மணன் "ஸ்வாமி! ஸுக்ரீவனோ க்ரமநுக்கு ஞானமார்க்கத்தில் நடக்கவேண்டுமென்ற ஸ்திர புத்தியற்றவன். இதைச் செய்தால் இது விளையுமென்று அறிய முடியாதவன். அக்னிஸாக்ஷியாக உம்முடன் செய்துகொண்ட ஸ்நேஹத்தால் தன் தாரையும் வானர ராஜ்யத்தையும் அடைந்தானென்று அறியாதவன். இந்த ஐச்வர்யத்தை நெடுங்காலம் அநுபவிக்கமாட்டான். நமது கார்யத்தில் இவனுக்கு இப்பொழுதாவது கவலையுண்டாகவில்லையல்லவா? புத்தியில்லாதவனாகையால் அல்பஸுகங்களில் மூழ்கியிருக்கிறான். தங்களுடைய க்ருபையால் ராஜ்யமும் ஸகல ஐச்வர்யங்களும் தனக்குக் கிடைத்ததென்றும், தான் அதற்குப் பதில் உபகாரஞ்செய்யவேண்டுமென்றும் இவனுக்கு இன்னும் தெரியவில்லையே. ஆகையால் இவனைக் கொன்று வாலியைச் சேரும்படி அனுப்புங்கள். இந்தத் துராத்மாவிடத்தில் ராஜ்யத்தை வைப்பது பிசகு. எனக்குக் கோபம் பொங்குகிறது, அடக்கமுடியவில்லை. ஸத்யந்தவறின அந்தப் பாபியை இப்பொழுதே கொல்வேன். தாரையும் அங்கதனும் வானரர்களால் ஸீதையைத் தேடட்டு" மென்று ஆயுதபாணியாக மஹா கோபத்துடன் லக்ஷ்மணன் புறப்பட்டுப் போனதைப் பார்த்து ராமன் "ஐயோ! என் வார்த்தைகளை உண்மையென்றெண்ணி இவன் ஸுக்ரீவனை இப்பொழுதே கொன்றுவிடுவானே" யென்று பயந்து வருத்தப்பட்டு, தன் எண்ணத்தைத் தெளிவாயும் சாந்தமாயும் தெரிவித்தார். தன் பக்தராக

ளுக்கு விரோதிகளை அழிக்கப் பகவான அவதாரஞ் செய்தாரே யல லாது தன்னை அண்டினவர்களைக் கொல்லவா? "லக்ஷ்மணா! இநத லோகத்தில உன்னைபபோல இபபடிக கோபததிற் கிடங் கொடுததுக, கோரமான பாபததைதச செயயத துணிகிறவனுண்டோ? மிதரனைக கொலவதெனற பாபததிலிருநது எவன தெளிவானவிவே கததால விலகுகிறானோ அவனே புருஷோததமன. அவனே நிஜ மான வீரன. ஸுக்ரீவனைக கொலவது நனமையெனறெண்ணாதே முனபு அவனிடததில நாம செயத ஸநேஹததையும விசவாஸததை யும நினைதது பரீதியுடன நடககவேணடும கடுமையான வாரததை களை விட்டு மிருதுவாக "ஸுக்ரீவ! நீ குறிபபிடட காலம சென்று விட்டதலலவா" வென்று ஸமாதானமாகச சொல " லென்றுபோக உததிரவு கொடுததார லக்ஷ்மணனும சொலலவேணடிய விஷயங் களை நன்றாகத தெரிநதுகொணடு கிஷ்கிநதையை நோககிப புறப பட்டார. மஹா புததிமான, சுபமான யோஜனையையுடையவர, அணணனுடைய க்ஷேமததையே எபபொழுதும கோருகிறவர ராம னுடைய ஆக்ஞையைத தவறாமல நடததுகிறவர, அவருடைய கோபததால தானும கோபமடைநது, பெரும மலையைபபோன்ற கோதணடததைக கையில பிடிததுக காலாநதகனைப போலவும உன னதமான சிகரஙகளுள்ள மநதரகிரியைபபோலவும விளஙகினார. தான சொலலவேண்டிய வாரததைகளையும, ஸுக்ரீவன சொலலும ஸமாதானததையும, தான அதறகுச சொலலவேணடிய பதிலையும யோசிததுககொணடே போனார புததியில பிருஹஸபதியைப போன்றவரலலவா? வழியிலிருககும மஹாவிருக்ஷஙகளைப பெருங காற்றைபபோல முறிததும, மலைச்சிகரஙகளைப பெயாததும கறபா றைகளைப பொடிசெயதுகொணடும கடுவேகமாக மதயானையைப போல நடநதுபோனார.

கொஞச நேரததிறகுள் மலைகளுககு நடுவில வானர சேனை களால் காககபபட்டு சதருககள் நெருஙக முடியாமல கிஷ்கிநதை காணபபடடது. ஸுக்ரீவனிடததிலுள்ள கோபததால உதடு கள துடிதுடிககப, பயஙகரமான வானரர்கள கிஷ்கிநதைககு வெளியில நடமாடுவதை இளையபெருமாள பாரததார அவர்கள கடுஙகோபததுடன லக்ஷ்மணன் வருவதைக கணடு ஸுக்ரீவனுடன அவர யுததஞ செயய வருகிறாரென்று நினைதது, மலைச்சிகரஙகளை யும பெரிய மரஙகளையும எடுததுககொணடு யுததஞ் செய்யப் புறப பட்டார்கள். அதைப பாரதது உலாநத விறகுகளால் வளாககபபட்ட அகனியைப போல் லக்ஷ்மணனுககு கோபம அதிகரிததது கால

மிருதயுவைப போல கோபத்தால ஜ்வலிககும அநத மஹாவீரனைப பாரககமுடியாமல அநதக் குரங்குகள பயநது நடுஙகி மூலைக்குமூலை ஓடி ஒளிநதுகொணடன. சிலர அதிவேகமாக ஸுக்ரீவனுடைய அரணமனைககுப போய லக்ஷமணன் மஹாகோபததுடன வருவதைதத தெரிவிததாரகள. ஆனால அநத வானரராஜன தாரையுடன தனியில விளையாடிககொணடிருநததால அவரகள சொனன வாரததையைக கவனிககவிலலை. பிறகு மநதிரிகள வானர வீரரகளை நகரததிறகு வெளியில அனுபபிக கோட்டையைக காககுமபடி உததரவு செய்தாரகள அவரகள பாரககப பயஙகரமானவரகள, மதயானைகளையும மஹாமேகஙகளையும பெரிய மலையையும போனறவரகள. நசஙகளாலும பலலுகளாலும யுததஞ செயகிறவரகள, கரூரமான பாரவையை உடையவரகள ஸிஹம புலி முதலிய துஷட மிருகஙகளின கொழுபபையுடையவரகள பதது நூறு ஆயிரம யானைகளின பலததை முறையே உடையவரகள இபபடி மஹாபலசாலிகளான வானரரகள பெரிய மரஙகளுடன நகரததைச சூழநது நிறபதையும ஸுக்ரீவன அலக்ஷயமாக விருபபதையும ராமன சோகபபடுவதையும நினைதது, லக்ஷமணன கோபததால மெயமறநது கணகள சிவநது உஷ்ணமாகப பெருமூசசு விடடுககொணடு, புகையையும நெருபபைப போல பாரககப பயஙகரமானா பாணஙகளின முனைகளை நாககாகவும கோதணடததை உடலாகவும, தேஜஸைக கொடிய விஷமாகவுமுடைய ஐநதுதலை நாகமபோல விளஙகி, அதிவேகமாக நகரததிறகருகில வநதார

காலாகனியைப போல ஜவலிததுககொணடும நாகேநதரனைப போல சீறிககொணடும வரும லக்ஷமணனை அஙகதன பாரதது, "ஐயோ! இவர வரும ஸமயததிலா ஸுக்ரீவன மெயமறநதிருகக வேணடும! இபபொழுது இருககும ஸதிதியில இளைய பெருமாளை இனனாரெனறு அறியாமல அலக்ஷயஞ செயவாரா"யெனறு மிகுநத துககததை அடைநதான. அபபொழுது லக்ஷமணன அஙகதனை அழைததுக "குழநதாய! ரகுவீரனுககுத தமபி லக்ஷமணன உனனை பார்க்க வநதிருககிறேன. தமையன படும வருதததததால தபிததுககொணடு கோட்டை வாசலில நிறகிறே"னெனறு ஸுக்ரீவனிடததில சொல அவனுடைய வாரததையில உனககு ஏதாவது சரததையிருநதால நீ அவனையாவது இஙகே அழைதது வா அலலது நீயாவது அஙகே போ"வெனறார. அதைக கேட்டு அஙகதனும சோகமடைநது விரைவாக அநதபபுரததில புகுநது, ஸுக்ரீவனையும தாரை

யையும ருமையையும நமஸகரிதது முகம வாடிய பரபரபபுடன நடநததைத தெரிவிததான ஸுகரீவனே மதுபானததாலும ஆசையாலும தூககததாலும மெயமறநது அஙகதன சொலவதை அறியமுடியவிலலை அங்கதன சீகரமாகத திருமபி வராததால லக்ஷமணன கடுஙகோபஙகொணடு கோடடைககுள நுழையப போவதைக் கணடு, அஙகுளள வானரரகள பயநது நடுநடுஙகி, நலல வாரததைகளைச சொலலி ஸமாதானஞ செயதாரகள என்ன செயவாரோ வெனறு சிலர கூசசலிடடாரகள இடிபோல காஜிததுப பெரும வெளளததைபபோல வேகமாக வரும லக்ஷமணனைப பாரதது சிலர ஸிமஹநாதம செயதாரகள

அநதப பெரும சபதததால ஸுகரீவன விழிததுககொணடு, மாலைகளும ஹாரஙகளும நழுவ, மபகததால கணகள சுழலப, படுககையை விடடு மெளள எழுநதான அஙகதன அபபொழுது ஓடி, அரசனுககு மிகவும பிரியமுளள மநதிரிகளான பலக்ஷன பரபாவனெனற வரகளை அழைதது வநதான் அவரகள அநதபபுரதது ஸதரீகளைப பாரககக கூடியவரகள எலலா விஷயஙகளிலும அரசனுககு ஹிததததையே உபதேசிககிறவரகள அவரகள உளளே போய் "ஏதோ ஒரு விஷயததைப பேச விருமபி "லக்ஷமணன வநதிருககிற" ரெனறு ஸுகரீவனுககுத தெரிவிததாரகள பிறகு, தேவேநதர போகஙகளை அனுபவிககும் அநத வானர ராஜனைப பலவிதமாகப புகழநது தேறறி, "ராம லக்ஷமணரகளென்ற ராஜகுமாரரகள தஙகளுடன ஸநேஹஞ செயதிருககிறாரகளெனபது ஞாபகததி லிருககலாமே. அவரகள ஸதயந தவறாதவரகள, மஹானுபாவரகள இநதப பூமண்டலததை ஆளத தகுநதவரகள . தஙகளுககுச சதருவான வாலியைககொனறு, வானர ராஜயததைத தஙகளுககுக கொடுததவரகள அவரகளில ஒருவரான லக்ஷமணன கோடடை வாசலில வநதிருககிறர. அவரைக கண்டு பயநது நமது வானரரகள கூசசலிடுகிறாரகள ராமனுடைய உததிரவால அவருடைய அபிபராயததைத தஙகளுககுத தெரிவிகக இவர இஙகே வநதிருககிறர. அவர சதருககளை வேரறுததுத தன் காரியததை முடிததுககொளளககூடியவர தாரா புதரனை அஙகதனைத தஙகளிடததிறகு அதிவேகமாய அனுபபினவர அவரே. அநத மஹாவீரன கோபததால கணகள சிவநது, வானரரகளைத தன பாரவையால எரிததுககொணடு, கோடடை வாசலில நிறகிறர. ஆகையால தாஙகள புதர மிதர பநதுககளுடன உடனே அவரிடததிறகுப போய ஸாஷடாஙகமாக நமஸகா

ரஞ் செய்து அவருடைய கோபத்தைத் தணியுங்கள் மஹாராஜா தாங்கள் செய்த ப்ரதிக்ஞையைத் தவறலாமா? முன் செய்த ஏற்பாட்டின்படி நடவுங்கள். ராமனுடைய ஆக்ஞையை எப்படியாவது ஸாவதானமாக நிறைவேற்றவேண்டு"மென்று ப்ரார்த்தித்தார்கள்

ஸர்க்கம் 32.

மாருதி ஸுக்ரீவனுக்கு ஹிதத்தை உபதேசித்தது.

லக்ஷ்மணன் கோபித்துக்கொண்டிருக்கிறானென்று அங்கதனும் மந்திரிகளும் சொல்லக்கேட்டு, ஸுக்ரீவன் மிகவும் பயந்து, பரபரப்புடன் ஆஸனத்தை விட்டெழுந்து, ராமானுஜனை எப்படி ஸமாதானஞ் செய்கிறதென்று நெடுநேரம் யோசித்து, ஆலோசனையில் மிகவும் ஸமர்த்தர்களான மந்திரிகளைப் பார்த்து, "நான் அவர்கள் விஷயத்தில் அயுக்தமாய்ப் பேசவுமில்லை, நடந்துகொள்ளவுமில்லை. அப்படியிருக்க, லக்ஷ்மணன் என்னிடத்தில் கோபங்கொள்வதற்குக் காரணமென்னவென்று கவலைப்படுகிறேன் ஒரு வேளை என் சத்ருக்கள் எனக்குக் கெடுதி செய்ய வெண்ணி, என்னிடத்தில் இல்லாத தோஷங்களைக் கற்பித்து, லக்ஷ்மணனுக்குக் கோபமுண்டாகும்படி செய்திருக்கிறார்களோ? இந்த விஷயத்தில் நீங்களெல்லோரும் க்ரமப்படி உங்களுடைய புத்திகெட்டினவரையில் அவர் கோபிப்பதற்குக் காரணத்தை அறிந்து சீக்ரமாகச் சொல்லவேணும் ராமனிடத்திலாவது லக்ஷ்மணனிடத்திலாவது நான் பயப்படுவதற்கு யாதொரு காரணமுமில்லை ஆனால் எனக்குப் பரமமித்ரனான ராகவன் காரணமில்லாமல் கோபித்ததைப் பற்றிக் கவலையாயிருக்கிறது மித்ரர்களை ஸம்பாதிப்பது ஸுலபம், பிறகு அந்த ஸ்நேஹம் அழியாமல் காப்பாற்றுவது ஸுலபமல்ல மனிதர்களின் சித்தம் அடிக்கடி மாறும், அல்பவிஷயத்திலும் ஸ்நேஹம் அழியும் ராமன் எனக்குச் செய்த ஒப்பற்ற உபகாரத்திற்குப் பதில் செய்ய முடியவில்லையேயென்பதற்கு வருந்துகிறே" னென்று தன் எண்ணத்தை வெளியிட்டான்

அப்பொழுது ஹனுமான் அவன் சொன்ன விஷயத்தை நன்றாய் ஆலோசித்து "ஸ்வாமி! மித்ரன் செய்த உபகாரத்தைத் தாங்

கள மறககாதிருபபது ஆசசாயமலல அது தஙகளுககு ஸவபாவமே மஹாவீரரான ராமன தஙகளுடைய பராாததனைக கிணஙகி இநதரனுடைய பராககிரமததைதயுடைய வாலியைப பயமிலலாமல கொனருா எபபடி யோசிததாலும அவா தஙகளிடததிலவைதத ஸநேஹததாலகோபிககிருரேயலலது தவேஷததாலலலவெனறு தெரிகிறது. இபபொழுது வாஷகாலம சென்று சரதகாலம நடககிறது ஏழிலைபபாலை மரஙகள மலாநத புஷபஙகளால விளஙகுகினறன ஆகாசததில மேகஙகள மறைநது கரஹஙகளும நக்ஷதரஙகளும தெளிவாக விளஙகுகினறன திககுகளும ஆறுகளும ஏரிகளும நிாமலமாகவிருககினறன சதருககளினமேல படையெடுததுச செலலவேணடிய காலம வநதுவிடடதைதத தாஙகள அறியவிலலை இபபடி அஜாகரதையாய இருபபதைதத தெரிவிகக லக்ஷமணன வநததாக எணணுகிறேன அநத மஹாதமாவான ராமன, ராஜயததை இழநது பாாயையை விடடுப பிரிநத சோகததால வாடி யிருககிருா லக்ஷமணனும அவரைப பாாததது வருநதி, அவா சொனன கடுமையான வாாததைகளை இனனும கடுமையாகக கோபததுடன தஙகளுககுச சொலவாா தாஙகள அதைப பொறுககவேணடும தாஙகள ராமனுககு அபராதஞ செயதிருககிறீாகள, ராமானுஜனைக கைகூபபி பராாததிபபதைதத தவிர வேறு தகுநத பரிஹாரம எனககுத தெரியவிலலை "எனனைப பாாத்து இபபடிக கௌரதைக குறைவான ஆலோசனையைச சொலலத துணிநதாயலலவா" வெனறு தாஙகள என்னிடததில கோபிககககூடாது மநதிரிகள அரசனுககு எபபொழுதும ஹிததைதயே உபதேசிககவேணடும. ஆகையால பயமிலலாமல தஙகளிடததில இபபடித தெரிவிததேன ராகவன கோபஙகொணடு கோதணடததை எடுதது நினருல, ஜகதத முழுவதையும வசபபடுததகூடியவரலலவா? இபபொழுது அவரைக கோபமூட்டத தகாது மறுபடியும அவரை ஸமாதானஞ செயய வேணடியிருககும அவா தஙகளுககுச செயத உபகாரததை மறவாமல நனறியுளள தாஙகள அபபடிச செயவது இனனும அவசியம ஆகையால தாஙகள புதர மிதர பநதுககளுடன அவரை ஸாஷடாஙகமாக நமஸகரிததுப, பாாயை பாததாவுககு வசபபடடு நடபபது போல ராமனுககுச செயதபரதிக்ஞையை நிறைவேறறுஙகள. மஹேநதரனுககு நிகரான பலபராககிரமமுளள ரகுவீரனுடைய ஸவபாவமான சகதியே எலலையறறதெனறு தஙகளுடைய மனவிறகுத தெரியுமே, லக்ஷமணனும அவருககு உதவி செயகிருா. ஆகையால அவாகளுடைய கடடளையைத தாஙகள கனவிலும மீறுவது தவ"றெனறு வணககமாகத தெரிவிததாா

ஸர்க்கம் 33

தாரை லக்ஷ்மணனை ஸமாதானஞ் செய்தது.

பிறகு ஸுக்ரீவன் லக்ஷ்மணனை அந்தப் புரத்திற்கு அழைத்து வரும்படி அங்கதனுக்கு உத்திரவிட, அவர் ராமனுடைய ஆக்ஞைப்படி கிஷ்கிந்தைக்குள் வந்தார். கோட்டை வாசலில் காவலாக விருந்த வானரர்கள் பருத்த தேஹமும் எல்லை யற்ற பலமுமுள்ளவர்கள், காலஸர்ப்பத்தைப் போல் கோபத்தால் சீறிக்கொண்டிருக்கும் லக்ஷ்மணனைப் பார்த்துப் பயந்து, கை கூப்பி அவரைத் தடுக்கவில்லை. மலர்ந்த காடுகளாலும் சோலைகளாலும் மாட மாளிகை கோபுரங்களாலும் ஸகல பொருள்களும் நிறைந்த கடைகளாலும் விரும்பும் பழங்களும் நிறைந்து விளங்கும் மரங்களாலும் கிஷ்கிந்தை ப்ரகாசிப்பதையும், தேவகந்தர்வ அப்ஸரஸ முதலியவர்களின் அம்சங்களுக்குப் பிறந்த வானரர்கள் நினைத்த ரூபங்களை யெடுக்கக் கூடியவர்களாகத் திவ்யமான மாலைகளாலும் ஆடையாபரணங்களாலும் ப்ரகாசிப்பதையும், சந்தனம் அகில் முதலிய வஸ்துக்களின் பரிமளம் எங்கும் வீசுவதையும், உத்தமமான பானங்களையுடைய சாராயக் கடைகளால் ராஜவீதிகள் மணப்பதையும், தெளிந்த மலையருவிகளையும் பார்த்துக் கொண்டே போனார்.

பிறகு அங்கதன் மைந்தன் த்விவிதன் கவயன் கவாக்ஷன் கஜன் சரபன் வித்யுன்மாலி ஸம்பாதி ஸூர்யாக்ஷன் ஹனுமான் வீரபாஹு ஸுபாஹு நளன் குமுதன் ஸுஷேணன் தாரன் ஜாம்பவான் ததிவக்த்ரன் நீலன் ஸுபாடலன் ஸுநேத்ரன் முதலிய வானர ச்ரேஷ்டர்களின் வீடுகள் ராஜவீதியில் வெளுத்த மேகங்களைப் போல உறுதியாக அமைக்கப்பட்டிருப்பதைக் கண்டார். அவை அழகான மாலைகளாலும் தன தான்யங்களாலும் உத்தம ஸ்த்ரீகளாலும் நிறைந்து வெகு ரமணீயமாக விருந்தன. பிறகு வானர சக்ரவர்த்தியான ஸுக்ரீவனுடைய அரண்மனைக்கு வந்தார். அது வெளுத்த மதிலால் சூழப்பட்டிருந்தது. உப்பரிகைகள் கைலாஸத்தின் சிகரங்களைப் போல வெளுத்து ஆகாசத்தை அளாவின. எக்காலத்திலும் வேண்டிய பழங்களையும் புஷ்பங்களையும் கொடுக்கும் பூலோகத்து மரங்களாலும் கருமேகங்களைப் போல புஷ்பங்களாலும் பழங்களாலும் நிறைந்து குளிர்ந்த நிழலுள்ள மந்தாரம் முதலிய தேவேந்திரனால் கொடுக்கப்பட்ட தேவலோகத்து மரங்களாலும்

அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. பலமுள்ள வானர வீரர்கள் ஆயுதபாணிகளாகக் கோட்டை வாசல்களில் காவலிருந்தார்கள். சிரேஷ்டமான மாலைகள் எங்கும் கட்டப்பட்டிருந்தன. வாசற்படிகள் உருக்கியோட்விட்ட தங்கத்தால் அமைக்கப்பட்டு விசித்ரமாக வேலை செய்யப்பட்டிருந்தன. லக்ஷ்மணன் இப்படிப்பட்ட ஸுக்ரீவனுடைய அரண்மனைக்குள், பெரிய மேகத்தில் ஸூர்யன் புகுவதுபோல் சென்றார். பல ஜனங்களால் நிறைந்த ஏழு கட்டுகளைத் தடுக்கப்படாமல் தாண்டி, மஹாராஜாவின் அந்தப்புரத்திற்கு வந்தார். அங்கே தங்கத்தாலும் வெள்ளியாலும் செய்யப்பட்ட பல கட்டில்களும் விசித்ரமான ஆஸனங்களும், விலையற்ற விரிப்புகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தன. வீணை முதலிய வாத்யங்களுக்கு ஒத்துச் சிலர் மதுரமாகப் பாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். ரூப யௌவன உத்தமகுலம் முதலியவைகளால் பெருமை கொண்ட பல ஸ்த்ரீகள் விசித்ரமான மாலைகளாலும் ஆடையாபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டுப் புஷ்ப ஹாரங்களைத் தொடுத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அங்கிருந்த வேலைக்காரர்களில் திருப்தி யில்லாதவனாவது ஜாக்ரதை யில்லாதவனாவது உத்தமமான வஸ்த்ராபரணங்க ளில்லாதவனாவது கிடையாது. பாதச்சிலம்புகளும் அரைநூல் மாலைகளும் சப்திப்பதைக் கேட்டு அங்குள்ளவர்கள் ஆனந்தமாக விளையாடிக்கொண்டிருக்கிறார்களென்றறிந்து, லக்ஷ்மணன் வெட்கமடைந்து கோபங்கொண்டு, தான் அங்கிருப்பதை ஸுக்ரீவனுக்குத் தெரிவிக்கவும் அந்தப் பெண்கள் அங்கிருந்து போகவும் திக்குகள் நடுங்கும்படி நாணோசை செய்தார். நல்லொழுக்கமுள்ளவராகையால் பரஸ்த்ரீகளைப் பார்த்தாலும் அவர்களுடைய ஆபரணசப்தங்களைக் கேட்டாலும் கொஞ்சமேனும் கலங்காமல் அலக்ஷ்யமாக ஓரிடத்தில் தனியாக உட்கார்ந்து ராமன் படும் துக்கத்தை நினைத்து வருத்தப் பட்டுக்கொண் டிருந்தார். ஸுக்ரீவன் அந்த நாணோசையைக் கேட்டு லக்ஷ்மணன் அந்தப்புரத்தில் வந்து விட்டாரென்றறிந்து பயந்து ஒன்றும் தோன்றாமல் மாலைகளை அறுத்தெறிந்து வாலை ஆட்டிக்கொண்டு மனங்கலங்கி யிருந்தான். "அங்கதன் என்னிடத்தில் தெரிவித்தபடி ராமனிடத்திலுள்ள ப்ரீதியால் லக்ஷ்மணன் கோபத்துடன் என்னிடத்தில் வந்திருக்கிறார்" என்று கவலையுற்று மனம் வாடி ஸமீபத்திலிருந்த தாரையைப் பார்த்து, "இயற்கையாகச் சாந்த குணமுள்ள லக்ஷ்மணர் இப்பொழுது கோபங்கொண்டவரைப்போல் வந்திருப்பதேன்? காரணமில்லாமல் ஒரு பொழுதும் கோபிக்கமாட்டாரே. ஆகையால் நாம் இவருக்கு ஏதாவது அபராதஞ் செய்திருக்கிறோமாவென்று நன்றாக யோசித்துச் சொல். அல்லது நீயே அவ

ருடன பேசி எபபடியாவது ஸமாதானஞ செய உனனைப பாாததவு டன அவருடைய கோபநதணிநதுவிடும பெருநதனமையுளள வாகள ஸதரீகளிடததில கோபஙகொணடு கரூரமாக ஒரு பொழுதும நடககமாட்டாாகள. உனனுடன பேசிக கோபநதணிநது தெளிந திருககுமபொழுது நான அவரைத தாசனஞசெயகிறே” னெனறுன

“அபபடியே செய்கிறே”னெனறு தாரை சொலலி, ஸமபோக ஸுகததைத விருததி செயயக குடிதத மதுவின மயககததால கண கள சுழல, சரமததால தளளாடி அடிமேல அடிவைதது நடநது கொணடு, வஸதரஙகள தளாநது அரைநூல மாலை அவிழநது தொங்க, படுககையிலிருநத வேஷததுடன ஸமபோகக குறிகள ஸபஷடமாக விளஙக, ஸதனபாரததால சறறு வளைநத தேஹதது டன லகஷமணனிருககு மிடததிறகு வநதாள. (எநதப பாணததால என பரிய நாயகனை வாலியை அடிததுக கொனறுயோ, அதே பாண ததால எனனையும கொனறு வாலியுடன சோதது வை நானிலலா விட்டால வாலி துககமடைவாரெனறு சொனன பதிவரதை இவளே வாலமீகியின கருதது இபபடித தெளிவாயிருநதாலும, கமபருககு இது இஷடமிலலை ஸகல உததம குணஙகள வாயநத தாரையைக குறைவாகச சொலல மனமிலலை மஹா பதிவ்ரதை யெனறும கைம பெணகளுககுரிய வேஷததுடனும நியமததுடனும காலஙகழிததா ளெனறும அழுததமாகச சொலலுகிறா) லகஷமணன அவளைப பாாதது பரஸதரீ தாசனம தாம விரோதமெனறு தலை குனிநதா. அவளுடைய அழகும விலாஸஙகளுமஅவருடைய மனவில யாதொரு விகாரததையும உணடாககவிலலை ஆனால ஸதரீகளிருககும பொழுது கோபிபபது உசிதமலலவெனறு அலகஷயமாகவிருநதா. அவருடைய கோபநதணிநததெனறு பாாவையால அறிநத தாரை, மதுபானததால வெட்கமறறு, ஸநேகததைத முனனிடடுத தைாய மடைநது அவரை ஸமாதானஞ செயதாள.

“ராஜ குமார! நீ என கோபஙகொண்டிருககிறாய? எவனாவது உன கட்டளையை மீறி நடநதானோ? உலாநத விருகஷஙகளால பறறி யெரியும், காட்டுததீயில எவனாவது பயமிலலாமல போய விழு வானா” வெனறு மிருதுவாகவும மதுரமாகவும கேட்டாள

அதனால லகஷமணன கோபநதணிநது ஸநேகஹததைத முன னிடடுக “கணவனுடைய ஹிததததையே நாடும நீ, ஸுகரீவன ஆஞச

க்கு அடிமையாகத தாமததை விடடு ராஜயகாரயஙகளை மறநது, ராம னுககுச செயத பரதிககைஞயை நினைககவிலலையென று அறியாயோ? அவன அனுபவிககும ராஜ்யம ராகவனுல கிடைததது, அவா சோக ததால வாடியிருககிருா அவனையே நமபியிருககிருரெனபது அவனுககுக கொஞசமேனும ஞாபகமிருககிறதா? மநதரி மிதர பநது கணஙகளுடன எபபொழுதும மதுபானஞ செயது மயஙகியிரு க்கிருன. நான்கு மாதஙகளான பிறகு ஸீதையைத தேடும விஷய ததில வேணடிய முயற்சி செயகிறேனென று ரகுவீரனுககு வாககளி தது, அநதக காலம தாணடிறறெனபதைக கவனியாமல மதுபானத திலும ஸதரீகளிடததிலும காலஙகழிககிருனே புருஷாாததங்களை அடைய விருமபுகிறவனுககு மதுபானம முகய ஸாதனமாக விதிககப படடிருககிறதோ? அநத உததம பரயோஜனஙகளை ஒரு க்ஷணத ததில அழிகக இது ஒனறே போதாதோ? தனக்கு உபகாரம செயதவனுககுப பதில செயயாமலிருபபது மஹா அதாமமலலவா? உததம குணவானுன மிதரனுடைய ஸநேஹததை இழபபதால ஐசவாயமும அழியும. ஸதயததிறகு தாமததிறகும இருபபிட மான மிதரன, அாததம காமமெனற புருஷாாததங்களுககுக காரண மலலவா? ஸுகரீவன மிதரனை மறநததால அவைகளை இழந்தான். இநத நிலைமையில நாஙகள செயயவேண்டியதைக கூாமையான புததி யுள்ள நீயே நனருக யோசிததுச சொல”லென்ருா

தாரை அதைக் கேட்டுத் தாமததிறகும அாததததிறகும் அது ஒததிருபபதைக கவனிதது, ராமனுடைய காாயம முடிவ தில லக்ஷமணனுககு நமபிக்கையுணடாக “ராஜபுதர! ஸுக்ரீவன காம பர்வசனுய இருககிருன. நீ கோபிபபது தகாது ஸாதுககள தங்களை அணடினவாகளைக கடுமையாகக கோபிபபாாகளோ? உஙகள க்ஷேமததையே கோரும ஸுகரீவன அபராதம செய்தால பொறுககவேணடாமா? உததம வீாயமெனற குணததால விளங் கும ராஜபுதரனுன நீ அலப வீாயமுளள ஸுகரீவனிடததில கோபிககலாமா? விடாமுயறசியுளளவனும சாநதரூபமான தப ஸுககு உதபததி ஸதானமுமான நீ கோபததிறகு ஆளாகலாமா? ஸுகரீவனுக்குப பரம மிதரனுன ராமன கோபங்கொண்டிருபபதும எனக்குத தெரியும். அது வீணபோகாது. சததுருவினமேல படை யெடுததுச செலலும காலம தாணடிறறெனபதும எனககுத தெரி யும். நீஙகள எங்களுககுச செயத பரம உபகாரமும எனககுத தெரியும. இநத விஷயததில நாஙகள செயயவேண்டியதும எனக் குத தெரியும. காமததின பலம தடுககமுடியாதெனபதும எனககுத

தெரியும ஸுகரீவன எவளிடததில ஆசைகொணடு யாவறறையும மறநதிருககிருனே அவனையும எனககுத தெரியும

நீ இபபொழுது கோபததிறகுடபடடிருபபதால உன புததி காம விஷயஙகளில செலலாது அபபடியிலலாவிடடால காமபரவசனைவன தேசகால தாமாததஙகளை அறியமாடடானெனறு நீயே ஒபபுககொளவாய அவனிடததில கோபிககமாடடாய ஸுகரீவன எனனைவிடடுப பிரியாமல ஆசைககு அடிமையாய ஆசையால வெடகமறறிருக்கிருா ராமனுககுத தோழன, உனககும மிதரன, அவருடைய பிழையை நீ பொறுககவேணடும இது ஒரு ஆசசாயமா? உதிாநத இலைகளையும நீரையும காறறையும புஜிதது இநதரியஙகளையடககி ஸுகதுககஙகளைப பொறுததுத தாமததிலும தவததிலும மனதைதச செலுததின மஹாரஷிகளும காமததிறகு அடிமையாய, ஸதரீமோஹததால மயஙகுகிருாகள ஸுகரீவனே வானரன, சாபலயமெனபது அவனுககு இயறகை, ஸகல ஐசவாயஙகளும பொருநதின மஹாராஜா, இவா ஆசைககு அடிமையாகவிருபபது ஆசசாயமலல”வென்று மதததால மிருதுவாகவும வேடிககையாகவும ஸுகரீவனுககு ஹிதமான வாாததைகளைச சொனனுள.

“ராஜகுமார ! ஸுகரீவன காமபரவசனுயிருநதும உங்கள் காாயததை முடிபபதில் சரததையுளளவனுகி ஸேனைகளைச சோககுமபடி முனபே உததிரவு செய்திருககிருா. பலமலைகளில் வஸிககும வானரவீராகளும கோடி கோடியாக வநதிருககிருாகள அநதபபுரதது ஸ்தரீகளைப பாாககக்கூடாதெனறு நீ வெளியிலிருநததால உன நனனடததை விளங்கிறறு. ஸாதுககள் தஙகளுடைய மிதராகளின பாாயைகளைப பாாபபதில தோஷமிலலை ஆகையால உளளே வரலா”மெனருள.

தாரையின பராாததனையாலும சீகரததில தன் காாயம முடிய வேண்டுமெனற கவலையாலும லக்ஷமணன் அநதபபுரததில பரவேசிததாா அங்கே ஸுகரீவன, சிறநத விரிபபுகளால அலஙகரிககப்படட ஸிமஹாஸனத்தில உததமமான ஆபரணங்களாலும மாலைகளாலும வஸதரங்களாலும அலங்கரிககபபடடு, ஸூாயனைப்போல காநதிபெறறு, உடகாாநதிருபபதைக கண்டாா. ரூபலாவணயமுள்ள அநேக ஸ்தரீகள மஹா கீாததிசாலியான அநத வீரசரேஷ்டனைச சூழ்நது நினருாகள. அதைக கணடு லக்ஷமணன கண்கள் சிவநது காலாநதகனைபபோல கோபஙகொண்டாா. ஸுக்ரீவனும ருமையைத தழுவிககொண்டு அளவறற பராககரமசாலியான லக்ஷமணன ரோஷ்

ததால விசாலமான நேதரங்களுடன வருவதை ஆசசாயத் தாலும பயததாலும் விசாலமான நேதரங்களால பாாததுக கொணடிருநதான்

ஸர்க்கம 34.

ஸுக்ரீவன் ராமனுடைய கட்டளையை அறிந்தது.

இபபடிக கோப பரவசராய, ஒருவராலும தடுககப்படாமல, லக்ஷமணன அநதபபுரததிற்குள வருவதைப் பாாதது, "நாம் இவரை ஸமாதானஞ செயயத தாரையை அனுபபினேமே. அபபடி யும கோபம அடஙகாமல இவா இஙகே வருவதற்குக காரண மென்ன" வென்று ஸுகரீவன கவலை கொண்டான ரோஷததால பெரு மூசசுவிடடுககொணடு, ராமன படும துககததை நினைதது நினைதது தன தேஜஸால ஸகல வஸதுககளையும எரிபபவாபோல், ராமானுஜன தனனை நோககி வருவதைக கண்டு, புஷ்பங்களால் அலங்கரிககபபடட இநதரதவஜத்தைபபோல வானரராஜன் ஸிம ஹாஸனததிலிருநது திடீரென்று எழுநதிருநதான் உடனே தாரை முதலிய அநதபபுர ஸதரீகளும் சநதரனைத தொடரும நக்ஷததிரங களைபபோல எழுநது நினறாாகள மயககததால் கணகள் சிவநது, கைகூபபித தள்ளாடிககொண்டு, கலபக விருக்ஷததைபபோல லக்ஷ மணனை வநதனம செய்தான்

இபபடி ருமைமுதலிய ஸதரீகளால சூழபபடடு நிற்கும வானர பதியைப பாாதது இளையபெருமாள, "ஸுக்ரீவ! ஸதவ குணததை ப்ரதானமாகவுடையவனும உத்தம குலததில பிறநதவனும கருணை யுளளவனும இநதரியஙகளை ஜயிததவனும நனறிமறவாதவனும ஸத யநதவறாதவனுமான அரசனே லோகததில கொண்டாடபபடுகிறுன். அதர்மததையே கைக்கொண்டு, தனககு உபகாரம செய்த மிதராக ளிடததில எவன பொய்ப்பரதிக்ஞை செய்கிருனே அவனைககாடடி லும க்ரூரமானவன் லோகததிலுணடோ? குதிரையைபபற்றிப பொய சொன்னவன் நூறு குதிரைகளைக கொன்ற பாபி, பசுவைப பறறிப பொய சொனனவன் ஆயிரம பசுககளைக கொனற பாபி, மனிதனைபபறறி பொய் சொனனவன தனனையும தனனைச சோ்ந்த வாகளையும கொனற பாபி, இபபடியிருகக, மஹாபுருஷனன ராம னைபபறறிப பொய சொலலுகிறவன் ஸகல ப்ராணிகளையும் கொனற பாபததை அடைகிறுன், மிதராகளிடததில உபகாரததைப பெற

றுப பதில செயயாத நனறியறறவனை எலலோரும கொலலவேண டும ஸகல லோகஙகளாலும பூஜிககபபடட ஸவாயமபுவ மனு ஒரு ஸமயததில நனறியறறவனைப பாரததுக கோபஙகொணடு, "பராஹ மஹததயா ஸுராபானம திருடடு வரதஙகளை அனுஷடிபபதில தவறு இவைகளைச செயதவனுககும ஸாதுககள பராயசசிததஙகளை விதித திருககிறாரகள நனறியறறவனுககோ விதிககககூடிய பராயசசிததம ஒனறுமிலலை"யெனறு சொனனா. நீ நலலொழுககமிலலாதவன, நனறி மறநதவன, ஸதயந தவறினவன, ராமனால உபகாரததை அடைநது அவருககுப பதில் செயயவேணடுமெனற எணணமே உனககிலலை நீ நனறியுளளவனாக அவா செயத உபகாரததை நினைத தால இதுவரையிலேயே ஸீதையைத தேட முயறசிசெயயமாட டாயா? அலபமான விஷய ஸுகஙகளில ஆசைகொணடவனெனறும பொய பரதிகஞை'செயகிறவனெனறும தவளையைபபிடிகக அதைப போல கததும பாமபைபபோனறவனெனறும ராமன உனனை அறியவிலலையே அநத மஹாதமா உனனிடததில இரககம வைததது, நீ துஷடனெனறும பாபியெனறும அறியாமல வானர ராஜயததை உனககுக கொடுததாா அவா ஸகல பராணிகளுககும க்ஷேமத தையே செயகிறவா ஆனால இனிமேலும நீ நனறி மறநதிருநதால கூரமையான பாணஙகளால உனனைக கொனறு வாலியைச சேர அனுபபுவாா வாலி ராமபாணததால கொலலபபடடு யமலோகத திறகுப போனவழி இனனும அடைககபபடவிலலை. ஸுகரீவ! செயத பரதிகஞையை நிறைவேறறு. வாலி போன வழியில போக ஆசைபபடாதே ரகுவீரனுடைய பரசணட கோதண்டததிலிருநது வஜ்ரஙகளைபபோல பாணஙகள ஓயாமல கிளமபிவருவதைக காண விருமபுகிறாய இலலாவிடடால இபபடி அலப விஷய ஸுகஙகளில இரவு பகலாக முழுகி ராம காாயததை மனதாலும நினைககாமலிருப பாயா"வெனறாா

ஸாககம் 35.

தாரை லக்ஷமணனை ஸமாதானஞ் செய்தது.

இபபடி லக்ஷமணன தேஜஸால ஜவலிததுககொணடு சொனன கடும வாாதலைதகளைக கேடடு சநதரனைபபோல அழகான முக காநதி யுளள தாரை, மறுபடியும அவருடைய கோபததைதத தணிகக ஆரமபிததாள,

" லக்ஷமண ! நீ இபபடிச சொலலககூடாது இநத வான ராதிபதி இவவிதமான கடும வாாததைகளைக கேடகத தகுநதவ ரல்ல. மேலும அவைகளை நீ சொலவதும அவா கேடபதும முறறி லும தகாது. இவா நன்றியறறவா, ரஹஸ்யமாய்க கெடுதி செயப வா, கரூரா, பொய சொலலுகிறவர், கபடமுளளவரெனறு நீ எண ணுவது தவறு பிறரால செயய முடியாத கார்யததை ராமன செய் தார். வாலியைக் கொனறா தனககுப பரம உபகாரததைச செய் தாரெனபதை இவா மறககவிலலை கீாததி வானரராஜ்யம ருமை நான யாவும ராமனுடைய கிருபையால இவருககுக் கிடைததிருக கினறன இதுவரையில ஸுகமான ஆஹாரமும தூககமுமினறி கஷ்டபபடடு வநது இபபொழுது ராஜய போகஙகளை அடைநத வுடன தனனை மறநது காாயஙகளைச செயயும காலததை அறிய விலலை அபார சகதியுளள விசவாமிதர மஹாஷி மேனகையுடன் பதது வாஷங்கள வரையில ஆனநதமாகக காலஙகழிததது அவை களை ஒரு நாள பகலெனறு எண்ணவிலலையா ? அநத மஹாஞானியே காாயஙகளையும அவைகளைச செய்யவேணடிய காலஙகளை மறநதிருகக, மறறவாகளைபபறறிச சொலலவும வேணடுமா ? இவா மிகவும களைத தவா , ஆஹாரம நிதரை முதலிய தேஹ தாமஙகளுககுக கடடுப படடாரே யொழிய மனதில விகாரம எதுமிலலை போகஙகளை அனுபவிததுத திருபதியடையவும இலலை ஆகையால இவருடைய பிழையைப் பொறுபபது நயாயமே

" லோகதாமததை ஆராயநது-அறியாமல ஸாதாரண மனுஷ் யனைபபோல நீ கோபததிறகு இடங கொடுககத் தகுமா ? உனனைப போனற ஸாதுககள விஷயஙகளைப பரீக்ஷிததுப பாாககாமல சீகர மாகக கோபததிறகு இடங்கொடுககமாட்டாாகள் ஸுகரீவ னுககாக நான உனனை வேணடிககொளளுகிறேன. இந தக கடுஙகோபததை விடு ராமன உததிரவு செயதால ருமை நான வானர ராஜ்யம தனதானயம ஐசவாயம யாவறறையும ஸுகரீவன விடத தயாரா யிருககிறாரெனறு எனககுத தெரியும சநதரனை ரோஹிணியுடன சோததுவைபபதுபோல ராவணனைக கொனறு ராமனை ஸீதையுடன சோததுவைபபாா. இபபொழுதே அவனைக கொலலககூடாதாவெனறால, லஙகையிலுளள ராக்ஷஸாகளுககுக கணககிலலை காமரூபிகளும மஹா பலபராககரமசாலிகளுமான அவா களைக கொலலாமல ராவணனைக கொலல முடியாதே அவனைக கொல லாமல ஸீதையைக் கொணடுவர முடியாது பிறருடைய உதவி யினறி ஸுகரீவன் அநதத துஷ்டனை ஜயிககமுடியாது. ஸுக்ரீவ

னுடன் வாலி யுத்தஞ் செய்யப் புறப்படும்பொழுது "தசரத சக்ர வர்த்தியின் புத்ராகளான ராம லக்ஷ்மணர்கள் ஸுக்ரீவனுக்கு உதவி யாக வந்திருக்கிறார்கள் அந்த மஹாவீரர்களால் தங்களுக்குக் கெடுதி நேரும், போகவேண்டாமென்று தடுத்தேன். அப்பொழுது ராவண னுடைய பலபராக்ரமத்தையும் ஸைன்யங்களேயும் வாலி எடுத்துச்சொ ல்லிப், பலஹீனனுன ஸுக்ரீவனுல் ராவணனை ஜயிக்கமுடியாது ரா மன் அவனுடைய உதவியை விரும்பமாட்டாரென்முர். ராவணனு டைய வரலாற்றை அவர் சொல்லிக் கேட்டதேயொழிய நான் நேரில் பார்க்கவில்லை. ஸகல வானரர்களேயும் அழைத்து வரும்படி பலநாள் களுக்கு முன்பே தூதர்கள் அனுப்பப்பட்டிருக்கிறார்கள் அவர் களின் வரவை எதிர் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதால் ராமகார்யத்திற் காக மஹாராஜா வெளியில் புறப்படவில்லை பதினைந்து நாள்களுக் குள் எல்லோரும் வந்து சேரவேண்டுமென்று உத்திரவுசெய்திருக் கிறார் அந்தக் கெடு இன்றுடன் முடிகிறது வானரர்களும் கரடி களும் இன்று வருவார்கள் கோபத்தை விடு இங்குள்ளவரை ஸ்த்ரீகள் உன் முகம் கோபத்தால் ஜ்வலித்துக் கண்கள் சிவந்திருப் பதைப் பார்த்து, முன்பு ராமன் வாலியைக் கொன்றதை நினைத்து, இப்பொழுதும் ஸுக்ரீவனுக்கும் அபாயம் நேருமோவென்று பயப் படுகிருர்க"ளென்றுள். (ஸுக்ரீவன் செய்த ப்ரதிக்ஞையை மறந் தானு? ஸீதையைத் தேட என்ன ஏற்பாடு செய்திருக்கிறுனென்று கேட்டுத் தெரிந்துகொள். அப்படிச் செய்யாவிட்டால் அவனை இவ்விதமாகக் கண்டித்து வா'வென்று ராமனும் சொல்லவில்லை லக்ஷ்மணனும் தாரையைக் கேட்கவில்லை. இது இருவரிடத்திலும் புத்திக் குறைவைக் காட்டுகிறது தாரை லக்ஷ்மணனுக்கு ஸமா தானஞ் சொல்லி அவன் கோபிக்க இடமேயில்லையென்று நிரூபித்து விட்டாள் அப்பொழுது லக்ஷ்மணனுக்கு வெட்கமுண்டாயிருக்க வேண்டும் வாலியை நேரில் கண்டு கேட்டு விசாரிக்காமல் ஸுக்ரீவ னுடைய வார்த்தையையே நம்பி வாலியைக் கொன்றதுபோலாகும்)

ஸர்க்கம் 36.

ஸுக்ரீவன் லக்ஷ்மணனை ஸமாதானஞ் செய்தது.

தாரையின் வார்த்தைகள் ப்ரியமாகவும் தர்மத்திற்கு ஒத்து மிருந்தன லக்ஷ்மணன் அதை ஆலோசித்தார். இயற்கையாகவே

இரகக முள்ளவா அவைகளை ஒபபுகமொண்டாா ஒருவன நனை நத ஆடையை அவிழததது எறிவதுபோல லக்ஷமணனிடததிலுண் டான பயததைத ஸுகரீவன அதைக கணடு நீககினான். பிறகு மது பானத்தாலுணடான மயககம தீாநது மாலைகளையும ஹாரங்களையும் அறுததெறிநது, "ஐசவாயததையும கீாத்தியையும் வானர ராஜயத தையும முனபு இழநதேன, ராமனுடைய கிருபையால இபபொழுது அவைகளை மறுபடியும அடைநதேன. ஸகல லோகஙகளிலும கீா ததி பெறற அநத ரகுவீரனுககுப பதில செயய முடியாதவனாயிருக கிறேன. அவா எனனைப பெயருககு மாதரம் உதவியாக வைத்துக கொண்டு ராவணனைக் கொனறு ஸீதையை அழைத்து வருவாா. ஏழு ஸால மரஙகளையும மலையையும பூமியையும ஒரே பாணததால துளைதத அநத மஹாவீரனுககுப பிறருடைய உதவியும வேண டுமோ? நாணொலியால மலைகளையும பூமியையும நடுஙகச செயகிறவ ருககுப பிறரால ஆகவேண்டியதென்ன? ரகுவீரன் ராவணனைக கொலவதறகாகப பரிவாரததுடன் போகும்போது நானும போ வேன விசவாஸததாலும ஸ்நேஹத்தாலும ஏதாவது நான தவறி யிருநதால ஸேவகனான என்னிடததில கிருபைசெய்து மனனிகக வேண்டும. லோகததில அபராதமே செயயாதவன் யாரெ"னறு ஸுகரீவன விநயமாகவும சாதுாயமாகவும தெரிவித்தான.

அதைக் கேட்டு லக்ஷமணனுககு ஸநதோஷமும அவனிடத தில பரியமுமுணடாகி, "நீ இப்படி வணககமாகவும விசவாஸதது டனும் இருககிறபடியால் ரகுநாதனுககு எவவிதததிலும உதவிக் குக குறைவிலலை நோ்மை நனனடததை பராககரமம இவைகளால் வானர ராஜயததை அடைந்து உததம ஸுகஙகளை அனுபவிகக நீ தகுநதவன உன ஸஹாயததால ராகவன ஸகல சதருக்களையும நாசஞ்செயது விசேஷ கீாததி அடைவாா மனுஷயாகளின செயல களையும அதறகுத் தகுநதபடி நடககவேண்டிய காமததையும நீ நனறாக அறிநதவன; யுததததில பினவாஙகாதவன. நீ இபபடிச சொலலத தகும. தஙகளிடததில தோஷததை ஏறபடுததுகிறவா களை நாசஞ்செயயும திறமையுளளவாகள தஙகளுடைய தோஷங களை மறைபபாாகளேயொழிய வெளிபபடுததமாட்டாாகள நீயோ எலலையறற சகதியுளளவனானாலும உன் தோஷததை ஒபபுகமொ ண்டு அதை மனனிககுமபடி எனனை வேண்டுகிறாய உனனையும என அணணனையும தவிர இவவிதமானவாகள வேறுணடோ? பலததாலும பராக்ரமததாலும ராமனுககுத் தகுநத மிதரனாக நீ ஏறபட்டது தைவ ஸஙகலபததால அலலவா? ஆனால நீ

என னுடன ரிசயமூகததிறகு வநது, பாாயையை விடடுப பிரிநது வருநதும ராமசநதரனைத தேறறு சோகம மேலிடடு அவா சொனன வாாததைகளைக கேடடு நான கோபபரவசனுகக கடும வாாததைகளைச சொனனேன அதை மனனிகக வேணடு"மெனறூா (சீகரமாகக கோபிபபதும சீகரமாக ஸநதோஷபபடடு மெசசுவதும குழநதைகளைபபோல லக்ஷமணனுடைய ஸவபாவம).

ஸாககம் 37.

வானர ஸேனைகளை வருவிததது.

அதைக கேட்டு அநத வானரேசவரன, பககததிலநினற ஆஞஜநேயரைப பாாதது "மஹேநதரம ஹிமாலயம விநதயம கைலாஸம மநதரம முதலிய பாவத சிகரங்களிலும், மேறகு ஸமுதரககரையில பால ஸூாயாகளைபபோல பரகாசிககும பாவதங்களிலும, கிழககில உதய பாவதததில அடாநத காடுகளிலும, அஞஜன பாவததததையும மேகததையும யானைகளையும போனற ரூபஙகளுடன அஞஜனகிரியிலும, மனசிலை குஹைகளிலும, மேரு தூமரகிரி மஹாருணமெனற பாவதஙகளிலும, அழ்கான வனஙகளிலும, முனிகளின ஆசரமங்களிலும வஸிபபவாகளையும, இனனும இநதப பூமியிலுளள ஸகல வானராகளையும ஸமாதானம முதலிய உபாயஙகளால இபபொழுதே அழைததுவரவேணடும இதறகு முனபே அவாகளை அழைபபதறகு அனுபபிய தூதாகளை அனுபபு. காம போகங்களில மயஙகித தாமஸிபபவாகளைச சீகரம எனனிடததில கொணடுவா எனகடடளையினபடி பததுத தினஙகளுககுள இஙகே வநது சேராதவாகளை, ராஜாககுையை மீறின குறறததிறகாக உடனே கொனறு விடவேணடியது ஆகையால இஙகிருநது வானராகள கோடிககணககாகக கிளமபி, ஆகாசமாாககமாய் இநதப பூமி முழுவதிலும ஸஞசரித்து; ஸகல வானராகளையும இபபொழுதே அழைததுவரடடு" மெனறு ஆகஞாபிததான.

ஹனுமானும அபபடியே செயய, அநத வானர வீராகளும் ஆகாசமாாககமாய் வாயுவேக மனோவேகமாயச சென்று, ஸமுதரங்களிலும பாவதங்களிலும வனஙகளிலும ஏரிகளிலுமுளள வானராகளை ராமகாாயததிறகாகச சீகரமாய அழைததுவநதாாகள. ஸூ்

ரீவனுடைய ஆக்ஞையை யமதண்டனைக்கு ஸமமாய் நினைத்து, ஸகல வானரர்களும் பயந்து, அதிவேகமாய் வந்து சேர்ந்தார்கள். அவர்களில் அஞ்ஜனகிரியில் மைமலைகளைப்போல் ஸஞ்சரிப்பவர்கள் மூன்று கோடி, அஸ்தகிரியில் வஸிக்கும் தங்கநிறமுள்ளவர்கள் பத்துகோடி, கைலாஸ பர்வதத்தில் ஸிம்ஹத்தின் பிடரிமயிர் போன்ற தேஹகாந்தியுடன் ஸஞ்சரிப்பவர்கள் அநேகமாயிரம் கோடிகள், ஹிமயமலைத் தாழ்வரைகளில் காய் கிழங்கு பழங்களைத் தின்று கொண்டு வஸிப்பவர்கள் அநேகம் கோடிகள், அங்காரகனைப்போல் பயங்கரமான ரூபத்தையும் க்ரூர கிருதயங்களையுமுடையவர்களாய் விந்திய பர்வதத்திலிருந்து வந்தவர்கள் அநேகம் கோடிகள், க்ஷீர ஸமுத்ரத்தின் கரையிலுள்ள பச்சிலைக்காடுகளில் வஸித்துக்கொண்டு தேங்காய்களைப் புஜிப்பவர்களுக்கோ கணக்கில்லை.

இப்படி வனங்களிலிருந்தும் குஹைகளிலிருந்தும் ஆறுகளிலிருந்தும் மஹாவேகத்துடன் வானர ஸேனை ஆகாசத்தை மறைத்துக்கொண்டு வந்துசேர்ந்தது. அப்பொழுது முன்பு நீலனால் அனுப்பப்பட்ட தூதர்கள் ஹிமயமலைக்கு வந்து, அங்கே ஒரு பெரியமரத்தைக் கண்டார்கள். முன்னொரு காலத்தில் ஸகல தேவதைகளும் மகிழும்படி அங்கே ஒரு மஹேசவர யக்ஞம் நடந்தது. அதில் சிந்தின ஹோமத்ரவ்யங்களால் உண்டான வேர்களும் பழங்களும் அமிருதத்தைப் போன்ற ருசியுடன், ஒரு மாஸ காலம்வரையில் பசி தாஹம் இளைப்பு தூக்கம் முதலியவை யில்லாமல் செய்யும். வானர தூதர்கள் அவைகளைப் புஜித்து, அங்குள்ள அபூர்வ மருந்துகளையும் வேர்களையும் பழங்களையும் புஷ்பங்களையும் ஸுக்ரீவனுக்குக் காணிக்கையாகக் கொண்டு வந்தார்கள். பூமியிலுள்ள ஸகல வானரர்களையும் வெகு சீக்ரமாக வந்து சேரும்படி எச்சரித்து, அவர்கள் முன்பே தூதர்கள் ஸுக்ரீவனிடத்தில் வந்து காணிக்கைகளை ஸமர்ப்பித்து வணங்கி, "ஸ்வாமி! பூமியிலுள்ள எல்லா மலைகளுக்கும் ஸமுத்ரங்களுக்கும் காடுகளுக்கும் போய் மஹாராஜாவின் உத்திரவை அங்குள்ள வானரர்களுக்குத் தெரிவித்தோம். அவர்கள் அதிவேகமாக வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்" என்று சொன்னார்கள். அதைக் கேட்டு ஸுக்ரீவன் மனமகிழ்ந்து, அவர்கள் கொண்டுவந்த பொருள்களைப் பெற்றுக்கொண்டான்.

ஸர்க்கம் 38

ஸுக்ரீவன் ராமனைப் பார்த்தது

பிறகு ஸுக்ரீவன் வந்த வானரர்களைப் பிரியமான வார்த்தைகளால் ஸந்தோஷப்படுத்தி உத்திரவு கொடுத்தனுப்பித், தன் எண்ணங்களும் ராமனுடைய கார்யமும் முடியுமென்ற நம்பிக்கை உண்டாகி ஸந்தோஷித்தான். அப்போது லக்ஷ்மணன் "ஸுக்ரீவ! இங்கிருந்து இப்பொழுது புறப்பட்டுப் போவது உசிதமென்று உனக்குத் தோன்றினால் அப்படியே செய்வோ"மென்றார். வானர ராஜன் "தங்கள் உத்திரவுப்படியே செய்கிறே"னென்று தாரை முதலிய வானர ஸ்திரீகளை அனுப்பிவிட்டு, அந்தப்புரத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் வானரர்களை அழைத்து 'என் பல்லக்கைச் சீக்கிரமாகக் கொண்டுவரச் சொல்லுங்க'ளென்றான். அவர்கள் அப்படிச் செய்ய, தானும் லக்ஷ்மணனும் அதிலேறி வெண்குடை வெண்சாமரம் சங்கம் பேரி முதலிய ஸகல உபசாரங்களுடன் அங்கிருந்து புறப்பட்டான்.

இப்படி வானர ஸைன்யங்கள் ஆயுதபாணிகளாகச் சூழ்ந்து வர, ராமனிருக்குமிடத்திற்கு வந்து, ஸுக்ரீவனும் லக்ஷ்மணனும் பல்லக்கை விட்டிறங்கி, ராமனுக்கருகில் வந்து கைகூப்பி நின்றார்கள். வானர ஸைன்யங்களும் அடிபணிந்து கைகூப்பி நின்றார்கள். தாமரை மொட்டுகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட தடாகத்தைப்போல விளங்கும் அந்த வானரப் படையை ராமன் பார்த்து ஸுக்ரீவனிடத்தில் ப்ரீதியடைந்தார். தன் பாதங்களில் நமஸ்கரித்த அந்த வானராதிபதியைத் தூக்கியெடுத்து ப்ரீதியுடன் அணைத்துப், பக்கத்தில் உட்காருவித்து "ஸுக்ரீவ! எவன் தர்மார்த்த காமங்களைக் காலத்திற்குத் தகுந்தபடி பிரித்து அனுபவிக்கிறானோ அவனே அரசன். இப்படிச் செய்யாமல் எவன் காமத்தையே முக்யமாகக் கொண்டாடுகிறானோ அவன் மரத்து நுனியில் உட்கார்ந்து தூங்கிக் கீழே விழுந்து விழித்துக்கொள்ளுகிறவனைப்போல தன் நிலைமையிலிருந்து தவறித் தாழ்ச்சி அடைவான். சத்ருக்களை ஜயித்து, மித்ரர்களைச் சேர்ப்பதில் நோக்கங்கொண்டு, தர்மார்த்தகாமங்களை விதிப்படி அனுபவிப்பவனே தர்மவான். நாம் சத்ருவின்மேல் படையெடுத்துச் செல்லும் காலம் வந்துவிட்டது ஆகையால் உன் மந்திரிகளுடன் அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளை ஆலோசித்துச் செய்"யென்றார்.

ஸுக்ரீவன் "பூர்வத்தில் ஐச்வர்யத்தையும் கீர்த்தியையும் வானர ராஜ்யத்தையும் இழந்தேன் பிறகு அவைகளைத் தங்களுடைய அருளால் அடைந்தேன் தனக்கு உபகாரம் செய்தவனுக்குப் பதில் செய்யாதவன் எல்லா ஜந்துக்களாலும் நிந்திக்கப்படுவான். இந்த வானரர்கள் பூமி யெங்கும் திரிந்து, என் ஸைன்யங்கள் யாவற்றையும் அழைத்து வந்தார்கள் மலை காடு ஏரி ஆறு கடல் முதலியவைகளிலிருந்து குரங்குகளும் கரடிகளும் தலைவர்களுடன் வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் நூறு, ஆயிரம், பதினாயிரம், லக்ஷம், பத்து லக்ஷம், கோடி, அற்புதம், பிருந்தம், காவம், நிகாவம், மஹா காவம், ஸரோஜம், சங்கு, ஸமுத்ரம், அந்தம், மத்யம், பரார்த்தமென்று ஒன்றிற்கொன்று பத்து மடங்கு அதிகமுடைய கணக்கிறகும் எட்டாதவர்கள். மேரு மந்தரம் முதலிய மலைகளைப்போன்ற தேஹமுடையவர்கள் இந்திரனுக்கு ஸமமான பராக்ரமமுடையவர்கள் விந்த்யம் மேரு முதலிய மலைகளில் வஸிப்பவர்கள் இந்த வானரர்கள் ராவணனையும் அவனுடைய படைகளையும் அலக்ஷ்யமாகக் கொன்று ஸீதையைக் கொண்டுவந்து சேர்ப்பார்கள்" என்றான்

ஸுக்ரீவன் தன் ஆக்ஞைக்குட்பட்டுப் படையெடுத்துச் செல்வதற்கு வேண்டிய முயற்சிகளைச் செய்துவருவதைப் பார்த்து, ராமன் ஸந்தோஷப்பட்டு மலர்ந்த நீலோத்பலங்களைப்போன்ற கண்களுடன் விளங்கினார்.

ஸர்க்கம் 39

வானர ஸைன்யம்

இப்படிச் சொன்ன ஸுக்ரீவனை ராமன் ப்ரியத்துடன் அணைத்து "இந்திரன் மழைபெய்யச் செய்வதும் ஸூர்யன் இருட்டைப் போக்குவதும், சந்திரன் கிரணங்களால் ப்ராணிகளை ஸந்தோஷப்படுத்துவதும் ஆச்சர்யமா? உன்னைப் போன்ற ஸாது மித்ரர்களுக்கு பதில் உபகாரம் செய்வதும் ஆச்சர்யமில்லை நீ எப்பொழுதும் ப்ரியமாகப் பேசுகிறவனென்று அறிவேன். உன் உதவியால் சத்ருக்கள் அனைவரையும் ஜயிப்பேன் நீயே எனக்கு நண்பன், நீயே எனக்குத் தோழன், நீயே எனக்கு உதவி செய்யவேண்டியவன் முன்பு புலோமனென்ற அஸுரனுடைய பெண்ணான பௌலோமியை அனுஹ

லாதனென்ற தைத்யனும் இந்தரனும் மணம்புரிய விரும்பினார்கள் அனுஹலாதன் அவளை வஞ்சகமாக எடுத்துப்போகும்படி புலோமன் ஸம்மதித்தான் அதைக் கண்டு இந்தரன் அந்த தரோஹியைக் கொன்று அவளை மீட்டுவந்து மனைவியாகக் கொண்டான் அப்படி ராவணனும் ஸீதையை எடுத்துப்போனான் உன் உதவியால் அவனைக் கொல்வது நிச்சயம். புலோமன் இந்தரனால் அடைந்த கதியை இவனும் என் பாணங்களால் அடையட்டு”மென்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில்,

உக்ரமாக ஜ்வலித்துக்கொண்டிருந்த ஸூர்யனுடைய கிரணங்களை மறைத்துக்கொண்டு ஆகாசத்தில் புழுதி கிளம்பிற்று திக்குகள் தெரியவில்லை காடுகளும் மலைகளும் பூமியும் நடுங்கின பிறகு வானர வீரர்கள் பெரிய மலைகளைப் போன்ற ரூபத்துடன் கூர்மையான பற்களையே ஆயுதங்களாகக் கொண்டு, எண்ணிறக்கடங்காமல் வந்து, பூமி மறையும்படி நின்றார்கள் கண் மூடிக் கண் திறப்பதற்குள் வானர ஸேனைத்தலைவர்கள் பலகோடி வானரர்களால் சூழப்பட்டு வந்து நின்றார்கள் சிலர் நதிகளிலும் சிலர் மலைகளிலும் சிலர் கடல்களிலும் சிலர் காடுகளிலும் வஸிப்பவர்கள், சிலர் பாலஸூர்யனைப்போன்றவர்கள், சிலர் சந்தரனை ஒத்தவர்கள்; சிலர் தாமரைத்தாதுக்களுக்கு ஸமானர்கள், சிலர் வெண்மை வர்ணமுள்ளவர்கள், சிலர் மேருமலையில் வஸிப்பவர்கள்.

அவர்களுக்குள் சதபலி யென்ற ஸேனாபதி பதினாயிரம் கோடி, தாரையின் தகப்பனான ஸுஷேணன் பல பதினாயிரம் கோடி, ருமையின் பிதாவான தாரன் ஆயிரம் கோடி, தாமரைத்தாதுவைப்போன்ற தேஹத்தையும் பாலஸூர்யனைப்போன்ற முகத்தையுமுடையவனும் எல்லா வானரர்களுக்கும் மேலானவனுமான கேஸரி பலவாயிரம், கவாக்ஷன் ஆயிரங்கோடி வானரர்களுடனும், தூம்ரன் இரண்டாயிரங்கோடி கரடிகளுடனும், பனஸன் மூன்றுகோடி பயங்கரமான குரங்குகளுடனும், நீலன் பத்துகோடி ஸைன்யங்களுடனும், தங்கமலையைப்போன்ற கவயன் ஐந்துகோடி ஸேனைகளுடனும்; தரீமுகன் ஆயிரம் கோடி குரங்குகளுடனும், அச்வினி புத்ரர்களான மைந்தனும் த்விவிதனும் ஆயிரங்கோடி ஸைன்யங்களுடனும், கஜன் மூன்று கோடி, கரடிகளுக்கரசனான ஜாம்பவான் பத்துகோடி, ருமண்வான் நூறு கோடி, கந்தமாதனன் பத்து லக்ஷம் கோடி, யுவராஜாவான அங்கதன் பதினாயிரம் லக்ஷம் கோடி, தாரன் ஐந்து கோடி, இந்தரஜானு பதினொரு கோடி, ரம்பன் பதினோராயிரத்தறு நூறு கோடி, தூ

முகன இரண்டு கோடி, ஹநுமான ஆயிரம கோடி, நளன நூறாயிரம கோடி, ததிமுகன (ஸுகரீவனுடைய மாமன,)சரபன, குமுதன வஹனி ரமஹன் என்றவாகள ஒவ்வொருவரும பததுகோடி, இனனும மறற சேனைததலைவாகள அநேகபாயிரம கோடி ஸேனைகளுடன வநதாாகள. அவாகளை எண்ணுவது ஸாதயமிலலை

லோகததிலுளள ஸகல வானராகளும நினைதத ரூபஙகளை எடுததுககொணடு தாவிக குதிததுக காஜிததுககொணடு, மேகஙகள ஸூாயமண்டலததைதச சூழவதுபோல ஸுகரீவனைச சூழநது ஆகாசததையும பூமியையும மறைதது நினறாாகள பிறகு அவாகள வஸதரஙகளை அரையில கட்டிககொணடு கைகூபபி வணஙகி ஸுகரீவனுககுத தஙகளுடைய பெயாகளைத தெரிவிததாாகள சிலா அவனுடைய ஸமீபததில வநதுநினறாாகள பிறகு ஸுகரீவன அநத வானரசரேஷடாகளை ராமனுககு வண்ககததுடன தெரிவிததுத, தன ஸேனாபதிகளை நோககி "ஸைனயஙகள மலைகளிலும காட்டாறுகளிலும ஸுகமாக வஸிககுமபடி செயயுஙகள நனறாகத தெரிநதவன எலலா ஸைனயஙகளிலும எவா வநதிருககிறாாகளெனறும எவா வரவிலலையென்றும பரிசோதிதது எனககுத தெரிவிககட்டு"மெனறு ஆகஞாபிததான.

ஸாககம். 40.

வடக்கில் தேட அனுப்பினது

பிறகு ஸுகரீவன தன் எணணஙகள நிறைவேறினதால ஸநதோஷமடைநது, ராமனைப பாாதது, "ஸவாமி! என அதிகாரததிறகுடபடட ஸகல வானராகளும வநதுவிட்டாாகள அவர்களைத தகுநதவிடஙகளில இறககியிருககிறேன அவாகள வீாயததில தைதயாகளுககும தானவாகளுககும ஸமமானவாகள, கீாததிபெறறவாகள, சரமததை அறியாதவாகள, விடாமுயறசியுளளவாகள, பூமி ஆகாசம வனஙகள பாவதங்கள ஸமுதரஙகள் முதலியவைகளில தடையிலலாமல ஸஞசரிககக் கூடியவாகள. எலலோரும தஙகளுடைய ஆகஞையை எதிாபாாததிருபபவாகள தஙகளுடைய ஹிததைதயே பராாததிககிறவாகள தங்களுடைய உததேசததை நிறைவேறறககூடியவாகள. இவாகளைககொண்டு இநதக காலததில எதைச செயவது உசிதமெனறு தங்களுக்குத

தோன்றுகிறதோ அதை உத்திரவு செய்ய பிரார்த்திக்கிறேன். இவர்கள் இன்னது செய்யவேண்டியதென்று எனக்குத் தெரியும், ஆனால் இவர்களெல்லோரும் தங்களைச் சேர்ந்தவர்கள், தங்களுடைய ஆக்ஞைக்குக் கட்டுப்பட்டவர்கள், எங்களுக்கெல்லாம் பிரபுவான தாங்களே உத்திரவுசெய்யவேண்டு"மென்றான்.

அதைக் கேட்டு ராமன் அவனை அதிக ப்ரீதியுடன் ஆலிங்கனஞ்செய்து, "ஸீதை பிழைத்திருக்கிறாளா இல்லையாவென்றும், ராவணன் எங்கிருக்கிறானென்றும், இவர்கள் அறிந்துவரவேண்டியது பிறகு நாமிருவரும் ஆலோசித்து மேலே நடக்கவேண்டிய காரியங்களைச் செய்வோம் இந்த விஷயத்தில் நானாவது லக்ஷ்மணனாவது யாதொன்றையும் கட்டளையிட முடியாது இந்தக் காரியம் உன்னாலேயே நடக்கவேண்டியது நீயே இதற்குத் தலைவன், நீயே வானரர்களுக்கு பிரபு, இந்த விஷயத்தில் செய்யவேண்டியதை நீயே கட்டளையிடு, அது உனக்கே நன்றாய்த் தெரியும். நீ எனக்குத் தோழன், பெரியோர்களால் நன்றாய்ப் பழக்கப்பட்டவன், பராக்ரமசாலி, புத்திமான், கால தேசங்களை அறிந்தவன், எங்களுடைய க்ஷேமத்தைக் கோரினவன், இதுவரையில் அநேக முக்ய காரியங்களைச் செய்து முடித்தவன், புருஷார்த்தங்களை உன்னைப்போல அறிந்தவர்கள் ஒருவருமில்லை" யென்றார்.

பிறகு ஸுக்ரீவன் விநதனென்ற ஸேனாபதியை அழைத்து "சந்த்ர ஸூர்யர்களுடைய அம்சமான வானரர்களுடன் நீ கிழக்கு திக்கில் தேடவேண்டும் காலதேசங்களுக்குத் தகுந்தபடி நடந்து கொண்டு அங்குள்ள பர்வதங்களிலும் வனங்களிலும் நதிகளிலும் ஸீதையையும் ராவணன் இருக்குமிடத்தையும் தேடிக் கண்டுபிடியுங்கள் பாகீரதி, ஸரயு, கௌசிகி, காளிநதி, யமுனையென்ற நதிகளிலும், யாமுனமென்ற மலையிலும், ஸரஸ்வதி, ஸிந்து, சோணையென்ற நதிகளிலும், மஹீ, காலமஹீ, ப்ரஹ்மமாலம், விதேஹம், மாளவம், காசி, கோஸலம், மாகதம், புண்டரம், வங்கம் முதலிய தேசங்களிலும், கோசகாரர்களென்ற அரசர்களின் பட்டணத்திலும், வெள்ளி உண்டாகும் தேசங்களிலும் தேடவேண்டியது.

பிறகு கிழக்கு ஸமுத்ரத்தைச் சேர்ந்து அதிலுள்ள மலைகளிலும் பட்டணங்களிலும் மந்தர பர்வதத்தின் சிகரங்களிலும் தேடுங்கள் அவ்விடங்களில் காதில்லாதவர்களும் உதட்டிலே காதையுடையவர்களும் இரும்பைப்போல கறுத்துக் கெட்டியான முகத்தையுடையவர்களும், ஒற்றைக் காலுடன் அதிவேகமாகச் செல்லுகிறவர்களும்

பலசாலிகளும் அழியாத வம்சத்தையுடையவர்களும் நரமாம்ஸத்தை புஜிக்கிறவர்களுமான கிராதர்களும், தங்க நிறமுள்ள அழகான தேஹங்களையும் காதில் நீண்ட மயிர்களையுமுடையவர்களாய் மீனைப் பச்சையாயப் புஜிக்கும் த்வீபங்களில் வஸிக்கும் கிராதகர்களும், புலியின் முகத்தையும் மனுஷ்ய சரீரத்தையுமுடையவர்களாய் ஜலத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் கோரமான ஜந்துக்களும் அங்கே உண்டு. இவைகளில் சில தீவுகளுக்கு மலைகளின் வழியாகப் போகவேண்டும். சில தீவுகளுக்கு ஆகாச மார்க்கமாக போகவேண்டும் சில இடங்களுக்குத் தெப்பங்களில் போகவேண்டும் எங்கும் ஜாக்ரதையாகத் தேடுங்கள். அநேக ரத்னங்கள் நிறைந்த யவமென்ற த்வீபம் ஒன்றுண்டு. அது ஏழு ராஜ்யங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அதற்குப் பக்கத்திலுள்ள ஸுவர்ணரூப்யகமென்ற தீவில் தங்கச் சுரங்கங்களுண்டு. (தற்காலத்தில் ஜாவா ஸுபர்ணரேகாவென்று பூகோளப் படங்களில் காணப்படும் தீவுகளுக்கும் இவைகளுக்கும் ஸம்பந்தமுண்டோ). யவத்வீபத்திற்கப்பால் சிசிரமென்ற ஒருமலை ஆகாசத்தை அளாவிக் கொண்டு தேவ தானவர்களால் கொண்டாடப்படுகிறது.

இப்படி ஜம்பூத்வீபத்தையும் அதைச் சூழ்ந்த உப்புக் கடலையும் தாண்டி பலக்ஷத்வீபத்திற்குப் போகவேண்டும். அங்கே ஸமுத்ரக் கரையில் சோணுவென்ற ஒரு ஆறு காணப்படும். அதின் ஜலம் சிவந்து ஆழமாகவும் வெகுவேகமாகவும் ஓடும். அதில் இறங்கும் துறைகளிலும் பக்கத்திலுள்ள காடுகளிலும் ராவணனையும் ஸீதையையும் தேடுங்கள் அங்கே மலைகளிலிருந்து ஓடும் பல அழகிய ஆறுகளும் கரைகளில் தோட்டங்களுமுண்டு அங்கே மலைப்பிளப்புகளிலும் காடுகளிலும் தாழ்வரைகளிலும் ஜாக்ரதையாகத் தேடுங்கள்.

அதற்கப்பால் இக்ஷு ஸமுத்ரத்தில் பல பயங்கரமான தீவுகளுண்டு அந்தக் கடலில் எப்பொழுதும் பெருங்காற்றால் அலைகள் கொந்தளித்துக் கொண்டிருக்கும் அங்கே பல அஸுரர்கள் வெகு காலம் ஆஹாரமின்றிப் பசி மிகுந்து, ப்ராணிகளை நிழலால் பிடித்துத் தின்கிறார்கள். இது ப்ரஹ்மாவின் கட்டளை. மஹாநாகங்களால் நிறைந்து கறுத்த மேகத்தைப்போலிருக்கும். அந்தப் பெருங்கடலை நிழலைப் பிடிக்கிறவர்களிடத்தில் அகப்படாமல் நீங்கள் உபாயத்தால் தாண்டி,

சால்மலித்வீபத்திற்குப் போங்கள்; அங்கே ஓர் இலவமரம் ஆகாசத்தை அளாவிக் கொண்டிருக்கிறது. அதனால் அந்த த்வீபத்

திற்குச் சால்மலியென்று பெயர். கைலாஸ சிகரத்தைப் போன்ற ஓர் பெரிய மாளிகை, அங்கே விசவகாமாவால் கருடனுக்கு அமைக்கபபட்டிருக்கிறது அதறகபபால் சிவநத ஜலததையுடைய லோஹி தமென்ற பயங்கரமான கடலுண்டு. இதையே ஸுரா ஸமுதரமென றும சொலவதுணடு அஙகே மலைகளைபபோனற தேஹததுடன மலைகளிலிருநது தொஙகிககொணடு, மநதேஹரெனற பயஙகரமான ராக்ஷஸாகள வஸிககிறாாகள. ஸூாயோதயததில அவாகள ஸூாய னுடன யுததஞசெயகிறாாகள, அபபொழுது பரஹமஞானிகள காயதரீமநதரததால ஜபிததுககொடுககும ஆகயஙகளால அவாகள அடிபபடடு, ஜலததில விழுநது ஸூாய கிரணஙகளால கொளுததப படுகிறாாகள. அஸதமிததபிறகு வரவரப பலம அதிகரிதது மறு படியும மலைகளில ஏறித தொங்குகிறாாகள

பிறகு நெய ஸமுதரததையும குசதவீபத்தையும, தயிா ஸமு தரததையும கரௌஞ்ச தவீபததையும ஜாகரதையாய்த தேடி அபபால வெளுததத மேகததைபபோனற பாறகடலைக காணபீா கள. அதில முத்துமாலைகளைபபோனற அலைகள பெரும சபதத துடன ஒருவரையும போகவொடடாது அதின நடுவில ரிஷப மெனற ஒரு மலை திவய பரிமளஙகளாலும வெளளியைபபோனற புஷபங்களாலும விளஙகுகிறது அதில ஸுதாசனமெனறு ஓா ஏரி தஙகத தாதுககளுளள வெளளித தாமரைகளுடன காணப்படும. தேவ யக்ஷ கினனர சாரண கணங்கள அபஸரஸகளுடன விளையாட வருவாாகள.

அதற்கப்பாலுளள புஷ்கர தவீபததைத தாண்டி, சுததஜல ஸமுதரததைக் காண்பீாகள். அஙகே ஔாவ மஹாஷியின கோர மான தேஜஸ குதிரை முகததுடன விளங்குகிறது அநதப படவா முகாக்னியால பரளயததில ஸகல ஜலமும எரிககபபடுகிறது அநத ஸமுதரததிலுளள ஜநதுககள மஹாபலமுளளவைகளானாலும அநத அகனியைக கணடு பயநது, கூசசலிடுகினறன

அநத ஸமுதரததிறகு அககரையில பதினமூனறு யோஜனைக் களுக்கப்பால ஜாதரூபசிலமெனற தஙகமலையுணடு. அதனமேல இநத பூமியைத் தாங்கும அனநதனெனற மஹாநாகம ஆயிரம தலைகளு டன காணபபடுவாா. அவா சநதரனைபபோனற தேஹகாநதியை யும தாமரையைபபோனற நேதரஙகளையுமுடையவராய, நீல வஸதர ததால அலஙகரிககபபடடு விளஙகுகிறாா. ஸகல பராணிகளும அநத ஆதிசேஷ பகவானைக கொணடாடுகிறாாகள. அநத மலையின உச்சி

யில் அவருடைய தங்கப் பனை மரக்கொடி மூன்று கிளைகளுடன் அழகிய மேடையில் ப்ரகாசிக்கிறது. அது கிழத்திசைக்கு எல்லையாகத் தேவதைகளால் ஏற்படுத்தப்பட்டது. அதற்கப்பால் தங்கமயமான உதயகிரி காணப்படும். அதன் சிகரம் நூறு யோஜனை உயரமுள்ளதாக அழகிய மேடைகளுடன் ஸூர்யனைப் போல் ப்ரகாசித்துக்கொண்டு அநேக தங்க மரங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டுத் தங்கமயமாக விளங்குகிறது. அங்கே ஒரு யோஜனை அகலமும் பத்து யோஜனை உயரமுமுள்ள ஸௌமனஸமென்ற தங்கச் சிகரமுண்டு. முன்பு மஹாவிஷ்ணு த்ரிவிக்ரமாவதாரமெடுத்தபொழுது பூமிக்குக் கிழக்கெல்லையாக இந்தச் சிகரத்தில் ஒரு அடியையும் மேற்கெல்லையாக ஸாவர்ணிமேருவென்ற மலைச்சிகரத்தில் ஓரடியையும் வைத்தார். ஸூர்யன் ஒவ்வொரு நாளும் ஜம்பூ த்வீபத்திற்கு வடபுறத்தைச் சுற்றி வரும்பொழுது ஸௌமனஸமென்ற சிகரத்தில் தங்கி, அப்பொழுது மேருவிற்குத் தெற்கிலுள்ளவர்களால் காணப்படுகிறார். அங்கே வைகானஸரென்றும் வாலகில்யரென்றும் சில மஹர்ஷிகள் ஸூர்ய காந்தியுடன் எப்பொழுதும் தபஸ்செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். உதயகிரியின் பக்கத்தில் ஸுதர்சனமென்ற த்வீபமுண்டு. எவனுடைய தேஜஸால் ஸகல ப்ராணிகளுக்கும் பார்த்தற்கும் பார்க்கும் சக்தியுண்டாகிறதோ அந்த ஸூர்யனுடைய தேஜஸ் இந்த த்வீபத்தில் விசேஷமாக ப்ரகாசிக்கிறது. அங்குள்ள மலைகளிலும் வனங்களிலும் காடுகளிலும் குஹைகளிலும் ஆறுகளிலும் ராவணனையும் ஸீதையையும் தேடுங்கள். ஸூர்யகிரணமும் உதயகிரியின் காந்தியும் சேர்ந்து கிழக்கில் சிவப்பாகத் தோன்றுகிறபடியால், காலை ஸந்தையென்று சொல்லப்படுகிறது. இந்த உதயகிரி பூமிக்கும் ப்ரபஞ்சத்திற்கும் த்வாரமாகவும், ஸூர்யனுடைய ஸஞ்சாரத்திற்கு ஆரம்ப ஸ்தானமாகவும் ப்ரஹ்மாவால் முன்பு ஏற்படுத்தப்பட்டபடியால் கிழக்குத் திசையென்று பெயருண்டாயிற்று. இதுவரையிலும் சொல்லிவந்த இடங்களில் ஒவ்வொன்றிலும் ராவணனையும் ஸீதையையும் வெகு ஜாக்ரதையாகத் தேடுங்கள். வானரர்கள் செல்லக்கூடிய எல்லை இதே. இதற்கப்பால் தேவதைகள் ஸஞ்சரிக்குமிடம் ஆரம்பிக்கிறது. அங்கே ஸூர்ய சந்த்ரர்களின் ப்ரகாசமில்லை, க்ராமம் நகரம் தேசமென்ற பிரிவுகளின்றி ஒரே இருட்டால் மூடப்பட்டிருக்கும். அதைப்பற்றி எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது. நீங்கள் உதயகிரி வரையில் போய் ஸீதையையும் ராவணனிருக்குமிடத்தையும் தேடிக் கண்டுபிடித்து ஒரு மாஸத்திற்குள் இங்கே வந்து சேரவேண்டும். தவறினால் விசாரணையில்லாமல் கொல்வேன்.

இந்த்ரனுக்கு பரியமான திசையில் நான் சொன்னவிடங்களி லும் மற்றவைகளிலும் நன்றாகத் தேடிக் காயத்தை முடித்துக் கொண்டு வந்து சேருங்கள். பிறகு நீங்கள் உள்ள வரையில் ஸகல ஸுகங்களையும் அனுபவிக்கலா" மென்று கட்டளையிட்டான்.

ஸர்க்கம் 41.

தெற்கில் தேட அனுப்பினது.

பிறகு அக்னி குமாரனான நீலனையும் வாயுபுத்ரனான ஹனுமானை யும் ப்ரஹ்மபுத்ரனான ஜாம்பவானையும், ஸுஹோத்ரன் சாராரி சரகுல் மன் கஜன் கவாக்ஷன் கவயன் ஸுஷேணன் (தாரையின் தகப்பன் லல) ரிஷபன் மைந்தன் த்விவிதன் விஜயன் கந்தமாதனன் உல்காமு கன் அஸங்கன் (அக்னிபுத்ரர்கள்) அங்கதன் முதலிய வானர வீரர் களையும் பார்த்து ஸுக்ரீவன் "நீங்கள் வெகுவேகமாகச் செல்லும் பெரிய ஸைன்யத்துடன் தெற்குத் திசையில் போய்த் தேடுங்கள். பல சிகரங்களுடனும் காடு செடி புதர்களுடனும் விளங்கும் விந்த்ய மலையையும், கொடிய கருநாகங்கள் நிறைந்த நாமதையென்ற ஆழ மான நதியையும், கோதாவரி க்ருஷ்ணவேணி வரதா மேகலை உத்கலை யென்ற நதிகளையும், தசார்ண தேசத்திலுள்ள நகரங்களையும், அச்வ வந்தி அவந்தி விதர்ப்பம் ரிஷிகம் மாஹிஷகம் வங்கம் கலிங்கம் கௌசிகம் தண்டகாரண்யம் ஆந்த்ரம் புண்ட்ரம் சோளம் பாண்ட்யம் கேரளம் முதலிய தேசங்களையும் வெகு ஜாக்ரதையாய்த் தேடுங்கள். பிறகு அயோமுகமென்று ஓர் மலை தோன்றும். அது பல தாதுக்களா லும் விசித்ரமான சிகரங்களாலும் சந்தனக்காடுகளாலும் விளங்குகி றது. பிறகு தெளிந்த ஜலத்துடன் விளங்கும் காவேரியென்ற புண்யநதி காணப்படும். அங்கே அப்ஸரஸ்கள் எப்பொழுதும் ஸஞ்சரிப்பார் கள். மலய பர்வதத்தின் சிகரத்தில் தேஜஸ்ஸால் ஸூர்யனைப்போல் ஜ்வலிக்கும் அகஸ்த்ய மஹர்ஷியைக் காண்பீர்கள். பிறகு அவரை நமஸ்கரித்து உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு முதலைகள் நிறைந்த தாம் ரபர்ணிநதியைத் தாண்டவேண்டும். விசித்ரமான பரிமளங்களைப் பூசிக்கொண்டு தன் நாயகனைச் சேரப்போகும் யௌவன ஸ்த்ரீயைப் போல் இந்த நதிக்கரைகளில் சந்தனக்காடுகளால் பரிமளம் நிறை ந்து ஸமுத்ர ராஜனைச் சேருகிறது. பிறகு முத்து ரத்னங்கள் முதலிய விலையுயர்ந்த பதார்த்தங்களுக்கு இருப்பிடமான பாண்ட்ய

ராஜாக்களின் தங்கமயமான ராஜதானி தோன்றும் பிறகு ஸமுத்ரக் கரை சேர்ந்து, மஹேந்த்ர மலையைக் காண்பீர்கள். அகஸ்த்ய மஹ ரிஷி பின்வரும் காரியங்களை உபதேசித்து அதை ஸமுத்ரத்தில் வைத்தார் அது பல காடுகளுடன் தங்கமயமாகத் தேவ யக்ஷ வித்த சாரண அப்ஸரஸ ரிஷிகணங்களால் எப்பொழுதும் நிறைந்திருக்கும். பர்வகாலங்களில் ஸமுத்ர ஸ்நானம் செய்யத் தேவேந்த்ரன் அந்தப் புண்யதீர்த்தத்திற்கு வருவான்.

அதற்கு நூறு யோஜனைக்கப்பால் மனுஷ்யர்கள் போகமுடியாத லங்கைத் தீவு காணப்படும் அங்கே ஸீதையை வெகுஜாக்ரதையாய்த் தேடவேண்டியது துராத்மாவான ராவணனென்ற நமது சத்ருவின் ராஜதானி அது தான். அவன் தேவேந்த்ரனுக்கு ஸமமான காந்தியுடன் ராக்ஷஸாதிபதியாய் அங்கே விளங்குகிறான். அந்தத் தெற்கு ஸமுத்ரத்தில் அங்காரகாவென்ற ஓர் ராக்ஷஸி யிருக்கிறாள் அவள் ப்ராணிகளின் நிழலைப் பிடித்து அவர்களைக் கொன்று தின்கிறாள் ஆகையால் அங்கே ஜாக்ரதையாய்ச் செல்லுங்கள் இவ்விடங்களைப்பற்றி எனக்குள்ள ஸம்சயங்கள் நீங்கும்படி அவைகளை நன்றாய்த் தேடுங்கள்

அதற்குத் தெற்கில் நூறு யோஜனை தூரத்தில் புஷ்பிதக மென்ற ஒரு மலையுண்டு. அது தேவகணங்கள் ஸஞ்சரிக்குமிடம். பல சிகரங்களுடன் ஆகாசத்தை அளாவிக்கொண்டு சந்த்ர ஸூர்யர்களைப்போல் ப்ரகாசிக்கிறது அதில் தங்கமயமான ஒரு சிகரம் ஸூர்யனுக்குத் தங்குமிடம். வெள்ளிமயமான மற்றொரு சிகரம் சந்த்ரனுக்குத் தங்குமிடம் நன்றியற்றவர்களும் கொடியவர்களும் நாஸ்திகர்களும் அதைக் காணமுடியாது. அதை நமஸ்கரித்துப் பூஜித்து உள்ளே ஜாக்ரதையாகத் தேடுங்கள், அதற்கப்பால் பதினைந்து யோசனை தூரத்தில் ஸூர்யவானென்ற மலை தோன்றும் அங்கே போகும் வழி வெகு கஷ்டமானது. அதற்கப்பால் வைத்யுதமென்ற மலை எக்காலத்திலும் எவ்வித புஷ்பங்களாலும் பழங்களாலும் விளங்குகிறது அங்குள்ள உத்தமமான வேர்களையும் கிழங்குகளையும் பழங்களையும் தின்று, அம்ருதம்போன்ற தேனைக் குடித்து அப்புறம் போனால் குஞ்ஜரமென்ற அழகான மலை தோன்றும். அங்கே ஒரு யோசனை அகலமும் பத்து யோசனை நீளமுமுள்ள ஒரு ஆச்ரமத்தை அகஸ்த்ய மஹாரிஷிக்கு விச்வகர்மா அமைத்திருக்கிறான். அது தங்கமயமாய்ப் பல ரத்னங்களால் விளங்குகிறது. அந்த மலையில் போகவதியென்ற மஹாநாகங்களுடைய ராஜதானி

விளங்குகிறது. அது விசாலமான அரண்களாலும கூரமையான பலலுகளையும கொடிய விஷத்தையுமுடைய கோரமான ஸர்பபங்க ளாலும காககபபடுகிறது அங்கே வாஸுகியென்ற ஸர்பபராஜன வஸிககிறான அதறகு ஸமீபத்திலுள்ள பல தேசங்கள ரஹஸயமா யிருககினறன அங்கே ஜாகரதையுடன தேடுங்கள

அதறகபபால ரிஷபமென்ற மலை காளையின ரூபத்துடன தோன றும அதில பல ரதனங்களும, கோரோசனை தாமரையிதழ குங்குமம பசசிலை மரததிலை, அகனி முதலியவைகளின நிறத்தையுடைய பல வித சந்தனங்களுமுண்டாகினறன. நீங்கள அவைகளைப பாரதது ஆசைகொண்டு தொடககூடாது ரோஹிதாகளென்ற கோரமான கந்தாவாகள அவைகளுககுக காவல சைலூஷன கராமிணி சிகருசுப் ரன பபருவென்று ஸூாய தேஜஸுள்ள ஐந்து தலைவாகள அவா களுககுண்டு மஹா புணயவானகளும ஸூாய சந்தர அகனிகளைப போன்ற தேஜஸுடன அங்கே வஸிககிறாகள ஸ்வாககதனை அடைந்தவாகளும அங்கேயிருபபதுண்டு.

அதறகபபால உங்களால போகமுடியாது பயங்கரமான பிதிரு லோகமும கோரமான இருளால சூழபபட்ட யமனுடைய ராஜதானியு மிருககினறன நீங்கள அதுவரையில போயத தேடமுடியும இதுவரையில நான சொன்னவிடங்களையும இன்னும அங்கே காணப படும மறறவிடங்களையும ஜாகரதையாயத தேடி ஜானகியைக கண்டு பிடிககவேணடும எவன ஒரு மாஸததிறகுள ஸீதையைக் கண் டேனென்ற ஸமாசாரததை எனனிடததில வந்து சொலலுகிறானே அவன எனககு ஸமமான போகங்களையும ஐசவாயங்களையும அனுப விததுககொண்டு ஸுகமாகக காலங்கழிபபான அவன உயிரைக காட்டிலும எனககு பரியமானவன. அவனைவிட எனககு பரியமான வனிலலை அவன எவவளவு குறறங்களைச செயதாலும அருமை மையான பந்துவைபபோல நடததுவேன. நீங்கள அளவறற பராககரமமுள்ளவாகள உததம குணங்களால அலங்கரிககபபட்ட குலங்களில பிறந்தவாகள ஆகையால ஜானகியைத தேடிககண்டு பிடிகக ஸகல பரயதனங்களையும குறைவிலலாமல செயயவேணடு” மென்று கட்டளையிட்டான.

ஸர்க்கம் 42.

மேற்கில் தேட அனுப்பினது.

பிறகு தாரையின் தகப்பனும் தன் மாமனுமான ஸுஷேணனை வணங்கிக் கைகூப்பி "மரீசிபுத்ரரான வானரச்ரேஷ்ட! இந்த்ரனைப்போலும் கருடனைப் போலும் நீர் தேஜஸை உடையவர் உத்தம புத்தியாலும் பராக்ரமத்தாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவர். மற்ற மரீசி புத்ரர்களுடனும் ரிஷிகுமாரர்களான வானர்களுடனும் புறப்பட்டு இரண்டு லக்ஷம் ஸைன்யங்களுடனும் மேற்கில் ஸீதையைத் தேட வேண்டும். ஸௌராஷ்ட்ரம் பாஹ்லிகம் மயூரம் பீமம் முதலிய தேசங்களையும், ஜனங்கள் நிறைந்த விசாலமான நகரங்களையும் நாட்டுப்புறங்களையும், தாழை முதலிய அபூர்வ புஷ்பங்களால் வாஸனை வீசும் காடுகளையும் பாரப்பீர்கள். மேலும் மேற்கில் ஓடும் புண்ய நதிகளையும் தபஸ்விகள் வஸிக்கும் மலைகளையும் காடுகளையும் வனங்களையும், ஜலம் மரம் செடி கொடிகளில்லாத பாலைவனத்தையும்; உயர்ந்த தனிப்பாறைகளையும், மலைகளால் சூழப்பட்டுப் போகமுடியாத ப்ரதேசங்களையும் நன்றாகப் பரிசோதித்துப் பாருங்கள். அதற்கப்பால் பயங்கரமான ஜந்துக்களாலும் மலைபோன்ற அலைகளாலும் விளங்கும் மேற்குக் கடல் காணப்படும் அங்கே தாழைக் காடுகளிலும் பசிலைக் காடுகளிலும் தென்னந்தோப்புகளிலும் ஸந்தோஷமாகத் திரிந்து ஸீதையையும் ராவணனையும் தேடுங்கள் ஸமுத்ரக் கரையிலுள்ள மலைகளிலும் காடுகளிலும், முரசீபட்டணம் ஜடீபுரம் அவந்திபுரம், அங்கலோபையென்ற நகரங்களிலும் அடர்ந்த மரங்களுள்ள அலக்ஷிதமென்ற வனத்திலும் இன்னும் பற்பல ராஜ்யங்களிலும் விசாலமான பட்டினங்களிலும் தேடுங்கள் ஸிந்துநதி ஸமுத்ரத்தில் விழுமிடத்தில் ஹேமகிரியென்ற மலை பல சிகரங்களுடன் விளங்குகிறது. இறக்கைகளையுடைய ஸிம்ஹங்கள் அங்கே வஸிக்கின்றன அவை திமிதிமிங்கலம் யானை முதலிய பெரிய ஜந்துக்களையும் எடுத்துக்கொண்டு பெரிய மலைகளிலுள்ள தங்களுடைய கூடுகளுக்குப் போகின்றன ஜனங்கள் நிறைந்த அந்த விசாலமான தேசத்திலுள்ள யானைகள் மதத்தால் மேகங்களைப்போல் காஜித்துக்கொண்டு மலைச் சிகரங்களிலுள்ள அந்த ஸிம்ஹங்களின் குஹைக்கு ஸமீபத்தில் பயமில்லாமல் திரிகின்றன நீங்கள் ஸூக்ஷ்மமான

ரூபங்களுடன் தங்கமயமான அந்த உன்னத சிகரத்தில் ஜாக்ரதையாகத் தேடவேண்டும். அதற்கப்பால் பாரியாத்ரமென்ற மஹாபர்வதத்தின் தங்கச்சிகரம் நூறுயோசனைவிஸ்தீரணமுள்ளதாகக் காணப்படும். அங்கே இருபத்து நான்கு கோடி கந்தர்வர்கள், நினைத்த ரூபங்களைத் தரிக்கக்கூடியவர்களாக வஸிக்கிறார்கள். அந்த மஹாபலசாலிகள் அவைகளை வெகுஜாக்ரதையாகக் காக்கிறபடியால் அங்கிருக்கும் பழங்களையாவது மற்றப் பொருள்களையாவது நீங்கள் தொடக்கூடாது. அவர்கள் விவேகமுள்ளவர்கள். அக்னியின் காந்தியுள்ளவர்கள், ஆனாலும் நீங்கள் அவர்களைக் கண்டு பயப்படாமல் ஸீதையைத் தேடுங்கள்.

அதற்கப்பால் வைடூர்ய நிறமுள்ள வைடூர்யமென்ற ஒரு மலை நூறு யோசனை விஸ்தாரத்துடன் தோன்றும். அங்குள்ள குகைகளில் நன்றாகத் தேடவேண்டும். பிறகு ஸமுத்ரத்தின் நான்காவது பாகத்தில் சக்ரவானென்ற மலை தோன்றும். ஆயிரம் முனைகளையுடைய சக்ரத்தை விச்வகர்மா அங்கே ஸிருஷ்டித்து விஷ்ணு விற்குக் கொடுத்தான். அவர் முன்பு ஒரு காலத்தில் தேவாஸுர யுத்தத்தில் புருஷோத்தமனென்று அவதரித்தார். ஹயக்ரீவனென்ற தானவனைக் கொன்று அவனால் ரக்ஷிக்கப்பட்ட சக்ரத்தையும் பஞ்சஜனமென்ற அஸுரனைக் கொன்று அவனுடைய எலும்பால் செய்யப்பட்ட பாஞ்சஜன்யமென்ற சங்கத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு வந்தார். அந்த மலையின் குகைகளிலும் தாழ்வரைகளிலும் ஸீதையையும் ராவணனையும் ஜாக்ரதையாகத் தேடுங்கள். அதற்கு அறுபதாயிரம் யோசனைகளுக்கப்பால் தங்கச் சிகரங்களுள்ள வராஹபர்வதம் தோன்றும். அங்கே ப்ராக்ஜ்யோதிஷமென்ற நகரத்தில் நரகனென்ற கொடிய அஸுரன் வஸிக்கிறான். அங்கேயும் நன்றாகத் தேடுங்கள். அதற்கப்பால் தங்கக் குகைகளுள்ள மேகவானென்ற மலையுண்டு. அந்தத் தங்கமலையில் வஸிக்கும் கரடி முதலிய மிருகங்கள் தங்கள் கர்ஜனையால் மலைகளிலிருந்து எதிரொலியுண்டாவதைக் கேட்டுக் கொழுப்படைந்து அதிகமாகக் கர்ஜிக்கின்றன. தேவதைகள் இந்த்ரனைத் தங்களுக்கு அரசனாக அங்கே அபிஷேகஞ் செய்தார்கள். அதற்கப்பால் அறுபதாயிரம் தங்க மலைகளைக் காண்பீர்கள். அவை பாலஸூர்யனைப்போல் தங்கமரங்களாலும் புஷ்பங்களாலும் ப்ரகாசிக்கும்.

அந்தச் சிகரங்களுக்கு நடுவில் ஸாவர்ணிமேருவென்ற ஒருமலை மற்றவைகளுக்கு அரசனைப்போல் விளங்குகின்றது. அது ஸூர்யு

னைக் குறித்து கடுந்தபஸ் செய்து, "உன்மேல் ஒரு பகலும் இரவும் வஸிக்கும் ஜந்துக்களெல்லாம் தங்கமயமாவார்க" ளென்ற வரத்தை அடைந்தது. மேலும் தேவகணங்களும் மருத்துக்களும் வஸுக்களும் ஸாயங்காலத்தில் அந்த மலைக்கு வந்து, ஸூர்யனை உபாஸிக்கிறார்கள் ஆதித்யன் அவர்களால் பூஜிக்கப்பட்டு ப்ராணிகளுடைய கண்களுக்குத் தெரியாமல் அஸ்தகிரியை அடைகிறார். அஸ்தகிரி அங்கிருந்து பதினாயிரம் யோஜனை தூரத்திலிருந்தாலும் ஸூர்யன் அதை அரை முஹூர்த்தத்தில் தாண்டிச் செல்லுகிறார் அந்த மலையின் சிகரத்தில் ஒரு பொன்மயமான பட்டணம், பொன்மயமான பசு பக்ஷி முதலியவைகளையுடைபதாய நானு விருக்ஷங்களுடன் விசவகர்மாவால் அமைக்கப் பட்டிருக்கிறது அது பாசத்தைத் தரிக்கும் வருணனென்ற திக்பாலனுடைய ராஜதானி. ஸாவர்ணி மேருவுக்கும் அஸ்தகிரிக்கும் நடுவில் ஓர் தங்கமயமான பனைமரம், பத்துக்கிளைகளுடன் விசித்ரமான மேடையால் சூழப்பட்டு வெகு உன்னதமாய் விளங்குகிறது அங்குள்ள ஏரிகளிலும் ஆறுகளிலும்குகைகளிலும் ஜாகரதையாகத் தேடுங்கள். அந்த மலையில் மேருஸவர்ணியென்ற மஹாத்மா வஸிக்கிறார் இனி வரும் மன்வந்தரத்தில் அவர் மனுவாக விருப்பார் ப்ரஹ்மாவிற்கு ஸமமானவர், தேஜஸால் ஸூர்யனைப் போல விளங்குகிறார் அவரை ஸாஷ்டாங்கமாய் நமஸ்கரித்து ஸீதையின் விருத்தாந்தத்தைக் கேட்கவேண்டியது இதுவரையிலுமே ஸூர்யன் ஒவ்வொரு தினமும் தன் கிரணங்களால் இருளைப் போக்கி வெளிச்சத்தைக் கொடுத்து அஸ்தகிரியில் மறைகிறான். இதற்கப்பால் வானரர்கள் செல்லமுடியாது அங்கே ஸூர்ய ப்ரகாசமில்லை, நாடு நகரமென்ற பிரிவுகளில்லை. இதுவரையில்தான் எனக்குத் தெரியும்.

நீங்கள் அஸ்தகிரி வரையில் சென்று, ஸீதையையும் ராவணனிருக்குமிடத்தையும் கண்டு பிடித்து, ஒரு மாஸத்திற்குள் வந்து சேரவேண்டியது, தவறினால் கொல்லப்படுவீர்கள் எனக்கு மாமனும் மஹா வீரனுமான ஸுஷேணரை உங்களுடன் அனுப்பியிருக்கிறேன். நீங்கள் அவருடைய ஆக்ஞைப்படி நடக்கவேண்டியது. அவர் என்னால் பூஜிக்கப் படுகிறவர், மஹா பலவான், மஹாநுபாவர், நீங்களும் பராக்ரமசாலிகள். இவரை முன்னிட்டுக்கொண்டு மேற்குத் திக்கில் ஒவ்வோரிடத்திலும் ஜாகரதையாய்த் தேடுங்கள். நீங்கள் ஜானகியைத் தேடிக் கண்டுபிடித்து வந்தால், ரகுநாதன் நமக்குச் செய்த பரம உபகாரத்திற்கு ஒருவாறு பதில்செய்தவர்களா

வோம். அதைவிட நாம் செய்யும் கார்யம் வேறில்லை; அதைப் போன்ற பாக்யம் நமக்குக் கிடைப்பதரிது, பிறகு நாம் செய்யவேண்டியதொன்றுமில்லை. நான் உங்களுக்குச் சொன்ன விஷயங்களைத் தவிர தேச காலங்களுக்குத் தகுந்தபடி யோசித்து நடக்கவேண்டிய”தென்று ஆக்ஞாபித்தான்.

பிறகு ஸுஷேணனும் அவனைச் சேர்ந்த வானரர்களும் ஸுக்ரீவனுக்கு நமஸ்கரித்து அவனிடத்தில் உத்திரவு பெற்றுக்கொண்டு மேற்குத் திக்கில் தேடப் புறப்பட்டார்கள்.

ஸர்க்கம் 43.

வடக்கில் தேட அனுப்பினது.

பிறகு ஸுக்ரீவன் சதவலியென்ற வானரவீரனை அழைத்துத் தனக்கும் ராமனுக்கும் ஹிதமான வார்த்தைகளைச் சொல்லவாரம்பித்தான் “நீ என்னைப்போன்ற அநேகமாயிரம் வானரஸேனைகளுடனும் யமனுடைய குமாரர்களுடனும் மந்திரிகளோடும் இங்கிருந்து புறப்பட்டு ஹிமாலய மலையை அலங்காரமாகவுடைய வடக்குத்திசையில் தேடவேண்டும். நாம் இந்தக் கார்யத்தை முடித்து ரகுநாதனுக்குத் திருப்திசெய்தால் அவரிடத்தில் நாம் பெற்ற உபகாரமென்ற கடனைத் தீர்த்துப் புண்யசாலிகளாவோம். ரகுநாதன் நமக்கு அளவற்ற உபகாரம் செய்திருக்கிறாரல்லவா? நாம் அதற்கு ப்ரத்யுபகாரஞ் செய்தால் மாத்ரம் நமது ஜன்மம் கடைத்தேறும். தனக்கு உபகாரஞ் செய்யாத ஒருவன் தன்னை ப்ரார்த்தித்தவுடன் அவனுடைய கார்யத்தை முடித்துக் கொடுக்கும் புண்யாத்மாவின் ஜன்மமே ஜன்மம். நாம் முதலில் உபகாரம் பெற்றதால் அப்படிச் செய்ய வேண்டியதைப் பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமா? நீங்கள் என் ஹிதத்தைக் கோருகிறவர்களானால் இப்பொழுது நான் சொன்ன விஷயத்தை மனதில் வைத்துக்கொண்டு ஸீதையைக் கண்டுபிடிக்கும் வழியைத் தேடுங்கள். ராமன் ஸகல ப்ராணிகளாலும் பூஜிக்கத் தகுந்தவர், புருஷோத்தமர், சத்ருக்களை நாசஞ்செய்யும் அபார சக்தி பொருந்தினவர், நம்மிடத்தில் விசேஷ ப்ரீதி வைத்தவர் ஆகையால் நீங்கள் ஸகல வனங்களிலும் மலைகளிலும் ஆறுகளிலும் வெகு ஜாக்ரதையாய்த் தேடுங்கள்.

இங்கிருந்து புறப்பட்டு மலைசசம், புளிந்தம், ஆரஸேனம், ப்ரஸ்தலம், பரதம் (இந்த்ரபரஸ்தம் ஹஸ்தினபுரம் முதலியவை) தக்ஷிண குரு, மத்ரகம், காம்போஜம், யவனம், சகம், ஆரட்டகம், பாஹ்லீகம், ரிஷிகம், பௌரவம், டங்கணம், சீனம், பரமசீனம், நீஹாரம். தரதம் முதலிய தேசங்களையும், ஹிமாலயபர்வதத்தையும் அதிலுள்ள ஏரிகளையும் தேவதாருவனங்களையும் ஜாக்ரதையாய்த் தேடுங்கள். பிறகு ஸோமனுடைய ஆச்ரமத்தைத் தாண்டி, தேவதைகளாலும் கந்தர்வர்களாலும் கொண்டாடப்பட்ட காலம் என்ற பர்வதத்தைக் காண்பீர்கள். அங்கேயும் நன்றாய்த் தேடவேண்டியது, அங்கிருந்து ஸுதர்சனம் தேவஸகா வென்ற அழகான பர்வதங்களிலும் தேடுங்கள். அதற்கப்பால் நூறு யோஜனையில் ஆறு, ஏரி வனம் பசு பக்ஷிகள் ஒன்றுமில்லாத கோரமான பாலைவனம் தோன்றும். அதிசீக்ரத்தில் அதை ஆகாசமார்க்கமாய்த் தாண்டிக் கைலாஸமென்ற மஹாபர்வதத்தைக் காண்பீர்கள் அதில் வெளுத்த மேகத்தைப் போல அழகான ஓர் நகரம் விச்வகர்மாவால் குபேரனுக்கு வாஸஸ்தானமாய் ஸிருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கிறது அங்கே மானஸமென்ற ஏரி, தாமரைகளாலும் ஹம்ஸம் முதலிய நீர்ப்பறவைகளாலும் நிறைந்து அப்ஸரஸ்களால் கொண்டாடப்படுகிறது அங்கே யக்ஷராஜாவான குபேரன், குஹ்யகர்களென்ற தேவகணங்களுடன், ஸகல ஐச்வர்யங்களுக்கும் அதிபதியாய் வஸித்துக்கொண்டிருக்கிறான். சந்த்ரனைப்போல் வெளுத்த அந்தப் பர்வதத்தின் ஒவ்வொரு பாகத்திலும் தேடுங்கள். பிறகு க்ரௌஞ்ச பர்வதத்தைச் சேர்ந்து, அங்கே ஸ்கந்தருடைய சக்தி ஆயுதத்தால் பிளக்கப்பட்ட ஓர் குஹையில் ப்ரவேசித்துத் தேடுங்கள். அது ஒருவராலும் ப்ரவேசிக்கமுடியாதென்று சொல்லுகிறார்கள். அந்தக் குஹையில் ஸூர்யனைப்போல் காந்தியுள்ள சில மஹர்ஷிகள் வஸிக்கிறார்கள். அவர்கள் தேவர்களாலும் பூஜிக்கப்படுகிறவர்கள், தேவதைகளின் ரூபத்தைத் தரித்தவர்கள் க்ரௌஞ்ச கிரியின் குஹைகளையும் சிகரங்களையும் தாழ்வரைகளையும் பிளப்புகளையும் அடிவாரங்களையும் நன்றாய்த் தேடுங்கள். பிறகு மன்மதன் தபஸ் செய்த விருக்ஷங்களற்ற காமசைலம் என்ற மலையையும் மானஸமென்ற மலையையும் பரிசோதிக்கவேண்டியது. அந்த மானஸபர்வதத்தில் தேவ தானவ ராக்ஷஸர் முதலியவர்கள் ஸஞ்சரிக்கக்கூடாது அங்கே ஒவ்வோரிடத்திலும் ஜாக்ரதையாய்த் தேடவேண்டியது.

அதற்கப்பால் மைநாக பர்வதத்தில் மயனென்ற அஸுரன் தனக்கு அழகான வாஸஸ்தானத்தை ஸிருஷ்டித்திருக்கிறான்.

அங்கே கிம்புருஷஸ்த்ரீகள் வஸிக்கிறார்கள். அதற்கப்பால் ஸித்தர்கள் வைகானஸர்கள் வாலகில்யர்கள் முதலிய மஹா யோகிகளின் ஆசிரமங்கள் காணப்படும். அவர்கள் தபஸ் ஸித்தி அடைந்து ஸகல பாபங்களும் மற்றவர்களாக ஜ்வலிக்கிறார்கள். அவர்களை நமஸ்கரித்து, ஸீதையின் வரலாற்றையும் வணக்கமாக விசாரியுங்கள். அங்கே வைகானஸமென்ற ஒரு ஏரி தங்கத்தாமரைகளாலும் பால ஸூர்யனைப் போன்ற ஹம்ஸங்களாலும் விளங்குகிறது குபேரனுக்கு வாஹனமான ஸார்வ பௌமமென்ற திக்கஜம் பெண்யானைகளுடன் அங்கே ஸஞ்சரிக்கும். அதற்கப்பால் ஸூர்ய சந்த்ர நக்ஷத்ரங்களும் மேகங்களுமில்லாமல் எல்லையற்ற ஓர் தேசம் அங்குள்ள மஹா யோகிகளின் தேஜஸால் எப்பொழுதும் பகல் போல் ப்ரகாசிக்கிறது. அதற்கப்பால் சைலோதையென்ற நதி தோன்றும். அதின் கரைகளில் அடர்ந்த மூங்கிற்காடுகளுண்டு. அவை ஒன்றோடொன்று பின்னிக்கொண்டு ரிஷிகள் அந்த நதியை ஸுலபமாகத் தாண்டும் பாலமாக விருக்கிறது.

அதற்கப்பால் புண்யாத்மாக்கள் வஸிக்கும் உத்தர குருவென்ற தேசமுண்டு. அங்கே தங்கத்தாமரைகளுள்ள ஓடைகளும் இந்த்ரநீல வைடூர்ய மயமான இலைகளையுடைய நானு புஷ்பங்களால் நிறைந்த பல ஆறுகளுமுண்டு. அங்குள்ள ஏரிகள் செங்கழுநீர் முதலிய தங்கமயமான புஷ்பங்களால் விளங்குகின்றன. ரத்னமயமான இலைகளும் பொன்மயமான தாதுக்களையுமுடைய கருநெய்தல் புஷ்பங்களும், முத்துகளால் நிறைந்து நவமணிகள் கலந்த மணற் குன்றுகளும், எப்பொழுதும் தளிர்த்துப் பூத்துக் காய்க்கும் ரத்னமயமான மரங்களும் அபூர்வமான பக்ஷிகளும் காணப்படும். சில மரங்களிலிருந்து திவ்யமான கந்தங்களும் ரஸங்களும், இன்னும் வேண்டியவைகளும் பெருகும் சில விருக்ஷங்கள் விசித்ரமான ஆடைகளையும் ஸ்திரீ புருஷர்களுக்குத் தகுந்த சரேஷ்டமான ஆபரணங்களையும் கொடுக்கும். சில மரங்கள் விநோதமான படுக்கைகளையும் ஹாரங்களையும் கொடுக்கும். சில மரங்கள் ருசியுள்ள பக்ஷ்யங்களையும் பானங்களையும் கொடுக்கும். அங்கே மஹாதேஜஸுள்ள கந்தர்வர்களும் கின்னரர்களும் ஸித்தர்களும் நாகர்களும் வித்யாதரர்களும் தங்கள் நாயகிகளுடன் விளையாடுகிறார்கள் எல்லோரும் புண்யசாலிகள், எப்பொழுதும் ஸுகத்தையே அனுபவிக்கிறவர்கள். ஸகல ஆசைகளையும் பூர்த்திசெய்தவர்கள், எப்பொழுதும் நாயகிகளை விட்டுப் பிரியாதவர்கள். அங்கே எக்காலத்திலும் பாட்டும் வாத்யங்களும் சிரிப்பும்

கேட்கபபடும அங்கே ஸநதோஷ மிலலாதவனுவது நாயகி யிலலாதவனுவது கிடையாது அவவிடததில வஸிபபவாகளுடைய ஸுகம முதலிய உததம குணஙகள நாளுககு நாள வளரும (ராக்ஷஸாகள் மேருமலேயில வஸிகக முடியாததால அங்கே தேடச சொலலவிலலே.)

அதறகபபால வடக்கு லவண ஸமுதரம தோனறும. அங்கே ஸோமகிரி யெனற மலேயுண்டு. இநதர லோகததிறகும பரஹ்ம லோகததிறகும போகிறவாகள அநத வழியாகப போகவேண்டியதால அதைப பாாததுக்கொண்டே போவாாகள அஙகே ராதரியில ஸூாய காநதியிலலாவிடடாலும அநத மலேயின காநதியால பகல போல பரகாசிககும அங்கே ஸகலபரபஞசததையும சரீரமாகவுடையவரும அனநத கலயாண குணஙகளால அலஙகரிககப படடவருமான வாஸுதேவனும ஏகாதச ருதராகளின மூாததியான பரமசிவனும தேவதைகளுககு அதிபதியான பரஹமாவும ரிஷிகளால சூழபபடடு வஸிககிறாாகள. அதறகபபால் நீஙகள் போக முடியாது தேவதைகளும மறற யாவரும ஸோமகிரிககுப போவதும கஷ்டம ஆகையால அநத மலேயைத தாிசிததுத திருமபிவிடுங்கள அதுவரையில மனுஷ்யாகள போகததகும. அதறகபபாலுளள ஸமுதரஙகளும த்வீபஙகளும ஸூாய கிரணமறறும நாடுநகரம முதலிய பிரிவுகளற்றும ஒரே இருளாகவிருககும அவவிடஙகளே நான் பாாதததுமிலலே, அவைகளேபபறறிக் கேடடதுமிலலே 'நான சொனன விடஙகளேயும மறறவிடஙகளேயும வெகு ஜாகரதையாகத தேடி ஸீதையையும ராவணனிருககு மிடததையும கணடுபிடிதது வாருஙகள அபபடிச செய்தால எனககும ரகுவீரனுககும அளவறற திருபதியுணடாகும. பிறகு நீஙகளும உங்கள மிதராகளும உங்கள பநதுககளும, யாதொரு கவலேயுமறறு எனனுல மிகுநத மாயாதை பெறறு ஸகல ஸௌகயஙகளேயும அனுபவிததுககொண்டு வாழவீாக"வெனறு கட்டளேயிட்டான.

ஸாக்கம் 44.

ராமன் ஆஞ்ஜநேயரிடத்தில் மோதிரத்தைக் கொடுத்தது.

பிறகு ஹனுமான வானர சரேஷடரெனறும காாயததை முடிக்கக் கூடியவரெனறும மஹாபராகரமசாலியெனறும ஸுக்ரீவன

நிச்சயித்து அவரைத் தனியாக அழைத்துப் "பூமி ஆகாசம் ஸ்வர்க்கம் புவர்லோகம் முதலிய எவ்விடங்களிலும் உனக்குத் தடையில்லை யென்று எனக்குத் தெரியும். அஸுரர்கள் கந்தர்வர்கள் நாகர்கள் தேவதைகள் மனுஷ்யர்கள் முதலிய ப்ராணிகளிலும் எல்லா லோகங்களிலும் ஸமுத்ரங்களிலும் மலைகளிலும் உனக்குத் தெரியாதது யாதொன்றுமில்லை. நடை வேகம் காந்தி சுறுசுறுப்பு முதலிய குணங்களில் நீ உன் பிதாவான வாயுவிற்கு ஸமமல்லவா? தேஜஸில் உன்னைப்போன்ற ப்ராணி வேறொன்றுமில்லை. ஆகையால் ஸீதையைக் கண்டுபிடிக்க உன்னையே நம்பியிருக்கிறேன். பலம் புத்தி பராக்ரமம் தேச காலங்களுக்குத் தகுந்தபடி நடந்துகொள்வது உபாயம் முதலிய உத்தம குணங்கள் உன்னிடத்திலேயே விளங்குகின்றன" வென்று மெச்சினான்.

ராமனும், "இவன் நமது கார்யத்தை முடிப்பதில் ஆவலோடிருக்கிறான். ஸுக்ரீவன் எல்லாப் பொறுப்பையும் இவனிடத்திலேயே வைத்திருக்கிறான். இவன் இந்தக் கார்யத்தை முடிக்கக்கூடியவனென்று எனக்கும் தோன்றுகிறது. இதற்கு வேண்டிய உபாயங்களையும், ஸாதனங்களையும், இதில் நேரும் இடையூறுகளையும் அவைகளுக்குப் பரிஹாரங்களையும் நன்றாக அறிந்திருக்கிறான். இவன் இதுவரையிலும் செய்த அபூர்வச் செயல்களாலும் யஜமானனுக்கு இவனிடத்திலுள்ள நம்பிக்கையாலும் நமது உத்தேசத்தை இவன் முடிப்பானென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை" யென்று எண்ணி, ஹனுமான் புறப்படத் தயாராயிருப்பதைக் கண்டு தன் எண்ணங்கள் நிறைவேறினதுபோல ஆனந்தமடைந்தார். பிறகு தன் பெயரால் அலங்கரிக்கப்பட்ட முத்திரை மோதிரத்தை ஸீதைக்கு அடையாளமாகக் காட்டும்படி அவரிடத்தில் கொடுத்து "இந்த அடையாளத்தால் நீ என்னால் அனுப்பப்பட்டவனென்று ஸீதை நிச்சயமடைந்து ஸந்தேஹப்படாமல் உன்னிடத்தில் ஸமாசாரத்தைச் சொல்லியனுப்புவாள். உன் முயற்சியையும் பலத்தையும் பராக்ரமத்தையும் ஸுக்ரீவனுக்கு உன்னிடத்திலுள்ள நம்பிக்கையையும் பார்க்கும்பொழுது என் கார்யம் நிறைவேறிற்றென்றே எண்ணுகிறே" னென்றார்.

ஆஞ்ஜநேயரும் அதை மஹா பக்தியுடன் பெற்றுக்கொண்டு, தலைமேல் கைகூப்பி ரகுநாதனை வணங்கிப் புறப்பட ஸித்தமானார். மேகங்களற்று நிர்மலமாகப் ப்ரகாசிக்கும் ஆகாசத்தில் சந்த்ரன் நக்ஷத்ரங்களுடன் விளங்குவதைப்போல, ஹனுமான் அந்த வானர ஸைன்யத்தை அழைத்துக்கொண்டு புறப்படும்பொழுது, ராமன்

"ஆஞ்ஜநேய! அளவற்ற பராக்ரமசாலி! வாயு புத்ர! நிகரற்ற உன் வீர்யத்தையும் பலத்தையுமே நம்பியிருக்கிறேன். எப்படியாவது நான் ஸீதையை அடையும்படி செய்யவேண்டியது உன் பொறுப்" பென்றார்.

ஸர்க்கம் 45.

வானரர்கள் புறப்பட்டது.

பிறகு ஸுக்ரீவன் ஸகல வானரர்களையும் பார்த்து "நான் உங்களுக்கு விஸ்தாரமாகச் சொன்னபடி நீங்கள் இந்தப் பூமண்டலத்தின் ஒவ்வொரு பாகத்தையும் அதிஜாக்ரதையாகத் தேடவேண்டு" மென்று கட்டளையிட்டான். அவர்கள் மஹாராஜாவின் உத்திரவைத் தலையால் தாங்கி, அதைக் கொஞ்சமாவது தவறினால் கடுந் தண்டனை விதிக்கப்படுமென்று நன்றாக அறிந்து, வெட்டுப்பூச்சிகளைப் போல ஆகாசத்தையும் பூமியையும் மறைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டார்கள். பிறகு ராமலக்ஷ்மணர்கள் ப்ரஸ்ரவண பர்வதத்தில் வஸித்துக்கொண்டு கெடுவைத்த காலத்தின் முடிவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். சதவலி வடக்கிலும் விநதன் கிழக்கிலும் ஹநுமானும் தாரனும் தெற்கிலும் அங்கதனும் ஸுஷேணனும் மேற்கிலும்தேடிக்கொண்டு போனார்கள். இப்படி நான்கு திசைகளிலும் முக்யமான ஸேனைத் தலைவர்களை அனுப்பிவிட்டு ஸுக்ரீவன் ஸந்தோஷமடைந்தான். வானரர்கள் ஸுக்ரீவனுடைய வார்த்தைகளை ஞாபகத்தில் நன்றாக வைத்துக்கொண்டு "எப்படியாவது ஸீதையைக் கொண்டுவருவோம் ராவணனை நாசஞ் செய்வோ" மென்று வீரவாதம் பேசிக்கொண்டும் ஸிம்ஹநாதஞ் செய்துகொண்டும் கர்ஜித்துக் கொண்டும் தங்களுடைய பலபராக்ரமங்களைச் சொல்லிக்கொண்டும் போனார்கள் நான் ஒருவனே ராவணனை யுத்தத்தில் மடிப்பேன். "அவனை ஒரு நிமிஷத்தில் தேய்த்து ஸீதையைக் கொண்டு வருவேன்." "நீங்கள் இங்கேயிருங்கள், நான் ஒருவனே போய்க் கார்யத்தை முடித்து வருகிறேன்." "ராவணன் ஸீதையைப் பாதாளத்தில் வைத்திருந்தாலும் நான் ஒருவனே போய்க் கொண்டு வருவேன்" "மரங்களை ஒடிப்பேன்," "மலைகளைப் பெயர்த்தெறிவேன்." "பூமியைப் பிளப்பேன்." நூறு யோஜனை தூரம் தாண்டு

வேன." "நூறு யோஜனைககதிகமாகத தாண்டுவேன" "பூமி ஸமுத ரம மலைகள வனஙகள பாதாளததின நடுவு இவைகளில எஙகேயும எனககுத தடையிலலை"யெனறு இபபடி ஒவவொரு வான ரனும பலததால காவமடைநது, ஸுகரீவனுககெதிரில பெருமை பேசிககொணடு புறபபடடாாகள.

ஸர்க்கம் 46.

ஸுக்ரீவன் பூமண்டலத்தைச் சுற்றினது.

அவாகள போன பிறகு ராமன ஸுக்ரீவனைப் பாாதது, "இப் பூமண்டலததின வரலாறு உனககு எபபடித தெரியு"மெனறூா. ஸுக்ரீவன "ஸ்வாமி! முனபு எருமையின ரூபந தரிததுவநத துநதுபியெனற அஸுரனை வாலி ஜயிதது மலய பாவததைதை நோ ககித துரததிககொணடு போகையில அவன அநத மலைககுஹையில புகுநதான. உடனே வாலியும அவனைக கொலல நினைததுத துடா நதான. குஹை தவாரததில காததுககொணடிருக்குமபடி வாலி எனககுக கட்டளையிட்டான ஒரு வாஷமாகியும வாலி வெளியில் வரவிலலை, மேலும அநதக குஹையிலிருநது ரகத பரவாஹம ஓடி வநதது. ஆகையால என தமையன இறநதானெனறு நிசசயிதது மிகவும துககமடைநதேன அநத அஸுரன வெளியில வராமல அங் கேயே மடியவேணடுமெனறு ஒரு பெரிய பாறைபால குஹையின வாசலை மூடினேன பிறகு கிஷகிநதைககு வநது வானர ராஜயத தையும தாரையையும ருமையையும அடைநது மிதராாகளுடன கவலை யறறு வஸிதது வநதேன. இபபடியிருகக வாலி அநத அஸுர சரேஷடனைக கொனறுவிடடு கிஷகிநதைககு வநதான. நான அவனைக கணடு பயநது ராஜ்யததை அவனிடததில ஒபபுவிததேன. ஆனால அவன் எனனைககொலல வெண்ணிக கோபபரவசனாகி என னையும என மநதரிகளையும துரததினான.

அபபடி ஓடிக்கொண்டிருககையில பல நதிகளையும வனங்களையும நகரஙகளையும பாாததேன. அபபொழுது இநதப பூமி கணணுடியில பாாககும படங்களைபபோலும, வேகமாயச சுழறறபபடட கொள ளிககட்டையைப போலும, ஒரு குளபபடியைபபோலும எனககுக காணபபடடது. முதலில கிழககேபோய, பல மரஙகள ஏரிகள ஆறு

கள் மலைகள் தாதுக்கள் நிறைந்த உதயகிரி அப்ஸரஸ்களுக்கு பிரியமான பாற்கடலென்றவைகளை ஓடும்பொழுதே பார்த்தேன். பிறகு திரும்பிவந்து தெற்கிலோடி விந்திய மலையையும் சந்தனம் முதலிய அபூர்வ மரங்களையும் பார்த்துக்கொண்டு அந்தத் திக்கின் எல்லைவரையில் போனேன். அங்கும் வாலியால் துரத்தப்பட்டு மேற்கில் ஓட ஆரம்பித்தேன். அங்கே பல தேசங்களையும் அஸ்தகிரியையும் கண்டு, அங்கிருந்து வடக்கிலோடினேன். அங்கே ஹிமயம் மேரு முதலிய மலைகளையும் வட ஸமுத்ரத்தையும் கண்டேன். எல்லாவிடங்களிலும் வாலி என்னைத் துரத்தினதால் ஒன்றுந் தோன்றாமல் திகைத்தேன். அப்பொழுது மஹா புத்திமானான ஹனுமான் 'ஸ்வாமி! மதங்க மஹர்ஷி தன் ஆச்ரமத்தின் எல்லைக்குள் வாலி அடிவைத்தால் அவனுடைய தலை ஆயிரம் சுக்கலாய் வெடிக்கவேண்டுமென்று சபித்திருக்கிறா. ஆகையால் அங்கே வரத் துணியமாட்டான் நாம் கொஞ்சங்கூடப் பயமில்லாமல் அங்கே வஸிக்கலா' மென்றான். (இந்த யோஜனை ஹனுமானுக்கு முன்பு எனக்குத் தோன்றவில்லை) அப்படி ரிசயமூக பர்வதத்தில் நீங்கள் வரும் வரையிலிருந்தோம். மதங்கரிஷியின் சாபத்திற்குப் பயந்து வாலி அங்கே வரவில்லை இப்படி பூமண்டலம் முழுவதையும் நான் நேரில் பார்த்துவிட்டு இந்தக்குகையில் வந்து வஸிக்க ஆரம்பித்தே" னென்றான்.

ஸர்க்கம். 47.

மூன்று திக்குகளில் போன வானரர்கள் திரும்பி வந்தது.

ஸுக்ரீவனுடைய கட்டளைப்படி ஸீதையைத் தேடப் புறப்பட்ட வானரர்கள் ஏரி ஆறு புதர் பாலைவனம் நகரம் வெள்ளம் மலை முதலியவைகளைத் தேடிக்கொண்டு வெகு வேகமாகப் போனார்கள் பகல் முழுதும் வனங்களிலும் மலைகளிலும் ஸீதையைத் தேடி இரவில் எல்லாரும் பூமியில் வந்து சேருவார்கள். பகலில் ஆஹாரம் நித்திரையில்லாமல் அந்தந்த விடங்களில் ஒரு மாஸம்வரையில் தேடிக் களைத்து, ஸீதையைக் காணாமல் ஆசையற்று ஸுக்ரீவனிடத்தில் வந்து வரலாற்றைத் தெரிவித்தார்கள். வினதனும் அவனுடன் போன ஸைன்யங்களும் கிழக்கில் ஸீதையைத் தேடிக் காணாமல் திரும்பிவந்தார்கள். சதவலி வடக்கில் ஒவ்வோரிடத்திலும் ஜாக்ரதையாகத் தேடியும் ஸீதையைக் காணாமல் திரும்பிவந்தான். அப

படியே ஸுஷேணனும மேறகில தேடிப பாரதது ஸீதையைக் காணுமல் திருமபிவநதான எலலோரும பரஸரவணகிரியில ராமனுடன உட்காாநதிருககும ஸுகரீவனிடததிறகு வநது "ஸவாமி! மலை காடு குஹை ஆறு கடல நகரம புதா முதலியவைகளையும தாஙகள சொனன விடஙகளிலும மறற விடங்களிலும வெகு ஜாகரதையாகத தேடினேம மஹாவீாயமுளள பல பராணிகளை ராவணனுயிருககலாமெனற எணணததுடன கொனறேம ஸீதையைக காணவிலலை அவளைப பாாககும பாகயஞசெயத வானர சரேஷடன எநத மஹா பலவானுடைய புதரனே? எநத மஹா தைாயசாலியின புதரனே? ஸீதை கொணடு போகபபடடதாகத தெரியும திககிலேயே வாயு புதரனை ஹனுமானும தேடப போயிருககிறு"ரெனறு தெரிவிததாாகள.

ஸாககம் 48.

தெற்கில் தேடினது.

ஹனுமான், தாான அஙகதன முதலியவாகளுடன ஸுக்ரீவன் கட்டளைபபடி, வெகுதூரஞசென்று, விநதயபாவதததின சிகரஙகளையும குஹைகளையும அநேக வனஙகளையும அவைகளைச சூழநத மலைகளையும ஆறுகளையும குளஙகளையும மரங்கள அடாநத காடுகளையும காடுகளால மூடபபட்ட குனறுகளையும தேடிக கொண்டு போகையில, ஸீதையைக காணுமல கவலை கொணடாாகள. அஙகஙகே கிடைககும காய கனிகளையும கிழஙகுகளையும புஜிததுககொணடு தேடிச செலலுமபொழுது அநேக குஹைகளுளள ஒரு பரதேசததைக கண்டாாகள. அது நீா, நிழல, பசு, பக்ஷி, மிருகம முதலிய பதாாததஙகளிலலாமல, பாாககப பயஙகரமாயிருநதது அவவிடததை விடடு அபபுறம சென்று, அபபடிப பட்ட அநேக அரண்யஙகள நோநததைக கண்டு, அவைகளில ஜாகரதையாயத தேடிக களைததாாகள.

பிறகு மறறொரு தேசததைச சோநது பார்க்கையில, மரங்களில பழஙகளும புஷபஙகளும இலைகளுமிலலை, ஆறுகளில ஜலமிலலை, வோகள கிழஙகுகள் கிடைககவிலலை, எருமை மான யானை புலி, பக்ஷிகள முதலிய ஜநதுககளின ஸஞசாரமே கிடையாது, மரங

கள் ஓஷதிகள் கொடிகள் செடிகள் காணப்படவில்லை, தாமரை யோடைகள் புஷ்பங்களற்று நீர் வற்றி வண்டுகளின் சப்தமில்லாமல் பாழடைந்திருந்தன. அந்தவனத்தில் கண்டுவென்ற மஹாருஷி வஸித்துக்கொண்டிருந்தார். அவர் ஸத்யவான், மஹா தபஸ்வி, நியமங்களைப் பூர்ணமாயனுஷ்டித்தவர், ஒருவராலும் நெருங்கமுடியாத தேஜஸுள்ளவர் அவருக்குப் பதினாறு வயஸுள்ள ஓர் புத்ரனுண்டு. அவன் ஒரு நாள் அந்தக் காட்டில் வழி தப்பி உயிரிழந்தான். அதனால் கண்டுமஹாருஷி அந்த ஆரண்யத்தின்மேல் கோபங்கொண்டு, ஸகல ஜந்துக்களுமற்றுக் கோரமான பாலைவனமாகும்படி அதைச் சபித்தார். அங்குள்ள பர்வதங்களையும் குஹைகளையும் நதிகளின் உற்பத்தி ஸ்தானங்களையும் வானரர்கள் ஜாக்ரதையாய்த் தேடிப்பார்த்தும், ஸீதையாவது அவளை அபஹரித்த ராவணனையாவது காணவில்லை

அதற்கப்பால் தேடிச் செல்லுகையில் கோரரூபமுள்ள ஒரு அஸுரனைக் கண்டார்கள். அவன் மஹாக்ரூரன், தேவர்களுக்கும் அஞ்சாதவன்; மஹாபர்வதத்தைப் போல் அவன் வழிமறித்து நிற்பதைக் கண்டு வானரர்கள் அவனுடன் யுத்தஞ்செய்ய ஸித்தமானார்கள். அவனும் வானர ஸைன்யங்களைக் கண்டு, "நீங்களெல்லோரும் என் கையிலகப்பட்டு, இந்த க்ஷணத்தில் நாசமடையப் போகிறீர்கள்" என்று கர்ஜித்துக்கொண்டு, வஜ்ரம் போன்ற முஷ்டிகளை உயர்த்தித் தூக்கிக்கொண்டு அவர்களை நோக்கி ஓடிவந்தான். அப்பொழுது அங்கதன் அவனை ராவணனென்றெண்ணி, அவன்மேல் பாய்ந்து கையாலறைந்தான் உடனே பெருங்காற்றால் சாய்க்கப்பட்ட பர்வதத்தைப் போல், அவன் பூமியில் விழுந்து ரத்தத்தைக் கக்கிக்கொண்டு உயிரை விட்டான். வானரர்கள் அவனைக் கொன்றதால் மிகவும் ஸந்தோஷமடைந்து, அவனே ராவணனென்றெண்ணத்தால் அங்கிருந்த காடுகளில் ஸீதையை வெகுகாலம் தேடிக்கொண்டிருந்தார்கள். அங்கும் அவளைக் காணாமல் மற்றோர் காட்டிற்குச் சென்று, அங்கேயுந் தேடி அலுத்து மனங்குன்றி, ஓர் மரத்தடியில் எல்லோரும் உட்கார்ந்தார்கள்.

ஸா்க்கம் 49

(தொடர்சசி)

அபபொழுது அஙகதன வெகு சரமததுடனிருநதாலும, மஹா புததிமானுனதால, மறற வானராகளைத தேறறி, "நாம காடுகள மலைகள நதிகள பிளபபுகள குஹைகள முதலிய எலலாவிடஙகளிலும தேடிபபாாததோம ஜானகியையாவது அவளை அபஹரிதத ராக்ஷஸனையாவது காணவிலலை. வெகு காலஞ சென்றுவிடடது, மஹா ராஜாவின ஆகஞையோ மிகவும கடுமையானது ஆகையால நீஙகளெலலோரும சோமபலையும தூககததையும சோகததையும விடடு ஸீதையை மறுபடியுந தேடுங்கள, ஸீதையைக காணுமவரையில தேடிககொண்டேயிருககவேணடும, ஒருவனிடததில மனநதளராமை உதஸாஹம கலஙகாத தைாயமெனற குணஙகள பொருநதியிருநதால, அவனுககு ஸகலகாாயஙகளும கை கூடும ஆகையால மறுபடியும இநத வனததை மஹா ஜாகரதையாயத தேடுஙகள கவலைபபடவேண்டாம, நாம ஒரு காாயததை மனபபூாவமாய, ஊககததுடன செயதால, அது பலததைக கொடுககாமல போகாது. இதுவரையிலும் வெறுபபடைநதது போதும. இபபொழுது கூடக கண்களை மூடிககொண்டு உடகாாநதிருநதால நமது காாயம எபபடி முடியும? ஸுகரீவன அதி சீகரததில கோபிககிறவா; கடுந தணடனை விதிககிறவா. அவரிடததிலும ரகுவீரனிடததிலும நாம பயபபட வேணடியதலலவா? உஙகளுடைய ஹிததததை உததேசிதது இபபடிச சொனனேன். பினபு உஙகளிஷடபபடி செயயுங்கள. அலலது நாம் இப்பொழுது செய்யவேணடியததையாவது சொலலுஙக" ளென்றுன.

அதைக்கேட்டுக் கநதமாதனன, தாஹததாலும சரமததாலும வாாததைகள குளற, "அஙகதனுடைய வாாததைகள உஙகளுககு ஹிதமாயும அனுகூலமாயு மிருககும, அபபடியே செயயுஙகள. மலைகளிலும் காடுகளிலும குஹைகளிலும தாழ்வரைகளிலும மஹா ராஜா சொனனபடி மறுபடியும ஜாகரதையாயத தேடுவோ" மென்றுன. அதைக் கேட்டு மற்ற வானராகள தைாயங்கொணடு விநத்ய பாவதம முதல தேடிககொண்டே சென்றாாகள. ஓரிடததில சரத கால மேகமபோனற ஓா வெளளி மலையைக கணடு, அஙகுள்ள

குகைகளிலும் சிகரங்களிலும் எழிலைப் பாலைக் காடுகளிலும் தேடி னார்கள். அங்கும் ஸீதையைக் காணாமல் களைத்து, அம்மலையின் அடிவாரத்திலிறங்கி ஓர் மரத்தடியில் சற்றுநேரம் இளைப்பாறத் தங்கினார்கள். பிறகு கொஞ்சம் களைதீர்ந்து, விந்தயம் முதற்கொண்டு தெற்குத்திசை முழுவதையும் தேட முயற்சி செய்தார்கள்.

ஸர்க்கம் 50.

ரிக்ஷபிலத்தில் புகுந்தது.

ஹனுமானும் தாரனும் அங்கதனும் விந்த்யபர்வதத்தின் குகை களிலும் அடைசசோந்த காடுகளிலும் ஸிம்ஹம் புலி முதலிய துஷ்ட மிருகங்களுள்ள புதர்களிலும் ஆறுகளிலும் மலைகளின் மேடு பள்ளங் களிலும் மலை யருவிகளிலும் தேடினார்கள். அதற்குள் ஸுக்ரீவன் கெடுவைத்த ஒரு மாஸகாலம் கழிந்துவிட்டது. அங்குள்ள குகை கள் முதலிய ஒவ்வொரு விடங்களிலும் ஹனுமான் வெகு ஜாக்ரதை யாய்த் தேடினார். கஜன் கவாக்ஷன் கவயன் சரபன் கந்தமாதனன் மைந்தன் த்விவிதன் ஸுஷேணன் ஜாம்பவான் நளன் அங்க தன் தாரன் முதலியவர்கள் மலை ப்ரதேசங்களை ஒவ்வொன்றாயத் தேடிவருகையில், மயனென்ற தானவனால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட ரிக்ஷபிலமென்ற ஒரு விஸ்தாரமான குகையைக் கண்டார்கள். வானரர்கள் பசி தாஹம் மேலிட்டுக் களைத்து அங்கேவந்து, கொடிக ளாலும் விருக்ஷங்களாலும் அது மூடப்பட்டிருப்பதையும், அங்கிரு ந்து க்ரௌஞ்சம் ஹம்ஸம் முதலிய பக்ஷிகள் ஜலத்தால் நனைந்து தாமரைத் தாதுக்களால் சிவந்து பறந்து வருவதையும், குளிர்ந்த காற்று புஷ்பங்களின் வாஸனையை க்ரஹித்துக் கொண்டு அதிலிரு ந்து வீசுவதையும் கண்டு, அதற்குள் ஒரு தாமரை யோடை யிருக்க வேண்டுமென்று ஸந்தேஹித்து, அதில் பயமில்லாமல் ப்ரவேசித் தார்கள்.

அது நானா ஜந்துக்களால் நிறைந்து, பார்க்கப் பயங்கரமாய நுழைவதற்கு முடியாமல், பாதாளத்தைப் போல ஆழமுற்றிருந்தது. அப்பொழுது பர்வத சிகரத்தைப் போன்ற தேஹத்துடன் விளங் கும் ஹனுமான் மற்ற வானரர்களைப் பார்த்து, நாமெல்லோரும் மலை ப்ரதேசங்களிலும் காடுகளிலும் ஸீதையை மிகவும் ஜாக்ரதையாய்த்

தேடிப்பார்த்தும் காணவில்லை. களைப்பு மேலிடுகின்றது. இந்தக் குகையிலிருந்து ஹம்ஸம் க்ரௌஞ்சம் சக்ரவாகம் முதலிய பக்ஷிகள் ஜலத்தால் நனைந்து பறந்து வருகின்றன. ஆகையால் இதில் ஓர் பெரியகிணறாவது மடுவாவதிருக்கவேண்டும். இதின் த்வாரத்தில் அழகானமரங்கள் செழித்து வளர்வதைக் கண்டீர்களா?'' வென்றார். பிறகு வானரர்கள் அதில் நுழைந்து பார்க்கையில், ஸூர்ய சந்த்ரர்களுடைய வெளிச்சமுமில்லை, எங்கும் இருள் மூடிப் பயங்கரமாயிருந்தது. அதிலிருந்து ஸிம்ஹம் முதலிய மிருகங்களும் வருவதைக் கண்டார்கள். பிறகு அவர்கள் அடர்ந்த இருட்டுள்ள ஓர் ப்ரதேசத்தில் நுழைந்து வாயு வேகமாய்ச் சென்றார்கள். அவர்களுடைய பார்வைக்கும் பராக்ரமத்திற்கும் பராக்ரமத்திற்கும் யாதொரு குறைவுமில்லை. ஆனால் அங்கிருந்த பதார்த்தங்கள் இருட்டால் கண்ணிற் படவில்லை. பிறகு ஒருவர்கொருவர் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டும் கட்டிக்கொண்டும் சென்றார்கள். அதற்குள் அவர்கள் சரமம் மேலிட்டுப் பரகளையுற்றுத் தாஹமெடுத்து, ஜலம் ஜலமென்று கூச்சலிட்டார்கள். இப்படி வெகு தூரம் நடந்து இளைத்து முகம் வாடி, ''இனி பிழைக்கமாட்டோம், நிச்சயமாய் இறப்போ'' மென்றெண்ணங் கொண்டார்கள்.

பிறகு ப்ரகாசமுள்ள ஓர் அழகான ப்ரதேசத்தைச் சேர்ந்து, அங்கே அநேக விருக்ஷங்கள் செழித்து வளர்வதைக் கண்டார்கள். கொழுந்து விட்டெரியும் அக்னி ஜ்வாலைகளைப் போல் பலவகையான விருக்ஷங்கள், பொன் வெள்ளி, நவமணிகள் முதலியவைகளால் அமைக்கப்பட்ட புஷ்பங்களுடனும் இளந்தளிர்களுடனும் தங்க ஆபரணங்கள் அணிந்தது போல் படர்ந்திருந்த கொடிகளுடனும் விளங்கின. தங்க மயமான விருக்ஷங்கள் வைடூர்யங்களுடன் பாலஸூர்யர்களைப் போல் ப்ரகாசித்தன. ஓடைகள் இந்த்ர நீல வைடூர்யங்கள்போல் தெளிந்த ஜலத்தால் நிறைந்து, தங்கமயமான மீன்களும் ஆமைகளும் அதில் ஸஞ்சரிக்கப், பால ஸூர்யர்களைப் போன்ற தங்கத் தாமரைகளுடனும் அநேக பக்ஷிகளால் சூழப்பட்டுப் பார்ப்பவர்களுடைய ஸகல சரமத்தையும் போக்கின. தங்கம் வெள்ளிகளால் செய்த விமானங்களும் முத்து ஹாரங்கள் தொங்கவிட்ட பொன்மயமான ஜன்னல்களும், தங்கம் வெள்ளி ரத்னங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அநேக மேடைகளுடன் அநேக கிருஹங்களும் காணப்பட்டன. அங்கே பவழத்தைப் போலும் ரத்னங்களைப் போலும் ப்ரகாசிக்கும் புஷ்பங்களுடனும் பழங்களுடனும் விளங்கும் விருக்ஷங்களிலிருந்து பெருகும் தேனைத் தங்கமயமான வண்டுகள் எப்பொழு

தும் குடித்துக கொண்டிருநதன தஙகததாலும ரதனஙகளாலும விசிதரமாய வேலைசெய்யபபட்ட ஆஸனஙகளும படுக்கைகளும வாஹனங்களும, தஙகம வெள்ளி வெணகலம முதலிய பதாததஙகளால செய்யபபட்ட அநேக பாதரஙகளும, அகில முதலிய பரிமள தரவயங்களும, சுததமான பழஙகளும கிழஙகுகளும, வேரகளும உததமமான பானஙகளும, விலையுயாநத வஸ்தரங்களும கமபளஙகளும தோலகளும அங்கஙகே நெருபபுமலைகளைபபோல குவிககப்பட்டிருககும தங்கமும காணபபட்டன.

பிறகு அஙகங்கே தேடிககொண்டு போகையில ஓரிடததில ஒரு ஸ்தரீயைக் கணடாாகள. அவள தபஸவி வேஷம தரிதது ஆஹார நியமததுடன வரதஙகளை அனுஷடிதது தேஜஸால ஜ்வலித்துககொணடிருநதாள் வானராகள அவளை பயததுடனும ஆசசர்யத்துடனும பாாததுககொண்டே நின்றாாகள ஆஞ்ஜனேயா அநத வயஸ்சென்றவளை நமஸகரிததுக் கைகூபபி "அமமணி! தாஙகள் யார்? இநதக குஹையும இதிலுள்ள ஐசவாயஙகளும எவருடைய" தென்று கேட்டாா.

ஸாக்கம 51.

ரிக்ஷபிலத்தின் விருத்தாந்தம்.

பிறகு ஹனுமான் அவளைப பாாத்து "இருள் சூழநத இநதக் குஹையில நாஙகள ஆவலுடன பரவேசிததோம பசி தாஹம மேலிட்டுக களைததிருககிறோம. இஙகே ஜலம கிடைககுமென்று நமபி வநதோம இங்குள்ள ஆசசாயங்களைக்கணடு எஙகளுககுப பயமும ஸநதேஹமும உண்டாகினறன. பால ஸூாயாகளைப போனற இநதத தஙகமயமான விருக்ஷஙகளும் சுத்தமான காயகனிகளும வேரகளும கிழங்குகளும, தஙகம வெள்ளி ரதனஙகளால் அமைககபபட்ட விமானங்களும கிருஹஙகளும முதது ஹாரஙகளால அலஙகரிககப்பட்ட காறறுப போககிகளும, அழகான புஷபங்களாலும பழஙகளாலும பரிமளததாலும விளஙகும, இநதத தஙகமயமான விருக்ஷஙகளும ஓடைகளில சுததமான ஜலததில பரகாசிககும தஙகத தாமரைகளும பொன மீனகளும யாருடையது. தாஙகள யார் தஙகளுடைய தபோபலம எப்படிபபட்டது. இநத அதபுதமான ஸதலம யாருடைய தபோமஹி

மையால் ஸிருஷ்டிக்கப்பட்டது எங்களுக்கு யாதொன்றும் தெரியாமையால் எங்களுடைய ஸந்தேஹத்தைத் தீர்க்க வேண்டும்” மென்று ப்ரார்த்தித்தார். அப்பொழுது பரம தயாமூர்த்தியான அந்தத் தாபஸி, ஆஞ்ஜநேயரைப் பார்த்து, “மயனென்ற தானவன் மஹா தேஜஸ்வியும் மாயாவித்யையில் நிகரற்றவனுமென்று நீங்கள் கேட்டிருக்கலாம். இந்தத் தங்கமயமான வனத்தை அவன் மாயா சக்தியால் நிர்மித்தான். பூர்வத்தில் அவன் தானவர்களுக்குச் சிற்பியாயிருந்தான். இந்தக் கிருஹங்களையும் வனங்களையும் ஸிருஷ்டித்தவன் அவனே. அவன் ப்ரஹ்மாவைக் குறித்து நெடுங்காலம் தபஸ்செய்து, சுக்ராசார்யரால் உபதேசிக்கப்பட்ட சிற்பசாஸ்த்ர ஞானத்தை ஸம்பூர்ணமாய்ப் பெற்றான். அவன் இங்கே கொஞ்ச காலம் ஸுகமாய் வஸித்திருந்தான். பிறகு தன் புத்ரியான மந்தோதரியை ராவணனுக்கு விவாஹஞ் செய்து கொடுத்ததாலும், ஹேமையென்ற அப்ஸரஸிடத்தில், ரஹஸ்யமாய் விசேஷ ப்ரீதிவைத்திருந்ததாலும் இந்த்ரன் வஜ்ரத்தால் அவனை அடித்துக்கொன்றான். அவன் இறந்த பிறகு இந்த வனத்தை ப்ரஹ்மா ஹேமைக்குக் கொடுத்தார். நான் மேருஸாவர்ணியின் புத்ரி. என்பெயர் ஸ்வயம்ப்ரபை. ஹேமை என்னருமைத் தோழி. கீத நாட்யங்களில் திறமையுள்ளவள். இப்பொழுது ப்ரஹ்ம லோகத்திற்குப் போயிருக்கிறாள். இங்கே பிறர் வராமல் அவளுடைய சக்தியால் இதை வெகு ஜாக்ரதையாகக் காத்து வருகிறேன். உங்களுக்கு இங்கே என்ன வேலை? யாருக்காக இப்படி வனங்களில் திரிகிறீர்கள்? ஒருவர்க்கும் தெரியாத இந்தக் குஹை வாசலை எப்படிக் கண்டுபிடித்தீர்கள்? இந்த ச்ரேஷ்டமான காய்கனிகளையும் கிழங்குகளையும் வேர்களையும் புஜித்து நேர்த்தியான பானங்களைக் குடித்து ச்ரமந்தீர்ந்த பிறகு உங்களுடைய விருத்தாந்தத்தைச் சொல்லுங்க”ளென்றாள். (விச்வகர்மா, மயன் என்ற பெயர்கள் கணங்களைக் குறிக்கும். ஆகையால் அந்த வேலையைப் பார்ப்பவர்கள் பலர். அவர்களில் ஒருவனை இந்த்ரன் கொன்றிருக்கலாம். அந்த வேலை பார்ப்பவனுக்கே அழிவற்றவனென்று சொல்லப்படும்.)

ஸர்க்கம் 52

வானரர்களின் வரலாறு

பிறகு அந்தத் தபஸ்வி "வானரர்களே! உங்களுக்குப் பசி தாஹம் களைப்பு முதலியவை தீர்ந்து நான் கேட்ட விஷயத்திற்குப் பதில் சொல்லலாமென்று தோன்றினால் அதைக் கேட்க விரும்புகிறேன்" என்றாள். அப்பொழுது ஹனுமான் நடந்த வரலாற்றைச் சொல்ல ஆரம்பித்தார்.

"தசரதரென்ற அயோத்யா சக்ரவர்த்திக்கு ராமனென்ற ஓர் புத்ரனுண்டு. அவர் மஹேந்த்ரனுக்கும் இந்த்ரனுக்கும் ஸமானர். ஸகல லோகங்களுக்கும் அரசன். சில காரணங்களால் அவரும் அவருடைய மனைவி ஜானகியும் தம்பி லக்ஷ்மணனும் தண்டகாரண்யத்தில் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது ராக்ஷஸாதிபதியான ராவணன் ஜனஸ்தானத்திலிருந்து ஸீதையைப் பலவந்தமாக எடுத்துப்போனான். ராமனுக்கு ஸுக்ரீவனென்ற ஒரு தோழனுண்டு. அவர் மஹாவீரன், வானராதிபதி, எங்களை அனுப்பினவர் அவரே. அகஸ்தியருடைய இருப்பிடமாக யமனால் ரக்ஷிக்கப்படும் தெற்குத் திக்கில் இந்த வானர ஸைன்யத்துடன் போய் ராவணனையும் ஸீதையையும் தேடிக் கண்டுபிடியுங்களென்று எங்களுக்கு அவர் உத்திரவு செய்தார். அப்படி நாங்கள் எல்லாவிடங்களிலும் தேடிப் பார்த்துப் பசி தாஹம் மேலிட்டு ஒரு மரத்தடியில் உட்கார்ந்தோம். எல்லோரும் முகம்வாடிக் கவலை கொண்டு ஒன்றும் தோன்றாமல் திகைத்தோம். பிறகு நான்கு திக்குகளிலும் பார்க்கும்பொழுது இந்தக் குஹையிலிருந்து நீர்ப்பறவைகள் ஜலத்தில் நனைந்து பறந்து வருவதையும், குஹையின் வாசலில் மரஞ் செடி கொடிகள் செழித்திருப்பதையும் பார்த்தோம்.

பிறகு இதில் போய்ப் பார்ப்போமென்றேன். இவர்கள் இங்கே ஆறு குளம் ஏரி ஏதாவதிருக்கவேண்டுமென்று ஊஹித்து, ப்ரபுவின் காரியத்தைச் சீக்ரம் முடிக்கவேண்டுமென்ற ஆவலால் ஸம்மதித்தார்கள். பிறகு நாங்கள் ஒருவர்கொருவர் கைகளைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டு, இருள் சூழ்ந்த இந்தக் குஹையில் புகுந்தோம். இதே எங்களுடைய விருப்பம். இதற்காகவே இங்கே வந்

தோம பசி தாஹததால பீடிககபபட்டு மெலிநது தஙகளைச சரண மடைநதோம தாஙகள விசேஷ உபசாரததுடன எஙகளுககுக கொடுதத பழஙகளாலும கிழஙகுகளாலும திருபதியடைநதோம பசியால இறககும நிலைமையிலிருநத எஙகளைக காபபாறறி பராண தானஞ செய்த தஙகளுககு நாஙகள என்ன பதில உபகாரஞசெயய வேணடு"மென்று பராாததிததாா.

அதறகு ஸவயமபரபை "நீஙகள நான செயத அதிதிபூஜை யைப பெறறுககொணடு, எனககுப பதில உபகாரஞ செயயவேணடு மென்று விருமபினதே எனககு மிகுநத திருபதியைக கொடுககின றது. உததமமான தாமததை அனுஷ்டிததுவரும எனககுப் பிற ரால ஆகவேணடிய தொனறுமில்லை" யெனறுள

ஸர்ககம் 53

வானரர்கள் துக்கிததது.

அதைக் கேட்டு ஆஞ்ஜநேயா, "ஸகல தாமஙகளையும் அறிநத தங்களையே சரணமடைந்தோம ஸுகரீவ மஹாராஜா எஙகளுககுக கெடுவிட்ட ஒரு மாஸகாலமும இந்தப பிலததிலேயே கழிநதுவிட டது இநதக் கோரமான ஸதானததிலிருநது எஙகளை வெளியில கொணடுபோயச சோககவேணடியது தங்களுடைய பொறுபபு. மஹாராஜாவின ஆககினையை மீறின்படியால உயிரிழநதோம. எங களைக காபபாறற வேணடும. எஙகளால ஒரு முக்யமான காாயம நடக்க வேணடியிருககிறது இந்தக் குஹையில வழி தபபித திரிநதுகொணடு அதையும செயயவில்லை" யெனறு வேணடினா.

அதறகு அநதத தாபஸி "இதில வநதவாகள இங்கிருந்து உயிருடன வெளியில போக முடியாது ஆனால நான செயத கடுந தபஸின் மஹிமையால உஙகளை வெளியில கொணடுபோய விடுகி றேன சணகளை மூடிககொளளுஙகள கணகளைத திறநதுகொணடு இஙகிருந்து வெளியில போக முடியா"தெனறுள. அவாகள அபப டிச செயதாாகள. உடனே வெளியில கொணடுவரபபட்டாாகள. பிறகு அநத யோகினி "கவலைபபடவேணடாம. விநதயபாவதம இதோ தெரிகிறது பரஸரவணகிரி இதே. இதோ தெரிகிறது

ஸமுத்ரம் போய வருகிறேன உஙகளுககு ஸகல க்ஷேமமுமுண்டா கட்டு"மென று ஆசீரவதிததுக குஹைககுள திருமபிபபோனாள (கிஷகிநதைககு ஸமீபததில ராமன் வஸிதத மலை இதலல) பிறகு வானராகள கோரமான-தெறகு ஸமுதரததையும அதில எபபொழுதும பெருஙகாறறுல அலைகள் கொநதளிததுககொண்டிருபபதையும பாரதது, விநதயபாவதததின தெனமேறகு மூலையின அடிவாரததில கவலையுடன உட்காரநதாாகள் அஙகே வஸநத காலததிலுணடாகும புஷபங்களையும பழஙகளையும பாரதது ஸுகரீவன குறிபபிட்ட ஒரு மாஸமும ரிக்ஷபிலததில தேடிககொண்டிருககையில தாண்டி விடடதென று அறிநது, அவாகளுககும பயம அதிகமாயிறறு (கிஷகிநதைககு வடககிலிருககும விநதய மலையின தொடாசசியே ஸஹயம மலையமென று தெறகு ஸமுதரககரை வரையில எட்டி யிருககும —பேஷஜகலபம) வஸநதருது ஸமீபிதது விடடதெனறும, மஹாராஜாவின உததிரவினபடி திருமபிப போகவேண்டிய காலம் தாண்டிவிடடதெனறும அறிநது,அவாகள பயநது பூமியில விழுநதாாகள. அப்பொழுது புததிமானும மஹா வீரனுமான அங்கதன், வயஸாலும ஆசாரததாலும, ஞானததாலும மூததவாகளான அநத வானராகளைப பாரதது மதுரமாக "வானராதிபதியின ஆககஞையால இங்கே வநதோம நாம ரிக்ஷபிலததிலிருககும பொழுதே அவா கெடுவிட்ட ஒருமாஸமும தாண்டிவிட்டதென று உஙகளுக்குததெரியாதா? நாம பதினைநது தினஙகளுககுள வரவேணடியதென று ஐபபசிமாஸததில மஹாராஜா ஹனுமானுடைய யோசனையைக் கேட்டு நமககு உத்திரவு செய்தாா. பிறகு மாாகழி மாஸததில லக்ஷமணனால தூண்டபபடடு பதது நாளகளுககுள வநது சேரவேண்டுமென று கடடளையிடடாா. (இதுவரையிலும இது சொலலபபட விலலை). பிறகு ஸீதையைத தேடுவதறகுத தைமாஸம முடிவுவரையில கெடுவிட்டு அனுப்பினாா. இபபடி ஐபபசி முதல இநத விஷயததைப்பறறி காலததைக கவனிததுககொணடு வருகிற நமககு இப்படி மறநதிருபபது நயாயமா? நீங்களெலலோரும மஹாராஜா விடததில மிகுநத விசவாஸமுளளவாகள, நீதி மாாக்கததில நிபுணாகள், பரபுவின க்ஷேமததையே கோறுகிறவாகள, எலலா காாயங்களிலும ஸமாததாகள, காாயஙகளைசசெயது முடிபபதில ஒபபறறவாகள, மஹா ராஜாவின கடடளையின்படி எனனை முனனிடடுககொணடு வநதீாகள அவருடைய ஆக்ஞையைமீறி எவன ஸௌகாயபபடுவான நாம கொலலபபடுவோமெனபது நிசசயம. கெடுவிடடகாலம தாணடினபடியால நாம இஙகேயே உபவாஸஞ் செய்து உயிரை விடுவோம.

ஸுக்ரீவன கடுமையான ஸவபாவததை உடையவா, மேலும இப்பொழுது நமககு மஹாராஜா அபராதிகளான நமமை மனனிபபாரா? ஸீதையின வரலாறறைத தெரிநதுகொண்டுபோனுலும ஒரு வேளை மனனிபபாா காலம சென்று விட்டாலும் பாதகமிலலை இபபொழுது நாம காாயததையும முடிககாமல காலம சென்றுவிட்ட பிறகும போயச சோநதால நமமைக கொலவதில தடையென்ன? ஆகையால பெணடுபிளளை தனதானயம முதலியவைகளை விட்டு இங்கேயே உபவாஸததால ப்ராணனை விடுவது நலம திருமபிப போனுல எலலோரும சாவோம அஙகே போய மடிவதைவிட இஙகே உபவாஸததால இறபபது மேலலலவா? நாம அபராதிகளான தால நாம செயத குறறததிறகு வேறு பரிஹாரமிலலை 'உனனை யுவ ராஜாவாகச செயத ஸுக்ரீவன இபபொழுது கொலவானு'வென்றுல எனனிடததிலுள்ள பரீதியால எனக்குப பட்டஙகட்டினுரோ? மஹா தாமாதமாவான ரகுவீரனுடைய ஆகஞைககுக கட்டுபபட்டலலவா அபபடிச செயதாா இபபொழுது நான செயத குற்றததைக காரணமாக வைததுக்கொண்டு எனனிடததில அவருக்கு முனனமே உளள பகையை அவா தீாததுககொளவாா இதில ஸநதேஹமிலலை. என மித்ராகளான உஙகளுககு நான மரணமடைவதைபபாாபபதில விசேஷ துககததைத தவிர வேறென்ன? ஆகையால புணயஸதலமான இநத ஸமுதரததில படுததுப படடினியிருநது உயிரைவிடுவோா''மென்றுன

அதைக கேட்டு எலலோரும "ஸுக்ரீவன க்ரூர ஸவபாவமுள்ளவா. ராமனே ஸீதையிடததில விசேஷ பரீதி வைததவா. ஸீதையின வரலாறறை அறியாமல நாம அஙகே போனுல ராமனுடைய கோபததைத தணிதது அவரைத திருபதிசெயய விருமபிக, கொஞசமேனும யோசிககாமல் ஸுக்ரீவன நமமெலலோரையும கொலவாா. குற்றஞ செயதவாகள் யஜமானனுடைய கணணில படலாமா? ஆகையால் இஙகேயிருநதே ஸீதையைத தேடிக கண்டுபிடிததுப பிறகு ஸுக்ரீவனிடததிறகுப போவோம. முடியாவிட்டால யமலோகததிறகுப போவோ''மென்று பயததால தீனமாகக கூசசலிட்டாாகள.

அபபொழுது தாரன, "உங்களுக்கு இஷ்டமிருநதால் நாம் ரிக்ஷபிலததில புகுநது ஸுகமாக வஸிபபோம. நாம விருமபக கூடிய ஸகல பதாாததஙகளும அங்கே வேண்டிய வரையில கிடைககும. மாயையால் அது அமைககப்பட்டதால் இநதரனும ராமனும

ஸுக்ரீவனும நமமை எனன செய்ய முடியு?''மெனறான். வானரா களெலலோரும அங்கதனுடைய யோசனையைவிட இது நல மெனறு கண்டு "எபபடியாவது நாங்கள யாதொரு உபதரவமுமிலலாமல ஸுகமாக வஸிககும வழியைத தேடுங்க''ளெனறு ப்ராாததிந தாாகள்.

ஸாக்கம் 54.

ஹனுமார் ஆக்ஷேபித்தது.

தாரன் சொன்னதைத தடுக்காததால் அங்கதன அதை ஒப்புக் கொண்டதாக ஹனுமான நினைத்து வானர ராஜ்யததை ஆளும் திறமை அவனுககுப பூாணமாக விருககிறதெனறு அறிநதா அது ஸுக்ரீவனுககுக கிடைககாதெனறு நிசசயிததாா. பிறா சொல் வதைச சீகரததில கிரஹிபபது, அதைப புததியில பதிபபது, அதை மறவாதிருபபது, அதைப பிறாக்கு எடுததுச் சொலலும திறமை, யுக்தியாகப பேசுவது, பிறருடைய யுகதிகளைக கண்டிப்பது, பிறர் சொலலும வாாததைகளின உண்மையான அர்தததை அறிவது, விஷயங்களின உண்மையான கருததைக் கண்டுபிடிப்பதென்ற புதத யின எட்டு உததம குணஙகளும, தேஹபலம, தைர்யம, உபாயம, பநது பலமெனற நானகுவித பலஙகளும, தேச காலஞானம, மனவு றுதி, துககங்களைப பொறுபபது, விஷயங்களை அறிவது, திறமை, பலம், தன ஆலோசனை வெளிபபடாமல காபபது, முனபின விரோ தமிலலாமல நடபபது, உதஸாஹம, பிறருடைய திறமையை அறி வது, நன்றி, சரணமடைநதவாகளிடததில கிருபை, பொறுமை, சப லமற்றிருபபதெனற பதினனகு உததம புருஷ லக்ஷணங்களும் அவ னிடததில பொருநதி யிருப்பதையும, சுக்லபக்ஷததுச சநதரனுடைய தேஜஸும அழகும வரவர வளாவதுபோல அவனுடைய தேஜஸ பலம பராகரமம முதலியவை வரவர வளாகினறன வெனறும: புதத யில, தேவகுருவையும பரீாக்ரமததில வாலியையும் போனறவனென றும தெரிநதுகொணடாா அவன ஸகல சாஸதர நீதிகளை அறிநத வன. பரபுவின விஷயததில மிகவும உழைததவன, ஆனாலும பிரு ஹஸ்பதியின ஆலோசனையைத தேவேநத்ரன சரதனயோடும பக தியோடும கேட்பதுபோல தாரனுடைய யோசனையை அபபொழுது

அங்கதன கேட்பதைககண்டு ஹனுமான, ஸாம தான பேத தண்ட மென்ற நானகு உபாயங்களில பேதததால வானரர்களுடைய புததியைத திருபபித தனககு அனுகூலமாகச செயய முயனறா. அவர்கள ஒறறுமையிலலாமல பல பல யோஜனைகளைச செய்யுமபடி அவாகளைக கலைததுப் பிறகு அஙகதனுககுப பயமுணடாகும வாாததைகளைச சொனனா.

“யுததத்தில வாலியைக் காட்டிலும நீ திறமையுள்ளவன. புததியில் தாரைககு ஸமானன, வாலியைப் போல இநத வானர ராஜ்யததைத திறமையுடன் ஆளககூடியவன. ஆனால நீ கிஷகிநதையிலிருநதாலும ரிக்ஷபிலததிலிருநதாலும வானராகள உனக்குககட்டுபபடுவாாகளெனபது நிசசயமிலலை குரஙகுகள ஸ்வபாவமாக சபலசிததமுளளவாகளெனபது உனககுத தெரியாதா? மேலும பெண்டு பிளளைகளையும் தனதானயங்களையும ஸுகரீவனுடைய வசததில விட்டு, உனனுடன ரிக்ஷபிலததில வஸிபபாாகளா? உனனைக் காட்டிலும அதிக பலசாலிகளானதால உன ஆக்ஞைககு உட்படமாட்டாாகள் ஜாம்பவான நீலன ஸுஹோதரன முதலியவாகளையும எனனையும ஸுகரீவனிடததிலிருநது எநத உபாயததாலும இழுகக முடியாது. இதை எல்லோருடைய முன்னிலையிலே சொலலுகிறேன ‘நீஙகளெலலோரும போஙகள. நான ஒருவனே இஙகிருககிறே’ னெனபாயோ? பலசாலி பலஹீனனுடன பகைதது ஸௌகாயமடைபலாம. பல்ஹீனன பலசாலியுடன பகைபபது நயாயமலல. ஆகையால பலமிலலாதவன தன நனமையைக கோரினால பலவானுடன ஒருபொழுதும் பகைககககூடாது. ‘நான பலஹீனனா யிருநதாலும கோட்டையின பலமிருநதால என்னை வெலலமுடியாதெனபாயோ? ரிக்ஷபிலததில ஒருவரும வரமுடியாதென்பாயோ?’ லக்ஷமணன இதை ஒரு பாணததால விளையாட்டாகப பிளநதுவிடுவார். ராமனைப பறறிச சொலலவும வேண்டுமா? முனபு இநதரன வஜ்ராயுதததால இநதக குஹை தவாரததை ஏறபடுததினான லக்ஷமணனோ கூரமையான பாணங்களால இநதக குஹையை உலாநத சரகைபபோல துளைபபாா இவ்வகையான பாணஙகள அவரிடததில பலவுண்டு அவை வஜராயுததததைப போல மலைகளைப பொடியாககும. நீ இநதக குஹையில வஸிகக நிசசயிதத அடுதத க்ஷணததிலேயே இநத வானராகள உன்னை விட்டு ஓடிபபோவார்கள். இதில ஸநதேஹமிலலை பெண்டுபிளளைகளை எபபொழுதும நினைததுககொண்டு, ராமலக்ஷமணர்களிடத்திலும ஸுக்ரீவனிடததிலும எப்பொழுதும

பயந்துகொண்டு, ஸகல ஸுகங்களையும் எப்பொழுது அனுபவிப போமோவென்று ஏக்கங்கொண்டு, உன்னுடனிருந்து அனுபவிக்கவேண்டிய துக்கங்களை நினைத்து, உன்னைவிட்டு ஓடிப்போவார்கள். பிறகு நீ மித்ராகளுமில்லாமல உன ஹிததநததை தேடும பந்துககளுமில்லாமல, புல அசைந்தாலும அதைக கண்டு சத்ரு வந்து விட்டானோ வென்று ஒவ்வொரு க்ஷணத்திலும நடுங்குவாய். மஹா வேகமுள்ள லக்ஷ்மணனுடைய பாணங்கள உன்மேல விழுந்து உன்னைக கொல்லாதிருக்கவேண்டுமே. ஆனால நீ எங்களுடன மஹா ராஜாவிடத்திற்குப போய வினயமாக நடந்துகொண்டால் குலக்ரமமாக உன்னை ராஜ்யத்தில அபிஷேகஞ் செய்வார். தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பதில அவர் நோக்கமுள்ளவர். உன தகப்பனுடன பிறந்தவர், உன இஷ்டத்தைப பூர்த்தி செய்வதில கவலைகொண்டவர், சொன்ன வார்த்தை தவறாதவர், சுத்தமான நடத்தையுள்ளவர், கபடமில்லாதவர், உன தாயக்கு ப்ரியமான விஷயத்தையே செய்கிறவர் அதற்காகவே பிழைத்திருக்கிறவர், ஆகையால உன்னைக கொல்லமாட்டார். நீ பயமில்லாமல எங்களுடன் வரலாம்" மென்றார்.

ஸர்க்கம் 55.

வானரர்கள் ப்ராயோபவேசஞ் செய்தது.

இப்படி ஹனுமான மதுரமாயும தர்மமாயும ஸுக்ரீவனைப் புகழ்ந்து சொன்னதைக கேட்டு அங்கதன "ஆஞ்ஜநேய! ஸ்திர புத்தி, சுத்தமான மனஸ, க்ரூர மில்லாமை, ஆத்ம சுத்தி, கபடமின்மை, பராக்ரமம, தைரியம முதலிய குணங்கள ஸுக்ரீவனிடத்திலில்லை. தமயனுடைய பார்யை தனக்குத தாயல்லவா? அவன பிழைத்திருக்கும்பொழுதே அவனுக்கு ப்ரியமான பார்யையைக கைப்பற்றுகிறவனுக்கு ஆத்ம சுத்தியாவது மனஸ சுத்தியாவது இருக்குமா? என் பிதா மாயாவியுடன குஹையில யுத்தஞ் செய்யும்பொழுது அதன த்வாரத்தை மூடினவன க்ரூர ஸ்வபாவமில்லாதவனென்று எப்படிச் சொல்லமுடியும்? அக்னிஸாக்ஷியாய ராமனுக்குக கை யடித்துக் கொடுத்து, அவரிடத்தில ஒப்பில்லாத உபகாரத்தைப பெற்று, அவர் விஷயமாய்ச் செய்த ப்ரதிக்ஞையை மறந்தவன், எவன செய்த உபகாரத்தை நினைக்கப போகிறான்? அவனிடத்தில கபடமென்ற

தோஷம நனறுய விளஙகவிலலையா? ஸைனயங்களை வரவழைதது ஸீதையைத தேட அனுபபினது அதாமததிறகுப பயநது செயத தலலவே! லக்ஷமணனுடைய பாணஙகளுககுப பயநது செயததலலவா? இது ஒரு தாமமா ?

அவன் பாபி, நனறியறறவன, சஞசல ஸ்வபாவமுடையவன, மறதியுளளவன, இபபடிபபடடவனிடததிலமேனமையானஸவாபமுளள எவனுவது நமபிககை வைபபானு? நான அவனுககுத தாயாதி, அவனுககுபபிறகு படடததை அடையவேணடியவன் எனககுப பிழைகக ஆசையிருநதால அவனை நமபலாமா? 'உனனை யுவராஜாவாக அபிஷேகஞ செயயவிலலையா'வெனறுல, அரசாகள தனககுபபிறநத புதரனுககுப படடஙகடடுவாாகள். அவன குணசாலியாயிருநதாலும குணஙகளிலலாதவனுயிருநதாலும கவனிககமாடடாாகள. சதரு குலததில பிறநத எனனை உயிரோடு வைபபானு? நான அவனுககு அபகாரஞ செயதவன, பலஹீனன, அநாதை, அவனுககு விரோதியெனபதைப பிறாககுத தெரியுமபடி சொலலியுமவிடடேன. உஙகளுடன நான கிஷகிநதைககு வநது உயிா தபபுவேனு? ஸுகரீவன கரூரன, இரககமறறவன, ரஹஸ்யமாயக கெடுதி செயபவன, ராஜயததை ஆளுவதறகு நான இடையூருயிருககிறேனெனறு எனனைக காவலில போடுவான அதைக காட்டிலும இஙகேயே ப்ராயோபவேசததால உயிரை விடுவது நலமலலவா? நீஙகளெலலோருமி திருமபிப போஙகள. நான உஙகளுடன கிஷகிநதைககு வருவதிலலை. இது ஸதயம.

இஙகேயே பராயோபவேசஞ செயவேன. நான மரணமடைவதே எனககு க்ஷேமம. ராம லக்ஷமணாகளையும என சிறிய தகபபனுன ஸுகரீவனையும நான நமஸகரிதது க்ஷேமம விசாரிததாகச சொலலுஙகள என தாயையும ருமையையும நான ஆரோககியததையும க்ஷேமததையும விசாரிததாகச சொலலுஙகள என தாய எனககாக வருநதாதபடி தேறறுஙகள எனனிடததில விசேஷ பரீதியுள்ளவள, இரககமுளளவள, பாததாவையிழநது மிகுநத கஷடஙகளை அனுபவிததவள, நான இஙகே மரணமடைநததைக கேட்டு நிசசயமாய் உயிரை விடுவாள்'' ளெனறு ஜாமபவான முதலிய பெரியோாகளுககு நமஸகாரஞ செயது பூமியில தாபபைகளைப பரபபி அழுதுகொண்டே அவைகளினமேல படுததான.

அதைககணடு, ஸகல வானராகளும கண்ணீா பெருக, வாய்விட்டலறி, ஸுகரீவனைத தூஷிததுத; வாலியைபபுகழநது, அஙகதனைச் சுறறித,-தாஙகளும பராயோபவேசஞ செயய யத்தனிததாாகள்

இப்படி அங்கதன் பிராணனை விட நிச்சயித்ததைப் பார்த்து, வானர சிரேஷ்டர்களும் கைகால்களைக் கழுவி ஆசமனஞ் செய்து, "நமது யஜமானனான அங்கதன் இறக்கும்பொழுது அவரைவிட்டு நாம் கிஷ்கிந்தைக்குச் செல்வது நியாயமா? நாமும் அவருடன் இறப்பது நல்"லென்று ஸங்கல்பஞ் செய்து, ஸமுத்ரத்தின் வடகரையில் தெற்கு நுனியாயப் போடப்பட்ட தர்ப்பங்களில் கிழக்கு முகமாய் உட்கார்ந்தார்கள். பிறகு ராமன் தண்டகாரண்யத்திற்கு வந்ததையும் தசரதர் மரணமடைந்ததையும், ஜனஸ்தானத்தில் கரதூஷணர்கள் மடிந்ததையும், ஜடாயுஸ் முக்தி யடைந்ததையும், ஸீதை அபஹரிக்கப்பட்டதையும், வாலி உத்தமகதி பெற்றதையும், ராமன் ஸுக்ரீவனிடத்தில் கோபித்ததையும், சொல்லித் துக்கித்தார்கள் மஹா பர்வத சிகரங்களைப் போன்ற அந்த வானரர்கள் நீருண்ட மேகங்களைப் போலக் காஜித்ததால், அந்த மலையிலுள்ள குஹைகளிலிருந்து பயங்கரமாய் ப்ரதித்வனி உண்டாயிற்று, அது அவர்களுக்கு விசேஷ பயத்தை உண்டாக்குவதற்கு ஒரு காரணமாயிற்று.

ஸாககம் 56

ஸம்பாதி.

வானரர்கள் எந்த மலைச் சாரலில் ப்ராயோபவேசஞ் செய்ய உட்கார்ந்தார்களோ அங்கே ஸம்பாதி யென்ற ஒரு கழுகு வந்தது. அவன் சிரஞ்சீவி. கழுகுகளுக்கெல்லாம் அரசன்; ஜடாயுவிற்குத் தமயன், பல பராக்ரமங்களால் கீர்த்தி பெற்றவன், அவன் விந்த்ய பர்வதத்தின் ஒரு குஹையிலிருந்து வெளிக்கிளம்பி, வானரக் கூட்டங்கள் உட்கார்ந்திருப்பதைக்கண்டு ஸந்தோஷ மடைந்து, "என்ன ஆச்சர்யம்! வெகு நாளாய் ஆஹாரமில்லாமல் வருந்தும் எனக்கு இன்றைக்குப் பூர்ணமான போஜனம் வலுவில் வந்திருக்கிறது. தைவம் ஜீவன்களுடைய யோக க்ஷேமத்தை அவைகளுக்குத் தகுந்த படி ஸம்பாதித்து வைக்கிறது. இந்த வானரர்கள் ஒவ்வொருவரும் ஆஹாரத்திற்குத் தகுந்தவர்களே. ஆனாலும் இவர்களுக்குள் சிரேஷ்டமானவர்களை ஒவ்வொருவராய்க் கொன்று தின்பே"னென்றான்.

அதைக் கேட்டு அங்கதன் மிகவும் வருத்தமடைந்து ஹனுமாரைப் பார்த்து, "யமன் இந்தக் கழுகின் ரூபத்தைத் தரித்து வானரர்களைக் கொல்வதற்காக இங்கே வந்திருக்கிறான். ராமனுடைய

காயம முடியவிலலை ஸுகரீவனுடைய ஆகஞையும நிறைவேற விலலை நமககுததிடீரெனறு இநத ஆபதது எபபடியோ நோநததே ஸீதையை ராவணனிடததிலிருநது தபபுவிபபதறகாகக கழுகுகளு ககு அரசனான ஜடாயுஸ செயத காரியததை நீஙகள் கேட்டிருகக லாமே. ராமனிடததில விளஙகும ஸநேஹததாலும கருணையாலும கட்டுப்பட்டு, ஸகல பராணிகளும பசு பகூஷிகளாயிருநதாலும நமமைப போல் பராணனைக கொடுததாவது ராமனுககு பரியததைச செயகின றன. தாமஙகளே யறிநத ஜடாயுஸ ராமனுககு உபகாரஞ செயவதற காகத தனனுயிரைக கொடுதது, அவருககுத திருபதி செயதார நாமும அவருடைய காரியததை முடிபபதறகாக இநதக காடுகளிலும மலைகளிலும ஸீதையைத தேடிக களைததோம. ஜானகியைக காண விலலை இபபொழுது உயிரை விடபபோகிறோம ராவணனால மர ணமடைநத ஜடாயுஸ பாக்யசாலி, அவருககு ஸுகரீவனால யாதொரு பயமுமிலலை. (ஸுகரீவன வனததில வஸிககும பராணிகளுககெல லாம அரசன) உததமமான கதியையும அடைநதார ஜடாயுஸ இற ககாவிட்டால ஸீதை அபகரிககபபடுவாளா? ஒரு முஹூாததம ராவணனை நிறுததி வைததிருநதால ராமன வநதிருபபார. அபபொ ழுது ராவணன தபபுவானு? தசரதா அவ்வளவு சீகரமாய இறககாமல இனனும சில தினஙகள பிழைததிருநதால ராமனை வனததிலிருநது அழைத்து வநதிருபபார. ஜடாயுஸ மரணமடைநததாலும தசரதா இறநததாலும ஸீதை அபஹரிககபபட்டதாலும நாம பராணனை யிழ ககும்படி நோநதது. ராமலகூஷமணாகளும ஸீதையும வனததில் வஸி ககும்படி நோநததும, ராமனுடைய பாணததால வாலி மரணமடைந ததும, ராமனுடைய கோபததால கரதூஷணாதி ராகூஷஸாகள் நாசம டைந்ததும கைகேயிககுத் தசரதா வரஙகொடுதததாலுணடானதே யொழிய வேறலல"வெனறு அஙகதன சொலவதைக கேட்டும, வான ராகள் பூமியில படுதது ப்ராயோபவேசஞ செயததைப் பாாததும், ஸமபாதி மனமநொநது, தீன ஸவரததுடன, "என ப்ராணனைககாட்டி லும எனககு பரியமான தமபி ஜடாயுஸ இறநதானெனறு சொலலி, என மனதை நடுஙகச செயகிறவன யார்? ஜனஸதானததில ராவண னுககும ஜடாயுவிறகும யுததம நடநத காரணமெனன? என தமபி யின பெயரைக கேட்டு வெகு நாளாயிறறு. எனனை இநத மலையி லிருந்து இறககிவிடுங்கள். சிரஞ்ஜீவியான என தமபி பல பராகரமத தால கீரததிபெறறவன, மஹா குணசாலி, இவவளவு காலஙகழிதது அவனுடைய விருததாநததைக் கேட்டு ஸநதோஷமடைநதேன. ஜனஸதானததில வஸிததுவநத அவன மரணமடைநத விஷயத

தைக் கேட்க விரும்புகிறேன். பெரியோர்களிடத்தில் பக்தியுள்ள ராமன் தசரதருக்கு மூத்த புத்ரனல்லவா? அவர் ஜடாயுவிற்கு எப்படித் தோழனானார்? என் இறக்கைகள் ஸூர்ய கிரணங்களால் கொளுத்தப்பட்டதால் நான் பறக்கச் சக்தியற்றவனாயிருக்கிறேன். ஆகையால் என்னை இங்கிருந்து இறக்கிவிடுங்க"ளென்றான்.

ஸர்க்கம் 57.

அங்கதன் பதில் சொன்னது.

சோகத்தால் தழுதழுத்த குரலுடன் ஸம்பாதி இப்படிச் சொல்வதை வானரர்கள் கேட்டும், "ஒவ்வொருவராய்க் கொன்று தின்பே"னென்ற வார்த்தையால் அவனிடத்தில் ஸந்தேஹங்கொண்டு, "நம்மெல்லோரையும் இவன் நிச்சயமாய்க் கொல்வான். நாம் ப்ராயோபவேசஞ்செய்யும்பொழுது இவனால் மரணமடைந்தால் நமக்கு நஷ்டமென்ன? சீக்ரத்தில் நமது உத்தேசம் நிறைவேறு"மென்று முடிவு செய்தார்கள்.

அப்பொழுது அங்கதன் ஸம்பாதியைப் பர்வதசிகரத்திலிருந்து இறக்கி "முன்பு ரிக்ஷரஜஸென்ற வானராதிபதி ஒருவரிருந்தார். அவர் மஹா கீர்த்திசாலி, தர்மவான், எனக்குப்பாட்டனார். அவருக்கு வாலி ஸுக்ரீவனென்று இரண்டு புத்ரர்கள் அளவற்ற பலசாலிகளாய்ப் பிறந்தார்கள். என் பிதாவான வாலி பலத்திலும் பராக்ரமத்திலும் லோகத்தில் விசேஷ ப்ரஸித்தியடைந்தார். ஒரு ஸமயத்தில் ஸகல லோகநாதனான ராமன் இக்ஷ்வாகு குலத்தில் தசரதசக்ரவர்த்திக்குக் குமாரனாய்ப்பிறந்து அளவற்ற ஐச்வர்யத்தாலும் வீர்யத்தாலும் புருஷோத்தமனாய் விளங்கினார். அவர் பெரியோர்களுடைய தர்மத்தை அனுஸரித்துப் பிதிருவாக்ய பரிபாலனஞ் செய்வதற்காக லக்ஷ்மணனோடும் ஸீதையோடும் தண்டகாரண்யத்தில் ஸஞ்சரித்தார். அவர்கள் ஜனஸ்தானத்தில் வஸித்துக்கொண்டிருக்கையில் ராக்ஷஸேச்வரனான ராவணன் ஸீதையைப் பலாத்காரமாய் அபஹரித்தான். தசரதருக்குப் பரமமித்ரனான ஜடாயுஸ் அந்த ராக்ஷஸன் அவளை ஆகாசமார்க்கமாய்க் கொண்டுபோவதைக் கண்டு, அவனுடன் யுத்தஞ் செய்து அவனுடைய ரதத்தையும் கவசத்தையும் ஆயுதங்களையும் ஒடித்து, ஸீதையைத் தப்புவிக்க முயன்றார். ஆனால்

வயஸ சென்றவரானதாலும யுததஞ செயது களைததாலும ராவணன அவரை வெட்டிக கொன்ருன பிறகு ராமன அங்கே வந்து அவருககு ஸகல ஸமஸகாரஙகளையும செயது, உததம கதியை அனுகரஹிததார பிறகு ராமன என சிறிய தகபபனுன ஸுகரீவனுடன ஸநேஹஞ செயது வாலியைக கொன்ருா ஸுகரீவனும அவருடைய மநதரிகளும என பிதாவிறகு விரோதிகள பிறகு ஸுகரீவனை வானர ராஜாவாய நியமிததார அவரும ஸீதையைத தேடுமபடி ஸகல வானராகளையும அனுபபினுா ராமனுடைய ஆகஞைபபடி ஸீதையை அஙகஙகே நாஙகள தேடியும, ராதரியில ஸூாய பரகாசததைக காண முடியாததுபோல, அவளைக கணடுபிடிககவிலலை தணடகாரணயம முழுவதையும வெகு ஜாகரதையாயத தேடி வழிதபபி, மயனுல விருஷடிககபபடட ஓா குறையில பரவேசிததோம அஙகே ஒரு மாஸம வரையில தேடித திரிநததால மஹாராஜா எஙகளுககுக கெடுவிடட காலம சென்றுவிடடது இனிமேல நாஙகள கிஷகிநதைககுச சென்ருல ராமலக்ஷமணாகளுடைய கோபததிறகும ஸுகரீவனுடைய கரூரமான தணடனைககும பாதரமாயக கொலலபபடுவோம. ஆகையால இஙகேயே உயிரை விடுவது நலமெனறெணணி பரயோபவேசஞ செயதுகொணடிருககிறேு”மென்ருன.

ஸர்ககம் 58

ஸம்பாதி ஸீதையிருக்குமிடத்தைத் தெரிவித்தது.

இபபடி வானராகள உயிரில ஆசையைவிட்டுத தீனமாயச சொனன வாாத்தைகளைக கேட்டு, ஸம்பாதி கணணீா பெருககி, அவாகளை நோக்கிப “பலவானுன ராவணனுல கொல்லபபட்டானென்று நீஙகள சொலலும ஜடாயுஸ் எனபவன் எனககுத தமபி. நானே வயஸ் சென்றவன, எனககு இறககைகளில்லை, ஆகையால ராவணனை இதறகாகப பழிவாஙக இபபொழுது எனககுச சகதியிலலை, பொறுமையோடு கேட்டுக் கொணடிருபபதைதத தவிர வேறு என்ன செயவேன? முன காலததில இநதரன விருததாஸுரனைக கொன்றபொழுது நானும ஜடாயுஸுமநலல யௌவனததசையிலிருநதோம. ஒருநாள எஙகளில யாா உயரமாயப் பறககககூடுமெனறு பநதயம போட்டுககொண்டு ஒருவரையொருவா ஜயிகக வேண்டு

மென்ற எண்ணத்துடன ஜ்வலிககும ஸூர்யனைச சுற்றி அதிவேக மாயப் பறநதோம அவர ஆகாசததின மததியில வநதபொழுது, ஜடாயுஸ் உஷ்ணந தாங்காமல தபிபபதைக கணடு, நான அவனிடத தில வைதத ஸ்நேஹததால என் இறகைகளைக கொண்டு அவனை மூடினேன உடனே ஸூர்ய தேஜஸால அவை கொளுததபபட்டு அஙகிருநது விநதய மலையில விழுநதேன அது முதல இஙகே வஸித்துக கொணடிருககிறேன. பிறகு ஜடாயுவின விருததாநதம எனககுத தெரியா”தென்றான.

அதைக் கேட்டு அஙகதன, “நீர ஜடாயுவின தமயனெனபது வாஸ்தவமானால அவரைக் கொன்ற ராவணனைக கொல்ல வேண்டாமா? அதறகு இப்பொழுது சகதியறறிருநதாலும, அவனிருக்குமிடததையாவது உமககுத தெரிநதால சொலலும வரும கெடுதியை அறியாத அநத மூடன ஸமீபததில வஸிககிறானா? அலலது நெடுந தூரததிலிருககிறானா? ”வென்று கேட்டான.

அதற்கு ஸமபாதியும “வானரர்களே! வயஸ சென்று இறக்கைகளற்ற நான் வீர்யமற்றவன. ஆகையால ராமனுடைய காரியததில கூடியவரையில வாகஸஹாயம செய்கிறேன. இநத பரஹ்மாண்டத திலுள்ள பதினாலு லோகங்களும எனககு நன்றாயத தெரியும. தேவாஸுர யுததங்களையும, அமிருததிறகாகப பாறகடலைக கடைநததையும பாரததேன் ஒரு நாள ராவணன ஸகல ஆபரணங்களாலும அலஙகரிககபபட்ட அதிரூபவதியான ஓர யௌவன ஸ்த்ரீயை எடுததுக்கொணடு ஆகாசததில போவதைக கண்டேன் அவள ‘ராம! லக்ஷ்மண!’ வென்று கதறிககொணடும ஆபரணங்களைக கழற்றி எறிநதுகொணடும காலகைகளை உதறிககொணடுமிருநதாள கறுதத மலையில அடிககும ஸூர்ய கிரணஙகளைப போலும, நீருண்ட மேகத்தில பாயும மின்னலைப போலும, அநதத துஷ்டனுடைய கறுதத சரீரததில அநத ஸத்ரீயின வெணபட்டு விளஙகிறறு. அவள ராமனைக கூப்பிட்டுக கொணடிருநததால ஸீதையாயிருககுமென்றெண்ணுகிறேன. அநத ராக்ஷஸனிருககுமிடததைச சொல்லுகிறேன, கேளுங்கள. அவன விசரவஸின புதரன, குபேரனுக்குத தம்பி, லங்காதவீபததிலிருககிறான. அது இஙகிருநது நூறு யோஜனைககப பால தெரிகிறது, பாருங்கள, விசவகாமாவால ஸிருஷ்டிக்கபபட்டது, தங்கவாசற்படிகளும விசிதரமாக வேலை செய்யபபட்ட தங்கமேடைகளும ஸூர்யனைப போல ஜவலிககும தஙகபராகாரங்களும கணணைப பறிககின்றன அங்கே ஸீதை ராவணனுடைய அநதபபுரததில ராக்ஷஸிகளால காககபபட்டுத தீனமாக உட்காரநதிருககிறாள. நான்கு

பக்கங்களிலும ஸமுதரததால நனறுகக் காககப்பட்ட அநத லங
கைககுப போனால ஜனகபுதரியான ஸீதையைக காணபீாகள இங்
கிருநது ஸமுதரததில நூறு யோஜனை தூரம போய தெறகுக
கரையைச சோநதால ராவணனைக காணலாம. அதைபபறறின
ஸகல யதனஙகளையும சீகரமாகச செயயுஙகள நான தேவகுலத
தில பிறநதவன, நீஙகள ஸீதையைக கண்டு திருமபுவீாகளெனறு
என திவயஞானததால நிசசயமாக அறிகிறேன தானயங்களைத
தினனும குலிங்கம புறா முதலிய பக்ஷிகள தூரததிலிருககும பொருள
களைப பாாபபதில திறமையுளளவை காககைகளும காய்கனிகளைத
தினனும கிளி முதலிய பறவைகளும அதறகு இரண்டு மடங்கு
சக்தி வாயநதவை. கெளஞசம அனறில நீாககாககை முதலிய
வைகளுககு மூனறு மடஙகு, பருநதுகளுககு நானகு, கழுகுகளுககு
ஐநது, ரூபயௌவன பல வீாயஙகளால விளஙகும அனனஙகளுககு
ஆறுமடங்கு, கருடன அருணனெனற வினதையின புதராகளின
சகதி இவைகளைக காட்டிலும மிகவும மேலானது நானும ஜடாயு
ஸ—ம அருணனுடைய புதராகள ஆகையால ஸகல பக்ஷிகளின
சகதியைக் காட்டிலும எஙகளுடையது மேலானது இஙகிருநதே
ராவணனையும் ஜானகியையும நான பாாகக முடியும. வினதையின
புதரர்களுக்குள்ள திவயஞானமும பலமும எஙகளுககுண்டு என
ஸ்வபாவததாலும நான புஜிககும ஆஹார பலததாலும நூறு யோஜ
சனைககு அபபாலிருக்கும லஙகையில நடபபவைகளை ஒவவொரு
நிமிஷமும பாாககிறேன

வெகு தூரததிலுளள ஜநதுக்களைககொனறு தினபது எங்களு
ககு இயறகையாக ஏறபட்ட காாயம காலடியிலிருப்பவைகளையே
பாாததுக கோழிகள தினனும. என தமபியை அவன கொனறதற
காக அநதத துஷ்ட ராக்ஷஸனை நான கொலவது முறை. ஆனால
எனககு வயஸ் அதிகமானதால தேஜஸ குறைநதது பராணவா
யுககள தடுமாறுகினறன. இநத ஸமுதரததைத தாணட ஏதாவது
உபாயததைக கணடு பிடியுஙகள லஙகைககுப போய ஸீதையைப
பாாதது உஙகளுடைய காாயததை முடிததீககொண்டு வாருஙகள.
உததம கதியடைநத ஜடாயுஸ—ககுத தாபபணஞ செய்யவேண்டும.
எனனை ஸமுத்ரததிறகுக கொணடு போயவிடுஙக”ளெனறுன.

வானராகள அபபடியே செயது, அங்கிருநது அது முனனிரு
நத விடததிற்கு மறுபடியும கொண்டுவநதுவிட்டாாகள. ஸீதை
யைப பறறி நிசசயமான ஸமாசாரம தெரிநததால் அவாகளுககுண
டான ஆனநதததிறகு எலலையிலலை.

ஸர்க்கம் 59.

ஸம்பாதி ஸீதையின் வரலாற்றைச் சொன்னது

அமிருத தாரையைப் போல மதுரமான ஸம்பாதியின் வார்த்தைகளைக் கேட்டு வானரர்கள் ஸந்தோஷத்தால் மயிர்க்கூச்சலடைந்தார்கள். அப்பொழுது ஜாம்பவானும் மற்ற வானரர்களும் குதித்தெழுந்து ஸம்பாதியைப் பார்த்து, "ஸீதை எங்கிருக்கிறாள்? அவளை எவன் பார்த்தான்? யார் அவளை அபஹரித்துக்கொண்டு போனான்? இதை எங்களுக்கு விஸ்தாரமாய்ச் சொல்லவேண்டும் தங்களைவிட வேறு கதி எங்களுக்குண்டோ? வஜ்ராயுதங்களைப் போல அதிவேகமாய் வந்து விழும் ராம லக்ஷ்மணர்களுடைய பாணங்களின் வீர்யத்தை அறியாத மூடன் யார்" என்று கேட்டார்கள். அதைக் கேட்டு ஸம்பாதி, ஸீதையின் விருத்தாந்தத்தை யறிந்துகொள்வதில் மிகவும் ஆவலுள்ள அந்த வானரர்களைத் தேற்றி, மஹா ப்ரீதியுடன் அவர்களைப் பார்த்து,

"ஸீதையை அபஹரித்ததை நான் கேள்விப்பட்ட விதத்தையும் அவளைப் பார்த்தவனையும் அந்த இடத்தையும் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். நான் லங்கையில் ஸீதையிருப்பதைக் காண்கிறேனென்று சொன்னதற்கு என்னைத் தவிர வேறு ஸாக்ஷியுமுண்டு. நான் இந்த மலையில் ப்ரவேசிக்க முடியாத ஓரிடத்தில் இறக்கையற்று விழுந்தேன். வயஸ் சென்றதாலும் பல பராக்ரமங்கள் குறைந்ததாலும் ஸுபார்சவனென்ற என் புத்ரன் அந்தந்தக் காலத்தில் எனக்கு வேண்டிய ஆஹாரத்தைக் கொண்டுவந்து கொடுத்து என்னை ரக்ஷிக்கிறான். 'கந்தர்வர்கள் ஸ்த்ரீகளிடத்தில் ஆசைவைத்தவர்'களென்ற ச்ருதிப்படி, அவர்களுக்குக் காமம் அதி தீவ்ரம். ஸர்ப்பங்களுக்குக் கோபம் அதிகம், மிருகங்களுக்குப் பயம் அதிகம், எங்களுக்குப் பசி அதிகம். ஒருநாள் என் புத்ரன் எனக்கு ஆஹாரம் தேடப்போய் அஸ்தமித்த பிறகு ஒன்றும் கிடைக்காமல் வந்தான். அதைக்கண்டு நான் பசி தாஹத்தைத் தாங்க முடியாததாலும் வயஸ் சென்றதாலும் அவனைக் கடுமையாய்க் கோபித்தேன். அவனும் அதைப் பொறுத்துக்கொண்டு, என்னை ஸமாதானஞ் செய்து,

'அப்பா! நான் வழக்கப்படி ஆஹாரம் தேடுவதற்காகப் பறந்துபோய் மஹேந்தர பர்வதத்தின் த்வாரத்தை மறைத்துக்கொண்டு, ஸமுத்ரத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் அநேக ஜந்துக்களையும் கொல்வதற்காக அவைகள் வரும் வழியையும் தடுத்துக்கொண்டு நின்றேன். அப்பொழுது மைமலையைப் போன்ற தேஹத்தையுடைய ஒருவன் பாலஸூர்யனைப்போல் காந்திபெற்ற ஓர் ஸ்த்ரீயை எடுத்துக்கொண்டு வருவதைக் கண்டேன். அவர்களைக் கொன்று தங்களிடத்தில் கொண்டுவர வேண்டுமென்று நிச்சயித்து நிற்கையில், அவன் விநயமாயும் மதுரமாயும் என்னை வழி விடும்படி வேண்டினான். நீச குலத்தில் பிறந்த எவனானாலும் அப்படி ப்ரார்த்திப்பவர்களை உபத்ரவிப்பானோ? என்னைப் போன்றவன் அந்தப் பாபத்தை நினைக்கவே மாட்டான். பிறகு, அவன் தேஜஸால் நான்கு திக்குகளையும் ப்ரகாசிக்கச் செய்துகொண்டு அதி வேகமாய்ச் சென்றான். உடனே ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் ஸித்த சாரணர் முதலிய கணங்கள் என்னைப் பூஜித்துக் 'குழந்தாய்! இவனும் இவனுடனிருந்த ஸ்த்ரீயும் உன்னிடத்திலிருந்து அபாயமில்லாமல் சென்றது பெரிய கார்யம். நிச்சயமாய் உனக்கு மங்கள முண்டாகு' மென்றார்கள். அவன் ராக்ஷஸேச்வரனான ராவணனென்றும், தசரத புத்ரனான ராமனுடைய பார்யை ஸீதையை அபஹரித்துப் போகிறானென்றும் அவர்களால் அறிந்தேன். அவள் தலைமயிர் அவிழ்ந்து வஸ்த்ரம் நழுவி ஆபரணங்கள் கழன்று ராம லக்ஷ்மணர்களைக் கூப்பிட்டுக்கொண்டே போனாள். 'இப்படிச் சோகத்தால் தபிக்கும் அந்த ஸ்த்ரீயைப் பார்த்துக்கொண்டே நின்றதால் தாமஸமாயிற்' றென்றான்.

"முன்பு நான் ஸாமான்யமாய்ப் பார்த்ததைக் காட்டிலும் இப்பொழுது ஸம்பாசவனால் அந்தப் புருஷன் ராவணனென்றும் அபஹரிக்கப்பட்ட ஸ்த்ரீ ராம பத்னியென்றும் நன்றாயறிந்தும் அந்த ராக்ஷஸனைத் தண்டிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் எனக்குண்டாகவில்லை. நானோ பக்ஷி, இறக்கைகளற்றுப் பலஹீனனாயிருக்கும் பொழுது என்ன செய்யமுடியும்? ஆகையால் புத்தியாலும் வார்த்தையாலும் என்னால் கூடியவரையில் உங்களுக்குபகாரம் செய்கிறேன். ராமனுடைய கார்யம் என்னுடையதல்லவா? அதனால் எனக்கும் ப்ரயோஜனமுண்டு. நீங்கள் மஹா புத்திமான்கள், பலசாலிகள், பெருந்தன்மையுடையவர்கள், தேவதைகளும் உங்களைக் கண்டெடுத்துப் பார்க்க முடியாது. ஆகையால் வானரேசவரன் உங்களை இந்தக் கார்யத்தில் நியமித்திருக்கிறார். ராமலக்ஷ்மணர்களு

ளுடைய பாணங்கள் கழுகிறகுகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு அதிதீக்ஷ்ணமானவை, மூன்று லோகங்களையும் காப்பாற்றுவதற்கும் நாசஞ் செய்வதற்கும் திறமையுள்ளவை, ராவணன் தேஜஸ்ஸாலும் பலத்தாலும் விசேஷ ப்ரஸித்திபெற்றவன், ஆனாலும், உங்களுக்கு ராமலக்ஷ்மணர்களுடைய ஸஹாயமிருக்கையில் அஸாத்யமான விஷயம் ஒன்றுண்டோ? நீங்கள் உங்களுடைய காரியத்தை முடித்து வருவீர்களென்று நிச்சயமாய் எனக்குத் தெரியுமாகையால், தாமஸிக்காமல் வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யுங்கள் உங்களைப் போல் புத்திமான்கள் எந்தக் காரியத்தைச் செய்வதிலும் ஆலஸ்யஞ் செய்யமாட்டார்க”ளென்றான்

ஸர்க்கம் 60.

ஸம்பாதியின் விருத்தாந்தம்.

பிறகு ஸம்பாதி ஜடாயுவிற்குத் தர்ப்பணஞ் செய்து, ஸ்நானம் முதலிய கிரியைகளை முடித்துக்கொண்டு பர்வதத்தில் வந்து உட்கார்ந்தான் அப்பொழுது வானரர்கள் அவனைச் சூழ்ந்து உட்கார்ந்தார்கள் அவனுக்கு நிசாசர முனி சொல்லியிருந்தபடி ராமதூதர்களான வானரர்கள் வந்ததாலும் தனக்கு இறக்கைகள் மறுபடியும் முளைத்ததாலும் அவருடைய வார்த்தையில் நம்பிக்கை பிறந்து, ஸந்தோஷமடைந்து, வானரர்களைப் பார்த்து, “மித்ரர்களே! ஒருவரும் சப்தம் செய்யாமல் நான் சொல்வதைக் கவனமாய்க் கேளுங்கள் நான் ஸீதையைப் பார்த்தேனென்ற வார்த்தையை வாஸ்தவமென்று உங்களுக்குப்படும்படி சொல்லுகிறேன். ஸூர்ய கிரணங்களால் தேஹமெங்கும் வெந்து இறக்கையற்று இந்தமலையில் விழுந்தேனென்று சொன்னேனல்லவா? ஆறு தினங்கள் கழித்து ப்ரக்ஞைவந்தது தேஹஸ்வாதீனமில்லாமல் சொல்லமுடியாத உபத்ரவத்தையடைந்து எந்தப் புறத்தில் பார்த்தாலும் ஒன்றும் தெரியவில்லை. பிறகு ஸமுத்ரம் மலை ஆறுகள் ஓடைகள் வனங்கள் ஸமுத்ரக்கரை முதலியவைகளைப் பார்த்துப் பார்த்து ஞாபகம் வந்தது. தெற்கு ஸமுத்ரக்கரையில் அநேக குகைகளுடனும் பசு பக்ஷிகளுடனும் விளங்கும் விந்த்ய பர்வதம் இதுதானென்று நிச்சயங் கொண்டேன். இங்கே நிசாசரரென்ற மஹா தேஜஸ்வியான ஒரு

மஹாஷி தபஸ செயத ஆசரமம ஒனறுணடு அவா உததம லோகங களை அடைநத பிறகு நான இவவிடததில எணணாயிரம வாஷஙகளாய வஸிததுககொணடிருககிறேன துககம தாஙகாமல இநத மலையின உசசியிலிருநது வெகு கஷடததுடன இறஙகிக கூாமையான தாபபஙகளால நிறைநத பூமியில வநது, அவரைப பாாககவேணடுமெனறு எணணஙகொணடு, அவருடைய ஆசரமததிறகுச சென்றேன நானும ஜடாயுஸூம இவவிடததில அவரை அநேகந தடவை தாிசிததிருககிறோம. அவருடைய ஆசரமததிறகு ஸமீபததில காறறு ஸுகமாயும பாிமளமாயும வீசும, விருகூஷஙகள புஷபஙகளாலும பழஙகளாலும விளஙகும. நான இஙகே வநது அவருடைய வரவை எதிாபாாததுககொணடு ஒரு மரததடியில உடகாாநதிருநதேன. கொஞச நேரததிறகுப பிறகு அவா ஸமுதரததில ஸநானஞசெயது தேஜஸால ஜவலிததுககொணடு திருமபி வருவதைக கணடேன கரடி புலி ஸிமஹம யானை ஸாபபம முதலிய ஜநதுககளும தஙகளை வளாபபவனைககணடு ஓடிவருவதுபோல அவரைக கணடவுடன பாியததுடன பின தொடரும. அரசன ஸபையில உடகாாநதவுடன மநதிாிகளும பாிவாரஙகளும வநது கூடுவதுபோல, அவரைககணடவுடன ஸகல ஜநதுககளும ஓடிவநதன. அநத மஹாஷி எனனைபபாாதது ஸநதோஷமடைநது, ஆசரமததில நுழைநது ஒரு முஹூாததம கழிதது வெளியிலவநது,

குழநதாய! உன இறகைகள எாிநதுவிட்டபடியால உனனை அடையாளங கணடுபிடிகக முடியவிலலை. தேஹமெஙகும புணணாயிருககிறது, இறகைகள பொசுங்கிப போயின. சாீரம இளைதது பராணனும பல பராக்ரமஙகளும ஒடுஙகிவிட்டன. முனபு இரணடு கழுகுகளை இவவிடததில பாாததிருககிறேன. அவை வேகததில வாயுவைப போனறவை, கழுகுகளுககெலலாம தலைவாகள, இஷ்டமான ரூபததை எடுககக கூடியவாகள, ஸஹோதராகள். மூததவனை நீயும உன தமபி ஜடாயுஸூம மனுஷய ரூபததுடன் எனனை நமஸகாிததுககொண டிருநதீாகளலலவா? ஏதாவது வ்யாதியால பீடிக்கபபடடாயா? இறகைகளெதிாநத காரணமெனன? அலலது எவனுவது இபபடி உனனைத தணடிததானு' வெனறு கேட்டாா.

ஸர்க்கம் 61.

(தொடர்ச்சி)

யௌவனததாலும பலககொழுபபாலும நாஙகள செயத பயங்கரமான காாயததையும ஸூாயனைப பின தொடாநததையும் அவருககுச சொனனேன "ஸவாமி! எனககுத தேஹ மெஙகும புணணுயிருககினறது, வெடகததால புததி சிதறியிருககினறது, மிகவும களைததிருககிறேன. ஆகையால தகுநதபடி தஙகளுககுப பதில சொலலச சகதியறறவனாயிருககிறேன. நானும என தமபி ஜடாயுஸூம விசேஷ பலசாலிகளென்று காவததால புததிபிசகி, எங்களில யாா அதிகமாயப பறகக முடியுமென்று அறிவதறகாகப பநதயம் வைததுககொண்டு பறநதோம. கைலாஸ சிகரததில் வஸிககும முனிகளுககெதிரே, 'ஸூாயோதயம முதல அஸதமனம வரையில் அவருடன் செலவோ'மென்று பரதிகஞை செய்து ஆகாசத்தில கிளமபினோம. அங்கிருநது பாாககையில பூமியிலுள்ள நகரங்கள ரதசகரங்கள போல் காணபபட்டன, சில விடஙகளில வேதகோஷங்களும் சில விடங்களில ஸ்தரீகள சிவபபு வஸ்தரங்களுடன் பாடிக்கொணடிருபபதும கேட்கபபட்டன. பிறகு அதிவேகமாயப பறநது ஸூாயனுடைய மாாககததில சென்று கீழே பாாக்கும்பொழுது, பூமியிலுள்ள காடுகள இளம புலலுகளைப போலும உனனதமான பர்வதஙகள சிறிய கலலுகளைப போலும, மஹா நதிகள் மெல்லிய நூலகளைபபோலும, ஹிமாலயம விநதயம மேரு முதலிய மலைகள மடுவில நீநதும யானைகளைபபோலும காணபபட்டன. இப்படிச சென்றுகொணடிருககையில ஸூாயன ஆகாசததின மததியில் வநதான். அபபொழுது எஙகளுககு வியாவையும சோகமும பயமும அதிகமாயின. புததிமயஙகிறறு, மனஸூம இநதரியங்களும கலங்கின, பரககஞை தபபிறறு, கிழககு தெறகு மேறகு வடககு ஒன்றுந்தெரியவிலலை. லோகமுழுவதும பரளயகாலததில ஸஙகாஷணாக்னியால் எரிக்கபபடுவதுபோல காணபபட்டது. அபபொழுது சிதறின என மனஸைக கண்ணில நாட்டி, மஹா ப்ரயாஸையுடன் தைர்யமாய் ஸூாயனை நிமிாநது பாாததேன். எங்களுடைய கண்ணிறகு அநத மண்டலம ஜமபூதவீபததைபபோல அவ்வளவு பெரிதாய்த் தோன

றிறறு பிறகு ஜடாயுஸ மயககங கொணடு, எனனிடததில சொலலா மல திடீரெனறு கீழே விழுநதான அதைக கணடு நான ஸூாயனு டைய ஸமீபததிலிருநது அதிவேகமாயிறஙகி, என இறகைகளை விரிதது, ஸூாய கிரணஙகள அவனமேல தாககாமல அவனை மூடினேன. ஆகையால அவன எரிககபபடவிலலை நானே அஜாகர தையாய ஜடாயுவைக காபபாறறுவதில புததியை நாட்டி, இறகு களை விரிததுக கொணடிருநததால அவை எரிநது அஙகிருநது விழு நதேன. அவன ஜனஸதானததில விழுநதிருகக வேணடுமென று ஊஹிககிறேன நான பரகனையறறு மூாசசையடைநது விநதய பாவததில விழுநதேன. ராஜயததையும உடன பிறநதவனையும இறகைகளையும பலததையும ஒரே காலததில இழநது, இனி இறப பதே நலமெனறெணணி, இநதப பாவத சிகரததிலிருநது விழ நிசச யிததிருககிறே''னென்றேன

ஸாக்கம் 62.

(தொடாச்சி.)

இபபடி நடநத விருததாநததைத அநத மஹாஷியிடததில தெரிவிததுத் துககந தாஙகாமல அழுதேன். அவா கொஞசநேரம யோசித்து, "ஸமபாதே! வருததபபடாதே உன இறகைகளும நேதரங்களும பராணனகளும வீாயமும பராகரமும முனபோல் ஓப பற்றதாயிருக்கும. நாரதாதி மஹாஷிகள இனிவரும ராமவதாரத தைப பறறிச சொல்லும ஸமயததில ஏதோ ஒரு பெரிய காாயம ஸமீபததில நடககப போகிறதெனறு சொலலக கேட்டிருககிறேன. தபோபலத்தால அது நிஜமெனறும கண்டறிநதேன. இக்ஷ்வாகு வமசததில் தசரதரென்று ஒரு ராஜா பிறபபாா. அவருக்கு மஹா தேஜஸ்வியான ராமனெனறு ஒரு புதரனுணடாவான. அவனும அவனுடைய தமபி லக்ஷ்மணனும பிதாவின ஆகஞையால வனததில ஸஞசரிபபாாகள. அப்பொழுது ராவணனெனற ஒரு ராக்ஷஸன ராமனுடைய பதனியை ஜனஸதானததிலிருநது பலாதகாரமாயஎடுத துககொணடு போவான. அவன ராக்ஷஸாதிபதி, தேவாகளாலும தானவர்களாலும கொலலமுடியாதவன; அவன பக்ஷயங்கள் ஆபர ணங்கள் இனனும் அவன அபேக்ஷிக்ககககூடிய ஸகல பதார்த்தங்களை

னும் ஸீதையை மயககித தனனிடததில ஆசைகொள்ளும்படி செய்ய யதனிபபான அவளோ மஹா பதிவரதை, பாத்தாவை விட்டுப் பிரிநத துககததால தபிததுககொணடு, கொஞசமாவது இணங்க மாட்டாள அவள் ஆஹாரமிலலாமலிருபபதைஅறிநது, தேவேநதரன ஓா பரமானனததைத தன ஸேவகனிடததில கொடுததனுபபுவான.

தேவதைகளாலும அடையககூடாத அநத அமிருததத்திற்கு ஸமமான அனனததை ஸீதை பெறறுககொண்டு அதைககொணடு வநதவன இமைகொட்டாததாலும பூமியைத தொடாததாலும ராவணனுடைய ஸேவகனலல, இநதரனுடைய ஸேவகனேயென்று கண்டு கொளவாள. மேலும், ராமமூாததி இஙகேவநது அநதத துஷ்டனைக கொனறு தஙகளை அழைததுககொணடு போவாா. தேவதைகளுடைய காாயம விருததிககும்பொருட்டு தாஙகள மனுஷ்யாவதாரமெடுததிருககிறபடியால, ஆஹாரததால் தேஹததில பராணனகளை நிலைநிறுததவேண்டும தேவதைகளும மனுஷ்ய ரூபமெடுததால ஆஹாரமிலலாமல ஜீவிகக முடியாது இநதப பரமானனம ஒருவருஷமவரையில பசி தாஹம களைபபு முதலியவைகளை நீககுமென்று தேவதூதன சொலவதைக கேட்டு, அதில ஒரு பாகததை யெடுததது, என பாததாவும அவருடைய தமபியும உயிரோடிருநதாலும, அலலது உயிரிழநது தைவத் தனமையை அடைநதிருநதாலும, இநத அனனம அவாகளுககுத திருபதியை உணடாககக கடவ'தெனறு பூமியில கொஞசம வைத்துவிட்டு மிகுநததைப புஜிபபாள.

பிறகு ராமனால அனுபபபபட்ட வானராகள ஸீதையைத் தேடிககொணடு இஙகே வருவாாகள அவாகளுககு ஸீதையின விருததாநததை நீ விஸ்தாரமாகச சொலல வேணடியது. நீ இவவிடததிலிருநது ஒரு பொழுதும போககூடாது. பலஹீனமான ஸ்திதியில எஙகே போவாய? கொஞசகாலம பொறுததிரு மறுபடியும இறககைகள முளைககும இபபொழுதே உனககு அநத உபகாரததைச செயவேன் ஆனால பக்ஷிகளுககுள்ள சபல ஸ்வபாவததால நீ இஙகேயிருககமாட்டாய தேவதைகளுககும ப்ராஹ்மணாகளுககும மஹாிஷிகளுககும தேவேநதரனுககும ஸகல லோகஙகளுககும உனனால ஒரு பெரிய காாயம நிறைவேற வேணடியிருககிறது நீ தேவ யோனியில பிறநதவனானபடியால அது உனககும க்ஷேமததைக கொடுககும அநத ராஜ புததராகளுககும உபகாரமாயிருககும. ஆகையால ஸீதையிருக்குமிடததை ராம

தூதாகளுக்கு நீயே தெரிவிககவேணடியது ராம லக்ஷமணாகளைப பாாகக வேண்டுமெனறு எனககும மிகுநத ஆவலுணடு ஆனல வயஸால மெலிநத இநதச சரீரததை நெடுஙகாலம தரிகக எனக கிஷடமிலலை ஆகையால சீகரததில உததம லோகஙகளுககுச செல வேன. நீ இஙகே ஜாகரதையா யிருககவேணடிய'தெனறு, பதாாத தஙகளின ததவஸவருபததை யறிநத அநத மஹாஷி எனனைப் பாா ததுச சொனனு" ரெனருன.

ஸாக்கம் 63

வானரர்கள் ஸமுத்ரக்கரை சேர்ந்தது.

இபபடிபபடட அநேக வாாததைகளால அநத மஹாஷி என்னைப் புகழநது உததிரவு கொடுததுத, தன ஆசரமததிறகுள பரவே சிததாா. பிறகு நான அநதக குஹையிலிருநது புறபபடடு, மெளள மெளள இநத மலையின் சிகரததிலேறி, உஙகள் வரவையே எதிாபாா ததுக்கொண்டிருநதேன அநத மஹாஷி எனனிடததில இநத விஷயததைச சொலலி எண்ணுயிரம வாஷஙகளாகினறன அவரு டைய வாாததைகளை மனவில வைததுககொண்டு தேசகாலததை எதிாபாாததிருநதேன. அவா மஹா பரஸதானஞ்செயது உததம லோகததை அடைநதபிறகு, என திககறற நிலைமையபும கஷ்டங் களையும நினைதது நினைதது நீஙகாத துபரமடைநதேன பலதடவை உயிரைவிட நிசசயிததேன. ஆனல மஹாஷியின வாகயம எனனைத் தடுததது ஜவலிககும அகனி இருளை அழிபபதுபோல, அவா போகுமபோது எனககுச செய்த உபதேசம என துககததை நீககி என்னுயிரைக காபபாறறிறறு ராவணன என புதரனுக கெதிரே யுததததில நிறகமுடியாதெனறு எனககுத் தெரியுமாகையால, நீ அநதா ஸதரீயை ஏன் அவனிடததிலிருநது ரகஷிககவிலலை? ஹா ராம? ஹா லக்ஷமண! வெனறு அவள கூவினதால ராமனுடைய பதனி யென்றும அவாகள இவளிலலாமல வருததபபடுகிறாகளென றும உனககுத தெரிநதிருகக நீ ஏன அவனை விடடாய? தசரதருக் கும எனககுமுளள ஸ்நேஹததிறகு நீ தகுநதபடி நடநதுகொளள விலலை' யெனறு அவனைக் கணடிததே" னெனருன.

ஸம்பாதி இப்படிச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில் முன்பு எரிந்துபோன இறக்கைகள் வானரர்களுக்கெதிரே மறுபடியும் முளைத்தன. ஸம்பாதியும் தன் தேஹத்தில் சிவந்த இறகுகள் வளர்வதைக் கண்டு, வானரர்களைப் பார்த்து அளவற்ற ஸந்தோஷத்துடன், "முன்பு ஸூர்ய கிரணங்களால் எரிக்கப்பட்ட என் இறக்கைகள் நிசாகர மஹர்ஷியின் அனுக்ரஹத்தாலும் தபோமஹிமையாலும் மறுபடியும் உண்டாவதைப் பாருங்கள். என் யௌவன தசையில் எனக்குள்ள பலம் பராக்கிரமம் ஆண்மை இப்பொழுது வந்திருக்கின்றன. ஆகையால் ஸகல ப்ரயத்தனங்களையும் குறைவில்லாமல் செய்யுங்கள். ஸீதையைக் கண்டுபிடிப்பீர்கள். எனக்கு இறகுகள் மறுபடியும் முளைத்ததைக்கொண்டு உங்களுடைய கார்யமும் ஸித்திக்குமென்பது நிச்சய"மென்று அந்தப் பக்ஷிராஜன் தனக்குப் புதிதாயுண்டான சக்தியைப் பரீக்ஷிப்பதற்கு அந்த மலைச் சிகரத்திலிருந்து பறந்துபோனான்.

அவனுடைய வார்த்தைகளால் அந்த வானரச்ரேஷ்டர்களுக்கு ஸந்தோஷம் மேலிட்டு, ஸீதையைத் தேடுவதில் விசேஷ ஆவலுண்டாயிற்று. ஸ்வபாவமாகவே வாயுவிற்கு ஸமமான பராக்ரமசாலிகள், ஸம்பாதி சொன்ன வார்த்தைகளால் அவர்களுடைய ஆண்மை அதிகரித்தது. பிறகு அபிஜித்தென்ற முஹூர்த்தத்தில் ஸீதையைத் தேடுவதற்காகப் புறப்பட்டு ஸமுத்ரக் கரைக்குச் சென்றார்கள்.

ஸர்க்கம் 64

அங்கதன் வானரர்களைப் பரீக்ஷித்தது.

ஸம்பாதியின் வார்த்தைகளைக் கேட்டு வானரர்கள் ஸந்தோஷத்தால் குதித்து ஆரவாரித்தார்கள். பிறகு ஸீதையைப் பார்க்க ஆசைகொண்டவர்களாய் ராவணனுக்கிருப்பிடமான லங்கையிருக்கும் ஸமுத்திரக் கரைக்கு வந்தார்கள். அது லோகத்திலுள்ள ஸகல உத்தம பதார்த்தங்களும் நிறைந்து விளங்கிறது. தெற்கு ஸமுத்ரத்தின் வடக்குக் கரையில் வானர ஸைன்யங்கள் இறங்கி, அநேக கோரமான ஜல ஜந்துக்கள் பருத்த ரூபங்கொண்டு பெருங் கூச்சலிட்டு விளையாடுவதையும், சிலவிடங்களில் அலைகள் இடிபோல

மோதுவதையும, சில விடஙகளில அலைகளேயிலலாமல ஸமுதர ராஜன தூஙகுவதுபோலிருபபதையும, சில விடததில அலைகள மஹாபாவதங்களைப் போலிருபபதையும, சில விடததில சிறிய அலைக ளால ஸமுதரம விளையாடுவதுபோல காணபபடுவதையும, பாதாள லோகவாஸிகளான தானவாகளுககு விளையாடுமிடமாய விளங்கும மஹா ஸமுதரததைக் கணடு வானராகளுககுப பயம மேலிட்டு மயிாக் கூசச லெடுததது ஆகாசததைப போல தாண்டுவதறகு அஸா தயமாயிருபபதைப பாாதது வானராகள, "நாம இதை எபபடிக கட நது செலவோ"மெனறு கவலை கொணடாாகள் அதை அறிநது மஹாபுததிமானுன அங்கதன சாதுாயமான வாாததைகளால அவா களுடைய பயததைப போககித தைாயபபடுததினுன

"மனஙில கவலை கொளளுமபடி எபபொழுதும விடககூடாது கவலை கொளவதால அநேக தோஷஙகளுணடு மஹாஸாபபததை ஒரு அறியாக குழநதை கோபமூட்டினுல எபபடி அது அவனைக கடிததுக கொலலுமோ, அபபடிக கவலையும சீகரததில மனுஷயனை நாசஞ செயயும நாம ஒரு காாயததை உதஸாஹததுடன ஆரமபி ததுசசெயயுமபொழுது கவலைக கிடஙகொடுததால, அது நமமை மேறகொண்டு நமது பரயதனஙகளை நாசஞ செயயும. கவலையால நமது தேஜஸ் அடங்கினுல எநதக காாயமதான கைகூடு"மெனறு வானராகளை ஸமாதானஞ செயதான.

மறுநாட காலையில அஙகதன, வயஸாலும ஞானததாலும அனு பவததாலும பரஸிததிபெறற வானர சரேஷ்டாகளை ஸபை கூட்டி மறுபடியும ஆலோசிததான மருததுககளுடைய கணஙகள இநதர னைச சூழநதிருபபதுபோல, அநத வானர ஸைனயம அஙகதனைச சூழநது விளஙகிறது வாலி புதரனுன அஙகதனையும ஆஞ ஜநேயரையும தவிர மறற யாா அநத வானர ஸைனயததை அடககமுடியும? அபபொழுது அஙகதன அவாகளை உப சரிதது, "எநத மஹா தேஜஸவி ஸமுதரததைத தாணடு வான? மஹாவீரனுன ஸுகரீவனுடைய வாாததையை எவன ஸத யமாககச செயவான? நூறு யோஜனை தூரமுளள இநத ஸமுதரத தைதத தாணடி நமமெலலோரையும மஹாராஜாவின தணடனைககுட படாமல எவன் செயவான? நமது காாயததை நிறைவேறறி, இங் கிருநது கிஷ்கிநதைககுச சென்று, பெணடு பிளளைகள தனதான யஙகள கிருஹஙகளை மறுபடியும பாாதது ஸுகமாய நாம வஸிககும படி செயயககூடிய மஹானுபாவன யாரோ? எவனுடைய கிருபை

யால நாம மஹா பலசாலிகளான ராமலக்ஷமணாகளையும ஸுக்ரீவனை யும ஸந்தோஷமாயப பாாபபோம' உஙகளில இநத ஸமுதரத தைதத தாணடககூடியவன எவனாவதிருநதால அவன நமமெலலோாக கும இபபொழுதே அபயதானஞ செயது ஸகல க்ஷேமததையும அனுகரஹிககடடு'' மெனறு தெரிவிததான அதைககேடடு அங கிருநத எவனும பதில சொலலவிலலை. அநத வானர ஸைனயம முழுவதும சபதமறறிருநதது. அபபொழுது அஙகதன மறுபடியும அநத வானராகளை நோககி "நீஙகளெலலோரும, பலசாலிகளுககுள் சிறநதவாகளெனறும, கலங்காத பராகரமமுடையவாகளெனறும, உததம குலததில பிறநதவாகளெனறும மஹாராஜா உஙகளை விசேஷ மாயாதை செயதிருககிறா உஙகளில எவனாவது எபபொழு தாவது எங்கேயாவது போகத தடைபபடடதெனறு கிடையா தாகையால ஒவவொருவரும இவவளவு தூரம தாணடககூடுமெனறு சொலலுஙக''ளெனறு ஆகஞாபிததான

ஸாக்கம 65.

வானரர்களின் சக்தி.

அதைககேட்டு வானராகள வெகு உதஸாஹததுடன் தஙகள திறமையைச சொலலிக கொணடாாகள கஜன 'பதது யோஜனை தாணடுவே'னெனறான் கவாக்ஷன 'இருபது யோஜனை தாணடுவே' னென்றான. கவயன, 'முபபது யோஜனை தாணடுவே' னெனறும, சரபன, 'நாறபது யோஜனை' யெனறும, கநதமாதனன், 'ஸநதேஹ மினறி ஐமபதுயோஜனை' யெனறும, மைநதன 'அறுபது யோஜனை' யெனறும், த்விவிதன 'எழுபதுயோஜனை' யெனறும, ஸுஷே ணன 'எண்பது யோஜனை' யென்றும சொனனாாகள. அபபொ ழுது மிகவும வயஸ் சென்ற ஜாமபவான எலலோரையும் வணங்கி "முன்பு எனககும ஏதோ கொஞசம சகதி யிருந தது. ஆனால இபபொழுது மிகவும கிழவனானேன எபபடியிருந தாலும ரகுநாதனும ஸுக்ரீவனும ஏறபடுததிய காாயமோ மஹா சலாகயமானது மேலும அதை முடிககும விஷயததில நாம ஒவ வொருவரும வஞசனையினறி கூடியவரையில உதவி செயயவேண் டும. காலகதியால என பலமும சகதியும மிகவும குறைந்திருக்கின்

றன ஆகையால இபபொழுது தொண்ணூறு யோஜனை தாண்டுவேனெனபதில ஸநதேஹமேயிலலை ஆனால என வீாயம எபபொழுதும இபபடி யிருநததென று நினைககவேணடாம மஹாபலி சகரவாததி செயத யாகததில பகவான திருவிகரமாவதாரமெடுதது லோகஙகளை மூனறடிகளால அளநதாா அபபொழுது நான அவரை பரதக்ஷிணஞ செயதிருககிறேன பரஹமாணடததை ஒரு தடவை சுறறி வநததறகு ஸமமம இபபொழுதோ எனககு வயஸாகிவிடடது, தாணடுவதில சகதி குறைநதிருககிறது என யெளவன தசையில என்னைபபோனற பலவானகள வேறொருவருமிலலை ஆனால இபபொழுது எனககுளள சகதியால இநதக காரியததை முடிபபேனென று தோனறவிலலை" யென்றாா

அபபொழுது அஙகதன மஹா புததிமானான ஜாமபவானை உபசரிதது, "இநத நூறு யோஜனையையும நான அலக்ஷயமாகத தாணடுவேன ஆனால திருமபிவர முடியுமோ முடியாதோ வென று எனககுத தெரியா" தென்றான

ஜாமபவான, "வானர சரேஷ்ட! உன சகதி அபாரமென று எங்களுககுத தெரிநத விஷயமே நூறு, ஆயிரம, பதினாயிரம யோஜனையென று உன சகதிககு எலலையிலலை. நீ நினைதத விடதறகுப போயத திருமபிவரமுடியும ஆனால எஙகளெலலோரையும காரியஙகளில ஏவும உன்னை நாஙகள ஒரு காரியததில ஏவுவது நயாயமலல நாஙகளெல்லோரும பாததா, நீயோ பாாயை. எஙகளுடைய பராணனகளும புததியும பலமுமுளளவரையில உன்னைக காபபாறறவேணடும. குடுமபகாரியஙகளில பாாயை பாததாவைக கடடளையிடவேணடும. அதைப பறறின அதிகாரம யாவும அவளுககே ஸேனைத தலைவன பதனியைபபோனறவன. அவனே கதி. இநதக காரியததிறகு நீயே மூலம நமது காரியததின மூலததை ஜாகரதையாகக காபபாறறவேணடுமென று நீதிசாஸதர நிபுணாகள சொலலுகிறாாகள. வோ செழிததிருநதால குணஙகளெனற புஷ்பஙகளும பழஙகளும ஸாபலயமாகக கிடைககும. புததியாலும பராகரமததாலும இநதக காரியததை முடிபபதறகு நீ காரணமாயிருககிறாய, எங்களுககு யுவராஜா, மஹாராஜாவின புததிரன; உன ஆதரவால நாங்கள இநதக காரியததை முடிககககூடு'மென று சொனனாா.

அங்கதன "நானும போகாமல மறற வானராகளும போக முடியாமலிருநதால நாம மறுபடியும பராயோபவேசஞ்செய்து உயிரை விடுவதைதத தவிர வேறு வழியிலலை மஹாராஜாவின உத திரவை நிறைவேறறுமல அவரிடததிறகுப போனால உயிர்தபப மாட்டோம அவா நமககுப பஹுமானம செயவதறகும தண்டிப பதறகும பரபு அவருடைய கட்டளையை மீறி அஙகே போனால கொலலபபடுவோம லஙகைககுப போனாலும திருமபிவரமுடியாத தால என்ன பரயோஜனம? தாஙகளோ மஹாபுததிமான, வயஸா லும ஞானததாலும எலலா விஷயஙகளின உணமையை பரதயக்ஷ மாக அறிநதிருபபதாலும எஙகளெலலோரிலும சரேஷ்டா ஆகை யால இநத ஸமுதரததைத தாணடி எபபடியாவது நமது காா யததை முடிபபதறகுத தாஙகளே உபாயம தேடவேணடு"மென்று பராாததிததான.

அபபொழுது ஜாமபவான "ராஜபுதர! இநதக காரயததிற்கு குறைவு ஏதும நேராது. இதை முடிககககூடியவனைக கணடுபிடிதது ஏவுகிறேன பாருஙக"ளென்று, ஸுகமாகத தனியே உட்காாந திருககும ஆஞஜநேயரை அநதக காரயததில ஏவ நிசசயிததார.

ஸாககம் 66

ஜாம்பவான் ஆஞ்ஜநேயரைப் புகழ்ந்தது

எணணிறநத வானராகள வருநதுவதைப பாாதது ஜாமபவான் ஆஞஜநேயரை நோககி "வானராகளுககுள வீரசிகாமணியே! ஸகல சாஸதரஙகளிலும நிபுணனே! தனியே போய் உடகாாநதுகொண்டு மௌனமாயிருபபதேன? தேஜஸிலும பலததிலும ஸுகரீவ மஹாராஜாவிறகும ராமலக்ஷமணாகளுககும நீ ஈடலலவா? காசயப பரஜாபதியின புதரனான கருடன எலலா பக்ஷிகளிலும மஹாபல வானெனறும சரேஷ்டனெனறும பெயாபெறறவன. அவன ஆஹாரததிறகாக ஸமுதரததிலிருநது மஹாஸாபபஙகளை அதி வேகமாகக கொததிககொணடுபோவதைப பலதடவை பாாததி ருககிறேன அவனுடைய இறககைகளின பலமும உன புஜபல மும ஸரி. பராககரமததிலும வேகததிலும அவனுககுக குறைநதவ னலல. பலம புததி தேஜஸ வலிமை முதலிய குணஙகளில ஸகல

பூதங்களிலும் நீ மேலானவனென்று உனக்கேன் தெரியவில்லை? இந்த ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டத் தகுந்தவன் நீயேயல்லவா?

கேஸரியென்ற வானரச்ரேஷ்டனுக்கு அஞ்ஜனையென்ற பத்னியுண்டு. அப்ஸரஸ்களுக்குள் உத்தமமான புஞ்ஜிகஸ்தலையென்பவள் அவளே. மூன்று லோகங்களிலும் அவளைப் போன்ற ரூபவதி கிடையாது. ரிஷிசாபத்தால் குஞ்ஜரனென்ற வானரனுக்குப் புத்ரியாய்ப் பிறந்து தைவத்தன்மையால் நினைத்த ரூபத்தை எடுக்கக் கூடியவளாயிருக்கிறாள். ஒருநாள் அவள் ஸகல ப்ராணிகளையும் மயக்கும்படியான மனுஷ்ய ரூபத்துடன் விசித்ர வஸ்த்ராபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டுப் பர்வத சிகரத்தில் உலாவிக்கொண்டிருந்தாள். அப்பொழுது வாயு பகவான் அவள்மேல் ஆசைகொண்டு அவள் தரித்த வெண்பட்டை அபஹரித்தான். மன்மதனுடைய தோரண ஸ்தம்பங்கள்போல் திரண்டுருண்ட தொடைகளையும் மலர்ந்த தாமரையைப் பழிக்கும் முகத்தையும், அழகிய ஸ்தனங்களையும் பருத்த பின்தட்டையும், ஸூக்ஷ்மமான இடையையும் ஆழ்ந்த நாபியையும் மற்ற குற்றமற்ற அவயங்களையும் கண்டு, காமம் மீறி, வாயு இரு கைகளாலும் அவளை இறுகத் தழுவித், தன் தைவத்தன்மையால் அவளுடன் தேஹ ஸம்பந்தமில்லாமலேயே தன் தேஜஸை அவளுடைய கர்ப்பத்தில் ப்ரவேசிக்கச் செய்தார். அந்த மஹாபதிவ்ரதை பயந்து நடுங்கி, "பதிவ்ரதையான என்னைக் கெடுக்க விரும்பின துஷ்டன் யார்?" என்று கோபத்துடன் கேட்டாள். அதற்கு வாயுபகவான் "பெண்ணே! பயப்படாதே. நான் உன்னைக் கெடுக்க விரும்பினவனல்ல. உன்னை ஆலிங்கனஞ் செய்து மனஸால் அனுபவித்தபடியால் உனக்குப் பிறக்கும் புத்ரன் வீர்யத்திலும் புத்தியிலும் நிகரற்றவனும் மஹா பலவானும் அபார தேஜஸ்வியாயும் ஒப்பில்லாத வலிமையுடையவனும் தாண்டுவதிலும் தடையில்லாமல் செல்வதிலும் எனக்கு ஸமமாயுமிருப்பான்" என்றார். தேவச்ரேஷ்டனுடைய அனுக்ரஹத்தைப் பெற்றதைப்பற்றி உன் தாய் பரமானந்தமடைந்து, மந்தர பர்வதத்தின் குகையில் உன்னைப் பெற்றாள்.

அப்பொழுது ஸூர்யோதயமாயிற்று. நீ குழந்தையானதால் சிவந்த ஸூர்ய மண்டலத்தைப் பழமென்றெண்ணிப் பிடிக்க விரும்பி ஆகாசத்தில் தாவிச் சென்றாய். அநேகமாயிரம் யோஜனை தூரம் அதிவேகமாகத் தாவிப் போயும் சளைக்காமல், ஸூர்ய தேஜஸால் எரிக்கப்பட்டும் வருந்தாமல் விருப்பத்தைப் பார்த்து

இநதரன பயநது வஜ்ராயுதததை உனமேல கோபததுடன எறிந தான உடனே நீ அஙகிருநது விழுநதாய உன கனனம ஒரு மலைச சிகரததிலடிபடடு முறிநதது, அதனால உனககு ஹனுமா னெனற பெய கிடைததது வாயுபகவான தன அருமைககுழநதை யான உனககு நோநத ஆபததைப பாாதது, ஸகல பராணிகளிடததி லும கோபஙகொணடு தன போககை அடககி ஒரிடததிலும வீசாம லிருநதான அபபொழுது ஸகல ஜீவனகளும மூசசுவிட முடியாமல தபிததாாகள தேவதைகள பயநது வாயுவை பராாததிகக, அவா கோபநதணிநது அவாகளிடததில கிருபைவைதது, முனபோல லோகஙகளில ஸஞசரிததாா. அபபொழுது உனககு ஆயுதஙகளால அழிவிலலை யெனறு பரஹமா அனுகரஹிததாா இநதரன, நீ வஜராயுததால அடிபடடும இறககாததைக கணடு மகிழநது 'உனககிஷடமானபொழுது நீ மரணமடையககடவாயெனறு வரங கொடுததான

ஆகையால நீ கேஸரியெனற வானரனுடைய க்ஷேததரததில வாயுபகவானுககுப் பிறநத புதரன தேஜஸிலும பராககரமததி லும தாண்டுவதிலும அவரைப போனறவன. நாங்கள இப்பொ ழுது உயிரில ஆசையை விடடிருககிறோம நீ எஙகளைக காபபாறற வேணடும திறமையிலும பராக்ரமததிலும நீ கருடனைபபோனறவ னலலவா? பகவான திரிவிகரமாவதார மெடுதத பொழுது நான இந தப பூமண்டலததை இருபததொரு தரம சுற்றிவநதேன பாற கடலைக கடையுமபொழுது தேவதைகளின உததரவால அநேக லோகங்களிலிருநது அபூாவமான ஔஷதிகளைக கொண்டுவநதேன. அவைகளை ஸமுததரததில போடடதால அமிருத முணடாயிறறு அபபொழுது என பலம எலலையறறது இபபொழுதோ நான கிழ வன. பலபராககரமமறறவன. நீ ஸகல உததம குணங்களால அலஙகரிககபபடடவன, எஙகளில மேலானவன ஆகையால அள வறற உன பல பராககரமததை வெளிபபடுதது உன அதபுதமான வீாயததைப பாாகக இநத வானர ஸைனயம ஆவலகொணடிருககி றது எழுநதிரு இநத மஹாஸமுததரததை ஒரு நிமிஷததில தாண்டி வா. வேகமாகத தடையிலலாமல ஸஞசரிககககூடியவன. ஸகல பராணிகளிலும உனனைபபோலுணடோ? வானராகள ஏககம பிடிததிருககிறாாகள ஆஞஜநேய! இநத ஸமபததிலும அலக்ஷ்யஞ செயயலாமா? ஸகல லோகஙகளையும மூனறு அடிகளால முன்பு மஹாவிஷ்ணு தாண்டினதுபோல, நீயும இநத மஹாஸமுததரததை

ஓரடியால் தாண்டுவேன்" என்று ஜாம்பவான் மாருதியை ஸ்தோத்ரஞ் செய்தார்.

அதைக் கேட்டு ஹனுமாரும் "அப்படியே செய்கிறேன்" என்று ஒப்புக்கொண்டு அதற்குத் தகுந்த பெரிய ரூபத்தை எடுத்தார். வானர ஸைன்யங்கள் கவலை நீங்கி ஆனந்தத்தால் பரவசமானார்கள்.

ஸர்க்கம் 67

ஆஞ்ஜநேயர் மஹேந்த்ர பர்வதத்திலேறினது.

இப்படி நூறு யோஜனையுள்ள ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டுவதற்குத் தன் தேஹத்தை வரவர விருத்திசெய்துகொண்டு, வீர்யத்தால் ஜ்வலிக்கும் மாருதியைக் கண்டு, வானரர்களெல்லோரும் ஸகல துக்கத்தையும் மறந்து ஸந்தோஷமாகக் கூச்சலிட்டுக் கொண்டாடினார்கள். முன்காலத்தில் பகவான் நாராயணன் த்ரிவிக்ரமாவதார மெடுத்தபொழுது ஸகல ப்ராணிகளும் பார்த்ததுபோல், வானரர்கள் ஆச்சர்யத்துடனும் ஸந்தோஷத்துடனும் ஆஞ்ஜநேயரை நான்கு புறங்களிலிருந்தும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களால் கொண்டாடப்பட்டு, வரவர வளர்ந்தார், வாலைப் பூமியில் சுழற்றி அடித்து, பலமும் தேஜஸும் ஒவ்வொரு நிமிஷத்திலும் அதிகரிக்க, அவருடைய ரூபம், வயஸ்சென்ற அந்த வானரச்ரேஷ்டர்கள் புகழப்புகழ, கண்கொண்டு பார்க்கமுடியாமலிருந்தது. மலைக் குஹையில் ஸிம்ஹம் வளர்வது போல வாயுபுத்திரன் நிமிஷத்துக்கு நிமிஷம் பருத்தார். அப்பொழுது அந்தப் புத்திமானுடைய முகம் பழுக்கப் பழுக்கக் காய்ச்சின மடக்கைப் போலவும், அவர் புகையற்று கொழுந்துவிட்டெரியும் அக்னியைப்போலவும் தோன்றிற்று.

வானரர்களுக்கு நடுவிலிருந்து ஸந்தோஷத்தால் மயிர்க் கூச்சலுடன் எழுந்து ஹனுமான், வானர மூத்தோர்களை வணங்கி "அக்னியின் பரமமித்ரனான வாயுபகவான் மஹாபலசாலி, அளவிடக்கூடாத பராக்ரமமுடையவர், வேகமாக அடிக்கும்பொழுது மலைச்சிகரங்களைப் பெயர்த்தெறிவார். கருடனுடைய வேகமும் அவருடைய வேகத்திற்கு ஈடல்ல. நான் அவருக்குப் பிறந்தவன். தாண்டுவ

திலும் ஆகாசத்தில் போவதிலும் எனக்கு நிகரில்லை. ஆகாசத்தை யளாவி நிற்கும் மேருமலையை இங்கிருந்து கிளம்பி, பூமியில் தொடாமல் அநேக ஆயிரம் தடவை சுற்றி வருவேன். மஹாஸமுத்ரங்களைப் புஜங்களால் கலக்கி, இந்த லோகங்களை முழுகச்செய்வேன். என் துடைகளின் வேகத்தால் உண்டான காற்று ஸமுத்ரஜலத்தைக் கிளப்பி, அதிலுள்ள ஜந்துக்களைக் கரையில் வாரியடிக்கும். ஸமுத்ரத்திலிருக்கும் மஹா ஸர்ப்பங்களை ஆஹாரத்திற்காகப் பிடிக்கப் பூர்ண பல பராக்ரமத்துடன் அதிக வேகமாகப் பறந்து வரும் கருடனை நிற்காமல் அநேக ஆயிரம் தடவை சுற்றிவர முடியும். அவனுக்கும் ப்ராணனைக் கொடுக்கும் வாயுவின் புத்திரனல்லவா நான்? எனக்கு இந்தத் திறமை இயற்கையாக உள்ளது. ஸூர்யனுடன் உதயகிரியிலிருந்து புறப்பட்டு அவருக்கு முன்பு அஸ்தகிரிக்குப் போய், நடுப்பகலில் திரும்பிவந்து அவரைக் காண்பேன். பிறகு அங்கிருந்து பூமியைத் தொடாமலேயே முன்னிருந்த வேகம் குறையாமல் மறுபடியும் ஒருதடவை அவரை ஸந்திப்பேன். ஆகாசத்திலுள்ள க்ரஹங்கள் நக்ஷத்திரங்கள் முதலியவைகளை வேகத்தால் ஜயிப்பேன், ஸமுத்ரத்தை வற்றச்செய்வேன், பூமியைப் பிளப்பேன். நான் தாண்டும்பொழுது மலைகள் பொடியாகும். என் துடைகளின் வேகத்தால் ஸமுத்ரத்தை எழும்படிசெய்வேன். ஆகாசத்தில் போகையில் பல மரங்களும் கொடிகளும் புஷ்பங்களும் என்னைத் தொடரும். ஆகாசத்தில் ஸ்வாதிநக்ஷத்ரத்தின் வழியைப்போல் நான் போகும் வழி ப்ரகாசிக்கும். நான் இங்கிருந்து கிளம்பி அக்கரையில் குதிக்கும்பொழுது, ஸகல பூதங்களும் என்னைக் கண்டு மகிழும். ஆகாசத்தை மறைத்துக்கொண்டு போகும் பெரிய மேகத்தைப் போல் நான் ஆகாசமார்க்கமாகச் செல்லும்பொழுது, வேகத்தால் ஆகாசத்தை விழுங்கிக்கொண்டு போவதுபோலிருப்பதைக் காண்பீர்கள். மேகங்களைச் சிதறவடிப்பேன், மலைகளை நடுங்கச்செய்வேன், ஸமுத்ரத்தைக் கலக்குவேன். இந்தச் சக்தி எனக்கும் கருடனுக்கும் வாயுபகவானுக்கும் மாத்ரமுண்டு. அவ்விருவர்களைத் தவிர என்னைத் தொடரக் கூடியவர்களில்லை. மேகத்திலிருந்து பாயும் மின்னலைப்போல் யாதொரு பற்றுமில்லாமல் ஆகாசத்தில் கிளம்பி ஒரு நிமிஷத்திற்குள் அக்கரைக்குப் போவேன். நான் ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டும்போது த்ரிவிக்ரமாவதாரமெடுத்த மஹாவிஷ்ணுவைப்போல் விளங்குவேன். ஸாதுக்களுக்கு ஸந்தேஹம் நேரும்பொழுது அவர்களுடைய அந்தக்கரணத்தில் அகஸ்மாத்தாய்த் தோன்றும் எண்ணங்களே ப்ரமாணம். அதுபோல் ஸீதையைப் ப்ராப்

பேனென்று நிச்சயமாய் எனக்குத் தோன்றுகிறது. ஆகையால் நீங்கள் கவலையற்று ஸந்தோஷிக்கலாம். வேகத்தில் வாயுபகவானுக்கும் கருடனுக்கும் நான் ஸமமானவன். அநேக ஆயிரம் யோஜனை தூரம் சிரமமில்லாமல் அலக்ஷியமாய்ச் செல்வேனென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. வஜ்ராயுதத்தைத் தரிக்கும் தேவேந்திரனால் காக்கப்பட்ட தேவதைகளின் அமிருதத்தையும், பிரஹ்மாவால் காக்கப்பட்ட யோகிகளுடைய அமிருதத்தையும் அவர்களை ஜயித்து ஒரு க்ஷணத்தில் கொண்டுவருவேன். வேண்டுமென்றால் லங்கையைப் பெயர்த்து இங்கே எறிவே”னென்று இப்படிக் கர்ஜிக்கும் அந்த வானரசிரேஷ்டனைப் பார்த்து, மற்ற வானரர்கள் அளவற்ற ஆனந்தங்கொண்டு, அவருடைய அபார தேஜஸைக் கண்டு திகைத்து நின்றார்கள்.

வானர ஸைன்யங்களின் துக்கத்தைப் போக்கும் அவருடைய வார்த்தைகளைக் கேட்டு, ஜாம்பவான் அடங்காமகிழ்ச்சிகொண்டு, “மஹா வீரனே! கேஸரியின் புத்ர! ஹனுமானே! வாயுபகவானுக்குப் பிறந்தவனே! உன் மித்ரர்களுடைய ஹிருதயத்தை இருள்போல் மூடிக்கொண்டிருந்த துக்கமானது உன் வார்த்தைகளாகிற சந்த்ர கிரணங்களால் நாசமடைந்தது. உன் க்ஷேமத்தையே பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருக்கும் நாங்களெல்லோரும் நீ போகும் காரியம் ஸித்திக்கும் பொருட்டு மங்களகிரியைகளை வெகுஜாக்கிரதையாகச் செய்து கொண்டிருப்போம். மஹர்ஷிகளின் அருளாலும் பெரியோர்களின் கிருபையாலும் வானர மூத்தோர்களின் ஸம்மதியாலும் ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டி வா. எங்கள் பிராணன்களெல்லாம் உன்னிடத்திலேயே நாடியிருக்கின்றன. ஆகையால் நீ வருமவரையில் ஒற்றைக் காலால் நின்றுகொண்டிருப்போ”மென்றார்.

அப்பொழுது மாருதி “நான் இங்கிருந்து கிளம்பும்பொழுது என் வேகத்தை இந்தப் பூமி தாங்காது. இந்த மஹேந்த்ர பர்வதத்தின் சிகரங்கள் விஸ்தாரமாகவும் உறுதியாகவுமிருக்கின்றன. பல வகைத் தாதுகள் நிறைந்தும் பல மரங்களால் செழித்தும் விளங்கும் இந்த மலையில் ஏறி நின்று, நூறு யோஜனை தூரம் தாண்டுவதற்கு வேண்டிய வேகத்தைச் சேர்த்துக் கொள்ளுகிறேன். நான் உதைத்துக் கிளம்பும் வேகத்தை இந்த மலைச் சிகரங்கள் நன்றாகத் தாங்கு”மென்றார்.

வானரர்கள் அனைவரும் அதற்கு ஸம்மதிக்க, ஆஞ்ஜநேயர் அவர்களால் சூழப்பட்டு மஹேந்த்ர மலையிலேறினார். பல பல அபூர்வ

விருக்ஷங்கள் அதில் நிறைந்திருந்தன. மான்களுக்கு பிரியமான பல புல் தரைகள் நவரத்தினங்கள் இழைத்ததுபோல அங்கே பிரகாசித்தன. அங்குள்ள மரங்கள் எக்காலத்திலும் புஷ்பங்களாலும் பழங்களாலும் கண்ணைப் பறித்தன. ஸிம்ஹம் புலி மதயானை பக்ஷிகள் முதலிய பல ஜந்துக்களின் ஓசையாலும் நீர்த் தாரைகளாலும் கேட்பதற்கு மதுரமாகவிருந்தது. அதன் சிகரங்கள் ஆகாசத்தை எட்டின. மஹேந்திரனுக்கு ஸமமான பலத்தையுடைய ஹனுமான் அந்த மஹேந்திரகிரியில் சற்று நேரம் நடமாடினார். அந்த மஹா பலவானுடைய பாதங்களால் அழுத்தப்பட்ட அந்த மலை ஸிம்ஹத்தால் அடிக்கப்பட்ட மதயானையைப்போல விளங்கிற்று. மலையருவிகள் பெருகி ஓடின, சிகரங்கள் தூளாயின, யானை புலி ஸிம்ஹம் முதலிய மிருகங்கள் பயந்து நடுங்கின, மஹா விருக்ஷங்கள் சாய்ந்தன, மதுபானத்தில் மிகுந்த பிரியமுள்ள நாக கந்தர்வ வித்யாதர கணங்களும் பக்ஷிகளும் அந்த மலையிலிருந்து கிளம்பி, ஆகாசத்தில் போக ஆரம்பித்தன. அங்குள்ள மஹா ஸர்ப்பங்கள் பயந்து ஒளிந்தன, சிகரங்கள் அசைந்தன. புற்றிலிருந்து சீறிக்கொண்டு பாதி வெளியில் வந்த ஸர்ப்பங்கள் அப்படியே நசுங்கித் தொங்கினபடியால் அந்த மலையெங்கும் சிறுகொடிகள் கட்டித் தொங்கவிட்டதுபோல காணப்பட்டது. அங்குள்ள மஹாரிஷிகளும் பயத்தால் அதை விட்டுப் போனபடியால், வழி நடப்பவர்களோடு கூட வந்தவர்கள் நடுக்காட்டில் விட்டுப் போவதுபோலிருந்தது. ஆஞ்ஜநேயர் இயற்கையாகவே வேகசாலி, ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டுவதற்கு வேண்டிய வேகத்தை சோதித்துக்கொண்டிருந்தார். வானர ச்ரேஷ்டர், அந்த ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டுவதும் தன்னைத் தடுக்கும் சத்ருக்களை அழிப்பதும் அவருக்குப் பொருட்டல்ல. உத்தமமான மனஸையுடையவர், விசேஷமஹிமை பொருந்தினவர், ஆகையால் வெளிவிஷயங்களிலிருந்து மனஸை இழுத்து வசப்படுத்தி, தான் லங்கைக்குச் சென்று அங்கே முடிக்கவேண்டிய காரியங்கள் யாவையும் தெளிவாக மனஸால் நினைத்தார்.

கிஷ்கிந்தா காண்டம் முடிந்தது.

ஸ்ரீராமசந்த்ர பரப்ரஹ்மணே நம:

சுதேசமித்திரன் பிராஞ்சு பிரஸ், மௌண்ட்ரோட், சென்னை.